

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALLISON SAFT
New York Times Bestselling Author

Disney
WINGS
OF
STARLIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Disney
WINGS
OF
STARLIGHT

ALLISON SAFT

Disney PRESS
LOS ANGELES • NEW YORK

PROLOGUE

Tam olarak nereye bakacağını bilenler dışında herkesten saklanan şeyler vardır. Erken alacakaranlıkta pencerenizden dışarı bakarsanız Tüm dünyanın uykuda olduğu saatlerde, yaz sonu yapraklarının arasından süzülen bir ışık küresi fark edebilirsiniz, her biri ardında kıpkırmızı kızarır. Havada soluk altın şeritleri görebilirsiniz, Yeni çözülmüş toprağı iten sümbüllerin hemen üzerinde parılıyor. Belki de, eğer gerçekten gözlemciyseniz, her bir kar tanesinin kristal dantelini çizen keski izlerini takdir edebilirsiniz. Ne yazık ki çok azı öyle. Ve bu yüzden, çok az kişi gerçek kar tanesini merak ediyorum. Çok az kişi en sıradan şeyin bile -ayın küçülmesi, gelgitin akışı, mutfak masanızın altında kayıp bir biblonun tesadüfen yeniden ortaya çıkması- bir mucize olduğunu bilecektir. Büyülü.

Elbette bunların hepsi Never Fairies'in işi.

Tek bir gecede mevsimin dönüşünü düzenlerler ve sonra evlerine dönerler. Sağdaki ikinci yıldızı geçip sabaha kadar dümdüz giderseniz, ona da ulaşacağınız söylenir: Peri Kovuğu Krallığı. Yukarıdan bakıldığında, Pixie Hollow dört cömert parçaya dilimlenmiş bir pasta gibidir. Kalbinde Peri Tozu Ağacı vardır, karanlıkta bir mum gibi ısıltılı ve altın rengindedir. Doğuda, çiçeklerin sonsuza dek açmaya devam ettiği Bahar Vadisi yer alır. Güneyde: günlerin uzayıp gittiği Yaz Korusu ve

uyuklayan bir kedi gibi durgun. Batıda: Sonbahar Ormanı, serin ve berrak ve renklerle ışıltılı.

Sonra, kuzeyde Kış Ormanları var.

Sıcak mevsimlerin sakinleri Kış Ormanı'nı akıllarından uzak tutmak için ellerinden geleni yaparlar. Ancak dağın uçsuz bucaksız gölgesinin altında bir anlık bir görüntü yakaladıklarında ellerinde olmadan iskelet halindeki ağaçlarını ya da ay ışığında çıplak dişler gibi parlayan buz sarkıtlarını ya da böylesine gri ve cansız bir yerde yaşayanları düşünmek

yer. Kış perileri -sıcak perilere göre- en iyisi karlı yalnızlıklarına terk edilmektir. Onlar kendi işlerini

Yüzyıllar. Ayrıca, oradaki soğuk o kadar acı ve zalimdir ki, sıcak bir perinin kanatlarını bir anda paramparça eder. Oradan hiç iyi bir şey gelmez.

sınırını geçerken.

Şimdi, korkularının çoğu temelsiz batıl inançlar. Fakat Sıcak mevsimlerden habersiz, Kış Ormanı'nda karanlık güçler yaşamaktadır. Tüm ağaçların, altlarında uzanan donmuş gölden ürkererek geriye doğru eğildiği bir yer vardır. Orada hava, hummalı bir ter gibi ağır ve yanlış bir şekilde oturuyor. Hiç kimse ziyaret eder. En azından Kış Ormanı'nın genç müdürü dışında kimse mantıklı değil.

Ama eğer yeterince cesur ya da aptalsanız, buzun üzerine çıkabilirdiniz. Altında su değil, derin, kıvranan bir karanlık bulursunuz. İlham verdiği korkuyu sindirebilseniz bile bir dakikadan daha uzun bir süre, bunu anlamlandıramazdınız. Gölgeler sadece ara sıra kendilerini tanımlanabilir bir şekle sokarlar. Burada, bir diş. Orada, bir göz, bir pençe.

Hayır, çok az kişi böyle bir dehşeti yaşayabilir. Ama o soğuk, aysız gecede bir şekilde göle inmiş -Kış Ormanı Müdürü'nün yaptığı gibi- onun yaptığını görebilirdiniz: tek bir çatlağın buz yüzeyini çatlattığı anı. Kar yağışını dallardan sıyıran kıymık seslerini duymuş olabilirsiniz. Ormanın beklentiyle titrediğini hissetmiş olabilirsiniz.

Sonra, kırılan buzdan duman gibi yükselen bir şey -neredeyse bir gölge zerresi-. Kaynadı, sonra kendisini doğuran kâbustan hatırladığı bir şekle büründü. Karanlığın içinde

Görmek neredeyse imkânsızdı ama ayak izleri toprağa ağır ağır düşüyordu. Sonra, korkunç ve eski bir içgüdünün zorlamasıyla, sıcak mevsimlere doğru ağır ağır ilerledi.

Hayal kurmak için yaratılmış türden bir öğleden sonraydı: hava güneş ışığı ve peri tozuyla altın sarısı, çayır arıların alçak vızıltısıyla uğulduyordu. Clarion bir meşe ağacının dalına tünemiş, etrafı iç çekişler ve yaprak hışırtılarıyla çevrili. Bulmak ne kadar tatlı tek başına ve -en azından on beş muhteşem dakika boyunca- yapacak hiçbir şeyi olmadan.

Ne kadar hoş olsa da bu düşünceden neredeyse pişmanlık duyuyordu. Kraliçe Elvina'nın bir kraliyet fermanı gibi verdiği cevabı hayal etmek çok kolaydı: *Pixie Hollow'un Kraliçesi, yapılması gereken işler boş oturmaz.*

Ama Clarion Pixie Hollow'un Kraliçesi değildi, en azından henüz değil. -ve Yaz Bakanı ile haftalık randevusu beklenmedik bir şekilde erken sona erdi. Bu nadir özgürlük parıltısının boşa gitmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Taç giyme töreni yaklaşırken, uyanık olduğu her an dersler, provalar, provalar ve daha birçok toplantıyla doluydu mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla. Her şey gerekli, diye düşündü, ne zaman

Elvina'nın yüzlerce yıllık bilgeliğini için sadece bir ayı kalmıştı. Yine de Pixie Hollow uçsuz bucaksız ve harikaydı ve Clarion bazen burası hakkında hiçbir şey bilmediğinden şüpheleniyordu. Nasıl olur da Neredeyse tüm hayatını onu uzaktan gözlemleyerek geçirmişken?

Clarion, Ayçiçeği Çayırı'na tehlikeli bir şekilde özleme yakın bir şeyle baktı. Altın saat yaklaştıkça

Işık yetenekli periler, heyecanla parıldayan ve günün en yoğun zamanının kontrollü kaosuyla yüzleşmeye istekli bir şekilde ortaya çıktılar. Bu arada Gölge, polen yoğunluğundaki havanın içinden geçerek arkalarında peri tozu izleri bırakmalarını izledi. Bazıları takımlar halinde çalışarak Güneş ışınlarını ufuk çizgisine daha da yaklaştırarak "Biraz sola!" ve "Hayır, diğer sola!" gibi şeyler bağırdılar. Diğerleri ise ellerini güneş ışınlarına daldırıp onları

sepetler, kuyudan su toplamak kadar kolay. Asla başarısız olmadı

Clarion, bir gün batımının günlük büyüme ne kadar çok küçük ayrıntının girdiğini görünce hayrete düşerdi. Yakında, yaz gündönümü gecesinde, hepsinden sorumlu olması imkânsız görünüyordu.

Bu olasılık onu kabul etmek istediğinden daha fazla

korkutuyordu. Tiz bir vızıltı düşüncelerini yarıp geçti. Sonra, Bir şey yanından hızla geçti: aydınlanan gökyüzüne karşı siyah bir çizgi. Clarion geriye doğru tökezledi, neredeyse dengesini kaybediyordu. kendini bir dalın üzerinde

sabitliyordu. *Bu da* neydi böyle?

Bir elini çarpan kalbine dayayarak yaprak perdesinin arasından aşağıya baktı. Uçuşunda bocalayan bir arı, ağır bir şekilde yere indi ve korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı. Bir süre sonra kanatları çırpındı ve Clarion rahat bir nefes aldı. Yaralanmamıştı, O zaman, diye düşündü. Zavallı şey kendini çok yormuş olmalı.

Arılar çalışkan bir gruptu ve kendilerini abartma eğilimindeydiler.

sınırlar, özellikle de burada yaz ortasının daimi sıcaklığında. Neyse ki, bir kaşık şekerin düzeltmeyeceği bir şey değildi ve Pixie Hollow'da bolca şeker vardı. Bu saatte her türlü tatlıyla dolup taşıdığına şüphe olmayan mutfaklar saraya geri dönmüştü. Daha da iyisi,

Kovan ve tüm balı çayırın hemen karşısındaydı.

Basit bir çözümü olan basit bir sorun. Yine de Clarion tereddüt etti.

Kraliçelikteki herhangi bir sorun, onu düzeltme arzusuyla kaşındırıyordu. Bir zamanlar, bu eğilimin gizli yönetme yeteneği sihrinin bir kıvılcımı olduğuna inanmıştı - sonunda bütünün küçük bir parçası ona mantıklı geliyordu. Ama şimdi, içgüdülerine -merhametine- güvenilemeyeceğini anlıyordu.

Pixie Hollow'un Kraliçesi tebaasının arasına ait değil.

Gelişinden beri - kendisinden önceki tüm Pixie Hollow Kraliçeleri gibi o da düşmüş bir yıldızdan çıktığı gece - Elvina ona farklı olduğunu hissettirdi. Farklı olduklarını, yıldız tozuyla silinmez bir şekilde işaretlendiklerini. Elvina'nın yanı sıra Clarion, Pixie Hollow'daki tek yönetme yeteneğine sahip kişiydi.

Clarion, hayvan-yetenekli ve bahçe-yetenekli ekiplerin arı sürülerine çobanlık ettiği çayıra baktı. Acaba onlar Birinin kaybolduğunu fark ettiler mi? Fark etseler bile arama bütün gece sürerdi. Belki de bir arıyı kurtarmak kadar önemsiz bir şey onun dikkatini çekmiyordu ama şimdi ayrılma düşüncesini hazmedemiyordu. En küçük tebaasının bile çektiği acılara sırtını dönerse nasıl bir kraliçe olur?

Şimdi, sadece ağaçtan inme meselesi vardı.

Ağır bir pelerin omuzlarına asılmış, kanatlarını ağırlığının altında hapsetmişti. Tüm periler ruh hallerine göre parlayıp sönen zayıf bir aura yayarlardı ama onun kanatları sayesinde parıltısı her zaman önüne geçilemezdi. Her ne kadar Yaz'daki hafif yetenekli periler onun altına olan tutkusunu paylaşırsa da, bu benzerlik göz önünde saklanmasına izin verecek kadar çarpıcı değildi. Birinin kanatlarını görmesine izin vermek, *İşte gelecek geliyor diye* bağırmak kadar iyiydi. *Pixie Hollow'un Kraliçesi.*

Eğer biri Elvina'ya burada sahipsiz olduğunu söylerse... Hayır, bunu düşünmeye bile değmezdi. Aşağı inmek zorunda kalacaktı. Uygunsuz, evet. Tehlikeli, neredeyse kesinlikle. Ama düşme riskini Elvina'nın başka bir dersine daha katlanmaya açık ara tercih etti.

Kendini çelikleştiren Clarion, kendini dal dal aşağı indirdi. Kasları yandı ve ağaç kabukları ellerini acıttı ama bir mucize eseri ayçiçeği denizine inerken bileğini yuvarlamamayı başardı. Üstünde yükseliyor, esintiyle hafifçe sallanıyorlardı.

ve çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyordu. Ve orada, sadece birkaç metre ilerisinde, arı sarı güneş ışığı havuzunda yatıyordu.

Temkinli bir şekilde arıya yaklaştı ve yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Arının antenleri uyuşuk bir şekilde ona doğru döndü ve Clarion bunu evet olarak yorumlamayı tercih etti.

Daha önce hiç bir arı ile etkileşime girmediğini fark etti.

Daha önce. Pek çok peri onları evcil hayvan olarak beslerdi - istedikleri gibi gelip gittikleri düşünülürse, bir insan onları ne kadar besleyebilirse o kadar. Periler, pencere kenarlarına bırakılan nektar tabakları ve en sevdikleri çiçeklerle dolu ev bahçeleriyle onlarla arkadaş oldular: kedi nanesi, lavanta ve

. Elvina böyle şeyleri asla yasaklamamıştı.

Elbette, ama onları da cesaretlendirmemişti. Diğerlerinin Pixie Hollow'un hayvanlarıyla olan rahatlığı Clarion'un asla öğrenemediği bir başka şeydi.

"Hadi seni tekrar havaya çıkaralım," dedi. Sadece biraz hissetti Aptalca, bir arıyla sanki anlayabiliyormuş gibi konuşmak. Sadece hayvani yetenekler yükleriyle gerçekten iletişim kurabilirdi. Yine de, iyi bir önlem için ekledi: "Lütfen beni sokma."

Yaratığı dikkatlice kollarının arasına aldı. Arı hiçbir direniş göstermedi ve Clarion, arının yorgun gözlerindeki minnettarlık. Kürkü şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve çok hafif bir koku yayıyordu: limonun parlaklığı ve polenin topraksı kokusu. Bu kadar yakından bakınca Clarion ilk kez bir arının kanatlarının diğer deneklerinin kanatlarına ne kadar benzediğini fark etti. Cam kadar kırılğan ve değerliydi ve karmaşık bir damar deseniyle işaretlenmişlerdi. Bu, içindeki koruyucu içgüdü'nün daha da neden oldu.

Arıyı göğsüne bastırarak ayçiçeği tarlasına doğru ilerledi. Tepesindeki gölgelikten uçuşan perilerin bakışları. Peri tozu motifleri tembelce sürüklendi kahkahalarının ısıltılı sesiyle birlikte havada süzülüyordu. Bu Onu mutluluk ve özlemle ve aynı zamanda korkunç bir yalnızlıkla doldurdu. Bir yeteneği paylaşan tüm periler birlikte yaşar, birlikte çalışır, oynardı. Elbette başkalarıyla kaynaşıyorlardı ama Aynı amaç için yaratılmış olanlar arasında doğuştan gelen bir anlayış. Clarion bazen, aynı amaç için yaratılanlar arasında

Sanki bir yere aitmişsiniz gibi - sizi tamamen anlayan bu kadar çok insana sahip olmak .

Yüksek bir akçaağacın uzun gölgesini üzerlerine düşürdüğü tarlanın kenarına vardılar. Ama gövdesinde bir oyuk vardı.

Clarion'un gözüne çarpan, yerden birkaç metre yükseklikte, altın rengi bal peteği sıralarıyla dolu bir çukurdu: kovan.

Clarion arıyı yavaşça çimlerin üzerine bıraktı. "Hemen döneceğim."

O da kanatlarını çırparak cevap verdi. Bir seviyede, belki de arı onu anladı.

Clarion ağaca döndü ve sakinleştirici bir nefes aldı. Bugün zaten bir ağaca tırmanmıştı. Başka ne vardı? Kaldırdı Ağaç kabuğunun oluklarında ve gövdeden fışkıran bal mantarlarının kapaklarında dayanak noktaları bularak kendini yukarı kaldırdı. Sonunda düğüm deliğinin ağzına tırmandı. Arıların rahatlatıcı sesi Göğsünde yankılandı ve balmumu ile nektarın rahatlatıcı, çiçeksi kokuları üzerine yıkandı. Clarion bal peteğini mühürleyen balmumu kapağını dikkatle araladı. Hemen, bal peteğinden yüzeyi. Öğleden sonraki güneş ışığında neredeyse parlıyor gibiydi. Clarion daldan bir yaprak kopardı, sonra onu petekten usulca damlayan balı toplamak için kullandı.

Tek elle aşağı inmek tehlikeliydi, ama o düşmemeyi başardı. Aceleyle arısının yanına döndü ve yaprağı yanına koydu. "Al bakalım."

Clarion içerken endişeyle onu izledi. Arı yavaş yavaş başladı. İlk olarak, ayağa kalktı - temkinli bir şekilde, sanki narin bacakları onu taşıyabilirdi. Sonra, açıkça cesaretlenmiş bir şekilde Uçuş. Sanki "*Bana katıl*" dercesine Clarion'un etrafında daireler çizerek dönüp .

"Keşke yapabilsem."

Clarion sırtımdan edemedi. Yeteneği ondan kaçsa bile, belki de iyi bir şeyler yapabilirdi.

"Mel?" diye seslendi biri, sesi panikten yıpranmıştı. "Mel?" Arı onun adını duyunca canlandı.

Clarion başını kaldırdığında ayçiçeklerini çılginca tarayan bir hayvan-yeteneği gördü. "Bunu mu arıyorsun?"

Perinin esmer yüzü yaprakların arasında belirdi, yüz hatlarında şaşkınlık okunuyordu. Önündeki boşluğa sertçe göz kırptı. "Orada biri mi var?"

" "

İrkildi ve neredeyse yerden düşüyordu. Clarion irkildi. Bir periye ayakları üzerinde görmek kuşkusuz nadir rastlanan bir durumdu. Özbilinçle pelerininin düşüşünü ayarladı. Neyse ki yaz güneşinin parlaklığı kanatlarının saçtığı ışığı azaltıyordu. Yakasından kaçan çok az şey tenini belli belirsiz lekeledi, çenesinin altında tuttuğu düğün çiçeğinin yansımasından daha belirgin değildi. Ter damlıyordu Sırtından aşağı iniyor, sıkışık kanatlarının arasından kayıyordu. Bu pelerinden ve bu sıcaktan kurtulmak için gerçekten sabırsızlanıyordu.

Hayvan-yetenekli kendine geldiğinde bakışları arıya takıldı. "Mel!"

Mel tüm hızıyla periye doğru ilerledi ve son anda yön değiştirdi. Hayvan-yetenekli sanki bu tür gösterilere alışkınmış gibi irkilmedi. Mel bir ayçiçeğine dalarken, peri gülümsemesine engel olmaya çalışıyor gibiydi.

"Bugün kadife çiçeklerini tozlaştırmam gerekiyordu," diye homurdandı peri, ama Clarion yüzündeki ifadeden onu bulduğu için rahatladığını anlayabiliyordu.

Mel polenle kaplı olarak yeniden ortaya çıktı. Islak bir köpek gibi fazlalıkları silkeledi, sonra kovanının geri kalanına katılmak için uçtu. Clarion bile onun süslendiğini anlayabiliyordu.

"Ele avuca sığmaz birine benziyor," diye gözlemledi Clarion.

"Oh, daha yarısını bile bilmiyorsun." Hayvan-yetenekli kadın bıkkınlıkla başını salladı, sonra Clarion'a döndü. "Yaptığın çok nazik bir şeydi."

Clarion kendini hazırlıksız yakalanmış ve bu övgü karşısında biraz telaşlanmış buldu. Çok az peri önce kendisine hitap edilmeden onunla konuşurdu. Elvina, Clarion'u koruması altına alan hükmedici bir aura yayıyordu. Onu içeride tuttu, evet ama diğer herkesi dışarıda tuttu. O bir Ne yazık ki havadan sudan konuşmayı beceremiyorum.

Sesini resmiyetten uzak tutmak için mücadele ederek, "Hiç sorun olmadı," dedi.

"Yine de teşekkür ." Hayvan-yeteneğin gülümsemesi yazın kendisi sıcağı. "Eminim asi arıları kovalamadan da yeterince meşgulsünüzdür."

Clarion belli belirsiz gülümsedi. "Bir değil."

"Seni daha önce buralarda görmüş müydüm?" Peri kaşlarını çatı, yüz hatlarını belirlemeye çalışır gibi yüzünü inceledi. "Neredeyse benziyorsun-"

"Clarion?"

Clarion adını duyunca ve Yaz Bakanı'nın tanıdık sesini duyunca irkildi. *Teşhir edildim*. Bakanla yüzleşmek için döndüğünde Clarion'u bir korku kapladı. Aurelia sadece hafif bir şaşkınlıkla arkasından baktı. Koyu siyah bir teni ve peri tozu kadar altın rengi gözleri vardı. Saçları kıvrım kıvrım aşağıya doğru dökülüyordu. Omuzları. Bugün civanperçeminden bir elbise giymişti; kat kat eteği pembe, turuncu ve kırmızı çiçeklerden oluşan kümeler halinde dizilmiş çiçeklerle süslenmişti. Beyaz.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Şimdiye kadar saraya dönmüşsünüzdür diye düşünmüştüm."

"Yoldan kısa bir süreliğine saptım," diye cevap verdi hüzünle.

"Dinlenmek için mi?"

Aurelia buna çok sevindi. Sonsuz yaz öğleden sonraları tarafından şekillendirilmişti ve huzur ve sessizliğe her şeyden çok değer veriyordu Başka. Burada, Summer Glade'de, kestirmek ya da bir bardak limonata içmek için her zaman vakit vardı. Ancak öğlen sıcağının en şiddetli zamanlarında uyuklasalar da, geceleri gerçekten canlanıyorlardı. Yaz sadece

Asla gerçek anlamda uyumayan mevsim. Clarion burada yeterince uzun süre kalırsa, ayın ışığı altında yaşayanlar -sinek yetenekleri ve yıldız sayma yetenekleri- uykularından uyanacaklardı.

Aurelia, "Benim parlak çırağım," diye . "Gördün mü? Yaz'ı öğreniyorsun."

Övgünün içi boştu ama Clarion sesine zorla neşe kattı. "Teşekkür ederim Sayın Bakan."

Hoşgörüyü gülümsedi. "Şimdi izin verirseniz. Hafif yeteneklerimi kontrol etmem gerekiyor."

Bununla birlikte, gitti. Clarion isteksiz bir şekilde hayvan-yetenekli, oldukça solgunlaşmıştı. Onu rahatlatacak *herhangi bir* şey söylemek için ağzını açtı. Ama artık çok geçti. Diğer perinin kafasına dank ettiği anı tam olarak gördü. Tam olarak

O anda şaşkınlığı yerini küçük düşmeye ve huşu gibi bir şeye bıraktı. Clarion buna zorlukla dayanabildi.

"Prenses Clarion," diye boğuk bir sesle konuştu. "Çok özür dilerim."

Clarion yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı. "Özür dilemenize gerek yok."

"Ama var." Hayvan-yetenekli başını derin bir şekilde eğdi.

"Ekselansları, için lütfen beni affedin. Eğer bilseydim..."

O zaman Clarion'la konuşmazdı.

Söyleyecek başka ne vardı ki? Sessizce, "Affedildin." dedi.

Hayvan-yetenekli başını tekrar eğdi. Nefes nefese bir teşekkür mırıldanarak hızla uzaklaştı. Hiç şüphesiz işine ve arkadaşlarının yanına dönecekti.

O tanıdık yalnızlık acısı, içinden geçip giden bir sızı gibi çöken yıldız. Clarion birkaç değerli dakika boyunca kim olduğunu neredeyse unutmuştu. Burada onu uzaktan takip eden muhafızlar yoktu. O geçerken kimse dikkat kesilmedi. Hayır.

O yaklaştıkça konuşmalar azalıyordu. Arkasından fısıltılar yükselmüyordu. Ama sonuçta bunların hiçbirinin önemi yoktu. Burada bile olduğu şeyden kaçamıyordu.

Bunu istemeliydi: saygı, hürmet, tarafsızlık mesafe. Ama o istemedi. Her şeyden çok, gerçekten imkânsız gibi görünen tek şeyi istiyordu: *bilinmek*. Elvina asla...

Elvina.

Oh, yıldızlar. Şimdi gitmezse geç kalacaktı.

Boğazındaki broşu çözdü ve seyahat pelerinini omuzlarından indirdi. Onu aceleyle kollarının arasına aldı ve altın rengi bir ışık telaşıyla ayçiçeklerinin arasından fırlayarak uçtu ve altın yapraklar. Yanından tembelce geçen birkaç arı ondan kaçmak için rotasını değiştirdi.

Gökyüzünde yükselirken, arkasında polenlerden bir iz bıraktı. Bir anlığına arkasına bakmasına izin verdi ve hemen pişman oldu. Görünüşe göre ışık yetenekleri öğleden sonraki işlerini bitirmişlerdi. Kendilerini takımlara ayırmışlardı ve bir ışık topunu bir ağ üzerinde ileri geri voleybol oynuyorlardı. Clarion bu mesafeden bile onların çığlıklarını duyabiliyordu.

kahkahalar ve bir takım sayı aldığında birbirine karışan zafer ve hüsrân çığlıkları.

Tebaasını bu kadar ve karmaşık olmayan bir şekilde mutlu olmalıydı, onu sevindirmeliydi. Ama şu anda, bu sadece kendi kraliçe yalnızlığının acı verici bir hatırlatıcısıydı. Her ne kadar istese de, asla onların arasına ait olamayacaktı.

Peri Tozu Ağacı uzaktan görünüyordu, görkemli ve bulutumsu gölgesiyle yemyeşildi. En yüksek dallarının kalbinden yıldız ışığı kadar altın ve parlak peri tozu çağılayanları dökülür ve gövdesinin tepesinde toplanırdı. Uzuvarı koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı.

zarif kemerler ve tuhaf kıvrımlarla ayrılmadan önce Peri Tozu Kuyusu'nun etrafında dönüyordu. Clarion her zaman birinin baş aşağı duran bir kalbe, diğerinin de meraklı bir kedinin kuyruğuna benzediğini düşünmüştür. Ve kuyunun hemen altında, ağacın kadim gövdesindeki bir oyukta yer alan saray vardı. Her biri içeriden aydınlatılan pencereler ağaç kabuğunu süslüyordu.

Clarion buradan bile ışığın parıltısını seçebiliyordu. yatak odasında açık bırakmıştı, balkonunun cam kapılarından usulca yayılıyordu. Gizlice içeri girmenin bu küçük girişimin en zor kısmı olacağını hesaplamıştı, ama bunun ona neler getireceğini tahmin edememişti.

kendi geç kalışına meydan okudu. Gerçekten de dakiklik konusunda çok iyi bir çizgi yakalamıştı. Elvina bunu görünce hayal kırıklığına uğrayacaktı. kırılmış.

Keşke Clarion en kullanışlı yönetim yeteneklerinden biri olan ışınlanma konusunda ustalaşmayı başarabilseydi. Elvina bunu her zaman çok kolaymış gibi gösterirdi: parıldayan bir altın tozu girdabında kaybolur, sonra odanın öbür ucunda yeniden ortaya çıkardı. Clarion bir keresinde sol elini yok etmeyi başarmış, sonra da bir intikam duygusuyla tekrar var olmuştu. Büyü konusundaki sicili göz önüne alındığında, elinin sonsuza dek yok olacağına ya da odanın bir ucundan öbür ucuna, elinin geri kalanı olmadan gideceğine yarı yarıya ikna olmuştu.

Balkonunun hemen dışındaki dalların arasına indi ve parıltısını söndürdü. Şansı yaver giderse, kimse yeşillikler arasında bir altın parıltısı aramayacaktı... yine de gizliden gizliye bundan zevk alıyordu Tebaasının, Pixie Hollow'un her daim ağırbaşlı Prensesi'nin kendi odasına girmesine nasıl tepki vereceğini hayal ediyordu. Ancak Elvina'nın tepkisini hayal etmek kesinlikle daha az eğlenceliydi. Neyse ki balkon kapılarını açık bırakacak kadar ileri görüşlüydü. O Kapıları dikkatlice açtıktan sonra odasına geri döndü. Kapıları arkasından kilitlediği anda, içeriden boğuk sesler gelmeye başladı. koridorda. Clarion hem Petra'yı hem de Artemis'i anında tanıdı.

"...kendimi biraz kötü hissediyorum..." *Petra'nın sesini* Clarion hoş bir şaşkınlıkla fark etti. Bu gerginlik altında neredeyse yıpranıyordu. Yalan söylemekten.

En eski, yani tek *arkadaşı* bu tür şeylerde her zaman berbat olmuştu. Bunca yıl sonra bile Artemis'in- Clarion'un koruması onu her zaman sinirlendirmeyi başarmıştı. Clarion, Petra'dan kendisini korumasını istemediği düşünülürse, bu çabayı takdir ettiğini sanıyordu. Bugün onu beklediğini bile bilmiyordu.

Ne şanslı bir zamanlama.

Clarion odayı geçti ve parfüm ve kozmetik şişeleriyle dolu makyaj masasının önünde durdu. Hızlı bir Aynaya baktığında burnunda polen izi ya da saçına dolanmış taç yaprakları olmadığını gördü. Uçuştan dolayı biraz kızarmış görünüyordu, ama bu giderilemeyecek bir şey değildi. açıkladı. Ne de olsa Petra kendini hasta hissettiğini söylemişti. Clarion Bu bahaneyi kullanarak dersinden kurtulmak istiyordu ama kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı yoktu. Dersinde çok az ilerleme kaydetmişti.

Elvina onu eğitmeye başladığından beri büyü yapıyordu ve sonrakinden önce bir atılım beklemiyordu.

Gözünün köşesindeki bir titreşim dikkatini çekti. Bulutlar yer değiştirmiş, güneş ışığının odanın içine süzülmesine izin vermişti.

Ötesinde

balkon kapısının camını açtığında, kış mevsiminin üzerinde acımasız nöbetlerini sürdüren dağların tanıdık görüntüsüyle karşılaştı.

Orman. Altın saatin sıcaklığında, üzerlerini örten kar parlak bir beyazla parılıyordu. Ne kadar çok görürse görsün, bu soğuk, sade güzellik onu şaşırtmayı asla başaramamıştı. Ne kadar aptalca olsa da Clarion dağları yakından görmeyi arzuluyordu. Yapabilirdi

Neredeyse zirvede durduğunu hayal edecekti: saçlarında rüzgâr, etrafında dans eden kar, o büyük yükseklikten görülen Pixie Hollow'un güzelliği. Ne kadar harikulade olurdu.

Elbette Elvina Kış Ormanı'yla ilgili herhangi bir soru sorulmasını engellemişti. Öyle bile olsa, Kış onu bu kadar korkutmamıştı.

olması gerektiğini biliyordu. Yatak odasının sıcak, gözlerden uzak güvenliğinde çok huzurlu ve korkunç derecede yalnız bir şey vardı.

Tıpkı onun gibi.

Yüzlerce yıldır sıcak mevsimlerden kimse Kış Ormanı'nı ziyaret etmemişti; Elvina'nın doğumundan bu yana, ki *bunun* ne kadar uzun bir süre olduğunu kim bilebilirdi? Yönetici yetenekli periler uzun yaşarlardı. Clarion, Elvina'nın merak eksikliğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri, hiç kimsenin konuşmadığı perilerle dolu bambaşka bir diyar vardı. Sadece ilkbahar ve sonbahar perileri kış perilerini gördüler, hem de sadece uzaktan.

Mevsimin her dönüşünde deniz.

Raporlarına göre, *mevsimleri kadar soğuklar ve bize doğru bakmıyorlar bile.*

Clarion onları arduvaz rengi bir gökyüzüne karşı kasvetli ve tek renkli olarak hayal etmeye çalıştı, ancak bu yedek ayrıntılar onu asla tatmin etmedi. Asla cevaplayamayacağı sorularla yanıp tutuşuyordu. Böylesine sert bir yerde yaşamak nasıl bir şey olmalıydı? Ne tür sorunları vardı? Ve Kış Ormanı'nın Müdürü nasıl biriydi?

Artemis'in sesi koridordan duyuldu: "Yoldan çekil, tenekeci."

Boğuk bir protesto sesi, ardından kapı tokmağı tehditkâr bir şekilde kilide çarptı.

"Prenses Clarion," seslendi Artemis, "size Majestelerinin odasına kadar eşlik etmeye geldim."

O halde artık bundan kaçamazdı. Eğer gerçekten aklına koyduysa -ya da Clarion'un gerçekten tehlikede olduğuna inandıysa- Artemis kapısını menteşelerinden sökebilecek kapasitede.

Clarion kapıyı hızla açarak Artemis'le yüz yüze geldi. Yumruğunu vurmak için kaldırdı. Onu engellemek için cesurca bir çaba içinde olduğu her halinden belli olan Petra, Artemis'in kolunu tutabilmek için çırpınıyordu. Artemis hemen dikkat kesildi. Petra bir şaşkınlık çığlığını bastırdı. Solgun, çilli burnunun kızardı.

Artemis ve Petra arasındaki zıtlık onu hiç şaşırtmamıştı: Artemis, uzun boylu ve geniş omuzluydu; Petra, kemikleri narin bir sinekkuşununki gibi. Ancak ikisi de saçlarıyla ne yapacağını öğrenme zahmetine girmemişti. Artemis saçlarını çenesine kadar kestirmişti ve zeytin bıyıklı yüzünü sanki can sıkıntısından ya da zorunluluktan kör bir bıçakla kesmiş gibi pürüzlü siyah teller çevreliyordu. Petra'nın parlak kırmızı bukleleri vardı. Çoğu zaman saçlarının üzerine yığılmıştı. ve atölyesinin etrafında ne varsa onunla yerine sabitledi. Bugün bir çivi seçmişti; metal ışıktaki usulca parlıyordu. Clarion'a göre bu bir güvenlik tehlikesiydi.

Artemis kendine geldiğinde, "Majesteleri," dedi, "kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

Ekselansları. Clarion ne kadar sorsa da Artemis resmiyetini hiç bozmamıştı. Gözcü yetenek, bildi bileli Clarion'un gölgesi olmuştu: onun arkasından geliyor ya da Clarion'un halka açık yerlerde görüldüğü zamanlarda onun yanında saygıyla duruyordu. Ama gerçekte, Clarion onun hakkında, korkutucu yetkinliği ve onun bir şeyler yapma konusundaki ısrarı dışında şok edici derecede az şey biliyordu. dakiklik. İkisinin de duygularını diğeriyle paylaşma gibi bir alışkanlığı yoktu.

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ." Clarion, Artemis'in omzunun üzerinden Petra'nın paniklemiş yüz ifadesini bir anlığına yakaladı. Neredeyse

Şimdi dersine geç kalacağı kesindi ama Petra'yı kafasında en kötü senaryoda öylece bırakamazdı.

En kraliçe sesini takınarak ekledi: "Bana bir dakika izin verir misiniz? Petra ile konuşmam gerek. Tek başıma."

Bir randevuya bir dakika bile geç kalmanın tarifsiz dehşetini düşündüğü belli olan Artemis acı çekiyordu.

Yine de, "Elbette, Majesteleri" dedi.

Koridorda geri çekildi ve kollarını arkasında kavuşturarak geçit töreninde dinlenmeye çekildi. Hiç şüphe yok ki onu dinliyor olacaktı. titizlikle kayıtsız bir ifade. Bütün izci yetenekleri iflah olmaz derecede meraklıdır ama Clarion onları işlerinde iyi yapan şeyin bu olduğunu düşündü.

Clarion Petra'yı yatak odasına götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Petra hemen Clarion'un koluna yapıştı. Tiz bir fısıltıyla, "? Merhaba demek için uğradım ama kapıyı açmadın. Sonra Artemis beni köşeye sıkıştırdı.

Seni görüp görmediğimi sormak için dışarı çıktım ve bir şeyler uydurmak zorunda kaldım!" "Özür dilerim. Ve teşekkür ederim. Anladım-"

Başka bir kelime daha söyleyemeden Petra yere yığıldı. Yeşil akçaağaç yapraklarından dikilmiş elbisesi etrafında su birikintisi oluşturdu. Uzun bir inilti çıkardı ve başını göğsüne yasladı. Ellerini. Clarion neredeyse ona keskin nesneyi hatırlatacaktı ama daha iyi düşündü. Belli ki şu anda daha büyük endişeleri vardı.

"Onunla her gün nasıl yalnız kalabiliyorsun anlamıyorum," dedi Petra. "O kadar *yoğun* ki. Kafasına bir şey koyduğunda hiç yoluna çıkmaya çalıştın mı?"

"Aslına bakarsanız-"

"Elimden geldiğince seni korudum," diye devam etti Petra, "ama Elvina'ya yaptıklarımı rapor ettiğinde buradaki günlerim sayılı olacak."

"Beni koruduğun için teşekkür ederim," diye araya girmeyi başardı Clarion. "Ama eminim bu-"

"Belki de kaçmak için çok geç değildir." Petra bir kez başladı mı, onu durdurabilecek pek bir şey yoktu. Her kelime giderek artan bir aciliyetle ağzından dökülüyordu. "Bazı perilerin hayatlarını başka yerlerde, korsan gemilerinde ya da-"

Clarion bunu çözmeye nereden başlayacağını bilmiyordu. yerine düşünüyormuş gibi yaptı. "İşte bu bir fikir. Gemideki bir tamirciye çok iş düşeceğini tahmin ediyorum."

Petra aval aval ona baktı. "Benden kurtulmaya çalışıyorsun!"

Clarion gülümsemekten kendini alamadı. "Ağları onarmak, gövdeyi tamir etmek, tencere ve tavaları tamir etmek..."

"," diye homurdandı Petra, ama bu homurtuda hiç zehir yoktu. "Anladım."

Clarion usulca güldü ama garip bir şekilde Petra'nın yüzündeki acı-tatlı ifade. Clarion onu çok iyi anlıyordu. Birbirlerini görmeyeli birkaç hafta olmuştu ama yine de sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Birbirlerinden doğmamış olmalarına rağmen Aynı atıyorlardı, Clarion bazen kardeş olduklarını hissediyordu. Her zaman doğuştan gelen bir anlayışı paylaşmışlardı: de ilk bakışta görüldüğü gibi değildi.

Çok az peri Petra'yı ciddiye alırdı, zira tek fark ettikleri söylediği huysuz şeylerdi. Ama Clarion onun zihninin fantastik bir makine gibi çalışmasını izlemeyi her zaman sevmişti. Aslında, felaket tellallığını Petra'nın pek çok cazibesinden biri olarak görüyordu. Onu bu durumdan nasıl kurtaracağını biliyordu. Tüm bunların altında, zeki, komik ve sadıktı - ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar korkularının onu engellemesine asla izin vermeyen türden bir peri.

Oh, onu nasıl da özlemişti, buradayken bile.

Yıllar önce -Elvina Clarion'un serbestçe dolaşmasını yasaklamadan, görevleri tüm boş zamanlarına hükmetmeden önce- ikisi ayrılmaz bir ikili olmuştu. Gizlice dışarı çıkarlardı -ya da belki daha doğrusu, Clarion Petra'yı tekmeleyerek ve çığlık atarak atölyesinden sürükler, Artemis'in uzun süredir acı çeken varlığı ile keşfederdi.

. Artık Clarion'un eğitimi, Petra'nın da işi vardı.

Karmaşık metal işlerinde uzmanlaşmıştı ama tamir edemeyeceği ya da yapamayacağı çok az şey vardı. Yıllar boyunca, her şeyi şekillendirdi takılardan mutfak eşyalarına ve heykellere kadar pek çok şey üretti ve büyük hayaller kurdu. Bir keresinde bütün bir akşamı protez bir uzuv için yaptığı şemaları anlatarak geçirmişti. Doğal olarak, Elvina hem sanatına hem de

ve yaratıcılığına hayran kaldı ve onu Kraliyet'in kişisel tamircisi olarak atadı.

Clarion hala Petra'nın ne kadar gururlu olduğunu hatırlıyordu.

Heyecan onu ıslı ıslı yapmıştı. Bu, Clarion'un içini bildiği en saf neşeyle doldurdu. Clarion ne kadar

Eskiden paylaştıkları o kaygısız günleri özleyen Petra, başarısını hak ediyordu.

Mutluluğu hak ediyordu.

Clarion Petra'ya ellerini uzattı. Petra ellerini tuttuğunda, Clarion onu yerden çekti ve tekrar havaya kaldırdı. "geldiğince çabuk görüşeceğiz." Bir süre sonra ekledi, "Denizde bir yaşam için kaçman gerekirse sana haber veririm."

Petra acıyla inledi. "Tamam."

Clarion yatak odasının kapısını açtı. Son bir kuşatılmışlıkla Petra iç çekerek koridordan aşağı süzüldü. Artemis'e uzun uzun bakmak için sadece bir an durakladı. Artemis, kendi adına, öylece kaldı. Ama Clarion onun omuzlarındaki gerginliği fark etmemişti.

Gerçekten. Günün birinde Clarion bir tür müdahale düzenleyecekti. On yıllık özlem yeterince uzundu.

"Ben hazırım," dedi.

Yatak odasının kapıları geniş bir odaya açılıyordu: gövdede oluşmuş bir oyuk. Ahşap yürüyüş yolları ve merdivenler Çevresinde, spiral çizerek katı bir öz odun seviyesine iniyordu. Bunun altında ağacın yaşayan kalbi vardı; burada büyü, yapraklarının en dar damarlarına kadar özsu gibi akıyor ve en uzak kökler.

Birlikte dolambaçlı merdivenlerden Elvina'nın odasına doğru ilerlediler. Duvarlar zamanla pürüzsüzleşmiş ve sayısız marangoz ustasının elleriyle oyulmuştu. Clarion her zaman geçerken hayranlık duyacağı yeni bir şey buldu. Orada burada, bir görüntü gözüne çarptı: süslü bir iris, bir baykuşun yuvarlak gözleri, Pixie Hollow'u kesen nehrin kıvrımı. Bazı yerlerde Sanat eseri yosun parçaları ve çiçekli sarmaşıklar tarafından gizlenmişti, ancak Clarion yine de peri tozuyla aşılınmış boyanın altında parıldadığını görebiliyordu.

Hiç kimse yaprakları atmadı; Peri Tozu Ağacı'nın elbette kendi stilinde bir parmağı olmalıydı.

Devasa kapıların önünde durdular.

Elvina'nın odalarının önünde, her biri Peri Tozu Ağacı'nın aynalı bir yarısıyla nefes kesici ayrıntılarla işlenmişti. Artemis onları itti onun için açıldı ve öğleden sonra güneşinin bir bıçağının geçidi kesmesine izin verdi. Sakin bir nefes alan Clarion içeri girdi ve portrelerden oluşan bir duvarla karşılaştı.

Ondan önce gelen tüm kraliçelerin resimleri ona bakıyordu, hepsi de dengeli ve güçlüydü. Aralarında yüzyıllar , her biri tamamen farklı bir tarzda yapılmıştı ama hepsi de saygılı bir el tarafından işlenmişti. İçini sessiz bir huşu ile doldurdular.

Kendi portresinin onlarınkinin yanına asılması imkânsız görünüyordu. Gençken, onları aramıştı.

ona benziyordu. Bazıları onun açık tenini ya da kapüşonlu mavi gözlerini paylaşıyordu, bazıları ise bal kahvesi saçlarını. Ama hepsinin kanatları aynıydı: parlak, altın rengi ve bir kral kelebeğinkine gibi şekilliydi. Şimdi, Tek endişesi, çok yakından bakarsa yüzlerinde hayal kırıklığı görecekti olmasıydı.

Clarion bakışlarını portrelerden ayırdı. Sıranın sonundaki Elvina'nın silueti güneşin aydınlatdığı pencereye vuruyordu. Geniş, fırfırlı etekleri olan altın rengi bir elbise giymişti; kumaş, içine işlenmiş peri tozuyla parılıyordu. Elbisesinin kuyruğundan sarkan altın motifler yerde parılıyor, havada kayıtsızca dönüyordu. Clarion, Petra tarafından yapılmış bir tacın başının üzerinde durduğunu fark etti; bir keçinin boynuzları şeklinde geriye doğru kıvrılan taç onun üzerinde yükseliyordu. Bu tacın içinde, tam bir hükümdar gibi heybetli görünüyordu.

yetenek perisi .

"Geç kaldın," dedi bıkkınlıkla. Bu bir açıklama olduğu kadar bir suçlama da değildi. Bu daha önce de olmuştu. İkisi de tekrar olacağını biliyordu.

Clarion onun memnuniyetsizliği karşısında solmamak için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim."

Elvina onunla yüzleşmek için döndü. Clarion kraliçenin bugün ne kadar yorgun göründüğünü fark etmekten kendini alamadı. Kahverengi saçlarında gri çizgiler vardı ve elbisesinin parlaklığı beyaz teninin soğuk alt tonlarını solduruyordu. Yine de yüz ifadesi ne tartışmaya ne de yalvarmaya izin veriyordu. Yeşil gözlerinde bilinmez bir şey vardı, yüzlerce hayat yaşamış bir perinin uzak ve tavizsiz bakışı. Bazen Clarion'un gözünü korkutuyordu, geleceğine dair bu bakış.

"İyi bir nedeni olduğuna inanıyorum," dedi Elvina.

"Oh, evet. Çok iyi bir nedeni var." Bu nedenin ne *olduğunu* henüz bilmiyordu. Ama kesinlikle makul bir neden bulabilirdi. İstenirse açıklama yapın.

Elvina sanki ayrıntılar onu ilgilendirmiyormuş gibi umursamaz bir ses çıkardı. Clarion şansına inanmakta güçlük çekiyordu. "Konuştuğumuz teknikleri uyguluyor muydun?"

Clarion başını salladı. Öyleydi. Tabii ki . O Ancak son birkaç ayda pek ilerleme kaydettiğini söyleyemezdi, bu da onu sonsuza dek dehşete düşüren bir gerçektir. Bir peri gözlerini ilk açtığı andan itibaren yeteneğinin ne olduğunu tam olarak bilirdi. büyüleri yakınlıkları, hayattaki çağrılarını, onlara nefes kadar kolay gelen şeydi. Çoğu perinin anlattığına göre, yetenekler Pixie Hollow'daki herkesin amacı ve neşesi idi. Clarion kendisinin bu kadar zahmetsiz hissedebileceğinden çok şüpheliydi.

Elvina ona yönetme yeteneği büyülerinin temelinde duyguların, daha doğrusu duyguların yokluğunun yattığını söylemişti. Sadece mükemmel bir zihin berraklığı ve tam odaklanma ile manipüle etme özgürlüğünü bulabilirdi.

yıldız ışığı onun içinde parlıyordu. Ama Clarion ne kadar çabalarsa çabalasın -ister nefes çalışmasıyla, ister egzersizle ya da salt irade gücüyle olsun-

kendini duygulardan arındıramıyordu. Bağlanmak için duyduğu o umutsuz açlığı bastıramıyordu.

"Güzel," dedi Elvina. "Bir ."

Bir anda Clarion'un elleri sinirden buz kesti. Hayır, o henüz umutsuzluğa kapılmadı. Belki bu sefer farklı olabilirdi. Elini uzattı. Göğsünün derinliklerinde, büyüünün o sonsuz kaynağını hissetti. Eğer ona yeterince baskı uygularsa, tüm gücüyle tutunursa, onu kendi iradesine göre bükebilirdi.

Odaklan, diye düşündü. *Kontrol et*.

Bir an için avucunun ortasında altın bir ışık parladı. Esintideki bir mum gibi titriyordu ama içinde geçici bir umut alevlendi. Efor sarf etmekten başı dönüyordu ama biraz daha...

Işık sıçradı ve sonra . Clarion nefes nefese kaldı, sanki onu tutabilecekmiş gibi parmaklarını sönmekte olan közün etrafına kapattı. Hayal kırıklığının yüzüne yansımalarına izin vermemeye çalıştı.

Odanın öbür ucunda parlak bir ışık parladı. Clarion başını kaldırdığında, Elvina onun gücüyle aydınlanmıştı. Avucunun içinde minyatür bir yıldız gibi dengede duruyor, yüzünün düzlemlerini ve tüm odayı

keskin bir rahatlama. Öyle bir parlaklık ve ısı yayıyordu ki Clarion kendini korumak için kolunu kaldırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Işık-yetenekli perilerin aksine, yönetme-yetenekli perilerin bir ışık kaynağını manipüle etmeleri gerekmezdi. Düşen yıldızlardan doğarlardı. kendi içlerindeki yıldız ışığı kuyuları. Büyüleri mutlak karanlığı ve yoluna çıkan her şeyi kesebilirdi. Bu olabilir
Kraliçeyi korumak için bir kalkan şeklindeydi. Her şeyden öte, bir semboldü: Pixie Hollow vatandaşlarının inanabileceği bir şey içinde.

Elvina yumruğunu sıktı ve ışık söndü. "Clarion."

İşte geliyor. Clarion derse yüzünü tarafsızlığa alıştırdı.

"Taç giyme töreninize bir ay kaldı." Clarion başını eğdi. "Evet, öyle."

"Hâlâ büyümünüzün en temel becerisinde ustalaşmadın."

"Yapmadım," dedi sesinde en ufak bir aksaklıkla. Pixie

Hollow'un Kraliçesi politikada ustalık gerektiriyordu, organizasyon ve liderliğin yanı sıra

Yönetici yetenekli periler. Clarion'un eğitimi resmen başladığından beri mükemmelleştirmeye çalıştığı bir büyü. Işınlanamıyordu.

Titrek bir ışıktan fazlasını üretemiyordu. Belli ki, deneklerini dehşete düşürmeden tek bir *arıya* bile yardım edemiyordu.

Kırılğan bir anın ardından Elvina, "?" diye sordu.

Bunu saklamanın ne anlamı vardı? Yenilgiyle iç çekti. "The Summer Glade."

Elvina'nın dudakları inceldi. Clarion'un onun onaylamamasının tüm ağırlığını hissetmesi için konuşmasına gerek yoktu. Gözlerindeki bakış, *"Bu*

Çocukça şeyleri bir kenara bırakmanın zamanı çoktan gelmişti.

"Görüşmenizden sonra neden buraya dönmediniz?"

"Gerçekten zamanında dönmek istiyordum. Ama tam çıkıyordum ki-" Elvina'nın istemediği ya da ihtiyaç duymadığı ayrıntılarda kaybolmadan önce sözünü kesti. "Bir hayvan yeteneğine yardım edebileceğimi düşündüm."

Elvina'nın şaşkınlığı hissediliyordu. "Bu seni . Peri'nin işlerini çok iyi kontrol ettiğinden eminim."

"Ama bana teşekkür etti," diye itiraz etti Clarion. "Belki de ihtiyacı vardı-" "Rolümüz nedeniyle kendinizi kısıtlanmış hissetmenizi anlıyorum. Ama bunu yapamazsınız.

İhtiyacı olan her periye yardım edemezsiniz ve kesinlikle hepsiyle arkadaş olamazsınız. İyi bir kraliçe elindeki göreve odaklanmalı ve o ölçüde yardım etmelidir.

Burası uçsuz bucaksız bir kraliyet." Elvina pencereye doğru süzüldü. Burada, Peri Tozu Ağacı'nın en yüksek dallarında, Hollow'un yarısının önlerinde uzandığını görebiliyorlardı. "Bunların hepsi sizin sorumluluğunuzda. Sen

bunun ne anlama anlıyor
musun?" "Elbette
anlıyorum."

"Daha çok gençsin." Elvina kaşlarını çatı. "Çatışma nedir bilmiyorsun - *gerçek* bir çatışma değil, koruman altındaki tüm insanları tehdit eden bir çatışma. Hazırlıklı olmalısınız. Bu konuda ustalaşana kadar temeller, çok daha fazla olan sorunları çözmeye çalışamazsınız İlk bakışta görüldüğünden daha karmaşık. Sahip olduğum her şeyi size emanet ediyorum."

Ses tonu söylenmemiş bir şeylere yer bırakıyordu. Doldurabileceği o kadar çok şey vardı ki. *Bunu boşa harcadığını görmeyeceğim. Bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum.*

"İyi bir kraliçe olmak için-"

"Doğduğun yıldız kadar soğuk ve uzak olmalıdır," diye bitirdi Clarion onun yerine. Elvina'nın yönetim felsefesinin temelini oluşturan bu ilke, Clarion'a geldiği günden beri aşılarmıştı.

Elvina ona düz bir bakış fırlattı. "Bunun size kolay gelmediğini biliyorum. Ama tarafsızlığını korumanın tek yolu bu. ancak bu şekilde adil bir şekilde hüküm verebilmek için gereken hesaplamaları yapabilirsiniz."

Ama eğer gerçekten tek yol buysa, neden *bu* şekilde gelmişti? Yıldızından ilk çıktığında, içinde bir amaç duygusu alev alev yanmıştı. O kesinlik şimdi çok uzakta hissediliyordu.

Bazen, taç giyme töreni yaklaştıkça büyü konusunda daha da kötüleştiğinden şüpheleniyordu. Bazen, daha derinlerde, belki de herhangi bir gün yeni bir yıldızın dünyaya çarpacağından ve Elvina'nın kendisi kadar mükemmel yeni bir varisin ortaya çıkacağından endişeleniyordu. Clarion kadar mükemmel başarısız oldu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

Elvina'nın sert yüzü yumuşadı. "Büyük bir baskı altındasın. Ama bu sana da gelecek Clarion."

Ama ne zaman? Bu düşünce beklediğinden daha keskin bir şekilde canını yaktı. "Teşekkür ederim."

"Git ve biraz dinlen," dedi Elvina. "Yarınki konsey toplantısını sen yöneteceksin."

Neredeyse unutuyordu. Mevsimlik Bakanlar, her hafta kendi krallıklarındaki durumu görüşmek üzere bir araya gelirlerdi. Anlaşmazlıklardan kaynak taleplerine kadar her şey Elvina'nın önüne getirilirdi.

Ve yarından itibaren, Clarion *ondan* önce başlayacağını düşünüyordu.

O zaman yarın. Yarından itibaren Pixie Hollow'un ihtiyacı olan kraliçe gibi davranmaya *çalışacaktı*.

Ertesi sabah, Elvina'nın uyarısı hâlâ kulaklarında çınlarken, Clarion konsey toplantısı için hazırlandı: hayatında ilk kez tek başına koştu. İyi bir önlem olarak, yazı masasının üzerindeki, bakanlarından gelen özetlerden oluşan kâğıtları son bir kez karıştırdı. Bugünün gündemi merhametli ve şaşırtıcı bir şekilde hafifti. Pixie Hollow her mevsimden önceki haftalarda en hareketli günlerini yaşıyordu. Dön. Gündönümüne bir ay kala, baharın sonları pek de durgunluk sayılmazdı.

Taç giyme töreni meselesinden bahsetmiyorum bile.

Taç giyme töreni. Bunu düşünmek bile sinirlerinin yeniden alevlenmesine neden oluyordu. Kısa süre sonra Clarion, kraliçeliğin olması gerektiği gibi işlemlerini ve mevsimlerin aksamadan değişmesini sağlayan kararları verecekti. Sadece Pixie Hollow ona bağlı değildi- ama aynı zamanda Anakara ve tüm insanlar.

Üzerinde çok fazla durursa bu baskı onu çatlatabilirdi. Bunun yerine, Elvina'nın tavsiyesini işe koyulacak ve elindeki göreve odaklanacaktı. Eğer bir büyü patlaması gösteremezse, o zaman

en azından bir toplantıyı kesin bir duruşla yönetirdi. Bugün Elvina onda hiçbir kusur bulamayacaktı.

Ayağa kalktı ve o anda içinden bir ürperti geçti. Clarion döndü, yarı yarıya birini -ya da bir şeyi- bulmayı umuyordu. balkonunun cam kapılarından onu izliyordu. Ama ona bakan sadece, birbirine kenetlenmiş dallarla bir portre gibi çerçevelenmiş kendi yorgun yansımasıydı ve onun ötesinde de Kış Ormanı'nın dağları. En yüksekleri kavisli tepeler halinde yükseliyor, hilal şeklinde birbirlerine doğru uzanıyordu. Erken saatlerde sabah ışığında, tüm karlar bir kabuk gibi pembeye boyanmıştı. Bazen dağların kendisine baktığını hayal edebiliyordu.

Hayatı boyunca ona kış perilerine güvenilmemesi gerektiği söylenmişti. Çatışmalarının kaynağını açıklayan çok az hikâye kalmıştı ama Clarion bir ya da iki tiyatro gösterisi izlemişti dünyalarını birbirinden ayıran çatışmaya değinen bir hikaye anlatıyordu. Pixie Hollow'un en yetenekli hikâye anlatıcılarından Saga, Titania'nın hikâyesini anlatırken Elvina'nın yanında oturduğunu hâlâ hatırlıyordu - nefes nefese, elleri opera locasının parmaklıklarına kenetlenmiş bir halde, Pixie Hollow'un ilk kraliçesi.

O konuşurken, görüntüler altın toz bulutu içinde parıltıdı Arkasında. Buzdan mızrakların ve tüyden okların parıltıları. Rüzgârda eğilen bir fidandan fazlası olmayan Peri Tozu Ağacı. Kış Ormanı'nın Bekçisi ve onun zalim, tırtıklı tacı. yükselen karanlık.

Özel olarak, Clarion bu dramın son derece romantik olduğunu düşünmüştü.

Bu arada Elvina, Titania'nın güvenilir danışmanlarından biri trajik bir şekilde öldüğünde alay etmişti. Ama tüm tiyatrosuna rağmen, efsane Clarion'un arzuladığı detayları asla açıklamadı. Sadece iki hükümdar arasındaki belli belirsiz bir anlaşmazlıktan ve Kış Ormanı'nın Gardiyanını tüketen karanlık bir güçten bahsediyordu. Bu, çoğu için Sıcak mevsimlerin vatandaşları, komşuları hakkındaki meraklarını gidermek için yeterliydi.

Clarion notlarını topladı ve balkon kapısının kilidini açtı. Üzerini serin hava yıkadı ve Pixie Hollow'un uyanma sesleri yukarıdan aşağı süzüldü. Kanatlarını çırparak balkonunun korkuluklarına, ardından da havaya sıçradı.

Yaprakları ve dalları bir kenara iterek, Peri Tozu Kuyusu'nun kaynağını görene kadar yükseldi. Altın tozundan bir çağlayan bir düğüm deliğinden bir zambağın pembe yapraklarının üzerine döküldü. Taşan su, inci istiridye mantarlarının üzerine damladı ve sonunda kuyuya boşalarak ağacın spiral şeklindeki kıvrımına sarıldı. uzuvlar.

Toplamlarının can damarı olan peri tozu ağacın kalbinin derinliklerinde üretiliyordu. Kimse nasıl ve neden olduğunu tam olarak bilmiyordu,

Her ne kadar tozbilimciler yoğun akademik eserler kaleme almış olsalar da yüzyıllar boyunca teoriler üzerinde tartıştı. Clarion'un kesin olarak bildiği tek şey, büyü'nün içinden aktığı ve Pixie Hollow'un tamamını büyüyle sardıydı.

geniş bir kök ağı. Eğer duraklamasına izin verirse, etrafındaki her şeyi hissedebilirdi, sıcak ve rahatlatıcı. Havayı ballı çay ve fırında pişen tarçınlı çörekler gibi tatlı bir kokuya büründürüyordu. Onun ince Varlık onu içinde bırakmayı asla başaramadı.

Bu erken saatte herkes günlük toz istihkakı için sıraya girmeye başlamıştı: bir çay fincanı dolusu ve daha fazlası değil. Toz bekçisi periler, Peri Tozu Kuyusu'nun sığılıklarında ayak bileği derinliğinde durmuş, fincanlarını

Havuz. Clarion'un hayran kaldığı bir verimlilikle, her bir perinin üzerine döktüler.

O olmasaydı, uçmak imkansız olurdu; bir perinin kanatları ağırlıklarını yarımsız taşıyabiliyorlardı. Sıra boyunca periler dedikodu yapıp gülüştüler. Bazıları ellerinde karahindiba çayı dolu fincanlar taşıyor, enerji depolamak için can atıyordu; diğerleri ise gece vardiyalarından kalma enerjileriyle hâlâ vızıldıyordu. Aşağıdaki serçe adamlardan biri, yapraklardan oluşan bir perdenin arkasına yarı gizlenmiş onu fark etti. Elini utangaç bir şekilde salladı. Adamın beti benzi attı, sonra gözlerini kaçırarak karmaşık bir şeyler yapmaya çalıştı ve elindeki ot bıçağıyla çalışkan görünüyordu.

Clarion hayal kırıklığıyla solmamaya çalıştı. Petra her zaman ifadesinin de sesi gibi belli bir *kraliçelik* taşıdığını söyledi. Bu iki konuda da yapabileceği bir şey yoktu.

"Ekselansları."

Clarion şaşkınlıkla bir nefes verdi. Artemis'i hemen dallardan birinde otururken bulmak için boynunu kırdı. Kendini her zaman göz önünde saklamayı başarırdı - etkileyici olmasa da bazen korkutucu, yetenek.

Clarion biraz nefes nefese, "Günaydın," dedi.

Muhafızının yüzünde sempatik olmaya yakın bir ifade vardı. Stoacılık sanatının inceliklerinde ustalaşmış olan Artemis'e bunu söylemek her zaman zordu. Ama Clarion bazen Artemis'i diğer izci yetenekleri bir şeyle devriyeye çıktıklarında onları izlerken yakalıyordu Gözlerindeki özlem gibi. Clarion'un ona bu konuyu sorduğu tek seferde Artemis tamamen susmuştu. Bazı yaralar, Clarion seçilmemesi gerekirdi.

Artemis huysuzca, "Aşinalıktan hoşlanan bir kraliçeye alışık değiller," dedi. "Sana sundukları sadece saygı."

Saygı, değil mi? Bunu istese bile, kendini buna layık hissetmiyordu. Yine de, Artemis'in onu rahatlatmak için yarım kalan girişimleri *biraz* neşe getirmek. Artemis bunu asla kabul etmezdi elbette, ama Clarion bir yerlerde hassas bir ruhun gömülü olduğundan şüpheleniyordu Bu havalı, profesyonel dış görünüşün altında. Bir gün bunu ortaya çıkarabilir.

"Elbette." Clarion zoraki bir parlaklıkla, "Gidelim mi?" diye sordu.

Artemis başını salladı.

Gözden uzak durmak için elinden geleni yapan Clarion, onları Peri Tozu Kuyusu'nun hemen altında bulunan konsey odaları. Kapı diye bir şey yoktu; daha ziyade, kubbeli tavanın kenarları oyulmuştu, böylece açık gökyüzü parçaları ile kaplanmış gibi görünüyordu.

Parıltılı peri tozu boyasıyla işlenmiş, karmaşık bir şekilde kaydırılmış desenler, her bölme arasında kalan ince ağaç kabuğu şeritlerini dolduruyordu. İçinde gizli

Desenler her mevsimin sembolüydü: İlkbahar için yaprak dökmeyen çiçek; Sonbahar için dolunay; Yaz için gökkuşağı; ve Kış için kar tanesi. Clarion'un her zaman ilgisini çekmişti. Eğer diyarları her zaman ayrı idiyse, sanatkârlar neden Kış'ı da tasarımlarına dâhil etmişlerdi?

Yaklaştıkça, bakanların kendi aralarındaki tartışmalarının boğuk sesi açık tavandan Clarion'a ulaştı. Sabahın bu erken saatinde tartışacak ne vardı ki? Bu kadar uzun süreli iş ilişkilerinin getirdiği bir şey olduğunu düşünüyordu. Ortaya çıkarılacak ve dava edilecek sonsuz sayıda küçük çekişme ve siyasi hakaret vardı, bunların kökenleri Clarion'un sadece Geldiğinden beri belli belirsiz bir araya getirilmişti. Her , onlar asla

Hangi mevsimin daha önemli olduğunu tartışmaktan yorulmuştu. Odaya girerken kendini elikleştirdi.

İçeride, üç Mevsimlik Bakan odanın neredeyse tamamını kaplayan uzun bir masanın etrafında toplanmıştı. İlkbahar Bakanı, Sonbahar Bakanı'nın boş boş başını sallayarak eşlik ettiğı bir tür ateşli konuşma yapıyor gibiydi. Yaz Bakanı ise durduğı yerde uyuyakalmanın eşiğinde görünüyordu. Ancak onu fark ettikleri anda, üzerlerine bir sessizlik çöktü. Öğrendiğine göre bu, yönetme yeteneğı büyüsunün bir parçasıydı: kalabalığın dikkatine hükmetme yeteneğı. Artemis kendini gölgelerin arasına katlayarak mükemmel bir geçit töreni dinlenmesine geçti. Clarion, Elvina'nın genellikle durduğı masanın başına doğıru ilerlerken çenesini yüksekte tuttu.

Her nasılsa, oda bu bakış açısından tamamen farklı görünüyordu.

Ona en yakın olan Sonbahar Bakanı -Rowan- ona rahat bir gülümseme fırlattı. Her zamanki gibi soğıktan yeni gibi görünüyordu; solgun yanakları kıpkırmızıydı. Kahverengi gözleri

Ona göz kırptı ve kumral saçları kulaklarının etrafında kıvrıldı. Sonbahar yapraklarından yamalı bir pelerin giymişti ve cilalı bir kestane ağacıyla tutturulmuştu.

broş. Clarion en çok onu seviyordu, çünkü onun yanında sırası gelmeden konuşmaya cesaret ediyordu. Zeki, cana yakın ve sadece *zaman zaman* melankoli nöbetlerine eğilimli.

Yanında Yaz Bakanı Aurelia vardı.

enesiyle onayladı. Bugün mevsiminin güzel çiçeklerini giymişti: ortancalardan bir elbise, zinyalardan bir kolye ve güllerden bilezikler. Saçlarını başının üstünde özenle topuz yapmıştı.

Ve sonra, Clarion'a parmaklarıyla küçük bir el sallayan Bahar Bakanı-Iris vardı. Geniş etekli bir kardelen elbisesi seçmişti ve narin yeni büyüme şakaklarının etrafında bir ta şeklinde örölmüş, uzun dallarla yüzünü ereveliyordu. Başında bir Sıcak, kumlu bir ten ve neredeyse sırtının ortasına kadar uzun ve gevşek bir şekilde dökölen saçları kadar siyah gözler. Mevsimi gibi, o da Hafif ve havadar, uçarı ve hevesli: doğıayı uykusundan uyandıracak kadar parlak bir kişilik.

Clarion var olduğu sürece Elvina'nın maiyeti buydu. yaşıyordu. Yine de Kış Bakanı olmadan eksik kaldıklarını düşünmeden edemiyordu. Sınırın ötesinde bir yerlerde, Kış Ormanı'nın Bekçisi donmuş diyarlarında yalnızlık içinde hüküm sürüyordu. Ancak sıcak mevsimlerle Kış'ın arası iyi olsa bile, Kış Ormanı Müdürü toplantılarına katılamazdı.

Sıcak periler kışın soğuşuna dayanamazdı; sadece birkaç dakika sonra kanatları kırılğanlaşır ve paramparça olurdu. Kış perilerinin Bu arada kanatlar bahar güneşinin altında don gibi eriyecekti.

Iris ona ışıllı gülümsedi. "Günaydın, Majesteleri!"

Clarion irkildi. En erken saatte bile toplayabildiği neşe onu etkilemekten asla geri kalmıyordu. "Günaydın."

"Duyduğuma göre bugün bize sen liderlik ediyormuşsun," dedi Rowan, sesini komplocu bir şekilde alçaltarak. "Sonunda Majestelerini bir değişiklik için yavaşlamaya ikna ettin, ha?"

Clarion notlarını önündeki masanın üzerine yaydı. "Öyle bir şey değil-"

Cümlesini tamamlayamadan kapılar açıldı ve Elvina içeri alındı. Elvina, peri tozu ve transparan eteklerden oluşan bir girdap içinde odaya girdi. Bakanlar hemen hazır ola geçerek hep bir ağızdan "Majesteleri" diye mırıldandılar. Ancak Elvina hoşbeş için duraksamadı. Masanın diğer ucundaki yerini hiçbir şey söylemedi. Sonra Clarion'a bir bakış fırlattı. Beklenti dolu bir bakış. Direk işe dönelim o zaman.

"Bu toplantıyı başlatıyorum." Clarion sesi güçlölle de olsa titrediğinde boğazını temizledi. "Bakanlardan gelen raporlarla başlayacağız. Yaz Bakanı, lütfen yeni bir şey varsa paylaşır mısınız? iş mi?"

Aurelia, "Mevsim dönüşü için neredeyse hazırız," dedi. durgun bir şekilde. "Taç giyme töreniniz dışında rapor edecek pek bir şeyim yok."

Elvina hiçbir şey söylemedi ama gözle görülür bir şekilde rahatsız görünüyordu. Clarion bunu aklından uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Bunun alternatifi, içindeki o sessiz korkuya ağırlık kazandırmaktı: Elvina'nın rolünü üstlenmesi için ona güvenmemesi.

"Hazırlıklar planlandığı gibi ilerliyor," diye devam etti Aurelia. "İhtiyacımız olan neredeyse tüm güneş ışığını topladık ve

mükemmel bir yer belirledi. Boş bir vaktiniz olduğunda, Majesteleri, onaylamak için gelmenizi rica edeceğim."

Aurelia, sıcak ve ağır temposuyla perilerinin geçen hafta üzerinde çalıştığı diğer projelerin ana hatlarını çizdi. Bitirdiğinde, Iris neredeyse zorlukla dizginlenen bir heyecanla titriyordu.

"Bahar Bakanı ile devam edeceğiz-"

"Sorduğunuza *çok* sevindim, Majesteleri. Bahçe ustalarım çiçek aranjmanları üzerinde harıl harıl çalışıyorlar. Ama halletmek istediğim birkaç küçük şey var...." Iris masanın altından en az beş buket çıkardı. Rowan sessizce baktı

Onları düzgün bir sıraya dizerken şaşkınlık içindeydi. "Konuş benimle Renkler. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun? Tamamen farklı bir yöne de gidebiliriz ve-"

Clarion sadece biraz bunalmış hissetti. "Size güveniyorum Bakanım. Çok güzel olacağından eminim."

"Kesinlikle öyle olacak." Iris süslendi. "Ooh! Ama geriye çiy damlası mozaikleri kalıyor.... Su yetenekleri tasarımları deniyorum. Elbette onları buraya getiremem ama belki yakında Springtime Square'e gelirsiniz ve *tüm* detayları gözden geçirebiliriz."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Clarion ve ciddi olduğunu anladı. Tasarım konusunda Iris'in sahip olduğu göze sahip olmasa da, coşkusu kuşkusuz bulaşıcıydı. "Sonbahar Bakanı...?"

"Benim," dedi Rowan, hayıflanarak, "şu anda katkıda bulunacak hiçbir şeyim yok - en azından taç giyme töreninize."

Bu anlaşılabilir bir durumdu. Her ne kadar Anakara'ya sonbahar aylarca gelmeyecek olsa da, mevsim değişikliğine hazırlanmak büyük bir koordinasyon ve çaba gerektiriyordu. Bunu söylemeden önce, Iris bir iç çekti.

"Oh, ama sen *biliyorsun*," dedi Iris. "Hızlı broşürlerinden birkaçını ödünç almam gerekiyor."

"Ah, doğru." Rowan çenesine vurdu. Ses tonunda alaycı bir ton belirdi. "Şimdi, bu neden olmuştu?"

"Yaprakları taşımak için-Ugh!" Iris ellerini havaya kaldırdı "Dinle. Eğer benim sanatsal vizyonumu takdir edemiyorsan-"

"Hazır konu açılmışken," diye araya girdi Aurelia, "hepsini henüz işe koymadıysanız, birkaç tamirci işime yarayabilir."

"Daha pratik bir endişe," diye düşündü Rowan. "Ama onları bağışlayabileceğimden emin değilim."

Üçü de yaşadıkları yerin arka yollarında dolaşırken Elvina masanın öbür Clarion'a konuşur gibi bir bakış daha attı. Bu sefer "Eee?" dedi.

Doğru. Toplantıyı düzene sokmak ona kalmıştı.

"İzninizle," diye araya girdi Clarion, niyet ettiğinden daha yumuşak bir sesle. Yine de sessizleştiler. Odadaki tüm bakışlar yeniden onun üzerinde toplandı. Cesaretini kaybetmemeye kararlı bir şekilde sözlerine devam etti: "Elbette bir Herkes için uygun bir program. Belki Sonbahar Bakanı haftada bir gün için birkaç peri ayırabilir...?"

Rowan onayını almak istercesine Elvina'ya baktı. Elvina, "Nasıl " dercesine elini belli belirsiz salladı.

Memnun olan Rowan başını salladı.

Clarion gülümsemesini engelleyemedi. Belki de küçük bir zafer elde etmişti: bir soruna çözüm getirmişti. ondan önce. Ancak o toplantıya devam edemeden, bir keşif yeteneği yukarıdan odaya yuvarlandı.

Beşi de şaşkınlıkla sıçradı.

Gözcü masaya kıl payı kurtuldu.

Yine de, nefes alış verişini düzene sokmaya çalışırken bile Elvina'yı selamladı. Sanki bir şey onu buraya kadar takip etmişti. Clarion şans eseri Artemis'e bir bakış attı. İfadesinde merak ve endişe savaşıyordu ama yerinden ayrılmadı.

Elvina bir kez daha kraliçe rolünü üstlenerek ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Böldüğüm için özür dilerim Majesteleri," diye hırıldadı izci-yetenekli, "ama şafaktan hemen önce Pixie Hollow'da bir canavar görüldü."

soğuk bir sessizlik çöktü.

Önce Iris konuştu, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu. "Bir canavar mı? Bir şahin gibi ya da-"

"Hayır, Bakanım," diye yanıtladı gözcü ciddi bir sesle. "Bir canavar. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Kıştan bahara geçti."

Bir canavar mı? Kıştan mı? Clarion, bırakın *canavarları*, kış perileri ve orada yaşayan birkaç hayvan dışında bir şey bilmiyordu. Ama Elvina'ya baktığında, kraliçe hiç de sarsılmış görünmüyordu. Yine de ne kadar tehlikeli olursa olsun her durumda soğukkanlılığını koruyordu. Clarion'u ne kadar şaşırtsa da, Elvina'nın bu özelliğine her zaman hayranlık duymuş ve gıpta etmişti. Pixie Hollow'un gerçek bir Kraliçesi hiçbir çatlak gösteremezdi.

"Peki," diye sordu Rowan ihtiyatla, "bu canavar neye ?"

"Yerini belirlemek zor efendim. Tilki gibi bir şeydi ama daha önce gördüğüm tilkilere benzemiyordu. Parıltı ya da gölge gibi bir şey vardı...."
"Efendim.

İzci solgunlaşarak sözlerini bitirdi. "Takip edebildiğimiz kadar takip ettik ama güneş yükseldiğinde gözden kayboldu."

Elvina, "Derhal komutanı çağırın," dedi. "Onunla burada görüşeceğim."

Bir emri yerine getirmenin verdiği rahatlıkla, izci soğukkanlılığının bir kısmını geri kazandı. Tekrar dikkat kesildi. "Evet, Majesteleri."

"Bunu yaptıktan sonra, birliğinizi alın ve tüm vatandaşların içeri girmesini sağlayın," diye devam etti Elvina. Kaşları sıkıntılı bir şekilde çatıldı. "Tehdidi belirleyene kadar kimse dışarı çıkmayacak."

"Evet, Majesteleri."

Artemis canlandı, parmakları kalçasına bağlı kılıca doğru seğirdi. "Majesteleri, yapabileceğim bir şey varsa-" "Prensesin yanındaki görevinizi terk etmeyeceksiniz," Elvina buz gibi cevap verdi.

Clarion, Artemis'in nasıl solgunlaştığına dair bir sempati duydu. Başını eğerek, "Elbette hayır," dedi.

Elvina bileğini diğer gözcüye doğru salladı. "Siz . Geri kalanlarınıza gelince, bu toplantı sona ermiştir. Güvenlik açısından, aksini duyana kadar saraydan ayrılmayın."

"Ama Majesteleri, burada kalamam," diye itiraz etti Iris. "Eğer Spring'den geldiyse-"

Elvina'nın yüzündeki ifade tartışmaya yer bırakmıyordu. "Gözcüler bunu halledecek."

"Evet, tabii ki," diye yanıtladı Iris, ama Clarion bu sözleri yanlış anlamadı. ses tonunda endişe vardı. Aurelia onu sakinleştiren elini omzuna koydu.

ve sıkıldı.

Kâğıt hışırtıları ve alçak mırıltılar odayı doldurdu. Clarion göğsünün derinliklerine yerleşen soğuk bir dehşetle bakanların dışarı süzülüşünü izledi. *Bir canavar*. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi?

"Sen de Clarion," dedi Elvina yorgun bir sesle. "Odana git."

İçinde öfke alevlendi. Bu muydu yani? Tıpkı diğerleri gibi, bir çocuktan başka bir şey değilmiş gibi kovulmuş muydu? Bu toplantı - yeteneğini göstermek için bir fırsat- ters gitmişti. Ve şimdi Elvina onu bu kadar önemli bir şeyin dışında mı bırakacaktı? "Yardım edebilirim."

"Yapamazsınız. Bu sizi ilgilendiren bir mesele değil."

Yaşadığı en kötü olayların teyit edilmesi onu çok üzmüş olmalı. Korkular: Elvina'nın ona ihtiyacı yoktu. Bunun yerine, öfke tohumu tam anlamıyla çiçek açtı. Aceleyle odanın içinde süzüldü, parıltısı yoğunlaştı ve etraflarındaki duvarlara kehribar rengi bir ışık saçtı. "Bu beni nasıl ilgilendirmez? Benden tüm Pixie'yi yönetmem bekleniyor Bir ay içinde boş olacak."

Sonunda Elvina ona baktı, *gerçekten* baktı. Belli ki Clarion onu şok etmişti, çünkü birkaç dakika boyunca cevap vermedi. "Sadece kendini bu konuda endişelendirmemen gerektiğini söylemek istemiştin."

Clarion bunu kabul edemezdi. "Ama bir krizle nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekmiyor mu?"

"Size öğretmek için hala zaman var. O zaman kriz *zamanı* değil. Bana güvenin. Bu iş benim elimde." Elvina ellerini Clarion'un omuzlarına koydu. Elvina'nın omuzları ona ağır geliyordu ve Clarion Direniş, yaşadığı şokun altında bir anlığına boğuldu.

Elvina ona çok nadiren dokunmuş, ona karşı çok nadiren şefkat göstermişti. Yine de Clarion, Varış Günü'nde yıldızdan ilk çıktığında Elvina'nın ona nasıl baktığını unutamıyordu. Clarion'un kraterden yardım etmiş, sonra gözlerinde parlayan şaşkınlık ve korkunç tanıma gibi bir şeyle yüzünü kucaklamıştı. Bu Clarion'un içini öyle bir hüznle doldurmuştu ki, anlamadığı ve anlayamayacağı bir hüzn.

O daha cevap veremedi. İzcilerin Kaptanı içeri daldı, Nightshade. Tam bir kıyafet giymişti; göğüs zırhı, ön kollarına ve inciklerine bağlanmış ağaç kabuğundan zırh plakaları, hepsi

Elinde bir mızrak ve sırtında testere otundan oklarla dolu bir sadak taşıyordu. Sarı saçları, güneşe maruz kaldığı için bronzlaşmış olan ensesinde sert bir topuz şeklinde toplanmıştı.

"Majesteleri. Ekselansları." Selamlamak için kalbinin üzerinde bir yumruk sıktı. "Lojistiği konuşmalıyız."

"Yapmalıyız," diye kabul etti Elvina. "Clarion-"

"Lütfen kalmama izin verin," diye bastırdı Clarion.

"Bölmeyeceğim." "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," diye tersledi Elvina. "Git."

Clarion şaşkınlıkla sadece ona bakabildi. Elvina Daha önce de sabırsızlanmış ya da hayal kırıklığına uğramıştı, evet ama hiç

çok sertti. Başka bir şey söylemeden Nightshade'e döndü ve onunla alçak sesle konuşmaya başladı. Küçümsenmiş bir aşağılanmayla her tarafı kabaran Clarion, bunun gerçekten de tartışmanın sonu olduğunu anladı. Elvina ona her şeyi öğreteceğine söz vermişti.

ve gözlemleyerek öğrenmekten daha iyi bir yol var mıydı? Belli ki onun görüşleri değerli değildi ya da hoş karşılanmıyordu.

Yatağa gönderilmiş bir çocuk gibi kapıyı dinlemeyi aklından geçiriyordu. Daha iyisini yapmaya yemin etmişti - rolüne yakışır bir asaletle davranmaya. Ama yine de...

", Majesteleri," dedi Artemis sessizce. Şimdi sesindeki acıma duygusunu yanlış anlamak mümkün değildi. Clarion'u neredeyse konsey odasına ve odasına geri döndü. Clarion bu kez itiraz edemeyecek kadar acemi hissediyordu.

Yatak odasının penceresinin dışında, Pixie Hollow'da kontrollü bir kaos patlak vermişti. Uzaktan korna seslerini duyabiliyordu.

Çamların tepesindeki gözetleme kulelerinden yankılanıyordu. Periler evlerine dönerken gökyüzünü peri tozları kaplıyordu ve gözcüler yaylarını çekmiş, gözlerini gölgelere dikmiş halde gölgeliklerin üzerinde süzülüyordu.

Clarion'un kalbi endişeyle sızladı. Halkı acı çekiyordu. Petra muhtemelen korkudan aklını kaçırmıştı ve bu ona en çok acı veren .

Elvina ona *ölçekte yardım etmen gerektiğini* söylemişti. Ama yapamazdı. Yatak odasına kapatılmışken ve Elvina onu görevden men ederken yapamazdı.

Pixie Hollow'un Kraliçesi hâlâ yapılacak işler varken boş oturmaz.

Clarion hiçbir zaman mükemmel olmamıştı, biliyordu. Ama nasıl olur da Elvina'nın emirleri birbiriyle çeliştiğinde ne olacaktı? Birini seçmek zorunda kalacaktı. Ve şu anda, taç giyme töreni bu kadar yaklaşıpken, hiçbir şey yapmamakla yetinemezdi.

Canavarın kendisini aramaktan zarar gelmezdi, mi?

Eğer işe yarar bir şeyle geri dönerse, bir daha asla dışlanmayacaktı. Ve belki de -sadece belki de- yıldızların korkunç bir hata yapmadığına *kendini* ikna edebilirdi. Elbette, tüm gözcüler ve Elvina meşgulken, kimse onun kaybolduğunu fark etmeyecekti. Artemis'in nihayet görevden ayrılacağı gece vaktine kadar beklemek zorunda kalacaktı. kaçmak için.

Saatler , güneş alçaldı ve gökyüzünü bir orman ateşi kırmızısı. Alacakaranlık çökmeden hemen önce Clarion balkon kapılarını yavaşça açtı. Dışarı adımını attığında, gölgeler üzerine ağır ağır çöktü ve tedirginlikle tenini karıncalandırdı. Bir rüzgâr tüm dalları şangırdattı ve sesin altında bir yerde, bir tilkinin uzaktan gelen çığlığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Orada bir yerde bir canavar gizleniyordu.

Bu düşünce aklından geçer geçmez bakışları dağlara kaydı. Alacakaranlığın yakın karanlığı onları sade ve gölgeli bir şeye dönüştürmüştü. İlk kez, neredeyse beklenti içinde ona bakıyorlardı. Clarion bunun ne olduğunu anlayamadı. onu daha çok heyecanlandırdı ya da tedirgin etti. Cesaretini toplayarak Bahar Vadisi'ne, Bahar'ın Kış'la buluştuğu sınıra doğru uçtu.

Baharın üzerine ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Ne kuş sesleri, ne uzun otların arasında titreyen bir esinti, ne de ağaçların arasında yankılanan kahkaha sesleri vardı. Clarion Pixie Hollow'u hiç böyle görmemişti. Neredeyse ıssız gibiydi.

Karanlık yavaşça alçalıyor, kiraz çiçeği ağaçlarının arasından çayirlara doğru süzülüyordu. Onun çok altında, bir parıltısının bir anlık görüntüsü gölete yansdı. Solmakta olan güneş ışığı suyun üzerinde parıldıyordu, ancak suda dalgalanmalar yaratacak su yetenekleri yoktu.

Yüzey, durgunluğu içinde rahatsız edici bir şekilde cam gibiydi. Iris'in sözünü ettiği çiy damlası mozaiklerinden biri kıyıda bitmemiş halde duruyordu, gözcüler alarmı çaldıktan sonra terk edildiği belliydi.

Sınıra yaklaştığında, akan suyun sesi Clarion'a ulaştı. Yavaş yavaş ağaçlar seyrelti, çünkü bir nehrin çamurlu kıyılarına. Clarion kanatlarını çırparak alçaldı ve terliklerini yumuşak bir gümbürtüyle çimenlerin üzerine indirdi. Böğürtlenler ve tatlı böğürtlenler çalılıkların arasında yabancı olarak yetişiyor ve çuha çiçeğinin narin kokusu havayı güzelleştiriyordu. İlkbaharı kıştan ayıran nehre yaklaştığında kendini garip bir şekilde açıkta hissetti.

onu sarıyor ve kanatlarının ısıltısı bir seyahat pelerini tarafından azaltılmıyordu. Daha önce sınıra hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Hiç bu kadar *yalnız olmamıştı*.

Peri Tozu Ağacı'nın bir kökü topraktan çıktı ve nehir boyunca uzanıyordu. Bunun gibi köprüler her mevsim arasında kesintisiz bir halka halinde bulunurdu: Kıştan İlkbahara, İlkbahardan Yaza, Yazdan Sonbahara ve Sonbahardan Kışa. Clarion ilk geldiğinde bunların varlığı onu şaşırtmıştı. Bu kadar azı herhangi bir yerde yürürken, perilerin onlara ne faydası vardı? Şimdi ise içlerinden akan güçlü büyüye hayret ediyordu.

Peri Tozu Ağacı'nın kökleri sayesinde Pixie Hollow'da dört mevsim aynı anda yaşanırdı. yer. Aklına gerektiğini çok iyi bildiği bir düşünce geldi: Eğer kış ve sıcak mevsimler gerçekten ayrı olmak zorundaysa, o zaman bu köprü neden vardı?

Uzaktan gelen bir ağaç hışırtısı onu düşüncelerinden kopardı. Tedirginlik bir ürperti halinde omurgasından aşağı doğru ilerledi. Ses Kış Ormanı'ndan gelmişti. Dikkatini o yöne çevirdiğinde, bir ışık parıltısının bembeyaz ağaçların arkasında kaybolduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Ağaçların gövdelerindeki koyu renkli çukurlar gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Belki de şeye rağmen aradığı şeyi bulmuştu.

Kendini çelikleştirten Clarion köprüye adım attı. yarısında, ağaç kabuğunu kaplayan gür yosunlar yerini kalın bir kar tabakasına bıraktı. Kenarlarından buz sarkıtları damlıyor, gün batımının parıltısında hınzırca parlıyordu. Clarion, Bahar'ın en uç noktasını kaplayan kırağıya çok az kala durdu.

Karanlıkta, nehrin karşısındaki her şey gümüş ve kömür rengine boyanmıştı. Havada tembel tembel süzülen yağmur damlaları, soğuk bir ayna gibi

Baharın örtüsünden süzülen kiraz çiçekleri. Bu Kar yağışı ona dünyalarını ayıran bir perde gibi göründü. Daha çok hissetti Beklediğinden daha *büyüleydi* ama gardını indiremezdi.

-Ya da en buraya neden geldiğini unutacaktı.

Gölgeler kışın daha karanlık görünüyordu, ama kanatları görebilecek ışık. O hareket ettikçe üzerlerinden peri tozu dökülüyor, zerrecikler karanlıkta kor gibi parlıyordu. Toprağı kaplayan kar hiç bozulmamıştı: ne bir pençe izi, ne bir çukur, hiçbir şey yoktu. Gözcü

bu canavarın bir tilkiye benzediğini söylemişti. Eğer çok görülebilecek kadar büyükse uğursuz bir aura yayıyorsa, nereye gitmiş olabilirdi?

Birden kendini gerçekten de çok aptal hissetti. Bu sesi tamamen hayal etmiş olmalıydı. Ne düşünüyordu ki?

Bir canavarı aramak mı? O zamanlar plan çok açık, çok *mantıklı* görünüyordu. Şimdi bunun ne kadar saçma olduğunu görüyordu. Stres ve yaklaşan taç giyme töreni şüphesi her şeyi karıştırmıştı. Yapılacak en mantıklı şey şimdi geri dönmek olurdu.

Ama sonra, bu onu nerede bıraktı? O dayanamadı Boş yatak odasına ya da daha kötüsü, dışarıda bırakıldığı konsey odasına dönme düşüncesi.

Üstelik buradaydı, yıllardır onu çağıran bir yere çok yakındı. Uzanıp bir şeyler yakalamak garip bir şekilde cazip geliyordu. kar tanesi. Sınıra bu kadar yakın olmasına rağmen bahar havası hâlâ hoş akşam serinliğini koruyordu. Gerçek soğuğun ısırığını hissetmek için ne kadar yaklaşması gerekiyordu? Çok temkinli bir şekilde elini sınırın en ucuna götürdü ve kar tanesinin bir santim ötesinde gezinmesine izin verdi.

sağanak yağışlar. Sonunda, kışın hafif bir iç çekişini teninde hissetti. Kendini çelikleştirerek parmaklarının diğer tarafa geçmesine izin verdi.

Kemiklerine kadar işleyen soğuk, keskin ve ani bir şekilde onu yakaladı Kollarının arkasındaki tüm tüyler diken diken oldu.

Clarion elini geri çekti ve sıcak nefesini avuçlarının içine üfledi. Artık onun hakkında hiçbir şüphesi yoktu.

geçememek. Yine de bu acı onu biraz neşelendirmişti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Bir başka hareket titreşimi dikkatini çekti. Bu kez net bir şekilde görebiliyordu: Karanlığın içinden parlayan soluk gümüş bir ışıltı.

Hayır, diye düşündü, *bir aura*. Hayalet ışık, gecenin kendisinden sıyrılan bir gölgeyi sarmalıyordu. Clarion birkaç metre geriye doğru çırpındı. İşte buydu: canavar.

"Geri çekilin!"

Ama kelimeler ağızından çıkar çıkmaz gölge odak noktasına geldi. Clarion giderek büyüyen utancını yutmaya çalıştı ama başaramadı. Bu bir canavar değildi.

Bir serçe adamdı.

Açık teni ve bembeyaz saçlarıyla kardan incelikle şekillendirilmiş gibi görünüyordu. Saçları omuzlarına kadar iniyor, yarısı kulaklarının sivri uçlarını ortaya çıkarmak için yüzünden geriye çekiliyordu. Kanatları solmakta olan güneşin ışığı altında buz gibi parılıyordu. Kışın sade fonunda, neredeyse... ruhani gibiydi.

Bir kış perisi.

Bir kış perisinin bu kadar mütevazı olabileceğini hayal etmemişti. O sadece bir *çocukt*, ondan daha büyük değildi. Yine de görünüş aldatıcı olabilirdi. Onu hafife alamazdı.

Yüzünü soğukkanlılığa benzer bir şekilde düzeltti. Belli ki çok geçti, çünkü ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırdı ve "Benim Özür dilerim. Sizi korkutmak istememişim."

Adamın nezaketi onu aniden ortaya çıkmasından daha çok şaşırtmıştı.

"Yapmadın," dedi temkinli bir şekilde.

"Şey," diye cevap verdi, gözle görülür şekilde şaşırmıştı, "bu rahatlattı."

Kış perisi yavaşça sınıra yaklaştı, her adımı ölçülüydü, sanki ona geri çekilme fırsatı veriyordu. Kadın durduğu yerde sabit kalmaya zorladı kendini. Attığı her adımda, botlarının altındaki kar çıtırdıyor ve onun beklentisi monte edilmiş. Sınırın hemen kenarında durdu.

Bu kadar yakından, geniş elmacık kemiklerinden kare çenesine kadar yüzünün her düzlemini görebiliyordu. Genç serçe adamın gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Bakışları temkinliydi ve ona odaklanmıştı. Sanki saldırmaya hazır yaralı bir hayvan gibiydi. Clarion'un beslediği güvensizlik her ne ise, görünüşe göre tamamen karşılıklıydı.

"Kimsin sen?" Clarion talep etti. Sesi tam da alıştırma yaptığı gibi çıktı: otoriter, soğukkanlı, tarafsız. Bir savaşçının sesi. kraliçe, tam olarak *onun* sesi olmasa bile.

"Kötü bir niyetim yok," dedi. Clarion gülme isteğine direndi. Sanki sadece bunu söylemek onu rahatlatabilirmiş gibi. "Benim adım Milori."

"Peki senin burada ne işin var?" -durakladı, ona bir kez daha baktı- "Milori?"

Kadının şüpheli ses tonundan rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi. Nötr ifadesinden geriye doğru çekilmiş omuzlarına kadar

tam bir güven timsaliydi. "Pixie Hollow Kraliçesi'yle görüşme talep etmeye geldim." Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Ve görünüşe göre bir tane aldım."

" kim olduğumu biliyor musun?" Yaşadığı şokla Clarion onu terk etti. kraliçe . Soru, niyet ettiğinden çok daha umutlu gelmişti.

"Tabii ki biliyorum." Sesi neredeyse şaşkıındı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi -tamamen nahoş olmayan ama kadının tam olarak okuyamadığı bir parıltı.

Bu onun için pek önemli değildi, çünkü *adam onun kim olduğunu biliyordu.*

Onun kim olduğunu biliyordu ve ondan kaçmamış, geri adım atmamış ya da paniklememişti. Onun gözlerinin içine bakmaya cesaret eden, onunla konuşmaya cesaret eden perilerin sayısı bir elin geçmezdi.

Hem de hiç beklenmedik bir şekilde. Belki de Kış Ormanı'ndaki sıcak mevsim kraliyet ailesine saygı ya da sevgi duymuyorlardı ama o saygısızlığı saygısızlığa tercih ederdi.

"Onu neyin verdiğini sorabilir miyim?" diye sordu, sesini yükseltmemeye çalışarak *çok* hevesli.

Gözlerindeki parıltı daha da yoğunlaştı. Eğer daha iyisini bilmeseydi, onun *eğlenmiş* görüldüğünü söyleyebilirdi. "Muhteşem duruşun."

Clarion ona ters ters baktı. "Pardon?"

Gülümsemesi onun ne demek istediğini kanıtladığını gösteriyordu. "Ve kanatlarınız," diye ekledi, daha ağırbaşlı bir şekilde. "Çok farklılar-ve parlak. Oldukça geldiğinizi gördüm."

Clarion kendinden emin bir şekilde onları sırtına doğru katladı. Kadın Birden keşke seyahat pelerinimi getirseydim diye düşündü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama ben aslında Pixie Hollow. Kraliçe Elvina'yı arıyorsunuz. Ben sadece eğitimdeki kraliçeyim."

Neredeyse ekleyecekti, *çok da iyi bir tane değil.*

"Anlıyorum," diye cevap verdi. İfadesindeki tüm neşe kaybolmuştu. Clarion bu ifadenin kaybolmasını özlediğini fark etti; böyle bir kasvet onunki gibi bir yüze ait değildi. "Peki sana ne diyeyim?"

Küçük bir parçası edep konusunda ısrar etmesi gerektiğini biliyordu. Hayır.

Elvina ve Petra dışında kimse onu adıyla çağırmadı. Neredeyse *Majesteleri*" diyecekti. Ama ağızından çıkan şey "Clarion" oldu.

"Clarion," diye tekrarladı. Adını onun hafif aksanıyla duymak ne kadar da tuhaftı; o ses bir cam kadar serin ve pürüzsüzdü. cam. İçinden bir ürperti geçti, soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti.

Clarion ilgisiz görünmek için elinden geleni yaparak ellerini eteklerinin üzerinde düzeltti. "Mesajınızı Kraliçe'ye iletelim mi? Elvina?"

"Eğer istersen. Ona Kış Ormanı Müdürü'nün konuşmak istediğini söyle. Her iki diyarı da ilgilendiren acil bir mesele var."

Canavardan bahsediyor olabilir mi? Aklından geçenler olasılıklar. Elvina'ya bilgi getirmeyi umuyordu ve hangi bilgi Elvina'ya getireceği bir şeyden daha değerli olabilirdi ki? Kış Ormanı Müdürü'nün kendisinden mi geldi?

"Bunu asla kabul etmez." Yalan değildi; Elvina onun Kış Ormanı'na olan ilgisini hiçbir zaman tam olarak teşvik etmemişti. "Ama belki ben Müdürle görüş."

Yüz hatlarında oldukça tuhaf bir ifade belirdi ve bir anda kayboldu. "İsterseniz bunu ayarlayabiliriz."

Clarion içindeki heyecanın dışarı taşmasını engellemek için mücadele etti.

Başka bir kaçış düzenlemek zorunda kalacaktı, ki bu da durum istikrara kavuştuğunda zor olacaktı. Ama Pixie Hollow'un güvenliği için -kendini kanıtlama şansı için- bunu başarabilirdi. ". Sadece bana ne zaman ve nerede olacağını söyle."

"Şimdi ve burada işe yarar mı?"

"Burada ve...?" Clarion neredeyse nehre düşüyordu. farkına vardı. *Milori* Kış Ormanı'nın Müdürüydü.

Kış Ormanı Müdürü *buradaydı* ve onunla şöyle konuşuyordu Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. O yapamazdı

"Bununla başlayabilirdin!" derken suçlamasını sesinden tuttu. Kış'ta edep öğretmiyorlar mı? Kış Ormanı Müdürü'nün sınırda ne işi var?"

"Sanırım Pixie Hollow Kraliçesi aynı şey." O Bunu düşünmek için durakladı. "Ya da eğitimdeki kraliçe, olduğu gibi. Bir şey arıyorsunuz."

Buna itiraz edemezdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Sanırım öyleyim."

Aralarındaki sessizlik gerildi.

"Görüşmemizi bu mesafeden yürütmekten mutluluk duyuyorum," dedi başını ona doğru eğerek. Yüz hatlarında alaycı bir ifade belirdi. Ormandan ilk çıktığında yarattığı alanı inceledi. "Ama daha yakına gelersen daha kolay olabilir."

Kar yağışı yoğunlaştı ve bir rüzgâr estiğinde etrafında dönerek onu kısmen görüş alanından çıkardı. Sınır, aralarında bir bariyer kadar iyiydi. Ayrıca, eğer ona herhangi bir Zarar, zaten onuruna indirdiği darbenin ötesinde, kesinlikle şimdiye kadar *bir şeyler* yapmış olurdu. Clarion çekingen bir tavırla aralarındaki mesafeyi tekrar geçti ve Bahar'ın hemen kıyısında durdu. Yere indiğinde ayaklarının altında kırağı çıtırdadı.

Clarion, sadece başını geriye eğmek zorunda kalmasına içerledi. hafifçe bakışlarıyla buluştu. Gözleri kış gökyüzü kadar griydi ve onunkilerde sabit duruyordu ve gözlerinin ardında korkunç bir yorgunluk vardı. Bunun farkına varmak onu tuhaf bir şekilde dengesiz hissettirdi. Onu bu kadar açık bir şekilde rahatsız edecek ne olabilirdi?

Yakından bakınca onu yeniden içine çekti. Birkaç tutam saçı sivri kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Ama onu en çok etkileyen şey Kolları kaslıydı ve kuzu kulağı tuniğinin altında tamamen çıplaktı. Adamın nasıl olup da üşümediğini anlayamıyordu. Elini bir anlığına sınırdan geçirmek bile onu iliklerine kadar üşütmeye yetmişti. Ona doğru uzanırsa o da aynı şeyi hisseder miydi? Dokunulduğunda, elini ateşe tutmuş gibi sıcak olur muydu? Clarion bu düşünceyi sonlandırmaya kararlı bir şekilde boğazını temizledi.

"Nedir o zaman?" diye sordu.

Azalan güneş ışığının açısı yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu. "Sanırım yakında bir canavar sizin diyarınıza girecek."

Acımasız bir bildiriydi ama çok geç kalmıştı. Yine de, eğer bu canavar hakkında herhangi bir bilgiye sahipse, bu geziye değmişti. Saraya tamamen eli boş dönmeyecekti. "Korkarım çoktan döndü. Gözcülerimiz onu bu sabah şafaktan hemen önce gördü."

"Özür dilerim," diye cevap verdi sessizce. Yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir ifade belirdi. "Spring'e ulaşmadan önce sizi uyaracak zamanım olacağını umuyordum."

Beni uyarmak için mi? Clarion kaşlarını çattı. "Onu gördün mü?"

"Ve bunu durduramadığım için üzgünüm," dedi, sanki yeterince hızlı konuşamıyormuş gibi. Kadın, onun bu sözleri yanlış anladığını düşünmüyordu.

Bu sözlerde boğulmuş bir duygu vardı. "Ama bu yüzden sizden yardım istemeye geldim."

"Benim yardımım mı?" Sesindeki kuşkuyu engelleyemiyordu. "Önce bana bu canavarın ne olduğunu söyle."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bir an için, sanki onu doğru duymamış gibi hiçbir şey söylemedi. "Bilmiyorsun."

Clarion onun da en az kendisi kadar şaşkın görüldüğünden . "Nasıl yapabilirim ki?"

"Selefiniz size karşı dürüst davranmadı," dedi biraz da acıyla.

"Affedersiniz?" Kadın geri çekildi. Ne *cüretle* böyle suçlamalarda bulunurdu? Ve eğer bu canavarın ne olduğunu biliyorsa -eğer onun diyarından geldiyse- o zaman üzerinde durabileceği yüksek bir zemin yoktu. "Belki de canavarlarınızı sıcak mevsimler boyunca parçalamalarına izin vermeden önce tasmalamalısınız!"

Milori incinmiş görünüyordu ama kendini savunmaya çalışmadı. Bu onun öfkesinin bir kısmının neden oldu. Bir elini uzattı, sanki kaçmadan önce sınırın ötesine uzanıp onu durdurmak ister gibiydi. Sonunda, daha iyi düşünmüş olmalı. yan tarafında bir yumruk haline getirdi. "Beni dinle Clarion. Açıklayabilirim ama-"

"Dinliyorum."

"-ama burada daha fazla kalmak çok tehlikeli. Canavar sadece karanlıkta aktif."

Clarion istediği bilginin kendisine verilmemesinden bıkmaya başlamıştı. "Oh, ne kadar da uygun."

En azından azarlanmış gibi görünme nezaketini gösterdi. "İsterseniz sabah ilk iş burada olabilirim."

"I..." Sadece merakını gidermek için bile olsa bunu isterdi. "Yapamam."

İçindeki ciddiyetin bir kısmı kaybolmuş, yerini şaşkınlık almıştı. "Neden olmasın?"

"Ne gibi *görevleriniz* olduğunu bilmiyorum, Kış Ormanı'nın Müdürü," dedi garip bir şekilde telaşlanmış hissederek, "ama benim yükümlülüklerim var. İstediğim yere gitmek için onları terk edemem - özellikle de Kış sınırına."

"Anlıyorum." Bir elini saçlarında gezdirdi, biraz bunalmış görünüyordu. "Kraliçe burada olduğunuzu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Gizlice kaçtım." Clarion sönükleştirdi. Bunu itiraf etmek onu biraz utandırdı. Belki de artık onun hakkında daha az düşünürdü. rolünde ne kadar zorlandığını biliyordu. "Tehlikeli ya da değil, akşamlar gerçekten bana ait olan tek zamandır."

"Pekâlâ," dedi, belli ki yılmamıştı. "Yarın günbatımında görüşürüz."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü.

"Bekle!" Öfke ve panik içinde parladı. Ya yarın gelemese? Ya taahhüt ettiği şey hakkında düşünmek için zamana ihtiyacı varsa?

"Ben... Ben bunu kabul etmedim!"

Milori sanki düşünüyormuş gibi durakladı. "Eğer bu sorundan kaçmak yerine onu çözmekle ilgileniyorsanız, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. Bir hafta boyunca her gece gün batımında burada bekliyor olacağım." Çalıştı

Yüzü ve bakışlarının araştırmacı yoğunluğu boynuna doğru bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Bulduğu her neyse dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeye neden oldu.

Bunun ona yerçekiminden çok daha uygun olduğunu düşündü zayıf bir sesle. "İyi geceler, Clarion."

Kanatlandı. Kış Ormanı'nın derinliklerine doğru süzülürken Clarion sadece ona bakabildi ve ay ışığının kanatlarını yaldızladığı ve narin gölgelerini karların üzerine düşürdüğü anı yakaladı.

Ellerini havaya kaldırdı, sonra da hayal kırıklığı içinde yüzünde gezdirdi. Buraya cevaplar için gelmişti ama buradan daha önce sahip olduğundan çok daha fazla soruyla ayrılacaktı.

Selefiniz bunu yapmadı. Milori'nin sözleri saraya doğru geri dönerken onu rahatsız ediyordu. Ne? tam olarak bilmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Daha da endişe verici olanı, Elvina'nın ondan ne sakladığını düşünüyordu?

bir düşünceye kapılmak bile kesinlikle hainlikti.

Ama o izci konsey toplantısına daldığında Elvina olağanüstü sakindi ve rolünü kolayca üstlenmişti.

yeni bir elbise giyiyor. Eğer canavarı zaten biliyorsa, o zaman.

Hayır, *hayır*. Clarion bu yola girmesine izin veremezdi.

Elvina'ya bilgi götürmek cazipti, evet, ama kendini bir tür komploya mı bulaştıracaktı? Bu onu aşıyordu ve taç giyme töreni yaklaşırken Kış Ormanı Müdürü ve onun şifreli sözleriyle dikkatinin dağılmasını göze alamazdı.

Tek bildiği, adamın ona yalan söylediğiydi. Ve yine de, Clarion bunu buldu. Yüzünde gördüğü gerçek endişeden -ve suçluluktan- şüphe etmek zordu.

Onun perili yüz ifadesini bir kenara itti. Samimi olsun ya da olmasın, onunla bir daha görüşemezdi.

Uzakta, Peri Tozu Ağacı gecenin içinden bir fenerin ışıltısı gibi parlıyordu. Ama Clarion kendini geri dönmeye ikna edemedi. henüz eve dönmemişti. Milori onu bu yaratığın, her neyse, karanlıkta avlandığı konusunda uyarmıştı ama aşağıda, Bahar Vadisi huzur içinde uyuyordu: kaos yoktu, terör yoktu ve kesinlikle canavar yoktu. Elbette Petra'yı kontrol etmekten zarar gelmezdi; ne de olsa eve dönüş yolundaydı.

Sola doğru yattı, rüzgâr onu sabit rotasında yönlendiriyordu.

Tinker's Nook, devasa bir çınarın dibinde, her tarafı uzun otlar ve uyuklayan çançiçekleriyle kaplı eğimli bir toprakla çevriliydi. Çoğu tamirciler evlerini ağacın köklerinin üzerine inşa eder, her ev akçaağaç yapraklarından oluşan bir çatıyla taçlandırılırdı. Kuzey dişi mantarlarının narin merdivenleri ağaç kabuğundan filizlenerek ön kapılarına giden yolu döşüyordu. Tamircilerin yaratıcılığı Clarion'u her zaman hayrete düşürürdü. Onlar olmadan Pixie Hollow'da çok az şey yapılabilir. Altyapıyı onarmak ve inşa etmek dışında, onlar günlük hayatı kolaylaştırmak için her türlü şeyi icat etti.

El işleri -ve sonbahar hazırlıklarının başlangıcı- açıklığın ortasında dağınık bir şekilde duruyordu: yaprak-talentlerinin boyasıyla dolu meşe palamudu kapları, kırmızıdan altın; aletlerle dolu mantar şapkalı çalışma tezgahları; yarım içi boşaltılmış avokado yapılmış arabaları bir araya getirdi. Kısa bir mesafe ötede Clarion, kestane kabuğundan yapılmış tekerleklerini gördü.

kuruldu. Dağınıklık, büyük bir aceleyle terk edilmiş bir yer izlenimi veriyordu. Ancak pencere kenarlarında mumlar ve güneş ışığıyla çalışan lambalar usulca yanıyordu ve silüetler hareket ediyor.

Clarion, Petra'nın köyün uzak bir köşesine sıkışmış evine doğru ilerledi. Diğer evlerin çoğunun aksine, onunki nehir taşlarının üst üste yığılmasıyla oluşturulmuş, çamurla harçlanmış ve peri tozu ve kalın bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Kendi itirafına göre Petra daha az "organik" bir görünümü tercih ediyordu, ancak sanki ona inat olsun diye çatıdan tek bir mantar filizlendi.

Clarion verandaya çıktı. Kapı onun üzerinde belirdi, bir Petra'nın zımparalayıp parlattığı kesilmiş bir ağacın narin kıymığı

bir parlaklık. Kapıyı çaldı. Hemen içeriden bir çığlık geldi.

Clarion iç çekti. "Benim."

"Clarion?" Perdeler aralandı ve Petra'nın solgun yüzü pencerede belirdi. Kapı yavaşça açılarak onun orada olduğunu gösterdi, Bir elinde bir çekiç ve bir meşe palamudu kapağı tutuyordu. Clarion'ın tahminine göre, diğerinde derme çatma bir kalkan vardı. "Beni korkuttun!"

Clarion gülümsemekten kendini alamadı. "Ziyaretçilere alışık değil misin, yoksa bir canavarın kapıyı bu kadar kibarca çalacağını mı düşündün?"

Canavar kelimesi dudaklarından dökülür dökülmez Petra'nın nefesi kesildi.

" ne yapıyorsun? Dışarıda olmak çok tehlikeli."

Clarion cevap veremeden, Petra onu kolundan yakaladı ve vahşi kızıl saçları ve dağınık peri saçlarıyla bir telaş içinde içeri sürükledi Toz. Ev tamamen, rahatsız edici derecede karanlıktı. Gözlerini kırıştırarak gözlerinin alışmasını istedi. "Belki biraz ışık...?"

"Kesinlikle olmaz. Kanatların çok parlak," diye Petra. "Henüz yapmadıysan onu buraya çekeceksin."

Clarion alay etti. "Bu çok saçma."

Petra ona anlamlı bir bakış attı. "Yarasa Olayı'nı unuttun mu? Ben unutmadım."

İşte bu alçakçaydı. Yıllar önce bir keresinde, ikisi birlikte gecenin karanlığında gizlice Sonbahar'a gitmiş, yıldızların altında oturup sıcak elma şarabı içmişlerdi. Petra'yı buna degeceğine ikna etmesi günlerini almıştı. Petra'nın hesaba katmadığı şey, parıltısının yolda yarasaların uçuş düzenini bozmasıydı.

Şu anda bile karanlık kanatların parıltısını görebiliyor ve Petra'nın dehşet dolu çığlığı üzerine kendi kahkahasını duyabiliyordu.

"Gözcü tilkiye benzediğini söyledi," Clarion. "Bu sefer güvendesin."

Petra buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi. Bunun yerine perdeleri dikkatle çekti. Clarion'un kanatları gerçekten de odanın karanlığını aydınlatıyordu. Parıltıları Petra'nın tüm eşyalarının ana hatlarını izledi ve

Üzerlerinden süzülen peri tozları yere saçıldı, yıldız ışığı parçaları gibi parlıyordu. Karanlıkta seçebildiği kadarıyla Petra'nın tezgâhı kendini yere bırakmış gibi görünüyordu. Belli ki bir projenin ortasındaydı. Hayatının diğer tüm yönleri -sosyalleşmekten toparlanmaya kadar- o

kendini tamamen kaptırdı. Petra'nın ilgisini çeken şeyin ne olduğunu bilmediğini fark etmek Clarion'u hem şaşırtmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı.

Bu sefer dikkat.

İkisi de son zamanlarda gerçekten meşguldü.

Görünüşe göre güvenlik önlemlerinden memnun olan Petra yere kaydı ve Clarion'a gözleri yaşlı bir şekilde baktı. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Seni kontrol etmek istedim."

Petra saçlarını başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplamaya başlarken endişeyle içini çekti. "Oh, pekala. Aynı şeylerin devamı. İş-"

"Güvende olup olmadığını görmek için," diye araya girdi Clarion. "Burada tek başına kaldığın için senin için endişelendim."

"Oh! Evet, güvendedeyim. Burada kalmak için bir bahaneye ihtiyacım ." Clarion'u neredeyse şüpheyle inceledi. "Gerçekten bu yüzden mi geldin? Bir sırrın varmış gibi görünüyorsun."

"Bir sır mı?" Clarion endişeyle güldü. Öyle *miydi*? Sınıra gitmek tam olarak yasak değildi ama Kış Ormanı Müdürü'yle bulunduğu öğrenilirse... Doğrusu ne olacağını bilmiyordu. En iyisi bundan bahsetmemekti, kısmen çünkü onunla bir daha asla görüşemeyecekti ve çoğunlukla Çünkü sıcak mevsimlere yakın bir yerde bir kış perisinden bahsetmek bile Petra'nın kırılgan bünyesini paramparça ederdi. Zaten sinir krizinden bir parça kötü haber uzakta görünüyordu. Ayrıca Petra sır tutma konusunda *berbattı*. "Hayır, tabii ki değil. Bu fikre nereden kapıldın?"

"Oh, hayır." Petra alnını dizlerine dayadı. Ne zaman ki tekrar konuştu, sesi boğuk çıkıyordu. "zaman durum gerçekten kötü, değil mi?"

Clarion'un midesi bulandı. Petra'nın onu çoktan anladığını gerçekten *bu kadar* belli ediyor muydu?

Petra her nasılsa yere daha da yığıldı. Çenesini kaldırdı ve saf bir umutsuzluk ifadesiyle Clarion'a baktı. "Elvina beni gerçekten sürgün edecek."

Clarion ona sertçe göz kırptı, rahatlama ve kafa karışıklığı arasında bir yerde kalmıştı. "Um...hayır?"

"Daha kötüsü mü? Geceyi atlatamayacağımız haberini vermeye mi geldin? Hayır, bu-"

"Petra," diye araya girdi Clarion, onun omuzlarını tutarak. "Yine felaket tellallığı yapıyorsun."

"Haklısın. Haklısın." Petra söndü, sonra kendini geri çekmeye zorladı. Dümdüz. "Ee, ne ? Pixie Hollow Kraliçesi kapımda belirdi-"

"Kraliçe adayı," diye araya girdi Clarion.

"Habersizce ve hiçbir iş yapmadan mı?"

Onunla olanları konuşmak ne kadar da tatlı olurdu. Clarion içini çekti ve Petra'nın masasının kenarına tünedi

Onun için ne kadar az yer kaldıysa artık. Arkasında bir şey kıpırdadı, o da kayarak yolundan çekildi. Petra ona dikkatli olması için bağırmadığına göre önemli bir şey olmadığını düşündü.

Clarion arkadaşının çizgili, isli yüzünü incelerken göğsünün derinliklerinde bir sızı filizlendi. Böyle anlarda Elvina'nın felsefesinin gerçek bilgeliğini takdir etmek. Bir kraliçe kararlarının ağırlığını tek başına taşımak zorundaydı. Herkesi bir arada tutmak

mesafe, başkalarına yük olma isteğine direnmeyi çok daha kolay hale getirdi.

"Söz veriyorum, hiçbir art niyetim, sırrım ya da kötü haberim yok" dedi.

Petra ikna olmuş görünmüyordu. Dalgın bir şekilde aletlerinden birini eline aldı ve parmaklarının arasında çevirerek dikkatle ona baktı.

"Gizemli olmak zorunda değilsin Clarion. Bana karşı değil."

Öyle değil mi? Petra'nın kulübesinin enkazını işaret etti ve kendini gülümsemeye zorladı. "Biliyorum. Sadece seni özledim. Neden bana tüm bunların ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Sana daha söylemedim mi?" Petra'nın gözleri parladı ve tüm endişesi, tüm belirsizliği eriyip gitti. Eşyalarını karıştırdı.

Ta ki iki düz metal levhayı alana kadar. "Bu çığır açıcı olabilir. Kum kullanarak yeni bir kaynak tekniği geliştiriyorum ve..."

Clarion, Petra'nın coşkusunun kendisini sarmasına izin verdi. Hatta Konuşmasının tek kelimesini bile anlamasa da, onu kendi elementinde görmek Clarion'u güneş ışığı gibi ısıttı. Ve daha derinlerde bir yerde, bir hüznün kıvılcımı uyandırdı.

*Yolundan bu kadar emin olmak nasıl bir şey olmalı, diye merak etti.
Bunu paylaşmak nasıl bir şey olmalı?*

Saraya döndüğünde, balkon kapıları da kilitlenmişti. yüksek sesle arkasında. Clarion nefesini tutarak kendini hazırladı ama birkaç dakika sonra hiçbir şey olmamıştı. Hiçbir alarm . Hiçbir izci kapısını tekmelememişti.

Küçük bir rahatlama diye düşündü. Bir şekilde keşif görevinden kurtulmuştu. Bunun telaşıyla neredeyse sersemlemiş hissediyordu.

Geceliğini giydi, ardından örgüsünü çözmek için makyaj masasına yerleşti. Çiçek yapraklarını ve iğneleri saçından kurtarmaya çalışırken, hayalperest bir yanı hâlâ kar ve çam reçinesi kokusu aldığına inanıyordu. Kış, bir şekilde onu buraya kadar takip etmişti. O tam tarağını eline almıştı ki kapı üç kez sertçe çalındı. Clarion irkildi. Sözsüz de olsa bu otoriter anonsun yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Elvina.

Clarion elinden geldiğince sakın bir şekilde, "Girin," dedi.

Döndüğünde, Elvina'yı kapının önünde çerçevelenmiş olarak gördü. Saatin geç olmasına rağmen kıyafetlerini değiştirmemişti. İfadesi ilk bakışta okunamıyordu ama Clarion yüzünde bir ifade sezdiğini düşündü. Gözlerinde bir rahatlama parıltısı. "Buradasın."

"Başka nerede ki?" Clarion ona ısıltılı bir şekilde gülümsedi, bunun sesindeki aksaklıktan uzaklaştıracağını umdu ve aynaya doğru döndü. Tarağını aldı ve saçındaki dalgaları düzeltmeye .

Yansımada Clarion, Elvina'nın yüz ifadesinin kararmasını izledi.

"Daha önce kontrol ettiğimde senden haber alınamamıştı."

Clarion'un buna verecek bir cevabı yoktu. Keşke zekice bir yalan, bir bahane uydurabilseydi... Ama şimdi bir şeyler uydurmak pek akıllıca görünmüyordu. "Özür dilerim."

Sesi kendi kulaklarına bile korkunç derecede küçük ve acınası geliyordu. Elvina uzun bir iç geçirdi. "Bu aştığını sanıyordum. En azından böyle bariz bir tehlikeden uzak duracak kadar sağduyulu olduğunu sanıyordum. Gözetim için korumanı yeniden görevlendirmeliyim."

"Onun hatası değildi," diye itiraz etti Clarion. Panik onu bıçak gibi kesmişti. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilmişti? Tüm işi Clarion'un zarar görmemesini sağlamak olan Artemis'i nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmemişti. "O benimdi."

Elvina'nın yüz ifadesindeki sıcaklık kayboldu. "Emirlerime itaat etmedin."

"Ve bunun için özür dilerim." Clarion ayağa kalktı. Onun içinde bağlanmamış saçları ve bol geceliğiyle Elvina'ya meydan okuma görevinde kendini tamamen yetersiz hissediyordu. Ama belki de şimdi tüm dikkatini ona verdiğine göre, ona ulaşabilirdi. "Yine de boş boş oturamam."

tebaamız kendini riske atarken. Pixie Hollow Kraliçesi-"

"En kötüsünden korktum!"

Elvina'nın sesinin çığlığı Clarion'un tüm tutarlı düşüncelerini susturdu. Sessizliğin içinde çınladı. Elvina'nın nefes alışları düzensizdi ve Clarion ancak o zaman anladı. Elvina ona sadece kızgın değildi.

Korkuyordu.

"Gözcüler yaratığın izini süremedi," diye devam etti Elvina. "Hiçbir iz bırakmadı, sanki ortadan kayboldu. Saraya döndüğümde Artemis'i panik içinde, seni de kayıp neye inanmam gerekiyordu? Eğer seni almış olsaydı..."

O zaman taç giyme töreni olmayacak ve Elvina bir bin yıl daha -ya da başka bir yıldız düşene kadar- hüküm sürmekte özgür olacaktı. çok daha uygun bir varis taşıyordu. Clarion hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Kendine acıması mı yoksa Elvina'nın onun yanında ne kadar zavallı görüldüğü mü?

Titreyen eller.

"?" Elvina alçak sesle sordu.

Selefiniz size karşı dürüst davranmadı. Clarion, Milori'nin sözlerini aklına gelir gelmez bir kenara itti. "Ben gittim Petra'yı kontrol et. Onun nasıl bilirsin."

Yalan değildi, tam olarak değil.

"" Elvina sakinleşti. Cevap onu yatıştırır gibi oldu ve an be an kendini topladı. "Ona karşı çok nazıksın.

Tinker. Ama bana bir daha itaatsizlik etme. Pixie Hollow, varisinin istediği yere gitmesini ve kendini gereksiz yere tehlikeye atmasını kaldıramaz. Sen çok değersin."

Tabii ki. Emirler onun sorgulaması ya da anlaması için değildi. Clarion kollarını kendi etrafında sardı. "Elvina?"

Elvina onaylarcasına çenesini eğdi.

Sorusunun cevabını öğrenmek istiyorsa dikkatli adımlar atması gerekiyordu. "Gözcü canavarın Kış Ormanı'ndan geldiğini söyledi. Kış perileri iyi olacak mı?"

Elvina kaşlarını çattı, bu yeni soru karşısında şaşırdığı belliydi. "Kış Ormanı tehlikeli ve çorak bir yerdir.

Canavarlar. Şimdiye kadar alışmışlardır."

Canavarlarla dolu. Clarion, Milori'nin, "*Bilmiyorsun*," dediği zamanki şaşkın bakışını aklından çıkaramıyordu.

Ses tonunu nötr tutmaya çalışarak, "Bunu bugünden önce biliyor muydun?" diye sordu.

Elvina ihtiyatla, "Sadece belli belirsiz," diye cevap verdi. "Winter ile temas kurmaya çalışmamamızın bir nedeni var."

"Ama tebaasını güvende tutmak Pixie Hollow Kraliçesi'nin görevidir." Clarion akıl hocasının gözleriyle karşılaşmaya cesaret etti. Kendini Karşılık vermenin heyecanıyla gergin ve soğuktu. Bundan hoşlandığını sanmıyordu. "Öyle değil mi?"

"Onun *tebaası*, evet," dedi Elvina ona düz bir bakış fırlatarak. "Kış perileri yüzyıllardır kendi kendilerini yönetiyorlar ve

Hayatta olduğum sürece bu yaratıklarla bir arada yaşadım.

-Ve eminim çok çok daha uzun süre. Ayrıca, Kış Ormanı'nın Müdürüne hesap verirler. Müdürün kendi yöntemleri var.

ve sizi temin ederim ki bizim müdahalemizden hoşnut olmayacaklardır."

Clarion bu cevaptan tatmin olmamıştı. Nasıl tatmin olabilirdi ki, Kış Ormanı'nın Müdürü'nün kendisi onu istemişti.

Yardım mı? Elvina onun kararlarını ve açıklamalarını kabul etmesini istedi.

sorgusuz sualsiz. D n, bunu . Ama Şimdi, Clarion belki de Milori'nin haklı olduğunu inkâr edemezdi.

Elvina ondan bir Şey saklıyordu.

Clarion cevap vermeyince Elvina rahatlamış görünüyordu. Sert duruşu gevşedi ve ses tonu yumuşadı. "Bunu bırakalım. Tetikte olmaya devam edeceğiz, ancak Şimdilik tehlike geçmiş gibi görünüyor.

geçti. Yarın işler her zamanki gibi devam edecek ve siz de Sonbahar Bakanı'nın gölgesi . Mevsim dönüşü hazırlıklarını nasıl yönettiğini görmek sizin için iyi olacak."

"Evet, Majesteleri."

Elvina sert bir baş hareketiyle odadan  ıktı.

Kapı kilitlenir kilitlenmez, Clarion içine çöktü Yatakta. Karanlıkta tavan, kanatlarından yayılan altın ışıkla dalgalanıyordu. Bulunduğu noktadan, penceresinden gece gökyüzünün enginliğini görebiliyordu. Ve orada, yıldızların saçılmasına doğru uzanan, dağın donmuş zirvesi vardı, donmuş ve kimsesiz. Bu kez, dağların onu izlediğini değil de bir kış perisinin onu izlediğini hissetti. Gözlerini kapatsa, neredeyse görebilecekti: Milori'yi, rüzgârda beyaz bir alev gibi parlayan saçlarını. Gözlerini Peri Tozu AĞacı'na dikti.

Bir hafta boyunca her gece gün batımında burada bekliyor olacağım.

Ertesi gün Clarion geç saate kadar ayakta kaldığına pişman oldu. Zamanla Sonbahar Ormanı'nın üzerine akşam çöktüğünde, yorgunluktan bitkin düşmüştü.

Sonbahar Bakanı'nın yanında tüm gün çalıştı ve örümcek ağından şalının içinde bile titriyordu.

Birkaç dakika önce izin isteyen Rowan, elinde bir fincan karahindiba kökü çayı ile geri döndü. Bilmiş bir bakışla ona uzattı. "Uzun günlere eninde sonunda alışacaksın."

"Umarım çok fazla sürüncemede bırakmamışımdır," dedi, utanmış hem de fark ettiği için minnettar olmuştu. "Teşekkür ."

Ona gülümsedi. "Hiç de değil."

Clarion çayından bir yudum aldı. Karahindibanın acılığını hiç rağmen, bu ona bir şekilde

yaşayanların arasına aitti. En azından ellerini ısıtıyordu.

Buradaki sıcaklık her zaman mükemmel bir şekilde *gevrekti* ve

Yapraklar kırmızı ve turuncu ihtişamıyla sonsuza dek parlıyordu. Uzun zamandır tadını çıkaramadığı şeylere özlem duymasına neden oldu: ateş başında uzun akşamlar ya da dökülen yapraklardan oluşan bir okyanusa dalmak.

Rowan kısa süre önce sonbaharın gelişi için hazırlıklara başlamıştı ve dikkati dağılmış olmasına rağmen Clarion her ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye kararlıydı. Bu, kraliçe olarak yönettiği ilk mevsimsel geçiş olacaktı ve Elvina'yı ne kadar acı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıktan sonra

Dün gece hiçbir şey ters gidemezdi. Kış Ormanı'nın Müdürü'yle daha fazla ilişki kurmaktan vazgeçtiğine göre, bu onun cesaretini kanıtlamak için tek fırsatı olacaktı. Asla

İtiraf etmek istediğinden çok daha uzun süre uyanık kaldığını, onun her sözünü kendisine çevirdiğini aklından çıkarmadı.

Clarion şimdi tüm iradesini Artemis'i aklından çok ama *çok* uzaklaştırmaya yöneltmişti. Artemis birkaç metre ötede pusuya yatmış, sanki Artemis bir an bile kafasını çevirse yok olacaktı gibi Clarion'a bakarken bu kuşkusuz zordu. Clarion onun

yenilenen ilgisini ve ona eşlik eden suçluluk duygusunu hak ediyordu. Küçük ortadan kaybolma hareketiyle Artemis'in başını belaya sokmuştu.

Geçen yılki şenlikten beri Sonbahar'a gitmemişti; o şenlikte tüm dünya dolunay ışığının altında parılıyordu. Ay ışığını kırarak mavi peri tozuna dönüştüren sonbahar asasının parıltısını hâlâ hatırlıyordu; üzerlerine nasıl yağdığını ve

ve kirpiklerine kar yağışı gibi takılıyordu. Pixie Hollow'u nadiren bu kadar neşeli görmüştü. En da Elvina'nın yanında durduğunu hatırlıyordu, sakın yüzü ve ağrıyan Elvina herkesi izlerken dans ve ışıl ışıl parlıyordu.

Şimdi olduğu gibi, sonsuza dek ulaşamayacağı bir yerde asılı kalmıştı.

Clarion aşağıdaki korulukta çalışan sonbahar perilerini izledi. Elvina'nın işlerin her zamanki gibi devam etmesine karar vermesiyle birlikte, Clarion için herhangi bir tehlike olduğunu düşünmek imkânsız görünüyordu. Yine de, ağaçların altındaki gölgeler derinleştikçe, kuşkularından kurtulamıyordu.

Azalan güneş ışığı gölgelikten süzülüyor, toprağı yumuşak gül altınıyla desenliyordu. Birkaç peri, yazdan kalma bir meşe yaprağına pigment süren bir yaprak ustasının etrafında toplanmış, başlarını sallayarak tekniğini onaylayarak mırıldanıyordu. Hızlı uçan bir peri Clarion'un yanından vızıldayarak geçti. Arkasında büyük bir rüzgâr sürükleyerek Clarion'un saçlarını dalgalandırdı ve bir kral kelebek sürüsü dönmeye başladı

rotalarından saptılar. Onlara çobanlık eden hayvani yetenek protesto için feryat etti.

"Üzgünüm!" diye seslendi hızlı uçan adam durmadan.

"Üç bin mil!" diye bağırdı arkasından hayvan-yetenekli, elindeki değneği sallayarak. "Üç bin mil gitmek zorundalar!"

Clarion gülümsemekten kendini alamadı. Onun tebaasını, didişirken, gülerken ve yeteneklerini sergilerken görmek ne kadar da harikulade. Rowan,

Bu arada, sanki bu tür bir gürültü patırtı dikkat çekmeyecek kadar sıradanmış gibi, hiç etkilenmemiş görünüyordu. Tek eliyle durdu pelerininin cebine sokmuştu. Diğer elinde, gelişigüzel karalamalarıyla ağzına kadar dolu bir defter tutuyordu. Ona bunun bir Kontrol listesi, ancak Clarion vicdanen böyle bir düzensizliğe kontrol listesi diyemezdi. Maddeler pervasızca karalanmış ve üst üste eklenmişti. Zihni takip edemediği sıçramalarla çalışıyordu.

"Döngünün bu noktasında," dedi, sanki uzun süredir konuşuyormuş gibi, "esas olarak yeni fikirleri test ediyoruz ve İhtiyacımız olan tüm malzemelere sahip olduğumuzdan emin olmalıyız. Elvina genellikle tüm küçük ayrıntılarla ilgilenmem konusunda bana güvenir. Ancak Anakara'ya gitmeden birkaç gün önce hazırlıklarımızı son bir kez gözden geçirmek için bizi ziyaret eder."

"Peki yaptığın şeyin kabul edilebilir olduğunu nereden biliyor?"

Gözleri ona doğru parladı. "Sezgi."

Bu tam da ona eziyet eden türden ölçülmez bir cevaptı.

Hayır, böyle bir şeye güvenemezdi.

kendi sezgileri kadar güvenilirmez ve tutarsızdı. Son birkaç gündür, başına dert açmaktan başka bir işe yaramamıştı. Şüphesiz o onunla alay ediyordu. Elvina'nın neredeyse kesinlikle ayrıntılı bir sistemi vardı.

onun çalışmalarını değerlendirmek için geliştirdiği kriterler. Clarion saraya döndüğünde bu konuda onu rahatsız etmeyi aklına not etti.

Onun sıkıntısını açıkça hisseden Rowan güldü. "Ve tabii ki bakanına biraz inanç Bunu daha önce yüzlerce kez yaptım, Clarion. Emin ellerdesiniz ya da en azından deneyimli ."

Yaşının hatırlatılması onu yatıştırmak için çok az şey yaptı. Bu sadece bir

Ne kadar ileri gitmesi gerektiğini ve yetkinleşmek için yüzyıllar gibi bir lüksü olmadığını acı bir şekilde hatırlattı. "Hiç endişelendin mi Sen?"

Şaşkınlık yüzünü yumuşattı. "Ne?"

"Bilmiyorum," dedi sessizce. Gerçekte ne demek istediğini söyleyemediğini fark etti. *Hiç kendinden şüphe ettin mi?* Bunun yerine, o

Bir elini aşağıya, bir grup yaprak ustasının kurumuş yaprakları karmaşık şekillere sokup yeniden katladıkları koruluğa doğru salladı. kalıpları- en uygun çitirtiyı ulaşma çabası- adım atıldığında- doku üzerine. Rowan bir keresinde ona *çok karmaşık bir süreç olduğunu* söylemişti. "Tüm bunlar. Her şey sana bağlı. Herkes sana bakıyor."

Gevşek bukleleri rüzgârda dalgalanıyor, uzun kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerinin üzerinde eğiliyordu. Onu düşünürken, Clarion kaşlarını çatarak, eski bir ormanın durgunluğunu görmeden edemedi

gözlerinin arkasında yaşayan. "Eminim bir zamanlar öyleydi. Ama bu benim doğamda yok. Sonbahar tamamen düşünmek ve yavaşlamakla ilgilidir.

Yaşlandıkça, bir şeyler olmadan önce endişelenmemeyi öğrendim."

"Anlıyorum." İşin sırrı bu muydu? Basitçe endişelenmemeyi seçmek mi? En yakın arkadaşının, her olasılık hakkında endişelenmeyi seçen Petra olduğunu düşünürsek, bu onun için gerçekten yabancı bir kavramdı.

"Sen bir yönetme yeteneğine sahipsin," dedi Rowan. "Öyle göründüğünü biliyorum

Soyut olarak bunaltıcı ama işin içine girdiğinizde ne yapacağınızı bileceksiniz."

Clarion şalını kendi etrafına daha sıkı sardı. "Tabii ki."

Adamın gülümsemesi, kadının yüz ifadesine daldıkça soldu. "Bütün bunlara ne sebep oldu? Majesteleri size sorun mu çıkarıyor?"

"Son zamanlarda anlaşmazlıklarımız oldu," dedi elinden geldiğince diplomatik bir şekilde.

"Öyle mi?" işaret parmağı ve başparmağının kıvrımına dayadı.

"Yeni geldiğin günden beri kendini ona benzetmeye çalışıyorsun. Aynı duruş. Aynı ses -biliyorsun . Bundan vazgeçtiğini sanmıyorum."

Clarion bunu bir iltifat olarak algılamak istedi ama ses tonundaki bir şey bunu kastetmediğini gösteriyordu. Birbirlerine duyduğu insan anne ve çocuktan çok, bir çocuk ve oyuncak bebeğine benziyordu. Düzlükte

Yüzündeki sempati -hayır, diye düşündü, acıma- onu öfkелendirdi. "O sadece beni bu role hazırlamak istiyor."

"Tabii ki öyle." Rowan hemen geri adım attı. "Ve ben sadece onun için bir övünç kaynağı olduğunu söylemek istiyorum. Her zaman... asi olduğunu söyleyebilir miyiz? Yine de ne gibi anlaşmazlıklarınız olabilir?"

"Önceliklerimi karıştırdığımı söylüyor. Önümde ne görüyorsam onunla ilgilenmek benim için daha doğal. Bir tartışma. Birinin duyguları." *Araştırmak için bir fırsat*, diye düşündü. Şalındaki görünmeyen gevşek bir ipliği karıştırdı. "Bu beni büyük resimden uzaklaştırıyor."

"Ah." İfadesinde okunamayan bir şey vardı. her ne kadar ne olduğunu söylemekten kendini alıkoymaya çalışsa da gerçekten aklındaydı. "Belki de söylemek istediği, işler her ters gittiğinde kendini suçlayamayacağıdır. Ne kadar uğraşırsan uğraş, Pixie Hollow'daki her sorunu tek başına çözemezsin."

"Sanırım değil."

Onu omzundan alkışladı, sevgi dolu bir jestti bu. Neredeyse dengesini kaybediyordu. "Kendine verdiğin değerden daha iyi içgüdülerin var."

Ama ben bilmiyorum. Keşke bilseydi. Keşke dış görünüşünün altında ne kadar yetersiz olduğunu bilseydi. Önemli şeyler söz konusu olduğunda -karar verme, soğukkanlılık, ham *güç*- asla Elvina'nın dengi olamazdı. Ona titrek bir gülümseme sundu. "Bunu takdir ediyorum. Gerçekten."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Clarion. Buna ihtiyacın olmadığını biliyorsun-" Hava titredi ve tüm dünya ölümcül, doğal olmayan bir sessizliğe büründü. Kollarından aşağı tüyleri diken diken oldu. Dehşet omurgasını bir mengene gibi kavradı. Şimşek çakmadan önceki tüyler ürpertici an gibi hissetti, ama gökyüzü - yaklaşan geceyle olduğu gibi karanlıktı - bulutsuzdu.

Rowan kaşlarını çatı. "Bunu hissettin mi?" "Hissettim," dedi biraz soluk soluğa.

Artemis bir anda onun yanında belirdi, parmakları kalçasına bağlı ok sadağının üzerinde geziniyordu. Rowan elindeki defterini cebine koydu. Pelerinin etekleri rüzgârda kırıldı. Aşağıdaki korulukta herkes donmuştu. Hiçbir şahin gölgesi

yeryüzünü kararttı. Sessizliği bozan bir tilki çığlığı yoktu. Ama orada, ağaç sınırında.

Clarion'un dikkatini bir şey çekti. Siyah sis. açıklığa döküldü ve gölgeler toprağın üzerinde birikti. Sanki canlarını kurtarmak için mücadele ediyormuş gibi çırpınmaya başladılar. Şekil. Aşağıdaki koruluktan alarm mırıltıları yükseldi. "O da *ne*?"

Clarion sordu.

"Bilmiyorum," dedi Artemis endişeyle. Bir ok çıkardı ve yayına yerleştirdi. Doğal düşmanlarına karşı müthiş bir silah olduğu kesindi ama içlerinden bir ses Clarion'a *bu* her neyse ona karşı işe yaramayacağını söylüyordu.

Karanlığın iplikleri yukarı doğru kıvrıldı, birlikte dokundular. Gül. Clarion siyah pulların parıltısını, zehirin ışıltısını, parlak gözleri yakaladı. Bir an sonra *bir yılan* olduğunu fark etti. Daha önce gördüğü hiçbir yılan . Katı ve *gerçekti*, ama yine de vücudu tamamen dumandan oluşmuş gibi görünüyordu. mor ışıktan dikişler gibi görünüyordu. Vücudu sarmallar halinde kendi etrafında dönüyor, dikişlerinden damlıyor ve sızıyordu; tam şekli Göz kırpmadan göz kırpmaya değişti, sanki tam olarak ne olması gerektiğini hatırlayamıyormuş gibi. Bir uzvu filizlendi, sonra bir kanadı, onları yeniden özümsemeden önce. Zihninde zorlukla tutabiliyordu. Uzun gölgesi sonbahar perilerinin üzerine bir bıçak gibi düştü.

Canavar.

Tısladı. Artemis'in harekete geçmesi için tek gereken buydu. Okunu fırlattı. Ok havada süzüldü ve canavarın açık ağzına girdi. Başının arkasına saplanmasına rağmen yılan irkilmedi bile. Artemis'in yüzündeki tüm renk soldu.

"Herkes kaçsın!" Rowan bağırdı.

İşte o zaman çığlıklar başladı.

Periler havalanırken, yılan zehrini tükürdü. Kapkaraydı ve yağlı, yanardöner bir parlıyordu. Vurduğu her peri gökyüzünden düştü ve mide bulandırıcı bir sesle yere çarptı. Çığlık atmadılar; sadece yere düşmüş gibi gevşek bir şekilde yattılar.

uçuşun ortasında uyuyakaldı. Rowan dehşet içinde baktı.

Clarion onun dirseğini tuttu. "Bir şeyler yapmak zorundayız."

Belli ki bu, onu sersemliğinden kurtarmaya yetmişti. Ona doğru döndü, çenesi gerilmiş ve ağzı ince bir çizgi haline gelmişti. "Oh, hayır. Bir şey yapmak zorundayım. Derhal saraya döneceksin. Burada olman senin için çok tehlikeli."

Daha kaç kez geri çekilmek zorunda kalacaktı? Halkının korunmasına yardım etmekten men mi edilecekti? "Tek bir şey yapması bile yasaklanmış bir kraliçe ne işe yarar ki?"

"Ölü daha iyidir," diye hırladı Artemis.

Clarion tereddüt etti. Her birkaç yüz yılda bir sadece bir yönetme yeteneğinin geldiği düşünülürse, bunlar değerli bir metaydı. Bir kraliçe zamanından önce ölürse ne olacağını kimse bilmiyordu. Başka biri mi gönderilecekti, yoksa Pixie Hollow bakanlarının bilgeliğine mi bırakılacaktı?

Artemis el yordamıyla cebinden bir bluegrass bıçağı çıkardı. Dudaklarına götürdü ve üfledi. Tiz ses kesildi Ormanın içinden. Gözcülerin alarmı. Birkaç dakika sonra Clarion alarmın uzaktaki başka bir gözcü tarafından alındığını duydu.

"Gözcüler her an burada olabilir," dedi Artemis. "Benimle gelin. Hayatına değmez."

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedi Rowan, bu kez daha nazikçe. "Git."

"Peki," dedi Clarion boğuk bir sesle. "Sadece onlara yardım et."

"Onu güvende tutacağım, efendim." Artemis'in sesi her zamanki gibi görevine bağlı geliyordu ama Clarion onun gözlerinde parlayan duyguyu kaçırmadı.

Pişmanlık, diye düşündü. *Ve özlem.*

Başını salladı, sonra dikkatini aşağıdaki açıklığa çevirdi. Birkaç cesur hızlı uçucu kalmış, canavarı arkadaşlarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gölge sarmallarının arasından sıyrılıp ilerlediler, Ellerine ne geçerse yağdırıyorlardı. Bu sefer Rowan tereddüt etmedi. Kanatlarını açarak tepeden aşağı atladı.

"dağıtın," diye bağırdı. "Ben yaralıları güvenli bir yere taşıyacağım."

Clarion gözlerini bir avuç dolusu hızlı- uçucular. Havada vahşi çizgiler ve peri tozları savurarak ilerlediler. Canavarın dikkati dağılınca Rowan yere indi ve yere düşen perilerden birini kollarına aldı. Tam da periye kollarına alıp

ağaç çizgisinde, canavar ona doğru döndü. Çıplak dişlerinden zehir damlıyordu.

Hayır. Clarion onun döndüğü anı gördü ve ne olmak üzere anladı. Her saniye sonsuzluğa uzanıyordu. On içgüdüleriyle elini uzattı. Sanki buradan ona ulaşabilirmiş gibi mesafe. Sanki bir şey yapabilirmiş gibi. Ama korku bir kıvılcım yakmıştı. İçini bir yangın gibi yırtan bir his. Bu duyguyu biliyordu.

Sihir.

Gücünün altın ışığı avucunun ortasında parlayıp kendini canavara doğru fırlattığında nefesi kesildi. Şaşkınlığı nişan almasını zorlaştırmıştı ama yılan yanmış gibi geri çekildi.

Clarion bir an için şaşkınlıkla kendi eline bakmaktan başka bir şey yapamadı. Büyü hâlâ avucunun içinde yıldız tozu gibi parlıyordu. Onu altın ışığıyla yıkadı ve Artemis'in kocaman açılmış gözlerini parlattı. O nasıl...? Hayır. Şu anda nasıl yaptığının bir önemi yoktu. Sadece tekrar yapabileceğini. Gözcüler yoldaydı ama zamanında burada olamazlardı. Ayrıca, oklar o canavara karşı hiçbir şey yapmamıştı.

Ama belki sihir yapardı.

İyi olacağına söz vermişti. Güvende olacağına söz vermişti. Ama bu hayat kurtarmak anlamına geliyorsa... "Lütfen beni affet Artemis."

Clarion havalandığında, sadece "Majesteleri!" diye belli belirsiz bir çığlık duydu. Bekleyin!"

Bu sırada aşağıya doğru süzüldü ve kendini yılan ve Rowan, kendini yeniden yönlendirmişti. Rowan'ın büyüünün onu yaktığı yerde, eti -eğer et denebilirse- yanmaya başlamıştı. siyah sıvı fışkırarak dökülüyor.

Yakından bakınca, bir zamanlar olduğundan daha da korkunçtu. mesafe. Onun yakınlığı kafatasını korku dolu bir vızıltıyla doldurdu. Ve sonra, bakışlarını tüm şiddetiyle ona çevirdi. Zihni tamamen boşaldı. Her kası içgüdüsel bir korkuyla kasıldı. Ellerini kaldırmak için kendini zorladı ama elleri titriyordu. Büyüsü hiç bu kadar uzakta hissetmemişti. Ama şimdi, her zamankinden daha mükemmel olmalıydı.

Kontrol, diye düşündü, düşüncelerinin dönüştüğü dehşetin tavşan çığlığı arasından. *Odaklan.*

Büyüsü avucunun içinde zayıf bir şekilde püskürdü. Yılan saldırmak için kendini hazırladı, çenesi genişçe açıldı. O anda, boğucu tutuş büyüsü üzerinde uyguladığı baskı gevşemişti. aynı anda iki düşünce geldi. *Öleceğim.* Ve daha da güçlü: *Eğer canımı yakmak istiyorsan benim aracılığım ile gitmek zorundasınız.*

Garip bir şekilde içini huzurla dolduran ikincisiydi. Ondandır ki rengi bir ışık yayıldı. Güneşten daha parlak bir şekilde parlıyor, açıklıktaki alçak sisi kesiyordu.

Sonra bir şey Clarion'u yere düşürdü.

Yere yığıldı ve ardında bir toz bulutu bıraktı. Üzerine ağır bir yük çöktü. Üzerindeki lekeler temizlendiğinde Clarion Artemis'e bakıyordu, yüzü kir içindeydi ve panikten çılgına dönmüştü. Kulaklarındaki çınlamadan ve onların hırıltılı nefes alışlarından başka bir şey duyamıyordu. Görüşü netleştiğinde havada hâlâ yıldız ışıkları parlıyor, sınırın diğer tarafındaki kar taneleri gibi sürükleniyordu.

Ama kendini bir dirseğinin üzerine kaldırmaya cesaret ettiğinde, yılanın geriye sürünen bir tutam karanlıktan başka bir şey kalmadığını gördü.

Çılgınca ormanın gölgesine geri döndü. Zehir, Clarion'un bir an önce durduğu yere sıçradı.

Artemis onu kurtarmıştı.

Ancak rahatlaması uzun sürmedi. Bakışları, dağılmış sonbahar yapraklarının arasında kıpırdamadan yatan Rowan'a takıldı. Ona çok fazla kanı hatırlatıyorlardı.

"Bakanım!"

Ayağa fırladı ve ona doğru uçtu. Adam onun yaklaşmasıyla kıpırdamadı ama göğsü inip kalktı. *Yaşıyor.* Clarion rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı. Adamın yanına diz çöktü ve onu sarstı. Yüz ifadesi buruştu

-Tam olarak acıyla değil, ama... korkuyla? Gözleri kapalı kapaklarının ardında titriyordu. Sanki bir kâbus görüyormuş gibi görünüyordu.

Onu tekrar, daha çılgınca salladı. "Adam cevap vermedi.

Clarion'un nefesleri ağırlaştı. Neler oluyordu? Yavaşça ayağa kalktı ve etrafındaki enkazı inceledi. Tüm perilerin dikkatli hazırlıklar alt üst oldu. Bilinçsiz periler açıklıkta yatıyor, birkaçı uyurken boğuk hıçkırıklar çıkarıyordu. Panik yükseldi

onun içinde. Rowan'ın yanındaki periye doğru kanat çırpı ve onu sarstı.
"Uyan."

Hiçbir şey.

Bir sonrakine, bir sonrakine ve bir sonrakine kanat çırpı. Hiçbiri
kıpırdamadı.

Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey.

"," diye fısıldadı kendi kendine. "Lütfen, lütfen. ."

Altıncısını uykusundan uyandırmaya çalıştığı sırada bir el omzuna
ağır bir şekilde indi.

"Majesteleri," dedi Artemis usulca. "Durun."

Sonunda Clarion dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü göğsüne gömdü.
Ellerini. Artık gözyaşlarına yakın hissetmeyene kadar nefes aldı.
Hayatında hiç bu kadar zavallı, bu kadar *kraliçeden* uzak hissetmemişti.
Kendinden hiç bu kadar iğrenmemişti.

Clarion ilk kez, Elvina'nın neden böyle bir şey yapmadığını tam olarak
anladı.

Ona güven. Başarısızlıklarının gerçek derinliğini anlamıştı. Eğer yapsaydı
taç giyme töreninden önce yeteneklerinde ustalaşamazsa, bir gün Pixie
Hollow harabeye dönecekti.

Ve bu tamamen onun hatası olacaktı.

Clarion saraya geri getirildiğini pek hatırlamıyordu.

Gözcüler yılan kaçtıktan sadece birkaç dakika sonra gelmişlerdi, Etrafında sessiz adımlarla diziliyorlardı. Hiçbiri ona bir şey söylemedi; en azından söyledilerse bile o duymadı. Kederi Dünyanın üzerine bir tül çekti; arkasında hiçbir şey tamamen gerçek hissettirmiyordu.

Arkasında, hiçbir şey ona gerçekten dokunamazdı. Hayal meyal hatırlıyordu

Gözcüler sessiz bir dehşet içinde manzarayı inceliyordu. Kolundaki sıyrıkları fark ettiğinde hissettiği donuk acıyı hatırladı.

Sonra: Artemis onu Sonbahar Ormanı'ndan uzaklaştırıyor.

Şimdi, Elvina'nın uyuşuk bir şekilde oturmuş, bir şezlonga tünemişti. longue. Artemis bir noktada pelerinini çıkarmış ve Clarion'un omuzlarına sarmıştı. Vücut ısıyla ısınmıştı ama

Clarion hâlâ titriyordu. Birisi eline bir fincan çay tutuşturmuştu ama çay soğumuştur. Pencerelerin üzerine çekilmiş ağır perdeler ve her yüzeyi yaldızlayan mum ışığıyla oda rahat bir şekilde karanlıktı. Elvina'nın yüzünde gölgeler titreşiyordu.

"Clarion." Elvina'nın sesi zamandır duymadığı kadar yumuşaktı- onu tekrar bedenine döndürdü. "Ne oldu?"

Clarion çayından bir yudum aldı.
hemen cevap verdi. Düşüncelerinin üzerindeki sis kadar ciğerlerine hava çekti. "olarak tarif edebileceğimden emin değilim. Her şey çok çabuk oldu."

"Anlıyorum. Ama lütfen deneyin."

Ve Clarion da öyle yaptı. Nasıl oldu da bir anda her şey normaldi ve bir sonraki adımda hava nasıl da soğumuş ve ağırlaşmıştı. Gözlerinin önünde bir gölge nasıl da canlanmıştı, sadece yarı biçimlenmişti.

Periler gökten nasıl taş gibi düşer ve uyanmazlar Kendilerini. Canavarla yüz yüze geldiğinde yaşadığı dehşet nasıl da üzerine bir ağırlık gibi çökmüş, onu olduğu yere mıhlamıştı. Çok Düşüncesi bile onu ürpertti.

Clarion konuşurken Elvina'nın yüz ifadesi değişmedi. Hiç şaşırmadım -Korku yoktu. Sadece yüzünü ekşiterek boyun eğmiş görünüyordu. Clarion geceyi anlatmayı bitirdiğinde, içinde hastalıklı bir Kesinlik onun üzerine yıkıldı. Milori'nin ortaya attığı şüphe artık o kadar saçma gelmiyordu.

"Ne olduklarını biliyorsun," dedi.

Ateş ışığı Elvina'nın gözlerinde parılıyordu. Yüzüne vuran gölgeler keskin çizgiler oluşturuyordu. Bir an için ifadesi okunamaz hale geldi. Şimdi bile inkâr edebilir miydi? Sonra ağzını hoşnutsuz bir şekilde bükerek, "Onlara Kâbus deniyor," dedi.

"Kâbuslar mı?" Bunu yüksek sesle söylemek bile onu ürpertti.

"Şimdi gördüğünüz gibi, korkunç bir güce sahipler," dedi Elvina. devam etti. "Kurbanlarını dehşet dolu bir uykuya daldırıyorlar. İlk alarmı alır almaz, şifacılarımıza bir panzehir üzerinde çalışmaya başlamalarını söyledim. Şu ana kadar çabalarının hiçbirisi işe yaramadı. Bakan Sonbahar'ın ve Pixie Hollow'un diğer on vatandaşı henüz uyandırılmadı."

Clarion bunu güçlükle sindirebildi. Bir panzehir geliştirene kadar, on bir peri yaşadıkları sürece acı çekecekti. İçinde suçluluk duygusu ama daha da güçlü olanı hayal kırıklığıydı. Şu anda, tüm Clarion, Elvina'nın bunu kendisinden nasıl sakladığını düşünebiliyordu. Eğer o

Neyle karşı karşıya olduğunu bilseydi, kendini hazırlayabilseydi.

"Neler biliyor muydunuz?"

"Ve bununla başa çıkmak için planlar yaptım," diye yanıtladı Elvina. Clarion onun sesindeki savunmacı tonu fark etti. "İyileştirme yetenekleri tedaviyi bulana kadar gece gündüz çalışmaya devam edecekler. Görevleri tamamlanana kadar herkesi mümkün olduğunca rahat ettirecekler. tamamlandı."

Hayır, Elvina'nın kendisini daha fazla karanlıkta bırakmasına izin vermeyecekti. "*Nedir* onlar?"

"Kimse tam olarak bilmiyor." Elvina onun yanındaki şezlonga yerleşti ve ellerini kucağında birleştirdi. Gözlerini dikmiş İleride, ifadesi garip bir şekilde boştu. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, kraliçeler Kabusların kökenini hatırlardı. Ama onlar hakkındaki bilgiler zamanla kayboldu. Elimizde sadece parçalar var.

"Pixie Hollow'un ilk Kraliçesi Titania, hikayeyi çırağına emanet etti ve şimdiye kadar böyle devam etti. Bana ulaştığında, çarpıtılmış ve belirsiz hale gelmişti. Daha çok bir peri masalına benziyordu, gerçekmiş gibi görüne kadar tekrarlanarak yumuşatılmış bir masal. Size söyleyebileceğim tek şey, Kabusların gecelerin uzun olduğu ve soğğun tanıdık bir kucak gibi hissettirdiği Kış Ormanı'nda yaşadıklarıdır. Onları sonsuza dek kimse görmemişti, ama akıl hocam Bana şunu öğretti: Eğer yeniden ortaya çıkarlarsa, hemen harekete geçmeliyiz." Sözleri yavaşça aklına yerleşti. Elvina yıllar boyunca Pixie Hollow'un bir parça. Ama *Kabuslar*'dan hiç bahsedilmemişti. Belli ki bu kasıtlı bir ihmaldi.

Kendini durduramadan, bir kez daha acısını içine atamadan, "Neden bana daha önce söylemedin?" dedi.

"Önemli görünmüyordu."

"Şimdi önemli görünüyor."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Elvina dişlerinin arasından konuştu. "Henüz yeteneklerinizin tamamına erişemiyorsunuz. Hiç gerçekleşmemiş olabilecek şeylerle ilgili efsaneler - belki de hiç var olmamıştı bile - sadece dağıtırdı."

"Neyi bilmem ya da bilmemem gerektiğine sen karar veremezsin." Clarion'un sesi öfkesinin şiddetiyle titriyordu. Saldırı onu sarsmıştı.

her zamanki soğukkanlılığını korumak için çok fazla. *Onun* hataları ve Elvina'nın tedbirsizliği yüzünden on bir kişi yaralanmıştı. "Bana söylemediğin başka ne var?"

Elvina sanki bu konuşma onu iyice yormuş gibi içini çekti. "Clarion. Kendine hakim ol."

Kontrol. Odaklan. Kendini düzgün bir kadın olarak sunamazsa Kraliçe, Elvina ona öyle davranmayacaktı. Clarion derin bir nefes aldı ve yüz hatlarını pasifleştirmek için elinden geleni yaptı. Elvina onu en çok bu şekilde seviyordu. Onu yetenekli olduğuna bu şekilde ikna edebilirdi.

Clarion, "Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyım," dedi. "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmezsem nasıl hazırlıklı olabilirim?"

Soğukkanlılığını yeniden kazanan Elvina ona daha az Sprint Thistle, Springtime Meydanı'nı yırtmak üzere. Sonunda tanıdık topraklara dönmüşük. Kraliçe de aynı şekilde, "Halledilecek." dedi.

Clarion çay fincanını, sinirleri kadar kırılğan bir çınlamayla tabağına bıraktı. "Nasıl?"

sessizlik çöktü. Bir an için Clarion şöyle düşündü
Bu tartışmanın sonu olacaktı. Ancak Elvina cevap vererek onu şok etti.

"Başka bir trajedinin tekrarlanma riskini en aza indirmeliyiz. Yarın Pixie Hollow için güvenlik planını görüşmek üzere bir toplantı düzenleyeceğim. Bu arada gözcüler Kabusları temizleme ve onlardan kurtulma işini halledecekler."

Clarion sadece Kâbus'un ne kadar çabuk geldiğini düşünebildi; gökyüzünden düşen periler, kan kırmızısı güneş ışığı tarafından siluet haline getirilmişti,
Gevşek kanatlarından peri tozu akıyordu. Hiçbir yolu yoktu
Böyle bir canavardan bu kadar düzgün bir şekilde kurtulmak. Ama sonra büyüsünü serbest bıraktığında, ani bir ışık selinden kaçan bir hamamböceği gibi nasıl kaçtığını hatırladı. Clarion hâlâ nasıl olduğunu bilmiyordu.

ya da tekrar yapıp yapamayacağını.

Ama Elvina yapabilirdi.

"Büyümüzden korkuyorlar."

Elvina'nın yüzünden şaşkınlık geçti. "Oh?"

"Sihrimi çağırabildim - sadece kısa bir süreliğine. Keşke sen de görebilseydin." Clarion heyecanını elinden geldiğince bastırdı. Akıl hocasını ikna etmenin yolunun inanç değil, soğukkanlılık olduğunu kendine hatırlattı. "Artemis'in silahlarından hiçbirisi ona bir şey yapamadı. Ama sen ya da ben gözcülere eşlik etseydik-"

"Hayır. Böyle bir şey söz konusu değil, Clarion." Elvina oturduğu yerden aniden kalktı, sesi soğuklaştı. "Pixie Hollow ancak kraliçesi kadar güçlüdür."

Tek bir şey yapması yasak olan bir kraliçe ne işe yarar ki? Ölü bir kraliçeden iyidir.

Kalbi burkuldu. Eğer bu doğruysa, Pixie Hollow'un kırılmaz olması gerekirdi. Ne de olsa Elvina mükemmel bir kraliçeydi. Gerçi şimdi Clarion o kadar emin değildi. Elvina duymayacaktı Avukat. Tüm bunların bu kadar feci bir şekilde ortaya çıkmasını engelleyebilecek değerli bilgileri paylaşmadı.

Eğer bu sorundan kaçmak yerine çözmekle ilgileniyorsanız, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz. O anda sadece Milori'yi ve onun hüznü gri gözlerini düşünebildi: harekete geçmek için bir planı olan biri.

Elvina ona yalan söylemiyordu elbette ama ona tüm gerçeği söylemediği de açıktı. Clarion sessizce oturmak istemediği sürece -kendi sezgilerini sonsuza dek boğmak istemediği sürece- hiçbir seçeneği kalmamıştı. Pixie Hollow'un iyiliği için çekincelerini yuttu. Bunu yapabildiği an, baharın kışa karıştığı yerde Milori'yi bulacaktı.

Ertesi sabah Elvina bir toplantı düzenledi.

Onun emriyle herkes o günkü işlerini bir kenara bırakıp sarayın taht odasına doluştu. Sarmaşıklar ve çiçekli sarmaşıklar tavandan kraliyet sancakları gibi sarkıyordu ve güneş ışığı Ahşaptaki narin çatlaklar, alanı altınla yıkıyor.

Tahtın kendisi topraktan filizlenmişti: bir fidanın gövdesi, bir koltuğa oyulmuştu. Yaz yapraklarıyla gürleşen kıvrımlı dallar, kolçakları ve sırtı oluşturuyordu. Çok güzeldi ama Clarion

her zaman bunun çok rahatsız edici olduğundan şüphelenmiştir. Burada, yosun halılarla kaplı kürsüde, aşağıda toplanan perilerin üzerinde yükseliyordu. Bu

Bir gün ne kadar çok hayatı ellerinde tutacağı onu hayrete düşürmüştü. Geldiği günden beri tüm deneklerini bir arada görmemişti.

Elvina kürsünün en ucunda, muhteşem ve son derece görkemli bir şekilde duruyordu. Bugün tüm kıyafetlerini giymişti: boynuzlu tacını,

Kır çiçekleriyle örülmüş, geniş etekli elbisesi peri tozuyla parlıyor ve altın rengini alıyordu. Clarion onun kısa bir mesafe arkasında duruyordu, iki yanında da Bahar ve Yaz Bakanları vardı.

İkisi de sabahtan beri tek kelime etmemişti. Rowan olmadan-

Onun başlattığı canlı tartışma ve kahkahalar olmadan neredeyse kaybolmuş gibiydiler. Sessizlikleri ona çok iyi gelmişti. Clarion bir an irkildi esintideki her yaprak çingırağında, uzayan her gölgede.

Mırıltılar toplanan kalabalığın içinde dalgalanıyordu. Clarion, yüzlerini buruşturan insanların yüzlerinde, tüm endişelerinin kendisine binlerce kat geri yansıdığını gördü. Dalgınca, içindeki güç kıvılcımına uzandı ve hiçbir şey bulamadı. Dün ona bu kadar kolay ulaşmışken, neden onu yine terk etmişti? O tehlike anında, o güçle karşı karşıya Canavar, içindeki bir şey yol vermişti.

Ama ne?

Hayatı boyunca, hangi tekniği kullandığını hatırlayamadı. istihdam etmişti. O sırada zihni çaresizlikle teslimiyet arasında bir yerde, bir tür boşlukla doluydu. Her yerde olduğu gibi burada da bunu tekrarlamak tamamen imkânsızdı.

Kendini hayati tehlike arz eden durumların içine atmaya alışkanlık haline getirmediği koşulları nasıl yeniden yaratabileceğini bilmiyordu. Ayrıca, bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını da bilmiyordu.

Gerçekten önemli olduğunda, birini kurtarmak için ihtiyaç duyduğu gücü toplayıp toplayamayacağını öğrenmek istiyordu.

Elvina bir elini kaldırdı ve kalabalığın üzerine anında bir sessizlik çöktü. İşte o yönetme yeteneği manyetizması iş başındaydı. Clarion'u etkilemekte asla başarısız olmadı.

"Bugün burada toplandığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi Elvina. "I

Bunun alışılmadık bir durum olduğunu ve hepinizin bitirmesi gereken işler olduğunu anlıyorum, bu nedenle bunu kısa tutmaya çalışacağım. Ancak, Türkiye'de vahim bir durum var.

Pixie Hollow - eminim birçoğunuz söylentiler ve spekülasyonlar yoluyla duymuşsunuzdur. Dün, bir grup peri Sonbahar Ormanı'nda Kış Ormanı'ndan gelen bir yaratık tarafından saldırıya uğradı.

Woods."

Elvina'nın sözlerini soluk soluğa bağırışlar ve alarm çığlıkları karşıladı.

"Birçoğunuzun soruları olduğunu biliyorum." Elvina'nın sesi kalabalığın üzerinde, yüksek tavanlarda yankılanarak yükseldi.

"Birçoğunuzun endişeli olduğunu biliyorum. Bu endişelerinizi gidermek ve Pixie Hollow'un tüm sakinlerini güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımız konusunda sizi temin etmek istiyorum. Tüm kurbanlar hayatta ve durumları stabil. Paylaşacak fazla bilgimiz olmasa da, bu canavarların avlarını uyandıramayacakları bir uykuya hapsedebildikleri görülüyor

dan. Kurbanları henüz ayıltamamış olsak da, şifacılarımız onları iyileştirmek için yoğun bir şekilde çalışıyorlar. Şimdi-"

Yağmur zambaklarından oluşan bir elbise giymiş bir fırtına-yeteneği kalabalığın arasından fırladı. "Tüm saygımla Majesteleri, bu nasıl oldu? Daha geçen gün hepimize sokağa çıkma yasağı konuldu ve ardından tehdidin bertaraf edildiğine dair güvence verildi."

Clarion şaşkınlığının yüzünden okunmasına izin vermemeye çalıştı. On yedi yıl boyunca hiç kimsenin Elvina'yı bu kadar açık bir şekilde sorguladığını duymamıştı. Ama kalabalıktaki pek çok kişi başıyla onayladı.

"Gözcülerimiz o sırada devam eden bir tehdide dair herhangi bir kanıt bulamadı," diye cevap verdi Elvina, ses tonunda biraz buz vardı. "O zamandan beri

Elimizdeki bilgiler ve Prenses Clarion'un yakında

Taç giyme töreni - normal faaliyete devam etmek en iyi hareket tarzı gibi görünüyordu. Tedbirli davranmadığım için çok pişmanım ve sizi temin ederim ki

böyle bir ihmal bir daha yaşanmayacaktır. Yaşananlar bir trajediydi ve sorumluluğu kabul ediyorum. Şimdi, izin verirsiniz?"

Kimseden ses çıkmayınca ellerini kavuşturdu ve devam etti. "Arkadaşlarınızdan on bir tanesi şu anda şifacılarımızın bakımı altında. Bunlardan biri, çoğunuzun bildiği gibi, Sonbahar Bakanı."

Kalabalığın arkasından bir başka peri - pigmentlere bulanmış bir boyama yeteneği - konuştu. "Sonbahar hazırlıkları nasıl yürütülecek?"

Kalabalıktan yine mırıltılar yükseldi, sesleri korkudan kısılmıştı. Clarion şimdiye kadar bunun etkisini tam olarak düşünmemişti. Eğer bir mevsim Anakara'ya zamanında ulaşmazsa, etkileri felaket olabilirdi. Uzun bir yaz kuraklık demekti. Ölümcül sıcak hava dalgaları ve orman yangınları demekti. Toprakta solan mahsuller ve boğulan sular alg patlamaları ile. Doğa, bir örümceğin narin ağı gibi geniş bir ağıdı. Bir ipliğe dokunulsa, bütün ağda yankılanırdı. Peri tozunun ve perilerin iş ahlakının bile yardımcı olamayacağı şeyler vardı.

Kafasının içindeki o *hain* ses fısıldadı: "*Ve hepsi senin suçun olacak.* Eğer daha yetenekli bir yönetici olsaydı, o zaman.

"Sonbaharın Anakara'ya ulaşmasına daha birkaç ay var," diye cevap verdi Elvina, Clarion'un toplayabileceğinden çok daha fazla bir güvenle. "Hazırlıkların aksamadan devam etmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Sonbahar perileri Bilgili ve Prenses Clarion ve ben bakanın yerine idare edeceğiz. Ancak, biz onun yokluğunu hissetmeden çok önce ayağa kalkacağını tahmin ediyorum."

Kalabalığın huzursuzluğunun bir kısmı dağılmış gibiydi. Clarion Denekleri bir kez daha sessizliğe büründüğünde Elvina'nın omuzlarından gerginliğin bir kısmının aktığını gördüğünü düşündü. Sahip olduğu fikir Bir saniyeliğine bile olsa sarsılmış olması Clarion'a mantıksız geliyordu. Elvina hiçbir zaman kendi planlarına olan sarsılmaz inancından başka bir şey göstermemişti. Dün gece de farklı bir şey duymayı reddetmişti.

"Sizi uğurlamadan önce," dedi Elvina, "saldırıdan sonra iyileşmekte olan kişilerin isimlerini paylaşmak istiyorum."

Avuçladığı elleri büyüünün ışığıyla doldu. Her biriyle Okurken, bir ışık küresinin tavana doğru yükselmesine izin verdi. Peri tozları üzerlerine usulca yağıyordu. Clarion buradan perileri görebiliyordu. Birbirlerine sarıldılar ya da birbirlerini teselli etmek için el ele tutuştular.

"Bunu yapan yaratıkların icabına bakacağız," dedi Elvina. On bir ışık da pırıl pırıl yanıyordu. "Ama dikkatsiz olmamalıyız. Bugünden itibaren tekrar sokağa çıkma yasağı ilan ediyorum. Artık bu yaratıkların karanlıkta aktif olduğunu öğrendiğimize göre, hiç kimse

güneş battıktan sonra sönecektir. Hiçbir istisna olmayacak.

Bu kuralı çiğneyen herkes bana hesap verecektir. Anlaşıldı mı?" Tam bir sessizlik oldu.

Ardından, rüzgârın yönünü takip etmekten saçları dökülmüş bir hava durumu uzmanı, "Peki ya Kış?" diye sordu.

İçinde belli belirsiz bir suçlama vardı. Hepsi birden, Clarion kuzeyde beliren dağın keskin bir şekilde farkına vardı savrulan, göz kamaştıran beyazlığı.

Birkaç peri aynı anda konuşarak seslerini duyurmak için yaygara kopardı: "O canavarların Kış'tan geldiğini söylemişsiniz."

"Onları serbest mi bıraktılar?"

"Kontrollerini kaybettiler mi?"

"Onlar da onların kurbanı oldular mı?"

Elvina elini kaldırarak bir kez daha sessizlik istedi. Kargaşa yatıştığında, "Kış Bekçisi," diye cevap verdi.

Woods uzun zamandır sıcak mevsimlerle temas kurmadı.

zaman. Ancak, bunu onların yaptığına inanmıyorum. Sadece onların da acı çekiyor olabileceğini hayal edebiliyorum. Düşüncelerim onlarla birlikte."

Elvina buna inanıyor muydu, yoksa *biliyor* muydu? Clarion kendi düşüncelerinin dönüşüyle irkildi. Yeni keşfettiği bu paranoyadan, kendisini yetiştiren kadına karşı duyduğu bu güvensizlikten nefret ediyordu.

"birlikte, endişelerinizi paylaşıyorum. Uzun vadede kendimizi korumak için önlemler almalıyız." Elvina çenesini eğdi ve tacının çengelli gölgesi zemin boyunca uzandı. "Kış ile sıcak mevsimler arasındaki köprüleri yıkmak niyetindeyim."

Kalabalık tepki verse bile Clarion kendi kulaklarındaki çınlamadan bunu duyamazdı. Korku, sırtını tırmalayan pençeler gibi hissediyordu.

"Bu zaman alacak," diye devam etti Elvina. "İçlerinde akan büyü çok güçlü ve sıradan yöntemlerle yok edilemez. Ama içiniz rahat olsun, plan çoktan harekete geçti."

Elvina'nın planı *bu* muydu? Kış'ı Kabuslar'a terk etmek - daha da kötüsü, onları Pixie Hollow'un geri kalanından tamamen koparmak? Belki de Clarion'un hüküm verme konusunda çok az deneyimi vardı. Belki de neyle karşı karşıya olduklarını tam olarak anlamamıştı. Ama kalbinin derinliklerine kadar bunun *yanlış* olduğunu biliyordu.

Elvina toplantıyı dağıttığında periler dışarı süzölmeye başladı. Tanıdık bir ses düşöncelerinin kasvetini yarıp geçti.

"Clarion!"

Başını kaldırdığında Petra'nın kürsünün dibine doğru ilerlediğini gördü, kızıl saçları güneş ışığının altında parlıyordu. Onu görmek Clarion'u beklediğinden daha fazla rahatlattı. Clarion onu selamlamak için ağzını açmadan Petra kendini öne attı ve Clarion'un ön kolunu kavradı. Onu herkesin içinde kucaklamak kadar tanıdık bir şey kaşları kaldırabilirdi, ancak Petra'nın tutuşunun sabit baskısında amaçladığı tüm sıcaklığı ve rahatlamayı hissetti.

"İyisin," diye nefes aldı Petra. "Ne olduğunu duyduğumda, ben..."

"Her şey yolunda. *Ben* iyiyim." Clarion ona belirsiz bir gülümseme sundu. "Çoğunlukla."

Petra elini geri çekti, onun yerine göğsünün önünde koruyucu bir şekilde kıvrılmasına izin verdi. "Sorun nedir?"

Clarion'un bakışları, Aurelia ve Iris'le kısık sesle konuşmaya başlamış olan Elvina'ya kaydı. Kürsünün dibinde saygılı bir şekilde duran Artemis, *elbette* onun sinsi olma çabasını fark etti. Gözlerini Clarion'a dikti, sanki *bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum* der gibiydi. İki gece önce ortadan kaybolmasından ve Sonbahar'daki saldırıdan sonra, bir daha asla korumalarından bu kadar kolay kaçamayacağını düşündü.

"Burada olmaz," dedi Clarion. "Beni takip edin." Petra inledi.

Clarion onu taht odasının kapısına doğru götürdü. Artemis hemen onları takip başladı, gözlerini üzerlerinden ayırmayacak kadar Çoğunlukla duyamayacakları kadar uzaktaydılar. Zaman zaman ne kadar rahatsız edici olsa da Clarion, gölgesinin üzerlerine düşmesiyle ne kadar güvende hissettiğini inkâr edemezdi. Petra ona doğru kaçmak bakışlar attı

Arada bir, yanaklarındaki renk her geçen an daha da derinleşiyordu. Bazen Artemis'ten mi yoksa ona *doğru* mu kaçmak istediğini anlamak imkânsızdı.

Sarayın çimenlik alanına vardıklarında, düşünççekleri ve kuzukulağıyla süslü, geniş bir yeşil alana yayılan Clarion çimlerin üzerine yerleşti. Sabahın bu erken saatinde

hala serin ve çiyden nemliydi. Tüm tarla güneş işığının altında parlıyordu. Clarion bunun kırağıya benzediğini düşünmeden edemedi.

"Beni buraya ne için getirdin?" Petra sordu. "Elvina'nın planı hakkında ne düşünüyorsun?"

Petra'nın yüzündeki endişenin bir kısmı kayboldu. Lojistik ve kendi uzmanlığı konusunda rahat bir şekilde, "Bu konuda bazı tamircilerle konuştu bile. Peri Tozu Ağacı'nın kökleri kolay kolay yok edilemez, bu yüzden bu, ağacın köklerini yerleştirmek kadar basit olmayacaktır. zerinde odun kesme yetenekleri var. Ama eğer bir baltayı büyüyle doldurmanın bir yolu varsa, o zaman teorik olarak..."

Petra onun için teorinin taslağını çizmeye başladı ama Clarion çok azını . Yönetme düşüncesine katlanamıyordu- yetenek büyüsü ve tinker yaratıcılığının böyle bir şekilde kullanılması. Kendisinden yardım isteyen Milori'nin bu şekilde dışlanması. Clarion her şeyden çok bu fırsatı boşa harcama fikrine katlanamıyordu. Eğer dünyaları arasındaki uçurumu onarmak için küçük bir şansı bile varsa, bunu nasıl geri evirebilirdi?

Clarion, "Onu durdurmak zorundayım," dedi.

Petra'nın yüzü ölümcül bir şekilde soldu ve sesi bir ciyaklamadan biraz daha fazlası olarak ıktı. "Onu durdurmak mı? Neden?"

Clarion daha dik oturdu. "nk kış perilerini Kabuslar'a terk etmek doğru değil! Ne olacağını biliyor musun? Köprüler yıkılırsa ne olacak?"

Petra, "Kimse bir daha Kış'a geçemeyecek," diye yanıtladı. Kaşlarını atmasına ve tereddütlü ses tonuna bakılırsa Clarion'un itirazları onu zorlamıştı. "Ama toz bilimciler Kış'ı Peri Tozu Ağacı'na bağlayan başka kök sistemleri olduğunu doğruladı. Onlara bir şey olmaz. Sadece yalnız."

Yalnız gerçekten iyi mi? Clarion merak etti. Başını iki yana salladı. "Başka bir yolu olmalı."

Elvina'nın fikirlerini bu kadar kmselemesinden sonra Clarion, onu vazgeirebileceğine dair hiçbir hayal beslemiyordu. Bu da Milori'yle konuşması gerektiği anlamına geliyordu.

"Bu bakışı uzun zamandır görmemiştim," dedi Petra, hem hayranlık hem de ihtiyatla.

Clarion kendi düşüncelerinden irkilerek gözlerini kırpıştırdı. "Ne bakışı?"

Petra kaşlarını çattı ve kendi yüzünü işaret etti. "Bu bakış. Pervasızca bir şey yapacağın anlamına geliyor."

Clarion, gerçekten de pervasızca bir şey yapmayı planladığını gizlemek için olsa gerek, masumca gülümsedi. "Asla yapmam! Ben böyle şeyleri aştım şeyler."

Petra yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Neden sana inanmıyorum?" "Elvina'yla konuşmaya gidiyorum," diye yalan söyledi. "Merak etme."

"Neden böyle söylüyorsun? Bu beni daha çok endişelendirecek!"

Ama Clarion aklını çoktan komplo kurmaya vermişti. Elvina'nın yeni kararnamesi ona gizlice kaçmak için mükemmel bir fırsat vermişti. Bir sonraki duyuruya kadar kimse geceleri dışarı çıkmayacaktı. Hiç kimse onu özleyeceğini bilirdi. Elvina dışında kimse.

Ve Artemis.

Clarion, toprak rengi tuniğiyle Peri Tozu Ağacı'nın gövdesine yarı gizli bir şekilde ona bakmaya cesaret etti. Sanki çağrılmış gibi -sanki Clarion'un zihninde dönen kötü planı hissedebiliyormuş gibi- Artemis onun gözlerini ihtiyatlı bir kaş çatmayla karşıladı.

Pixie Hollow'un iyiliği için Clarion onun etrafında bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

Tüm hafta boyunca Clarion, güneşin yaklaşmasından başka bir şeye

odaklanamadı.

Yavaş yavaş batıya doğru. Gün ışığında hayat normal seyrinde devam etti. Fakat

Öğleden sonra akşama doğru akıp giderken, Pixie Hollow'un üzerinde bir fırtına bulutu gibi korku toplanıyordu. Clarion bile kendini Bir hayvanın her uzak çığlığını. Bugün, uzayan gölgelerin daha da acı verici bir şekilde farkındaydı. Çünkü güneş ufku altına indiğinde, Milori'nin ona sunduğu hafta sona erecekti.

Sabırsızlık zihnine bir kıymık gibi saplanmıştı. Görevleri son zamanlarda her boş dakikasını tüketmişti ve bugün de öyle değildi. İstisna. Konsey toplantısı sırasında, gözcüler ve şifacılar temsilciler Kâbuslarla ilgili güncellemelerini sunarken Rowan'ın boş sandalyesine baktı. Gerçekten özümsediği tek kelime *iz yok* ve *tedavi yok oldu*. Bu sadece şüphelendiği şeyi daha da doğruluyordu: sıcak mevsimlerin tek başına yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Milori ile konuşması gerekiyordu.

Bundan sonra programı merhametli bir şekilde açtı, ancak Artemis şüphesiz bir engel teşkil edecekti. Elvina'nın kararının ardından

özellikle *dikkatliydi*. Herhangi bir kilit tıkırtısı ya da kapı gıcırtısında Clarion, gözcünün gözlerinin ağırlığını bir bıçağın ucu gibi hissediyordu omurgasına bastırdı. Eğer onu gizlice geçemezse, farklı bir taktik denemek zorunda kalacaktı: izin istemek. Clarion belki de Artemis'i de Petra'yı tanıdığı kadar iyi tanıyordu ama onun değerlerini biliyordu. Daha da önemlisi, onun kalbini biliyordu. Pixie Hollow'u güvende tutma isteğinin yükünü anlayabilecek biri varsa o da oydu.

Toplantı sona erer ermez Clarion, Elvina'nın değerlendiren bakışlarını kararlılıkla görmezden geldi ve aceleyle odasına döndü. Balkon kapısının kilidini açtı ve öğleden sonra sıcağına doğru adım attı.

Artemis, tahmin edilebileceği gibi, yosun kaplı bir ağaç dalının çatallı dallarına tünemiş, cilalı tahta kılıcını boynunun ve omzunun kıvrımına dayamıştı. Kolları, göğsüne doğru çektiği dizinin üzerinden tembelce sarkıyordu. Güneş ışığının açısı yüzünün yarısını gölgede bırakıyor ve koyu renk saçlarındaki mavi tonlarını aydınlatıyordu.

Clarion dalgın bir şekilde, Peri Tozu Ağacı'nın gözcünün başının hemen üzerinde tek bir Neverberry filizlendirdiğini fark etti, sanki o yalnız nöbetini tutarken ona misafirperverliğini sunuyordu. Her şimdi ve Yine, sakinlerini ve onların ruh hallerini fark etti. Bir keresinde, özellikle zor bir günün ardından, penceresinin hemen dışındaki dallar altın kelebek manolyaları ile coşkulu bir şekilde çiçek açtı.

"Majesteleri," dedi Artemis selamlarken, sesi her zamanki gibi soğukkanlıydı.

Clarion dirseklerini balkon korkuluğuna dayamış, rahat görünmek için elinden geleni yapıyordu. Böyle bir şeyi çok nadiren yaptığı aklına geldi - nasıl bir kavram, *rahat* görünmek- ve elleriyle ya da yüzüyle yapması gerektiği konusunda pek bir fikri yoktu.

"Öğleden sonra boşum," dedi. "Dışarı çıkmayı umuyordum." Artemis ona ihtiyatla baktı. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bahar ve Kış sınırı mı?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. Kendinden emin görünmek istemişti ama daha çok bir soru gibi çıkmıştı.

Artemis yüzünü buruşturdu. "Majestelerinin bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum."

Artemis rahatlamış görünüyordu. "O zaman anlaştık."

"Tabii," diye ekledi Clarion parlak bir sesle, "gittiğimi biliyorsa."

Artemis , artık Clarion'un oyununu anlamıştı. Kılıcını kucağına koydu ve ona dönerek şöyle bir baktı

Yüzünde sadece kuşkulu denebilecek bir ifade vardı. "Sizin için Majestelerine yalan söylememi istiyorsunuz."

Bu konuyu açmak beklediğinden çok daha kolay oldu. "Eğer böyle söylemek istiyorsan... evet."

"Elbette-" Sanki bir işaretmiş gibi, meyveyi taşıyan ağacın dalı Artemis'in omzuna doğru sarktı. Şaşkınlıkla meyveyi kopardı ve aşağıya baktı. "Nedir bu?"

Clarion gülümsemesini bastırdı. "Sanırım bir rüşvet. İşe yaradı mı?"

Artemis etkilenmiş görünmüyordu ve onların maskaralıklarına bir cevapla karşılık vermedi. "Eminim gitmek isteyebileceğiniz başka bir yer vardır."

Bir süre sonra, sesinde bir parça umutla ekledi: "Belki de Tinker's Nook?"

Clarion, içinde yanan tüm inançla onun bakışlarına karşılık verdi. "Başka hiçbir yer bana sınırdan daha uygun olamaz."

Clarion'un sağduyuyla hareket etmeyeceğini açıkça hisseden Artemis derin bir iç çekti. "Özgürce konuşmak için izin mi?"

"Tabii ki."

Artemis ayağa kalktı ve kanatlarını çırparak yere indi tirabzanın üzerinde zarifçe. Yapraklar yüzüne gölgeler düşürüyordu. "Majesteleri, bana verilen emir sizi *güvende* tutmak. Verilen ve açıkçası sizi tanıdığım kadarıyla sınır, gitmenize izin vereceğim en son yerdir."

Clarion bu cevabı bekliyordu. Artemis, ne de olsa Tanıdığı en görevine bağlı periydi ve ona Clarion'un hak ettiğinden çok daha fazla bağlıydı. Bu onu hayal kırıklığına uğrattığı kadar etkilemişti de.

Artemis önemsemese bu kadar katı olmazdı. "Önemli olmasaydı ısrar etmezdim. Güven bana."

Artemis tereddüt etti. Clarion'un yüz ifadesinde gördüğü şey onu yumuşatmış olmalıydı, çünkü neredeyse göz göze gelecek şekilde oturdu. tekrar aynı seviyeye geldi. Meyveden bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Sınırdan bu kadar çok görmek istediğin ne var?"

"Kış Ormanı'nın Bekçisi."

Artemis'in gözlerinde, ayın üzerinden geçen gölgeler kadar ince bir değişim olan şok titreşti. Temkinli bir şekilde, "Neden onlarla buluşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım Kabusları nasıl yeneceğini biliyor." Clarion kaşlarını çatı. "Kış'ı Pixie Hollow'un geri kalanından koparmak bir seçenek değil. Eğer daha fazla periyi kurtarabilirsem, denemek zorundayım."

Artemis, Clarion'un onu hiç görmediği kadar çelişkili görünüyordu. Belirgin bir sevgiyle, "Her zaman çok inatçıydın," dedi.

İçinde bir umut kıvılcımı çaktı. "O zaman gitmeme izin verecek misin?"

"Senin iyiliğin için yapmamalıyım. Birisi kalbini aklından üstün tuttuğunda neler olduğuna yabancı değilim." Artemis sanki bir hayal aleminde kaybolmuş gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kraliçe Elvina ve Komutan Nightshade beni kraliyet muhafızlığına atayarak bana ikinci bir şans verdiler. Eğer size bir zarar gelirse, bunun bana neye mal olacağını bilmiyorum."

Clarion'u şaşırttı, hem Artemis'in savunmasızlığı hem de onun itiraf. Artemis o kadar istikrarlı bir varlıktı ki, Clarion gelmeden önce de bir hayatı olduğunu fark etmek onu şok etmişti. Onun hakkında bilmediği ve asla bilemeyeceği şeyler vardı. "Kalbinle liderlik ettiğini hayal bile edemiyorum."

"Bu çok uzun zaman önceydi," dedi Artemis.

Başını kaldırıp Clarion'a tekrar baktığında, soğukkanlı yüzü tekrar yerine oturmuştu. Ama sadece bir anlığına, Clarion onu gerçekten görmüştü. Clarion'un uzun zamandır şüphelendiği şey doğrulanmıştı. Artemis bunu seçmemişti: Kraliçe adayının kişisel muhafızının rahat hayatını. Clarion onu kaç kez devriyelerden sonra uzun uzun bakarken yakalamıştı?

Kaç kez onu hiç gelmeyecek bir savaş için zaten keskin olan kılıcını yontarken yakalamıştı? Gerçekten de, en *canlı*

Clarion'un onu gördüğü an, onu canavarın önünden ittiği andı.

Belki Artemis'in pervasız bir versiyonunu hayal edebilirdi. Başkalarının hayatlarını riske atmasına izin verebilecek türden bir peri değildi - özellikle de riski kendisi üstlenebilecekse.

"Bana hiçbir zarar gelmeyecek," dedi Clarion yumuşak bir sesle. "Yemin ederim, senin konumunu tehlikeye atacak hiçbir şeyi kasıtlı olarak yapmam."

Artemis bir elini saçlarında gezdirdi ve uzun bir iç çekti. "Eğer daha iyi bir yol olduğuna gerçekten inanıyorsan, o zaman sana güveniyorum."

Sana güveniyorum. Bu sözleri duymak için ne kadar uzun zamandır can atıyordu. Şimdi duyduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Clarion, sesindeki duyguyu bastırmak için aceleyle, "İstiyorum," dedi.

Artemis şimdiden pişman olmuş gibi görünüyordu. "Git o zaman. Eğer Majesteleri sizi aramaya gelirse, mazeretinizi bildiririm."

Clarion onun boştaki elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ."

Artemis garip bir telaşla ellerine baktı ifade. Sonra kendini topladı ve yüz hatlarını yeniden profesyonellik maskesi haline getirdi. "Karanlık çökmeden dönmüş ol yeter."

Gün batımına sadece birkaç dakika kala Clarion, Kış ve İlkbahar'ı birbirine bağlayan köprünün üzerinde bekledi. Kökü kaplayan nemli yosunların üzerine oturdu ve ayaklarını suyun üzerine sarkıttı. Onun yansıması, kanatlarının yumuşak aurasıyla halelenerek ona baktı. Karanlıkta. Burada, gecenin vaat ettiği tehlikeye rağmen, kendini neredeyse huzur içinde hissediyordu. Altındaki nehrin sessiz şırıltısı ve sınırın diğer tarafındaki sürekli kar yağışı ile-

"Sen geldin."

Clarion'ın nefesi kesildi, neredeyse suya düşüyordu.

Kendine geldiğinde başını kaldırdığında Milori'nin kendisinden birkaç adım ötede durduğunu gördü. Oraya ne zaman gitmişti? Sanki

Karın çıkıp gelmişti. Ağzını açtı

Konuştı ama yüzündeki yumuşak şaşkınlıkla ilgili bir şey onun sözlerini çaldı. Bunun onu gücendirdiğini mi yoksa sevdirdiğini mi bilmiyordu.

Yine de ona kendisini beklemesi için bir neden vermediğini düşündü.

Yere yarı yığılmış, ağzı açık bir şekilde adama bakmakta olduğunu çok geç fark etti. Akşam ışığında neredeyse çok *güzel* görünmesi de işe yaramadı. Kar taneleri kirpiklerinde toplanmış ve beyaz saçlarında öyle parılıyordu ki

buzla yaldızlanmış gibi görünüyordu. Clarion içtenlikle boynunda yükselen sıcaklığın yüzüne ulaşmamasını umuyordu. Bu şekilde yakalanmak

Onursuzca... Bu olmazdı.

Clarion kanatlarını çırparak tam boyuna ulaştı ve yerden havalandı. İlk olarak, üzerindeki otların tozunu aldı.

etekleri. "Ben yaptım," dedi. Sonra, daha nazikçe: "daha uzun sürdü. Buraya tekrar nasıl gelebileceğimi bulmam gerekiyordu."

"Elbette," dedi. "Son konuştuğumuzda yükümlülüklerinizden bahsetmiştiniz."

O alaycı tavır sesine geri döndü. Clarion bu imaya çok içerlemişti. Pixie Hollow'un kraliyet ailesi hakkında ne tür fikirleri varsa, gerçekten çok meşguldü. "Kolay olmadı. Kilit altında tutuluyorum ve yeni sokağa çıkma yasağımız işleri daha da zorlaştırıyor."

Yüz ifadesi endişeyle yumuşadı. "Sokağa çıkma yasağı mı?"

"Evet. Saldırıya uğradık." Olanlar için çok yetersiz bir açıklama gibi gelmişti. Hatırladıkça midesi korkudan ve suçluluktan bulanıyordu. Keşke bunu durdurabilseydi. "On bir peri bir çeşit uykuya daldı. Şifacılarımız onları canlandırmaya çalışıyor ama..."

"Özür dilerim." Sesi ciddi gibi . Daha da kötüsü

Sanki bunun kendi hatası olduğuna inanıyormuş gibiydi. "Çok sayıda kış perisi aynı kaderi paylaştı. Biz de bir panzehir geliştiremedik."

Üzerine korkunç bir kasvet çöktü ve Clarion'ın içinden gelen dürtüye karşı koyması gerekti... tam olarak ne? Ona verebileceği hiçbir teselli yoktu. Ama hiç değilse onu anlayabiliyordu. Daha kötüsü olamazdı, Başkaları sana muhtaçken çaresiz olmaktan daha iyidir diye düşündü. Clarion alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ sana yardım edebileceğimi düşünüyor musun?"

"" Tereddüt etti. "Sadece geri döneceğini düşünmemiştim.

Neden ?"

"Çünkü planını duymak istiyorum." Sınırdan ve paylaşmak zorunda olduğu haberlerden yayılan soğuktan korunmak için kollarını kavuşturdu. "Madem kimse yok etmeyi bilmiyor Elvina onları kışa hapsedmeyi planlıyor. Kışı diğer mevsimlere bağlayan köprüleri koparacak. Hâlâ peri tozu kaynağınız olacak ama..."

Milori kar yığınları kadar solgunlaştı. Birinin kendisiyle aynı dehşetle tepki verdiğini görmenin daha az yalnızlaştırıcı olduğunu düşündü. Yüzünden yüzlerce duygu ve düşünce geçti ama sonunda tek söylediği "Ona katılmıyor musun?" oldu.

"Elbette biliyorum. Canavarı bizzat gördüm." Gözlerini kapattığında, zihnine kazınmış bir görüntü gibi Kâbus'u hâlâ görebiliyordu. Uykuya dalmamış olabilirdi ama hala rüyalarına işkence ediyordu. "Onlarla baş etmen için seni yalnız bırakmayacağım. Kimseyi koruyacak kadar güçlü değildim, ama büyüm ona çarptığında... Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Görünüşe göre

Neredeyse korkuyordum. Elvina bu işe karışmamı yasakladı ama onları yok edebilecek güçteysem bunu yapmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Kış'ta kimse onları geri püskürtmeyi başaramadı," dedi neredeyse merakla. "Sen gerçekten de anahtar olabilirsin."

Anahtar. Kızın yönetme yeteneği büyüünde ne kadar az ustalaştığını bilseydi bunu söylemezdi.

"Bundan emin değilim." Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Diğer tek önerebileceğim tek şey onlara Kabus denildiği. Elvina en azından bana bu kadarını söyledi. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Evet," dedi isteksizce. "Ne olduklarını biliyorum."

Selefiniz size karşı dürüst davranmadı, demişti ona.

Hayır, kesinlikle öyle değildi.

Sessizliğini ihanetle karıştırdığı belli olan adam ekledi, "Benim Bilgim eksik ama Pixie Hollow Kraliçelerinin benim bilgilere sahip olduğuna inanıyorum. Ama senin daha az şey bildiğini fark ettiğimde..." Sanki onun anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri arıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Krallıklarımız arasında pek iyi niyet olmadı. Kraliçe Elvina'nın kendisinden duymadığınız sürece bana güvenmeyeceğinizden korktum."

"Anlıyorum," dedi sessizce. Adam haksız değildi, diye . Omuzları rahatlayarak gevşedi. "Onları nasıl öğrendin?"

"Kış Ormanı'nın derinliklerinde uzun zamandır Kâbusları tutmak için kullanılan donmuş bir göl var." Clarion onun yüzünü ne kadar bitkin göründüğünü fark etti. Gölgele tüylenmişti

Gözlerinin altından günlerdir iyi uyumadığı anlaşıyordu. Ne kadar zamandır kendi tebaası için endişelenerek uyanık yatıyordu? "Sonunda kaçtılar."

"Hapishane gibi," diye mırıldandı. Birdenbire farkına vardı. "O zaman sen-"

"Evet," dedi bitkin bir şekilde. "Bu yüzden bana Kış Ormanı'Bekçisi deniyor."

Ne ağır bir yük, diye düşündü. Artık onun da çok suçlu görünüyordu. Bunun kendi hatası olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Bir yanı uzanıp adamın alnındaki gerginliği yumuşatmak, koluna güven verici bir el koymak istiyordu. Bu artık onun tek başına omuzlaması gereken bir sorun değildi. Ama bu dürtüye direndi ve bunun yerine, onu şaşırtan bir nezaketle, "Sana yardım etmek istiyorum. Bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Küçük bir rahatlama, umutsuzluğunun en kötüsünü yumuşattı. "Kış Salonu denen bir yer var, orada her şeyin bir kopyası Pixie Hollow'daki metinler saklanır. Peri Bilgisinin Bekçisi olarak bilinen bir peri tarafından yönetilir. Koleksiyonunda ne ne de benim okuyabildiğim bir kitap var. Sadece yönetme yeteneği büyüünün bu kitabı açabileceğine inanıyor."

Pixie Hollow'daki *her* metin mi? Ne kadar muhteşem. Clarion bir daha asla cevaplara ihtiyaç duymayacaktı. Ama sihrinin anahtar olduğu önerisi heyecanını yarıda kesti. Toplayabildiği azıcık güç kırıntısıyla, sadece ismen bir yönetme yeteneğine sahipti. Ne zaman gerçekten önemli olsaydı, onu hayal kırıklığına uğrattı. Ama bunu ona şimdi söylemenin bir anlamı yoktu.

"Yeterince kolay." Zorla gülümsedi. "Onu bana getirecek misin?"

"Taşımak için çok ağır. Ayrıca, Bekçi..." Milori yüzünü buruşturdu, bu ona kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Kış Ormanı'nın Bekçisi'nde böyle bir hürmet uyandırdığına göre gerçekten de korkunç bir serçe adam olmalıydı. "Hava şartlarına maruz kalırsa ne yapacağını bilmiyorum. Bu çok eski bir kitap."

Bu kesinlikle zorluklara yol açacaktır. "O halde ne öneriyorsunuz?"

Hiç tereddüt etmeden, "Benimle Kış'a gelmen gerekecek," diye cevap verdi.

İlk düşüncesi *kesinlikle hayırdı* - ve ilk içgüdüğü gülmekti - ama en azından kraliçe ilgisizliği konusundaki eğitimi kanıtlanmıştı tepkisini gizlemek için yeterince etkiliydi. *Onunla birlikte Kış'a gitmesini* mi istiyordu? Mümkün olduğunu varsayarsak, böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Sesindeki kuşkuyu gizleyemedi "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?" dediğinde.

"Bekçi bana eskiden sıcak perilerin Kış'a geçtiğini söyledi," dedi Milori kararsızca, sanki kendisi de inanmakta zorlanıyormuş gibi.

Eğer varsa bile, bu kesinlikle Elvina'nın yaşadığı dönemde değildi. O halde Milori, Kış Salonu'nun *tüm* peri bilgilerini içerdiğini söylerken abartmıyordu. Başkalarının da geçtiği fikri onu heyecanlandırdı. Her zaman köprüleri merak etmişti.

ve saraydaki Kış'ın amblemlerinin oymalarına hayranlıkla baktı...

Mantıklı geliyordu. Belki de krallıkları *gerçekten* birbirine aitti.

"Kanatlarınızı soğuktan korumanın bir yolunu bulabilirsiniz," dedi, "kısa bir süre için karşıya geçebilirsiniz."

Teorik olarak bu doğrudu. Kanatları kaldığı sürece yalıtılmıştı, donmazlardı. Clarion uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. Artemis'e verdiği sözden sonra böylesine tehlikeli bir planı *düşündüğüne* bile inanamıyordu. Ama eğer tebaasını koruyacaksa -hem kışın hem de sıcak mevsimlerde- başka çaresi yoktu.

". Bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyorum ama..." Daha cümlesini bitirmeden çözüm aklına geldi. *Petra*. Zekice bir icat yapacağına güvenebileceği bir peri varsa, o da oydu.

Beklenti Milori'nin gri gözlerini yaktı. "Bir fikrin var."

"Evet," dedi isteksizce. Bu sadece Pixie Hollow'daki en riskten kaçınan periyi, Clarion'un şimdiye kadar tasarladığı belki de en tedbirsiz plana dahil etmeyi içerecekti. "Ben yapamam

hiçbir şeyi garanti ama

deneyeceğim." "Tek istediğim bu.

Teşekkür."

O kadar içten, o kadar *umutlu* konuşmuştu ki, bu onu neredeyse telaşlandırmıştı. Onun minnettarlığı ve birisinin

Ona bu kadar derinden güvenmek, gerçekten de değerli bir şey gibi hissettiriyordu. Onu yakınında tutmak istedi. "Elbette."

O da sessizliğin ağırlığını hissetmiş olmalıydı. Sözünü kesmeden önce gözlerini kaçırdı. "Sanırım bunu yapmanın hiçbir yolu yok. Bu arada birbirinizle iletişim kurun. İsterseniz gün batımında sizi burada beklemeye devam edebilirim."

"Her gece mi?" Clarion bir kaşını kaldırdı "Kimse seni özlemiyor mu?" Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimse seni takip etmiyor mu?" diye sordu. Tam olarak ne söylediğini anladığında yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. "Yani... Bahar'ın sınırında bir hayalet gibi dolaşman kimsenin umurunda değil mi?"

"Ah." Gücendiyse de belli etmedi. Bir şey varsa, içine düştükleri bu yakınlıktan hoşlanıyor gibiydi. "Eğer kış perileri Ne demiştiniz, sınıra dadanmıştım? O zaman memnun olmayabilirlerdi. Ama artık bahar geldi, ortalık sakin. Ayrıca, benim ne yaptığıma kim karışabilir ki? Senden başka kimse benim üstümde değil."

Senden başka kimse değil.

Bu sözcüklerin üzerinde düşünürken kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Sanki bir büyü yapmış gibiydi, dünyayı bu kadar daraltan bir büyü: toprağın üzerine usulca yerleşen kar ve ona bakışının sabitliği.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona henüz kraliçe olmadığını tekrar hatırlatmaktan kaçındı. Kendini Kış'ta işlerin tam olarak nasıl yürüdüğüne dair daha fazla ayrıntıya aç buldu. Sadece bu *telaşı* üzerimden atmak için. "Seni eğiten bir Kış Ormanı Müdürü var ?"

Başını iki yana salladı. "Arkasında notlarını bırakmış. Elimdeki tek şey bu."

"Ah." Clarion, bir başkasının geride bıraktıklarından bir şeyler toparlamak zorunda kalmanın ve bunu tamamen tek başına yapmanın ne kadar zor olacağını hayal bile edemezdi. Sıcak mevsimlerdeki Mevsimlik Bakanlar da aynıydı: biri gelmeden diğeri kayboluyor, ikisi asla çakışmıyordu. Ancak kraliçe yol gösterici bir ışık ve Sabit kaya, yeni gelenlerin ayağa kalkmasına yardım etmek için oradaydı. Burada henüz

Winter'ı kendi başının çaresine bakması için bıraktıkları başka bir yol. Suçluluk duygusu midesine oturdu.

Milori onun düşüncelerinin karanlık yönünü açıkça hissederek ona küçük bir gülümseme sundu. "Çok kapsamlı notlardı, emin olabilirsiniz."

Bu onun gülmesine neden oldu. Yeni gelmiş bir Milori'nin zihninde canlanan görüntüsü, telaşlı ve yüzyıllık bir kitabı karıştırarak cevapları bulmak, kasvetini bir yaz yağmurunun aniden bastırması gibi kesip atmıştı.

"Şey," dedi, "umarım iyi organize olmuşlardır." "Konuya göre," diye yanıtladı ciddiyle.

"Güzel." Clarion tereddüt etti, aniden gitmeye isteksizleşti. "Oyalanmamalıyım. Hava kararmadan dönmezsem muhafızım kendini kaybedecek."

Yukarı baktı. "O zaman acele etmelisin."

Gerçekten de öyle olmalıydı. Ay parıldayarak görünmüştü. Tepede ince, ağdalı bir hilal, çatlayarak açılan bir göz gibi. "En kısa zamanda görüşeceğiz."

"Kendine iyi bak, Clarion."

Adının duyulması, içinde bir sıcaklık yarattı. Ama bu kısa sürdü. Gözlerini kırptığında, adam yine gitmişti. Gitmişti. Arkasında sadece ay ışığında parılayan bir kar girdabı vardı.

Sabah olduğuunda Clarion, Artemis'i balkonunun hemen dışındaki dallara yerleşmiş buldu. Peri Tozu Ağacı, belli ki Hınzır bir kaprisin kıvılcımı, üzerinde minyatür bir meyve bahçesi yetiştirmişti. Dallarından her tonda böğürtlenler sarkıyor, havayı ince bir tatlılıkla kokulandırıyor. Artemis ya tamamen habersizdi ya da fark etmemiş gibi davranıyordu.

Görünüşe göre kendini yontmakla meşgul etmeye karar vermiş. Çalışırken ince bıçağı sabah güneşinin ışığında göz kırptıyordu. Onu izlemek Clarion'un içini yeniden sevgiyle doldurdu.

Çok azı bu kadar güvenilirdi.

Clarion dün gece, tam karanlık Pixie Hollow'un üzerine yoğun kar yağışı gibi çökerken balkon kapılarını arkasından kapatmıştı. O gece Kilidin arkasından tıkladığı anda, göz ucuyla bir perinin ışıltısını yakaladı. Artemis, sanki sonunda dinlenebilecekmiş gibi ağaçtan kayıyordu.

"Eee?" Artemis başını kaldırmadan sordu. "Kış Ormanı Müdürünü buldun mu?"

Clarion, hain midesinin onun seçtiği kelimelerle nasıl altüst olduğunu hiç takdir etmemişti. Milori kesinlikle *onun* değildi. Onun kadar Clarion bir tür kaçamak için gizlice dışarı çıkmış olsa da. "

Sonunda Artemis ona baktı. Gözlerinde belirgin bir umut parıltısı vardı. "Peki istediğin bilgiye sahip miydi?"

"Tam olarak değil. Ama nerede bulacağına dair bir fikri var." Clarion dirseklerini tırabzana dayadı ve çenesini yumruklarının üzerine koyarken kaşlarını çattı. Şimdi geriye sadece şu küçük mesele kalmıştı *onu bulmanın* tam olarak nelere yol açacağı haberini verdi. Artemis'i sınırı *ziyaret etmesine* izin vermesi için zar zor ikna etmişti. Onu sınırı geçmek için bir plana dahil etmek... Eh, bunu daha kolay yapacaktı. "Bu arada, bugün gitmek istediğim bir yer var."

"Öyle mi?" Artemis öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki Clarion gülmekten kendini . Ondan böylesine açık bir duygu gösterisi görmek ender rastlanan bir şeydi.

"Tehlikeli bir yer değil, söz veriyorum. Bu sefer Tinker's Nook'a gitmek istiyorum. Petra'dan bir iyilik isteyeceğim."

Artemis bu söz üzerine neşelendi ama yüzünü hemen tarafsız bir hale getirdi. "Bir iyilik mi?"

En iyisi bu işi bitirmek diye düşündü. "Kış'a geçmemi sağlayacak bir şey yapabileceğini umuyorum."

Artemis neredeyse bıçağını düşürüyordu. Bir süre eliyle oynadı. Clarion'a saf ve mutlak bir inançsızlık ifadesiyle bakmadan önce bir an durdu. "Ne?"

"Çok kısa bir süre için!" Clarion aceleyle ekledi. "Onun için bir kitap okumam gerekiyor."

"Okumak...?" Artemis yarıda kesti ve burnunun kenarını sıktı. Kolu gevşek bir şekilde yanına düştüğünde

Çok fazla soru sormamanın en iyisi olduğuna karar verdiğini gösteren bir ifade. Tekrar konuştuğunda, diplomatik görünmek için asil bir çaba sarf etti. "Majesteleri, bunun iyi bir fikir olduğundan *emin* misiniz? Elbette karakter yargınıza güveniyorum ama bu çok tehlikeli bir yolculuk."

"Biliyorum ve çok şey istediğimin de farkındayım. Ama başka bir yol göremiyorum."

Artemis teslim olmuş bir iç çekişle hem yontma bıçağını hem de şekilsiz küçük heykelini cebine koydu. "Tamirciyi ziyaret edelim mi?"

Clarion rahatlamaktan neredeyse kemikleri kırılmış bir halde tırabzana yaslandı. "Evet. Teşekkür ederim."

Birlikte Tinker's Nook'a doğru yola çıktılar, ağaçların çok üzerinde yükseliyorlardı. Bu noktadan bakıldığında, Pixie Hollow yemyeşil ve ısıltılı maviden oluşan kapitone bir yayılmaydı. Hava peri kurdeleleriyle ısıldıyordu.

periler vızır vızır geçerken toz. Kahkahalarının uzak sesleri Bu yükseklikten ona ulaştı ve göğsü ani bir duyguyla daraldı. Bu kadar değerli bir şeyin korunması gerekiyordu.

Clarion orada burada, çamların en yüksek dallarına tutunmuş gözcülerin bakışlarını yakaladı. Yanlarından geçerken sessizce onaylarcasına başlarını salladılar. "Henüz bir şey bulamadılar mı?"

"Hayır," dedi Artemis acımasızca. "Duyduğum kadarıyla hayır."

"Bu büyüklükte bir şeyin iz bırakmadan ortadan kaybolması imkansız görünüyor."

"Bir şey bulmuş olsalar bile..." Artemis sıkıntılı görünüyordu. "O şey oklarımla vurulduğunda irkilmedi bile. Ama senin büyüünün ne yaptığını gördüm."

Clarion onun sesindeki açık saygıyla ısındı. Aslında ne yaptığını pek de bilmiyordu. Bir an kendini neredeyse Kaderine boyun eğmişti: eğer ölecekse, başka birini koruyarak ölecekti. Bir sonraki: altın ışık, kaymış bir yıldız kadar parlak. Artemis'in bunu gördüğünü bile bilmiyordu, Onu hemen yere yatırdığını düşünürsek. Dirseklerindeki sıyrıklar hâlâ acıyordu.

"Yani anlıyorsun," dedi Clarion sessizce. "Yaptığım şeyi neden yaptığımı."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin olduğunu sanmıyorum ama sana güveniyorum." Artemis ona hafif bir gülümseme sundu, sonra neredeyse *arsızca* davrandığını hatırlıyor gibiydi. Bir mezarda "Tüm saygımla, tabii ki, Majesteleri." diye ekledi. Clarion'un beklediği güvenoyu tam olarak bu değildi, Ama şimdilik bu kadarı yeterli olacaktı.

Petra'nın kulübesine varana kadar sessizlik içinde uçtular. Tinker's Nook'un ıssız köşesinde. Sabah ışığında, çiy boncuk boncuk

Yosun tutmuş çatı davetkâr bir şekilde parıldıyordu. Verandaya indiklerinde Artemis parmaklarını evin kaba taş yüzeyinde gezdirdi. Sesinde gerçek bir merakla, "Tamircinin bu kadar girişimci olduğunu fark etmemiştim," dedi.

Clarion kendine küçük, özel bir gülümseme verdi. "Onun bir şeye odaklandığını hiç görmedin mi? Aslında oldukça korkutucu."

Petra'nın solgun, çilli yüzünün henüz pencerede düşünülürse, onlar konuşurken muhtemelen fûğ benzeri hallerinden birindeydi. Gerçekten de tüm panjurlar çekilmiş, ışığı kapatmıştı.

Gerçekten, çok *yoğun* olabiliyordu. Kendini bir projeye kaptırdığında diğer tamircilerin çoğu ondan uzak dururdu. Tamamen farklı bir peri olmuştu.

Clarion kapıyı çaldı. İçeriden cevap gelmedi ama parlak çınlamaları ve metalin metalle çarpışmasını duyabiliyordu. Petra'nın şimdiye kadar dünyadan kopmuş olması neredeyse kesindi.

"Başka bir zaman gelelim mi?" Artemis sordu.

"Oh, gerek yok." Clarion kolu denedi ve kapının kilidinin açık olduğunu gördü.

Artemis şaşkın bir ifadeyle aralık kapıya baktı. Şaşkınlık. Belli ki güvenlikle ilgili söyleyecek birkaç sözü vardı ve bunu kendine saklamayı tercih ediyordu.

Clarion kapıyı hafifçe araladı ve bir ısı patlaması ve belirgin bir kaynak kokusuyla karşılaştı. Hemen terlemeye başladı.

Clarion'un ensesinde bir karıncalanma. Odanın havasız karanlığında peri tozları parıldıyordu. Clarion'un adını bilmediği her türlü alet, sanki bir nehrin akıntısına kapılmış gibi havada süzülüyordu. Ve orada, çalışma masasının üzerine eğilmiş ve demirhanesinin sıcak ışığıyla yıkanan Petra duruyordu. Kırmızı bukleleri vahşi ve çilleri

altın ve is çizgilerinin ardına gizlenmişti. Erimiş metalden ince bir levhayı çekiçle dövüyor, onu öyle bir odaklanmayla şekillendiriyordu ki Clarion Bir an için onların varlığını hiç fark etmediğini düşündü.

"Clarion." Petra'nın sesi olağanüstü sakindi. Ulaşamayacağı bir yerde duran bir mekanizmayı işaret etti. "Ver şunu bana."

Artemis kapının yanında durdu. Clarion, Petra'nın isteğini yerine getirmeden önce ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi. O sırada

aleti ona uzattı ve "Senden bir iyilik isteyeceğim" dedi.

Petra dinlediğini belli etmek için dalgın bir ses çıkardı ama ona bakmadı. En azından Clarion onun baktığını *düşünmüyordu*. Geçen yıl bir su ustasının yardımıyla geliştirdiği güvenlik gözlüklerini takıyordu. Alıç meyveleri ve ceviz kabuklarıyla siyaha boyanmış çiğ damlalarını metal çerçevelere yapıştırmışlardı. Bunun gibi, Clarion onun gözlerini hiç göremiyordu.

"Kış Ormanı'na geçmeme yardım etmeni istiyorum." "Gah!"

Petra tökezleyerek çalışma masasından kalktı ve neredeyse duvara çarptı. Güvenlik gözlükleri yüzüne ters bir şekilde düştü, ve çiy damlası lensler sert muamelelerinden dolayı patladı. Su yanaklarından aşağı süzüldü ve arkasında kararmış lekeler bıraktı ama yaşadığı şok o kadar büyüktü ki fark etmemiş gibi görünüyordu. "Ne?!"

"Dedim ki-"

"Oh, seni duydum," dedi Petra karanlık bir sesle. Sonunda, yüzüne sürdüğü gözlüğünün kalıntılarını elinin tersiyle sildi. "şey neden Kış'a gitmek istediğin."

"Çünkü bunun *gerçekten* çok iyi bir nedeni var?" Clarion denedi.

"Ama bu kurallara aykırı!"

"Sınırı geçmek yasak değil." Teknik olarak değildi. Ancak uygun önlemler alınmazsa ölümcül olabiliyor, bu da onu popüler olmayan bir hedef haline getiriyordu.

"Belki benim için değil," dedi Petra. "Ama senin için kesinlikle öyle."

Artemis odanın arkasından hüzünlü bir sesle, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi.

Petra şaşkınlıkla çığlık attı. Sonra, tam olarak kimin konuştuğunu anladığında, rengi soldu ve sonra yükseldi. yanaklar. "Sen! Burada ne yapıyorsun?"

Artemis omzunun üzerinden baktı, sanki bir şey olabilirmiş gibi Böyle bir tepkiye neden olan başka biriydi. Arkasını döndüğünde yüzünde oldukça telaşlı bir ifade vardı. Boğazını temizledikten sonra şöyle dedi: "Ekselanslarına eşlik eden

Bu hareket tarzında ısrarcıyım. Yardım edebilir misin, edemez misin?" Petra aval aval ona baktı. "Sen de mi bu işin içindesin?" Artemis içini çekti. "Ne yazık ki. Ve şimdi, sen de öylesin."

"Kimse bana yardım edenin *sen* olduğunu bilmek zorunda kalmayacak," diye araya girdi Clarion, durumun kontrolünü tamamen kaybetmeden önce.

Petra çekicini Clarion'a doğru savurdu. "Henüz kabul etmedim! Her zaman saçma sapan bir planın var ve bu sefer ben-"

Clarion onun yakalayıp indirdi. Çekici oldukça tehditkâr bir şekilde sallamaya başlamıştı. "Kâbuslar Kış'tan geldi. Sınırı geçip araştırabilirsem, belki de olanlara benzer bir şeyin tekrar yaşanmasını engelleyebilirim. Daha fazla Önemli olan, Elvina'yı planını gerçekleştirmesine gerek olmadığına ikna edebilmemdir."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor." Petra inledi. "Aksine *daha da kötü* hissettiriyor. Geçen gün ölebilirdin Clarion ve şimdi yine kendini onun yoluna mı atmak istiyorsun? Bunu yapmana izin veren ben olmayacağım."

Clarion'un içinde şefkat ve hayal kırıklığı düğümlendi. "Ve tüm hayatını böyle mi yaşamak istiyorsun? Her an saldırıya uğrayabileceğinden endişe ederek mi? Gittiğin her yerde sana eşlik edilmesini mi?"

Petra sessizce, "Hayır," dedi.

Clarion onun kolunu sıkarak, "Bunu durdurabilirim," dedi. "Ama yardımına ihtiyacım var. Lütfen?"

Petra avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu. "Neden ben? Dikiş konusunda yetenekli değilim. Kanatlarını yalıtımlı tutmak istiyorsan En kolay yol göre giyinmektir." Sanki bir şeyi ilk kez fark etmiş gibi yüz ifadesi aydınlandı. "Neden Patch'e sormuyorsun? O zaman bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranabiliriz."

Patch, yıllar boyunca Clarion'un birçok elbisesini dikmiş olan bir dikiş ustasıydı. Ama bir kışlık palto? Patch böyle saçma bir talebi bir açıklama yapmadan asla kabul etmezdi ve Clarion bir açıklama yaparsa bunu hemen Elvina'ya söylerdi. Patch'in bir de Kendisiyle konuşulduğunda gözlerini kırpmadan bakma eğilimi; Clarion'u tedirgin ediyor, sanki her kelimeyle ruhu ölçülüyormuş gibi hissediyordu.

"Yapabilirdim," dedi Clarion. "Ama Patch Pixie Hollow'daki en iyi tamircilerden biri değil."

Petra süslendi. "Şey, ben..."

Clarion aletlerinden birini havada asılı durduğu yerden kaptı, sonra da parmaklarının arasında dalgınca döndürdü. "Tabii bu görev için hazır olmadığını düşünüyorsan o başka."

"onu," diye homurdandı Petra. "Ve tabii ki . Pratik düzeyde bir zorluk çıkarmayacaktır. Şık *görünmeyebilir* ama..."

"Bu umurumda değil," dedi Clarion, belki de fazla hevesle. "Yapabilir misin?"

"Yapacak bir sürü başka işim var, biliyorsunuz. Ama sanırım Yapabilirsin." Petra'nın beti benzi attı, sonra yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bunu yaptığımı inanamıyorum. Lütfen beni pişman etme."

"Yapmayacağım." Clarion başını onun omzuna yasladı. "Teşekkür ederim."

"Bana borçlusun," diye mırıldandı Petra. "Bana çok şey borçlusun." Clarion kendine rağmen gülümsedi. "Biliyorum."

O akşam Clarion sınıra gitti. Ne olduğunu bilmiyordu.

tam olarak onu ele geçirmişti. Milori'yle paylaşması gereken çok önemli bir şey yoktu ama içinde hissettiği sersemliği de inkâr edemiyordu

Bugünün küçük zaferleriyle içinde bir şeyler kabarmıştı. Kâbuslar ortaya çıktığından beri ilk kez ilerlemek için bir yolları vardı.

Ayrıca, onun bir kez daha dönene kadar sınırdaki yalnızlık içinde dolaştığı düşüncesinde bir şey vardı. Elbette bunu bir hafta boyunca her gece yapmıştı ama bu çok *üzücü* görünüyordu.

Eğer , ikisi de yalnız kalmak zorunda değildi.

Tam da gökyüzü pembenin sessiz tonlarıyla kızarmaya başlamışken geldi. Sınırın ötesinde, çamlar ve huş ağaçları pürüzlü gün batımına karşı silüetler. Bu kez Milori çoktan oradaydı. Avucunda açık duran bir kitapla köprünün üzerinde oturuyordu. Azalan ışık onu altın rengiyle örtüyor ve yeni yağmış karın üzerinde dans ediyordu, ta ki tüm dünya ısıllı ısıllı görünene kadar.

Kış'ın bu kadar güzel olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Milori tam o anda, sanki adını seslenmiş gibi ona doğru döndü. Belli ki kendini zırlılayacak zamanı olmamıştı,

Çünkü yüz ifadesi nasıl okuyacağını bilemediği bir şeye dönüşmüştü. Sanki doğrudan güneşin kendisine bakıyormuş gibi neredeyse gözleri kamaşmış görünüyordu. Bir an için nasıl nefes alacağını unuttu. Ama gözlerini kırptığında, adamın yüzü tekrar hoş bir tarafsızlığa bürünmüştü. Belki de o yıldızlı gözlü bakışı tamamen hayal etmişti. Kendini buna ikna etmek, aklını başına toplamasını çok daha kolaylaştırdı.

Clarion köprüden indi. Sesini eşit tutmak için elinden geleni yaparak, "İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar." Kitabını kapattı. Kapağına hızlıca bir göz attığında... tanımadığı bir şey olduğunu gördü, ama ince, altın boyalı sırtı ona kütüphanenin şiir bölümünde saklanan ciltleri hatırlattı. Ona bunu sormayı düşündü ama o, "Seni bu kadar çabuk beklemiyordum," dedi.

Sesi hoşnutsuz gelmiyordu, ama bu onaylama itiraf etmek istediğinden daha fazla utandırmıştı onu. Belki de aceleyle buraya gelmeden önce bir ya da iki gece beklemeliydi. Ama birlikte etkili bir şekilde çalışacaklarsa, çıkarıcılık kesinlikle utanılacak bir şey değildi.

Alaycı bir ses tonu takındı. "O zaman beni hafife aldınız."

"Bir daha yapmayacağım bir hata." Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi - Clarion'ın fark etmemek için kendini zor tuttuğu bir gülümseme. "Bir günde ne başardın?"

Eteklerindeki görünmez bir kırıksıklığı düzeltti. "Karşıya geçmenin bir yolunu buldum ama bunu denemeden önce birkaç gün geçmesi gerekebilir."

"Bu harika bir haber." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Herhangi bir sorunla karşılaşmadın mı? Yükümlülüklerden bahsetmiştin."

"Doğru." Asık suratla iç çekti. "Şunlar."

Ona ne söyleyeceğini düşünürken üzerlerine sessizlik çöktü. Sessizlik onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti ama Clarion kendini bu sessizliği doldurmak için can atarken buldu. O ve Milori asla *arkadaşa* benzeyen bir şey olamazlardı. Ama burada, alacakaranlıkta, aralarındaki boşluk sağlam bir duvar kadar iyiyken, hiçbir şey tamamen gerçek gibi gelmiyordu. Rol yapmanın ne zararı vardı?

Clarion yavaşça köprüye, neredeyse omuz omuza oturana kadar onun yanına yerleşti. Pixie'nin içinden akan büyü Toz Ağacı'nın kökleri avuçlarını ısıtıyor, onu topraklıyordu. Bu kadar yakinken

beyaz saçlarında toplanan kar tanelerini ve kirpiklerinin elmacık kemiklerine düşürdüğü tüylü gölgeleri görebiliyordu. O can sıkıcı düşünce yasaklanmadan yeniden ortaya çıktı: *Güzel*.

Ve tehlikeli, diye hatırlattı kendine.

"Bir oteli planlamak için ne kadar çok şey gerektiğini hiç takdir etmemiştim.

taç giyme töreni." Çenesini ellerinin arasına aldı ve nehrin yüzeyinde dalgalanan yansımasına baktı. "Herkes her ayrıntı hakkında fikrimi soruyor, ama ben bunun gerçekleşeceğini düşünemiyorum. Beklentiler..."

"Kulağa büyük bir baskı gibi geliyor."

Clarion başını kaldırıp ona baktı ve sesindeki gerçek anlayış karşısında irkildi. Özbilinçle, gevşek bir saç tutamını sıkıştırdı kulağının arkasında. "Öyle.... Ama buraya beni dinlemeye gelmedin. Sorunlar. Her şey stres değil. Taç giyme törenimden sadece bir hafta önce, bir sonraki dolunay gecesinde Taç Giyme Balosu var."

Milori'nin dudakları aralandı, sanki bir şey söylemek istiyordu ama kendini durdurdu. Sonunda şöyle dedi: "Aynı şekilde bir tane tutacağız. Gece."

Clarion . "Gerçekten mi?"

"Elbette." Gözleri sessiz bir neşeyle parlıyordu. "Senin yaklaşan taç giyme töreni takdiri hak ediyor. Kış aylarında kutlama yapma fırsatını asla kaçırmayız."

İnanamayarak homurdandı -ve beceriksizce. Ama yapamadı o kadar da umursamıyordu. Milori'nin ince bir espri anlayışı olduğunu öğrenmişti ama onu bir baloda hayal edemiyordu. Sıcak mevsimlerde partiler saatlerce sürer, gösterişli ve eğlenceli olurdu. dans ve *gürültü*. Kış ve onun bekçisi ise ona bir göletin durgun suları gibi görünüyordu. "Sen bile mi?"

"Ben bile," diye yanıtladı Clarion'u şaşırtan bir ciddiyetle.

Adamın söylemeden bıraktığı şeyi net *bir* şekilde duydu: *bir zamanlar*.

Kendini onun gözlerindeki sıcak eğlence parıltısını özlerken buldu ve bunu geri getirmek için ne yapabileceğini düşündü. Bağdaş kurarak oturabilmek için eteklerini düzeltti ve kendini onunla yüzleşmek. "Peki bir Kış balosunda ne tür şeyler yaparsınız?"

Milori onun coşkusuna gülümsedi. "Sıcak mevsim balolarında da aynı tür şeyler yapıldığını hayal ediyorum."

"O kadar emin değilim." Merak kabardı, bastırılamayacak kadar acil bir durumdu. "Kış hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğimi hatırlatırım."

Milori birkaç dakika sessiz kaldı, bakışları onunkileri arıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Her şeyi. Her zaman onun diyarına doğru bir çekim hissettiğini ona itiraf etmek, kendisini korkunç bir şekilde savunmasız hissetmesine neden oldu. Ama şimdi, nihayet o zamandan beri kafasındaki tüm sorulara cevap bulabilirdi.

ilk geldiğinde. Ama nereden başlamalı? "Bilmiyorum. Ne tür yetenekleriniz var?"

"Listelenemeyecek kadar çok. Don yeteneklerimiz, kar tanesi yeteneklerimiz, buzul yeteneklerimiz, buz saçağı yeteneklerimiz var..."

O bunları devam ederken Clarion'un başı döndü. Donmuş suyun içinde ne kadar çok incelik olabilirdi ki? "Peki ya sen?"

Şaşkınlık yüz hatlarını yumuşattı. "Benim ne olduğuma dair bir isim var mı bilmiyorum."

"Elbette var."

Her yeteneğin bir adı vardı ve bir perinin doğuştan gelen yeteneğinin daha özel bir şeye dönüştüğü nadir durumlarda, neredeyse her zaman sezgisel olarak ona ne ad vereceklerini bilirlerdi. O zaman ne kadar garip ondan kaçmalıydı. Müdür-yetenekli en basit isim gibi görünüyordu ama... yakışmıyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu, sanki Duvara yamuk asılmış bir resim ya da tam oturmayan bir kazak. Ayrıca, hesaplanmamış çok fazla şey bırakıyordu.

"Kabuslara göz kulak olmak yaptığınız işin kapsamı olamaz," diye bastırdı. "Yeni gelenleri kim karşılıyor?"

""

Verdiği yanıt onu heyecanlandırdı. Daha uzun oturdu. "Peki kışı Anakara'ya ulaştırma hazırlıklarını kim koordine ediyor?"

"Sanırım öyle," dedi temkinli bir şekilde. "Ama bu benim rolümün çok küçük bir parçası. Kış Ormanı'nın koruyucusu olarak görevlerim her önceliklidir."

"Senin de Elvina'ya karşı benzer sorumlulukların var." Bunu fark ettiğinde Clarion yüzünü tamamen ona döndü. Gözleri onun ışıltısını yansıtıyor, heyecanıla daha da parlıyordu. "Belki de sen de bir yönetme yeteneğine sahipsin! Bir yıldızdan mı doğdun?"

Milori tereddüt etti. "Değildim, hayır."

"Anlıyorum." Her şey bir yana, *hayal kırıklığı* içinde kabardı.

Clarion elinden geldiğince yutkundu. Elvina'nın yanında onun gibi birinin olmasını ummak ne kadar aptalcaydı. Etrafındaki aura sönerken, ona belirsiz bir gülümseme sundu. "İşte gidiyor teori. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Özür dileyecek bir şey yok. Bilmemek beni rahatsız etmiyor," dedi nazikçe. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Clarion bakışlarını Kış Ormanı'na çevirdi, adamın bakışlarındaki dayanılmaz ciddiyete karşılık veremedi. Kar Rüzgârda dans ediyor, sınıra yaklaştığı anda eriyordu. "İ Belki Winter'da benim gibi biri daha vardır diye düşündüm. Olmaması çok mantıklı. İyi bir kraliçe olmak için bir yıldız kadar soğuk ve uzak olmak gerekir."

Göz ucuyla onun tepkisini yakaladı.

Sanki kelimeler onu fiziksel olarak vurmuş gibi tüm vücudu geriye doğru kaydı. "İnandığın şey bu mu?"

Neye *inanıyordu*? Kişisel olarak neye inandığı önemsizdi. "Elvina bana hep bunu öğretti." Onu düğümledi parmaklarını kucağında birleştirdi. "Ama ben hiç öyle olmadım. Her zaman istememem gereken şeyleri istedim. Bu benim en büyük eksikliğim."

"Öyle mi? Bu dünya görüşünün gerekliliğini anlıyorum ama..." Tekrar başını kaldırmaya cesaret ettiğinde, adamın görüntüsü nefesini kesti. Batan güneş onu keskin gölgelere boyamıştı. "Her şeyin farklı olmasını dilemenin ne zararı var?"

Bu dünya görüşünün gerekliliği mi? Clarion onun sözlerinin ağırlığını kalbine saplanmış bir bıçak gibi hissetti. Belki de onun gibi yönetme yeteneğine sahip değildi. Belki de tam olarak aynı şeylere katlanmamışlardı.

şeyler. Ama o anda bunun bir önemi yoktu. Adamın acısının şekli kendisinininkiyle eşleşiyordu.

Milori de en az onun kadar .

Elini onun elinin üzerine koymak için can atıyordu ama kendini olduğu yerde sabitlenmiş hissediyordu. Uzun zamandır birinin onu görmesini, *gerçekten* görmesini dilemişti. Şimdi biri görebileceği için, buna izin vermenin ne kadar korkunç bir his olduğunu ve bunun tüm bu görevi ne kadar karmaşık hale getireceğini anlıyordu.

Her zaman istememem gereken şeyleri istemişimdir.
Hiç bu kadar doğru hissetmemiştim.

Acı dolu üç günlük bekleyişin ardından Petra ona bir güncelleme gönderdi. Clarion yatağında uzanırken, güneş henüz tam olarak doğmadan bir kez daha uyandı.

Penceresinin dışındaki gökyüzü kadife gibi mor bir renkteydi. solan yıldızlarla lekelenmişti. Buradan bile, kendisine bakan beyaz örtülü dağların en küçük parçasını görebiliyordu. Düşünebildiği tek şey ne kadar yakında ayakta duracağı iken küçük bir işkence ve ne kadar yakında Milori'yle sınırın aynı tarafında var olacaklarını düşündü. Belki o zaman tüm bunların gerçek olduğuna kendini ikna edebilirdi.

Balkon kapısına yumuşak bir tıkırtı geldi.

Panik onu aniden bastırınca Clarion birden ayağa fırladı. yağmur fırtınası. Bu erken saatte kapısına dayanan biri de iyiye işaret değildi. Başka bir saldırı ya da-

Gözleri karanlığa alıştığında, içindeki tüm korku uçup gitti. Artemis'in orada durduğunu fark ettiğinde kızgınlık ve rahatlama arasında bir şey yerini aldı. Muhafızı kapının önünde duruyordu.

balkonda, silueti kendi ışıltısının izini sürüyordu. Clarion avuçlarının içlerini kan çanağına dönmüş gözlerine gömdü. Bu kadar erken saatte ne istiyor olabilirdi ?

Artemis kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha belirgin bir şekilde.

Clarion yorganı üzerinden attı ve odaya geçti. Kapıyı araladı, içeri serin bir hava ve sabah erzakını dağıtmaya hazırlanan toz bekçilerinin gevezeliklerinin cılız sesi girdi.

Artemis'e ters ters bakmak için elinden geleni yaptı, ancak bunun etkisinin biraz azaldığını düşündü. Hâlâ geceliğini giyiyordu ve saçları bağırsız bir şekilde sırtının ortasına kadar sarkıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın," diye yanıtladı Artemis itaatkâr bir tavırla. "Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bunu isteyebileceğinizi düşündüm."

Elinde yeşil sicimle bağlanmış ince bir parşömen rulosu tutuyordu. Clarion onun uzattığı elden aldı ve kağıdı açtı.

Not. Petra'nın el yazısını, is ve yağ lekelerini ve kan olmamasını içtenlikle umduğu bir şeyi hemen tanıdı. Dikiş dikmek bu kadar tehlikeli olamazdı, hatta

Tecrübesiz biri olabilir mi? Ancak mesajın kendisi alışılmadık derecede kısa ve imzasızdı.

Tek söylediği *bitti*.

Clarion'un kalbi küt küt atmaya başladı ve parşömeni göğsüne . Günlerdir biriken baş döndürücü beklenti onu ele geçirdi. Onca yıl dışarıya baktıktan sonra, onca yıl merak ettikten sonra, en kısa zamanda Kış'a gidebilirdi.

Bu gece. Odasında dönüp durmamak için kendini büyük ölçüde dizginlemesi gerekti. Artemis onunla ne yapacağını bilemezdi.

Clarion, Artemis'in ona tuhaf bir şekilde yumuşak bir ifadeyle baktığını görünce, ona doğru ışıldamakla yetindi. Artemis, Clarion'un fark ettiğini anlayınca yüz hatlarını yeniden düzenleyerek soğukkanlılığın resmini çizdi.

"İyi bir şey mi?"

"alabiliriz."

"Ah." Artemis yüzünü buruşturdu, belli ki sorumluluğunun Kış'ta dolaşmasına izin verme ihtimalinden hâlâ heyecan duymuyordu.

"Gerçekten de iyi haber."

Bir an sonra Clarion'un aklına bir şey geldi. Elindeki mektubu düşündü. "Bunu nereden buldun?"

Artemis'in yakasının altından hafif bir kızarıklık süzüldü. "Tamirci verdi onu bana."

"Tinker's Nook'ta bu kadar çok vakit geçirdiğini fark etmemiştim," dedi Clarion, sohbet eder bir tonda konuşmaya çalışarak. Artemis ve Petra birbirlerini Clarion aracılığıyla yıllardır tanıyorlardı ama bildiği kadarıyla

-Petra'nın ondan hoşlandığının ne kadar *aşikâr* olduğunu düşündükçe dehşete düşüyordu; onsuz birlikte hiç vakit geçirmemişlerdi. Bu gerçekten de yeni bir gelişmeydi.

"Sadece karşılaştık," diye cevap verdi aceleyle. ", ben kendimi yakınlarda buldum."

"Ah?" Clarion, artık ilgisini sesinden uzak tutamayarak bastırdı. "Ne için?"

"Eve gitmeden önce Kâbuslar için kendi taramamı yapıyorum." Clarion başıyla onayladı. "Evinde hiç buldun mu?"

"Hayır, ben..." Artemis şimdi telaşlı görünüyordu. Bir elini kabaca kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Sanırım ne yaptığını merak ediyordum. Gözcülerin işini çok daha kolaylaştıracak bir şey."

Memnun olan Clarion masumca gülümsedi ve mektubu katladı. "Anlıyorum. Bugün daha sonra tekrar bakabiliriz."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri." Ona ekşi bir bakış attı, bu da Clarion'u neredeyse güldürüyordu. Belki de onu daha çok kızdırmalıydı

sık sık. O çok kolay bir hedefti. "Bahar Bakanı'yla bir saat sonra yapacağınız görüşmeden sonra gidebiliriz. unutuldu."

İnledi. Neredeyse unutuyordu. Umarım Iris onu *çok* uzun süre tutmazdı. Clarion ve Kış arasında sadece o vardı.

Clarion hazırlandıktan sonra Artemis'le birlikte Bahar Vadisi'ne doğru yola çıktılar. Her ne kadar kendini en çok Yaz mevsiminde evinde gibi hissetse de, İlkbahar onu memnun etmekten asla geri kalmıyordu.

Burası

Pixie Hollow'un bahçe yetenekleri, çiçek yapabilen periler

Çiçek açmıştı. Clarion baktığı her yerde onların eserlerini görebiliyordu: turuncgillerle dolu ağaçlar, altın rengi hor çiçeği, narin salkım salkım salkımlar, güneş ışığının sıcak bölgelerinde olgunlaşan yaban çilekleri.

Ormanın içinden geçerken, Clarion onların

Dalların arasında beşik gibi duran evlerin hepsinin çatısı fuşya ve trompet çiçekleriyle kaplıydı.

Bahar Vadisi'nin kalbi olan Bahar Zamanı Meydanı'na vardılar. Bu erken saatte, Asla Denizi'nden süzülen tül gibi sis çileleri ve açıklığı dolduruyordu. İki büyük kiraz ağacı suyun manzarasını çerçevesliyordu ve yosun kaplı bir taştan tek bir çiçek sarkıyordu. Çiçek açmıştı: Evergreen. Yumuşak beyaz yaprakları, uyuyan bir perinin kanatları gibi kendi etrafında katlanmıştı. Sadece ilkbaharda çiçek açardı.

Anakara'ya baharın geleceği ekinoks zamanı. Her yıl tüm periler, kraliçenin bahar hazırlıklarını son kez gözden geçirmesi için bu açıklığa akın ederdi. Önlerindeki uzun çalışma günlerine rağmen, bazıları güneşin doğuşuyla birlikte yapraklarının açılmasını izlemek için şafağa kadar ayakta kalırdı.

Clarion bir gün bunu bizzat görmeyi umuyordu.

Iris onları güneş ışığıyla aydınlanan Evergreen'in yanında bekliyordu. Bugün, parmak uçları hariç her yerini saran, çana benzeyen uzun kollu, çiğdemlerden bir elbise giymişti. Saçları aşağıya doğru akıyordu. karanlık bir su tabakası gibi geri döndü. Karakteristik olarak dalgın olan yüzü onları görünce aydınlandı.

Üçü birbirlerine hoşbeş ettikten sonra Iris iç çekti. "Bugün size gösterecek daha fazla şeyim olmasını umuyordum. Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Her neyse."

Clarion kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Iris'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Majesteleri size söylemedi mi?"

Clarion'un kalbi sıkıştı. "Bana neyi söylemedi?"

Iris tereddüt etti. "Sana göstermek daha kolay olabilir. Gelin bakın."

Iris kanatlarını çırparak ve peri tozu yağdırarak uçtu. Açık bir alana gelene kadar onları Bahar Vadisi'nin derinliklerine götürdü. Clarion'un gördüğü şey, içinden bir korku ürpertisi geçirmesine neden oldu. Bir çürüme çizgisi çayırı oyuyordu ve

Kışa doğru. Ya da belki daha doğrusu: Kış'tan.

Buradan geçen her neyse, yaprakların rengini tamamen kurutmuş gibiydi. Solmuş, kurumuş çiçekler ve bir kafes gibi görünen şeyin parçalanmış kalıntıları yaprakların arasına dağılmıştı.

çiğnenmiş otlar. Çürümenin belli belirsiz kokusu buradan bile ona ulaşıyordu. "İkinci yıldızın yanında," diye mırıldandı Clarion.

"Gözcüler bu sabah hasar tespiti için geldiler." Iris ellerini endişeyle birbirine kenetledi. "Kimse yaralanmamış. En azından çiçekler dışında kimse."

Clarion çiçeklerin ölümünün bile ona acı verdiğini söyleyebilirdi. Ne de olsa çoğu bahar perisi onlarla iletişim kurabiliyordu. Artemis'e baktı ve anlamının açık olduğunu umdu: *Bundan haberin var mıydı?*

Artemis başını salladı.

Elvina'nın onu bilgilendirmeyi uygun görmediği bir şey daha. Ve Milori'yle birlikte Kâbusları nasıl yok edeceklerini acilen bulmaları gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Clarion yumuşak bir sesle, "Kimsenin yaralanmadığını duyduğuma çok sevindim," dedi. "Tarla için üzgünüm."

"Bunu söylemeniz çok hoş, Majesteleri," dedi Iris, belli ki hissettiğinden daha neşeli görünmeye çalışarak. "Bazıları için üzgünüm Taç giyme töreniniz için yaptığımız iş mahvoldu. Ama Majesteleri Kabuslarla ilgilenecek ve her şeyi kısa sürede düzelterek.

zaman. Bu arada size su yeteneklerimin neler yaptığını göstereyim. Buna *bayılacaksınız*."

Iris başka bir yöne doğru fırlamadan önce Clarion'un cevap verecek zamanı olmamıştı. Clarion da elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu takip etti. Keşke bu saatte bu kadar enerjisi olsaydı.

Iris, gölgelikten geri dalmadan önce ona kısa bir mesafe rehberlik etti. Bir grup yusuçuk, yanardöner kanatlarının parıltısıyla yanlarından geçerken bir nehrin kıyısına indiler. Clarion Kendini toparladıktan sonra, su ustalarının alanının sesini içti: gürül gürül akan su, kurbağa vıraklamaları ve Böcekler ve tebaasının kahkahaları, taşların üzerinden akan bir dere gibi pırıl pırıldı.

Clarion su ustalarını iş başında izlemeyi her zaman sevmişti. Bazıları huş ağacı kabuğu ve zambak yapraklarından yapılmış kayıklarla akıntıda sürüklenir, hemen altında sürüklenen altın balıkları cesaretlendirirdi.

Onlar. Diğerleri ise yarı batık kütüklerin üzerine uzanmış, kedi kuyruğu ve eğrelti otlarından oluşan perdelerle örtülmüştü. Diğerleri hala yüzeyde zıplayarak

En ufak dalgalanmalar bile onların ardından geliyordu. Bu durum Clarion'un nefesinin kesilmesine neden oldu. Kural olarak periler yüzemezdi; su dolu kanatlar çok ağırdı. Ama su yetenekleri korkusuz, neşeli ve son derece rahattı.

En azından onu fark edene kadar. O yanlarından geçerken aniden sessizleştiler. Clarion gülümseme dürtüsüyle

cesaretle ve dikkatle incelendiklerini hissetmemeleri için gözlerini kaçırarak. "İşte geldik," dedi Iris parlak bir sesle.

Clarion'un neye baktığını anlaması bir an aldı. Dallardan oluşan bir çerçeveye gerilmiş uçsuz bucaksız bir örümcek ağının önünde duruyorlardı. Clarion'un kavrayabileceğinden çok daha fazla çiy damlasıyla bezenmişti ve her biri boyayla boyanmıştı. Bunun bir mozaik olduğunu fark etti.

ona benzeyecek şekilde yapılmış. Güneş vurduğunda, su ışığı kırdı ve orman zeminine çok renkli desenler saçtı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Iris sordu.

Clarion sessizce, "Bu muhteşem," dedi ve bunda ciddiye. Kendisinin böylesine özenle temsil edildiğini görmek, içinde tam olarak tanımlayamadığı bir duygu uyandırdı.

Clarion arkasından gelen toplu rahatlama sesini duymaktan çok hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki bütün açıklık nefesini tutarak, su sıçrama ve gevezelik sesleri yeniden başladı.

Iris ellerini birbirine vurdu. "Oh, ne güzel! Taç giyme töreniniz inanılmaz olacak, Majesteleri. Sadece bekleyin..."

Clarion kendi suretine bakarken Iris'in sesi bir vızıltıya ; kendisinin bildiğinden daha kraliçe ve dengeli bir versiyonu. Odaklanmak için kendini zor tutuyordu.

Iris'in onun için tarif ettiği güzel şeylerin hiçbirisi. Taç giyme töreni, kendisine yönelik tehdit karşısında nedense tamamen önemsiz görünüyordu.

Pixie Hollow. Her ne kadar onun yeteneklerinin tadını çıkarmayı arzulasa da

Her ne kadar Elvina'ya inanmak istese de, düşünebildiği tek şey her şeyin ne kadar tehlikeli olduğuydu. Tek düşünebildiği Tinker's Nook'ta onu bekleyen kışlık palto ve bu gece Kış'a nasıl geçeceğiydi.

"Ekselansları?"

Clarion irkildi. Iris yüzünde gerçek bir endişe ve aynı zamanda hayal kırıklığı ifadesiyle kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Clarion bu kadar açık bir şekilde başka bir yere gittiği için kendini suçlu hissetti. Belli ki bu Iris için çok önemliydi.

"Çok üzgünüm Bakanım," dedi Clarion. "Bana bir şey mi sormuştunuz?"

Iris kollarını kavuşturdu ve onu değerlendiren bir bakışla süzdü.
"Aklında bir şey mi var?"

"Birkaç şey," dedi Clarion utangaç bir ifadeyle. "Taç giyme töreni için hazırlanacak çok şey var. Bazen kendimi hissetmiyorum."

Gülümsemeden önce Iris'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.
"Ekselansları, *gergin* misiniz?"

Clarion yüzünü buruşturdu. "Birazcık."

"Gerçekten mi?" Iris'in sesi biraz sevinmiş olmasa da gerçekten şaşırmiş gibiydi. "Hiç tahmin edemezdim. Her zaman çok sakın görünüyorsun."

"Bu dikkatli bir yanılsama," dedi Clarion hüzünle.

"Gergin olmanız normal." Iris çenesine dokundu. "Ama gerçekten bitkin görünüyorsun. Yeterince uyuyor musun?"

Neredeyse kesinlikle öyle değildi. "şey, ben-"

"Tam aradığınız şeyi biliyorum." Iris parladı. "Seni eve biraz takke çayı ile göndereceğim."

Hem coşkusu hem de cömertliği Clarion'u hazırlıksız yakalamıştı.
"Bu çok hoş olur. Teşekkür ederim."

"ederim," dedi Iris. "Çay *neredeyse* her şeyi düzeltir. Ama eğer bir tavsiyeye kulak verirsen, şöyle düşün. Sen bir çiçek soğanı gibisin."

Bu... kulağa iltifat gibi gelmedi. Clarion burnunu kırıştırdı. "Ah?"

Iris'in parmağının sıradan bir kıvrımıyla, elinde peri tozuyla parıldayan minyatür bir çiçek soğanı belirdi. "Pixie Hollow'da elbette çiçekler biz ne zaman istersek o zaman açar. Ama burada Anakarada bu tür çiçekler sonbaharda, toprak donmadan hemen önce ekilir. Bunun onları öldüreceğini düşünürsünüz ama tüm kış boyunca uykuda. Sonra, bahar gelir gelmez..."

Etraflarındaki topraktan sümbüller fışkırdı.
Beyaz, canlı pembe ve yumuşak mor. Baharın kendisi kadar ruhani, nemli ve yeşil bir koku yayıyorlardı.

"Bahar tamamen yenilenmeyle ilgilidir," dedi Iris sakın bir sesle. "Her şey imkânsız derecede karanlık göründüğünde, soğanlı çiçekler umut kıvılcımlarıdır. Her şeyin çiçek açması zaman alır. Sadece sabırlı ve besleyici olmanız gerekiyor." Sonra

Bir düşündükten sonra parmağını Clarion'a doğru uzattı. "O yüzden kendine iyi davran. Büyüyeceksin, söz veriyorum."

Clarion bir an için cevap veremeyecek kadar şaşkın hissetti. "Teşekkür ederim Sayın Bakan. Gerçekten."

"Her zaman," dedi tatlı bir sesle. "Şimdi, şu çiçek aranjmanlarına gelelim..."

Öğleden sonra, Clarion ve Artemis Petra'nın yalnız taş kulübesine varmışlardı. Tahmin edilebileceği gibi, kapıyı çaldıklarında Petra cevap vermedi ama Clarion çiyden ıslanmış pencerelerden demirhanenin soluk turuncu ışıltısını görebiliyordu.

Kapıyı iterek açtı ve "Buradayım" diye seslendi.

Her zaman olduğu gibi Petra'nın projeleri her yüzeyi ve zeminin kaplamıştı. Ama garip bir şekilde, metal işleme aletleri hareketsiz bir şekilde duruyordu, ateş ışığının soluk parıltılarını yakalıyor. Bugün, Petra'nın atölyesi Bir dikiş ustasına aitmiş gibi görünüyordu - eğer o dikiş ustası tüm peri tozu stokunu çalışma alanına boşaltmışsa. Gibi Clarion odanın derinliklerine doğru ilerledi, havadaki iğnelerden ve makaslardan kaçmak zorunda kaldı. Bir iplik makarasına dokundu, odanın içinde tembelce süzülüşünü, ilerledikçe çözülüşünü izledi. Döndüğü her yer rengarenk kumaşlar ve düğmelerle doluydu.

Petra yarattığı fırtınanın ortasında durmuş, bir elbise kalıbının metal omuzlarına sardığı paltosuyla uğraşıyordu.

O da Clarion kadar dinlenmiş görünüyordu, yani hiç dinlenmemişti. Petra'nın bu projeye başladığından beri hiç uyumamış olması şaşırtmazdı. Onun tek başına hareket ettiğini söylemek yetersiz.

"Sen iyi misin?" Clarion çekingen bir tavırla sordu.

"Uzaktan bile olsa kullanılabilir bir desen yapmak günler aldı."

Petra, ses tonu neredeyse kendinden geçmiş gibi, "ve birkaç saat Patch'i bana temel dikişleri öğretmeye ikna etmek için örümcek ipeği topluyordum. Ama üç prototipten sonra başardım. Nihayet."

Clarion omzunun üzerinden baktı ve çıkardığı yumuşak şaşkınlık sesine engel olamadı. Palto *kullanılabilir* olmaktan çok *uzaktaydı*. O Petra'nın muhteşemden daha azını yapamayacağını bilmeliydi. Kalın altın rengi kumaştan dökülmüştü ve peri tozuyla hafifçe parlıyordu. Beyaz bir saçak kapüşonu ve kollarının manşetlerini kaplıyordu.

"Çok güzel," dedi Clarion.

"İşe yarar." Kulağa ne kadar küçümseyici gelse de Petra gururlu görünüyordu. "Dene bakalım."

Petra paltoyu elbise kalıbından çıkarıp uzattı. Clarion kollarını elbisenin kollarına soktu ve elbiseyi etrafına sardı. ve hemen kahkahasını tutmak için mücadele etti. *Çok büyüktü*. Neredeyse kumaşın içinde boğuluyordu ama en azından kanatları rahatça oturuyordu.

Petra ona endişeyle baktı ve yakalarını çekiştirdi. "Üzerime tam oturmadı. Hiç ölçü almadığımı çok geç fark ettim."

Clarion homurdandı. "Sıcak. Tek ihtiyacım olan bu."

"Belki ben-"

"Bu mükemmel." Clarion onu sakinleştirmek için ellerini tuttu.

"Teşekkür .

Gerçekten."

"Lafı bile olmaz," dedi Petra hışımla.

"Yine de hemen çıkarmam gerekiyor. Burası her zaman çok sıcak oluyor."

"O kadar da sıcak değil," diye itiraz etti Petra. "Oh! Senin için başka şeylerim var."

Clarion paltosunu silkip kolunun üzerine katlarken Petra çalışma masasını karıştırdı. Bir yontma bıçağı düştü ve metalik bir pırıltıyla yere çarptı. Birkaç dakika sonra Petra

Bir çift eldiven ve botun yanı sıra badminton raketine benzeyen garip bir seti ona verdi. Clarion sonuncusunu parmak uçlarındaki deri sarkıttı.

"Bunlar ne için? Oyun oynamak için mi?"

"Saçmalama. Ayağınıza giyersiniz."

Clarion onları daha yakından inceledi. Şüpheyle dedi ki, "Sanırım gülünç olan *sensin*."

"Bunlar kar ayakkabısı," dedi Petra bıkkınlıkla. "Ağırlığınızı daha geniş bir yüzey alanına dağıtarak yüzdürme özelliğini kullanıyorlar, ... Aslında fark etmez! Önemli olan karda yürümenizi kolaylaştıracak olmaları."

"İnanılmaz," diye mırıldandı Clarion. "Bunu asla düşünemezdim."

"Biliyorum." Petra bir gülümseme fırlattı, övgüsünden memnun olduğu belliydi. Bir süre sonra bu gülümseme soldu. "Sadece... dikkatli ol, olur mu?"

"Üzülme," dedi Clarion. "Ne zaman dikkatli olmadım ki?" Petra

ona konuşan bir bakış attı. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Clarion bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Tabii ki ."

"Sen benim en eski arkadaşımısın." Clarion Petra'nın ne dediğini açıkça duyabiliyordu.

söylenmeden kaldı: *tek arkadaşım*. "En uzun süre boyunca benimle konuşan tek kişi sendin."

Clarion ona sıırttı. "Benden korktuğunu hatırlıyor gibiyim."

"Göz korkutucusun," diye cevap verdi Petra. "Ve sen hiç Seni korkutan şeylerden geri adım attın. Eskiden beni kaçınmayı tercih edeceğim pek çok şeyin içine sürükledin."

Clarion o günleri sevgiyle hatırlıyordu: Pixie Hollow'da çılgınca koşan iki ayrılmaz dışlanmış. Evet, sanırım

Petra'yı yıllar boyunca epeyce belaya sürükledi. Bir keresinde en hızlı, en inatçı iki fareyi okuldan almışlardı.

Tamircilerin ahırına götürüp tarlalarda dörtnala sürmüşler. Ya da Clarion'un önerisinden sonra bir tavşan kovuğunda kayboldukları zaman mağaraya giderler. Ya da Petra'yı sinek kuşlarının çektiği bir araba yapmaya ikna ettiği zaman -şaşırtıcı olmayan bir şekilde geriye dönüp baktığımızda bir felaket.

Ama Petra anılarını anlatacak havada görünmüyordu. Aslında, kendini bir şeye hazırlıyor gibi görünüyordu. "Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?" Clarion sordu.

"Bunu senin için yaptığıma göre, beni bu işin dışında bırakmanı istiyorum.

Bana ne yaptığını söyleme. Bunu her düşündüğümde, ben..." Petra kendini toparlamak için bir an durakladı. "Winter'ın yanına yaklaşmıyormuşsun gibi davranmam ikimiz için de daha iyi olur."

"Doğru." Mantıklı gelmişti. Ama yine de acı veriyordu. Onunla bu kadar önemli bir şey hakkında konuşamayacağını bilmek... izole edici hissettiriyordu. "Bunu yapabilirim."

"Güzel." Petra kaşlarını çatı. "Ne yaptığınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Clarion gözlerini kapattığında, Bahar'ın harap olmuş tarlalarının gözlerinin arkasında yandığını gördü. Gökyüzünden düşen tebaası, Kâbus'un zehrinin tek bir damlasıyla bilinçsizce vurulmuştu.

Clarion neyle karşı karşıya olduğunu sadece belirsiz ve korkunç bir şekilde hissediyordu ve Milori'nin planı hakkında daha da belirsiz bir fikri vardı. Ama eğer bu

Winter'ı korumak için -eğer bu kendini kanıtlamak anlamına geliyorsa- ilerlemeye devam etmeliydi.

Clarion elinden geldiğince cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Eğer ileride Petra'ya yalan söylemek zorunda kalacaksa, bari pratik yapsaydı. "Elbette biliyorum. Kesinlikle bir şey yok."

Gün batımına dakikalar kala Clarion sınırdaki durmuş, yeni paltosunu giymişti. Diğer tarafa sertçe baktı: azalan ışık Karda parıldayan ışıltılar, köknarların altında biriken gölgeler, yoğun sağanak yağışlar. Parmakları titriyordu. Ceketinin narin düğmeleri onu bu kadar sarsan şeyin heyecan mı yoksa sinir mi olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

"Çok pratik bir çözüm bulmuştunuz."

Clarion, Milori'nin sesiyle irkildi. Kar ayakkabıları Omzuna asılı olan çanta ani hareketle birbirine çarptı. "Lütfen bana böyle sinsice yaklaşma!"

Milori en ufak bir parıltıyla köprüye indi. Gözlerinde eğlence vardı. "Özür dilerim," dedi ama sesi o kadar da üzgün gelmiyordu.

Onun gerçekten de rüzgârla birlikte ortaya çıktığından şüphelenmeye başlamıştı. Elini göğsünün üzerine koydu ve kalbinin gerçekten de hâlâ attığını . "Her şey yolunda."

Doğrusu, adam ona bu şekilde bakarken ters ters bakmakta oldukça zorlanıyordu. Adamın neşesi kaybolmuştu.

İfadesi değişmişti ve şimdi onu umut ve endişenin tuhaf bir karışımıyla inceliyordu. Bir rüzgâr dallardaki gevşek kar tanelerini savurdu ve beyaz saçlarını omzunun üzerinden süpürdü. "Sen Hazır mısın?"

Hazır mıydı?

Karşıya geçme ihtimali onu kabul etmek istediğinden daha fazla korkutuyordu. Duyarlı yanı, onun altında olduğu gibi boğulmuştu. heyecan ve kararlılık, tehlikeler hakkında endişeliydi. Petra'ya güveniyordu ama o bile bir paltoyu gözyaşı ya da su gibi şeyler. Dikkatsizce yapılacak bir hata Clarion'un kanatlarına mal olabilirdi. Ama daha , Clarion'un kanatlarını kaybetmenin Sonunda sınırı geçecekti. Oraya ayak bastığında Kış hâlâ cazibesini koruyacak mıydı?

"Bir dakika." Clarion aceleyle botlarını çekti ve eldivenlerini giydi, sonra da kar ayakkabılarını bağladı. İşini bitirdiğinde Milori ona izin vermek için bir adım geri çekildi. Botlarının uçlarının dantelli kırağı çizgisini sıyırdığı sınıra baktı. Karşıya geçmek için kendini zorluyordu ama yine de olduğu yere çakılıp kaldığını hissediyordu.

"Sen bakarken bunu yapamam," diye ağzından .

"Arkanı dönmemi ister misin?"

Alay etti. "Saçmalama."

Gözlerini kapadı ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Sınıra o kadar yakın duruyordu ki en hafif soğuk hissi burnunun ucunda yıkandı. Tek yapması gereken ileriye doğru tek bir adım atmaktı. O *iyi olacaktı*. Clarion derin bir nefes aldı ve içini çekti - sonra bir an çok geç fark etti ki muhtemelen olağanüstü aptal görünüyordu. Gözlerini açtığında Milori yine o merakla alay eden bakışlarından biriyle onu izliyordu.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Adamın gözleri parladı ve kadının hain kalbi adamın gülümsemesini görünce çırpındı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, efendim." Alınmış gibi görünmemek için elinden geleni yaptı. "Yardıma ihtiyacım yok."

"Belki de çekmek daha iyi bir kelimedir?"

Kulağa daha iyi gelmiyordu ama yorum yapmaktan kaçındı. Milori ona bir el uzattı. Clarion birkaç dakika boyunca ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Nedir bu?"

Onun bakışlarını tuttu. "Sadece bana güven."

Çok çekingen bir şekilde eline aldı ve adamın teninin hoş bir serinlikte olduğunu görünce şaşırdı. Ne beklediğini bilmiyordu. Onun da buzdan oyulacağını mı? Dokunuşunun onu eldivenlerinin içinden bile donduracağını mı? Hayır, o da tıpkı onun gibiydi: et ve kemik. İkisi de oyalandı, elleri onun elleri arasında bir köprü oldu. dünyalar.

Sonra nazik bir çekişle onu içeri yönlendirdi.

Clarion kar perdesinin içinden geçerken nefesini tuttu; kış onu sarıp sarmaladıkça sıcaklık da düşüyordu. O zaman Gözlerini tekrar açtığında, bildiği her şeyi geride bırakmıştı. Kendine rağmen soluksuz bir kahkaha attı ve Milori'ye baktı. Bu kadar yakından, onun gözlerinin gerçek rengine vurulmuştu: bir Fırtınalı gri, buzul mavisinin en hafif dokunuşuyla. Ona bakarken yüz ifadesinin yumuşadığını görebiliyordu ve-

Hâlâ onun elini tutuyordu.

Yüzünü sıcaklık kapladı. Clarion neredeyse elini geri çekecekti. "Özür dilerim ve... teşekkür ederim?"

"Bahsetmeye değmez." Parmaklarını kramp çözer gibi büktü, sonra da ondan bir adım geri çekildi. Kar ağırlığının altında çatırdadı.

Kar. Gerçekten de Kış Ormanı'ndaydı.

Utancının bir kısmını unutan Clarion başını gökyüzüne doğru eğdi ve yavaş bir daire çizerek döndü. Bulutlar, gün batımının ateşli ışığıyla sınırlanan kalın gri bir tabaka halinde tepesinde sürükleniyordu. Düşen kar tanelerini yakalamak için ağzını açtı ve taneler üzerinde eridi. neredeyse anında dilini çıkardı. Tüm bunlardan garip bir şekilde hoşnuttu; daha önce hiç bu kadar... sersemlemiş hissettiğini bilmiyordu.

"Beklediğiniz gibi mi?" Sesinde bir parça şaşkınlık vardı.

Nefesi havada dalgalanıyordu ve bu bile harikaydı. "Bu çok güzel."

Bir an için cevap vermedi. Eğer daha iyi bilmeseydi, neredeyse telaşlanmış göründüğünü söyleyebilirdi. "Görecek daha çok şey var. Beni takip edin."

"," dedi, sesinin çok hevesli çıkmamasını umarak. Ve böylece onu ormana doğru götürdü.

Sessizliği sadece ayak seslerinin çıtırtısı ve rüzgârın karıştırdığı dalların yumuşak hışırtısı dolduruyordu. Clarion buna aldırmadığını fark etti. Buradaki sessizlik ürkütücü değil, sanki tüm dünya uyuyormuş gibi rahattı. Issız manzaralar ve tek renkli, cansız toprak yığınları bekliyordu. Ama her şey muhteşemdi.

Yapraklardaki karmaşık don deseninden güneşin aydınlattığı buz sarkıtlarına

ağaçlardan sarkan. Burada her şey peri tozu büyüğü bir şekilde parıldıyordu.

Çok geçmeden arazi kayalık ve dik bir hal aldı. Nefesleri ağırlaşıyor, küçük beyaz bulutlar halinde dışarıya doğru pufluyordu. Rüzgâr aceleyle dağın yamacına çarptı ve kuyruklarını arkasında savurdu.

Kapüşonunun kürk astarı soğuktan yanmış yüzünü gıcıkliyordu. Kız kıpkırmızı olduğu kesindi. Bu arada Milori, karla kaplı toprak solgun kalmıştı; ne efordan ne de

Soğuk. Yükseldiklerinde bile uçmadı ama onunla birlikte yürümekte ısrar etti.

Inatçı bir şövalyelik, diye not etti.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından dağlardan birinin zirvesine ulaştılar. Gördüğü şey nefesini . Buradan, o önlerinde uzanan tüm Kış Ormanı'nı görebiliyordu. Burası parlak beyaz ve koyu yeşilden oluşan, nehirleri ve gölleri hiç düşünmediği kadar berrak ve mavi olan bir ülkeydi. Uzakta, kış perilerinin buzdan oyulmuş ve kardan kalıplanmış evlerini görebiliyordu, ay ışığında pırıl pırıl parlıyor ve içinde.

Buranın bu kadar korkunç olduğunu kim düşünebilirdi ki? "İşte burada," dedi usulca.

Adamın sesindeki saygıyı o kadar net duyabiliyordu ki, bunu kendisi de hissediyordu. Söylenecek ne vardı ki? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bir süre sonra ekledi, "Hedefimiz Kış Salonu. Parıltısını buradan görebilirsiniz."

Eliyle işaret etti ve Clarion gözlerini kısarak uzaktaki bir dağın yamacını yaldızlayan soluk bir mavi aura gördü. "Yürümek için uzun bir yol."

Ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Seyahat etmenin daha hızlı bir yolu var." "Eğer beni taşımayı öneriyorsan-"

"Kesinlikle hayır." Adam neredeyse aşağılanmış gibi görünüyordu, bu da kadının sırtmasına neden oldu. "Anladığım kadarıyla sıcak mevsimlerde kızak kaymıyorsunuz."

"Kızakla kaymak," diye .

"Mm." Daire şeklinde oyulmuş birkaç tahta kalasın gövdesine yaslandığı bir köknarın dibine yaklaştı. İki tanesinin üzerindeki karın aldı ve ona doğru taşıdı.

Clarion tamamen şaşkın görünmemek için elinden geleni yaptı. "Bunlar da ne?"

Onları ayaklarının dibinde yere bıraktı. "Kızaklar."

"Anlıyorum," dedi, ama hiç de görmüyordu. "Peki bunlarla ne yapacağız?"

"Onları dağdan aşağı sürüyoruz."

"Biz..." Clarion aval aval ona baktı. "Ne? Bu çok saçma."

Omuz silkti ve onlardan birine tırmandı. "Göreceğiz bakalım. Bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu."

"Ciddisin o zaman," dedi inanmayarak. Tek düşünebildiği ne kadar yükseğe tırmandıkları ve ayaklarının altındaki sert karın ne kadar kaygan olduğuydu. Kâbusları unutun. Bu kesinlikle onun sonu olacaktı. Bu olasılığın aptallığının onu daha cazip hale getirdiğini inkâr edemezdi. Ne zaman

En son ne zaman *gerçek* bir maceraya atılmıştı? "Bu kış perileri arasında yaygın bir eğlence mi?"

"Daha mutlu zamanlarda, evet." Kirpiklerinin arasından ona baktı.

"Elbette, eğer tercih ederseniz, yürüyebiliriz..."

"Hayır! Gerek yok." Clarion diğer kızağın üzerine tünerken kendini gerçekten de gülünç hissediyordu. Kaba eğrilmiş ipler deliklere dolanmıştı.

Milori'nin söylediğine göre her iki tarafa da tutamak olarak kullanılmak üzere delikler açılmıştı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Gidiyoruz."

"Ne-hey!"

Adam beklemedi. Karnının etkileyici bir şekilde düğümlenmesine neden olduğu için çok içerlediği *bir sırtıyla* yerden kalktı. Kızağı yamacın eğimine doğru yaklaştı. ve sonra aşağıya doğru kaymaya başladı. Onu takip etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmemeye kararlı olan Clarion onun peşinden gitti. Dehşet ve telaş Hemen.

Hayatında hiç bu kadar hızlı uçmamıştı.

Orman yeşil ve beyaz çizgiler halinde akıp gidiyor, altındaki kar tıslıyordu. Kızak kar yığınlarının ve kaygan buzun üzerinden atlarken midesi bulanıyor, havada devrilme tehlikesi geçiriyordu ama o sabit bir rota tutturdu. Rüzgâr yüzüne çarptı ve saçlarını örgülü taçlarından kopardı. Omuzlarına döküldü, etrafında çılgınca . Tepesindeki dallardan savrulan kar yere düşüyordu.

Yokuşun dibinde Milori kızağından iniyordu - çok yavaştı. Clarion ona çarpacaktı.

"et!" diye bağırdı.

Yukarı baktı. Hiç tereddüt etmeden uçmaya başladı, ondan özenle kaçtı. Kızak yanından vızıldayarak geçti ama bir sete çarptı. Kızak havaya yükseldi, sonra sertçe yere çarptı. Çarpmanın şiddetiyle Clarion oturduğu yerden fırladı. Bir şaşkınlık çığlığıyla kızaktan yuvarlandı ve doğrudan derin bir kar yastığının içine düştü.

"Clarion!"

Bir süre orada öylece yattı ve şaşkınlıkla gökyüzüne baktı. "Yaşıyorum."

"Bu çok iyi." Milori'nin yüzü kısa süre sonra onun görüşünü gölgede bıraktı. "Peki sen iyi misin?"

"Sanırım öyle."

Aklı başına geldiğinde, yerde bıraktığı Clarion şeklindeki delikten sürünerek çıktı. Ona bir el uzattı. Bu kez tereddüt etmeden elini tuttu ve ayağa kaldırmasına izin verdi. Kar, vahşi saçlarını kaplamış ve kirpiklerine yapışmıştı. Adamın yüz ifadesi öylesine endişe doluydu ki, gülmekten kendini alamadı. Ne kadar da *heyecan vericiydi*. En son ne zaman

o kadar saf ve aptalca *eğlenmişti* ki. Sadece bir dakikalığına, yakında Pixie Hollow'un Kraliçesi olmayacaktı. O sadece karda oynayan bir periydi.

Milori tuhaf bir ifadeyle ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi aceleyle. Saçının gevşek bir tutamına uzandı ve kız nefes almayı tamamen bıraktı. Bir an için adamın saçını kulağının arkasına sıkıştıracağını ya da yapışan buzu temizleyeceğini sandı. Ama daha iyi düşünmüş , çünkü kolu tekrar yanına düştü. Kadın hayal kırıklığına uğramamak için kendine sertçe hatırlattı.

"Sadece... burada farklı görünüyorsun. Sana yakışıyor."

"Öyle mi?" Clarion ona bir adım daha yaklaştı ve sadece engellenmiş özlem kıvılcımını gizlemek için sesine bir meydan okuma kattı.

"*Bu* ne anlama geliyor?" "Ah," dedi.

"İşte buradasın."

Kız ona ters ters baktı ama adam ondan uzaklaşmadı. Aksine, onu düşündükçe aralarındaki boşluk daralıyor gibiydi.

"Sadece burada mutlu görüdüğünüzü söylemek istedim." Sesi neredeyse nazikleşmişti. "Güzel bir yer."

Nasıl olmasın ki? Toplanan karanlıkta, onun içini gören biriyle, burası ona neredeyse ait olduğu bir yer gibi görünüyordu.

Yıldız ışığından, parıltılı ve gümüşten yapılmış koca bir dünya. Daha önce hiç kimsenin onun hakkında böyle bir şey söylemediğini fark etti.

Acaba o

Sıcak mevsimlerde mutsuz musunuz?

"Teşekkür ederim." Yoldan çıkan saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Devam edelim mi?"

Yan yana Kış Salonu'na doğru yola koyuldular. Ağaçların çıplak dalları arasından süzülen ay ışığı Milori'ye gümüş rengi bir parlaklık veriyordu. Milori'nin dalgın sessizliğini bozmak için bir yol arıyormuş gibi kaşları çatılmıştı. Sonunda, "Sormam gerek. Kızakla kaymak nasıldı?"

Bu onu o kadar şaşırttı ki yumuşak bir kahkaha attı. Kulağa ne kadar ciddi geliyordu. "Bayıldım."

"Kaza rağmen mi?"

"Belki de yüzden. Uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissetmemi sağladı. İtiraf ediyorum, ben..." Sözünü yarıda kesti. Eğer bu cümleyi tamamlarsa, adam kesinlikle onunla alay edecekti - ya da en azından en azından onun cahil olduğunu düşünüyordu. Ama o, adamın Bu gece zırhına yeterince baktı. "Kışın bu kadar eğlenceli olacağını düşünmemiştim..."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne yani, buzdan heykeller gibi dikildiğimizi mi sandın?"

"Bu makul bir varsayım." Öfkesini sesinden uzak tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Sizi sadece mevsimlik işlerde gördük. geçişler. Ve belli bir mesafeden. Hepinizin oldukça mesafeli olduğunu düşündüğümüzü bilmenizi isterim."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Hislerimiz karşılıklı, emin olabilirsiniz."

Kendine rağmen gülümsedi. "Kraliçeye Kış Ormanı hakkında ne bildiğini sordum ve bana oranın canavarlar."

Tam o sırada, başka bir rüzgâr taze kar yağışını yerden kaldırdı. Onları beyaz bir örtüyle kapladı ve onu soğuktan delip geçti. Clarion titredi, yarısı soğuktan, yarısı da tam karanlıkta, Kabuslar her an gölgelerden ortaya çıkabilir.

"Canavarlarla dolu," diye yineledi Milori, ses tonunda biraz şaşkınlık vardı. "Madem öyle düşünüyordun, neden benimle buraya gelmeyi kabul ettin? Saldırıya uğrayabilirdin. Ya da ben seni uzaklaştırabilirdim."

"miydin?" Clarion kendini tutamayarak sordu Sesinden eğlence akıyordu. "Alınma ama pek de korkutucu değilsin."

"Hayır mı?" Başını ona doğru eğdi ve gözleri neredeyse yaramazlık gibi bir şeyle parlıyordu. "Beni nasıl buldun o zaman?"

Yüzü yandı ve kalbi çırpındı. Ne kadar sinir bozucu, diye düşündü, onu sinirlendirmek için tek bir bakışı yetmişti. "Küstah, birincisi."

Yüzünden belli ki uzak tutmaya çalıştığı küçük gülümsemesine bakılırsa Milori oldukça memnun görünüyordu. "Özür dilerim, Majesteleri."

"Affedildin," dedi ilkel bir tavırla, çenesini öne eğerek. Bir süre sonra rol yapmayı bıraktı ve iç çekti. "Doğrusu buraya gelmeyi hep istemişimdir. Odamdan bu dağı görebiliyorum. Her gece ona bakıyorum ve hep düşünmüşümdür... Bilmiyorum. Size aptalca geliyor olmalı ama hüzünlü görüldüğünü düşünmüştüm. Öyle olmadığını bilmekten ."

"Hiç de öyle değil."

Gerçekten de köye bu kadar yakinken, kahkahaların ve iş şarkılarının pırıltılı sesi ona ulaştı. Clarion hevesle içine çekti. Ağaçların , donmuş bir nehrin parıltılarını gördü. Burada ve orada, o ayaklarına bıçaklarla dans eden periler görebiliyordu? Her şey çok şaşırtıcı ve tamamen büyülüydü. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Milori onu omuzlarından tutarak onlardan uzaklaştırdı. "Belki başka bir zaman. Bugün yeterince düştün."

Ağaçlar yavaş yavaş seyredildi, sonra dağın eteklerinde bir açıklığa yol verdi. Clarion ağaç sınırında durdu. A

Tamamen buzdan yapılmış devasa bir kapı belirdi. Kapı Kar tanesi amblemi ile oyulmuş ve arkasından yayılan ruhani ışıktaki maviye boyanmıştır.

"Burası," dedi Milori, "Kış Salonu." "Vay canına," diye nefes aldı.

Onu kapıya doğru yönlendirdi. Topraktan yükselen büyük buz sütunları üzerlerinde yükseliyor ve ormandan girişe giden yolu işaretliyordu. Önünde durduklarında Clarion elini uzatıp buz parçasına dokundu. Milori bileğini tuttu ve onu durdurdu. Kız itiraz edemedi, "İçeri girmeden önce seni Bekçi hakkında uyarmalıyım," dedi.

Clarion sustu. Bekçi'den daha önce bir kez bahsetmişti, saygı ve belki de sağlıklı bir dozda huşu uyandıran bir tonda.

Bir an durakladı. Sonra, uyarısına karar verdi: "Eksantrik biri."

Bu beklediği bir şey değildi. Bu *her* anlama gelebilirdi ama üzerinde durmaya değmeyeceğini düşündü. Yakında kendi gözleriyle görecekti.

"Tamam," dedi. "Anlaşıldı."

Memnun olan Milori ellerini devasa kapılara dayadı. Karmaşık oymalar dokunuşuna karşılık verdi; , o kadar parlaktılar ki yüzünü maviyle yıkadı. Bir iniltiyle kapılar açıldı. Clarion eşikten geçerken nefes nefese kalmamaya çalıştı. Burası tamamen buzdan yapılmış bir saraydı. Tavan üstlerinde yükseliyor, buzdan sütunlarla destekleniyor ve hınzırca parıldayan buz sarkıtlarıyla damlıyordu. Üstlerinde asılı duran kar taneleri heykelleri de aynı ürkütücü mavi ışıltıyı yayıyordu. Zemin bile buz gibiydi. Dengesini bulması ve her adımda yere yığılmaması bir anını aldı. Etrafındaki duvarlar koyu renkli ahşap raflarla kaplıydı. Her biri

Bir tanesi ağzına kadar kitaplar, parşömenler ve tabletlerle doluydu. "Bu inanılmaz bir şey."

Milori'nin şaşırdığı belliydi, çünkü biraz gülümsedi. "Öyle."

Sessiz sesi salonda derin ve zengin bir şekilde yankılanıyordu. Işık yüzünde oynaşıyordu. Clarion ona bakmamak için bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Tam o sırada yere uzun bir gölge düştü. Korkunç bir ses sessizliği yırttı: bir hırıltı. Sonra, buzun üzerinde acımasızca sürüklenen pençelerin sesi.

BirKabus.

Clarion büyüsüne uzandı ve ona cevap vermediğinde ortaya çıkacak çaresizlik için kendini hazırladı. Ancak canavar yığınların arasından çıktığında, bir Kabus'un uğursuz havasını taşımıyordu. Yağlı gölgelerden değil, etten ve kemikten yapılmıştı.

Kemik ve kürk. Clarion, dudaklarını dişlerinin arasından çekip hırslayarak onlara bakan bu hayvanın pek de güven verici olmadığını düşündü. Neredeyse onların üç katı boyundaydı, kalın gri kürkü ve sarı gözleri onun kalbini delip geçiyordu.

Clarion içgüdüsel olarak geriye doğru tırmandı. "da ne?"

Milori, "Bu sadece Fenris," dedi.

Sadece mi? Bu durumda nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? "Adını sen koydun

O!"

"*Ben yapmadım.*" Milori ellerini uzattı, sanki yaratık ona. "O Bekçi'nin kurdu."

Kurt -Fenris- kulaklarını kafasına dikmiş bir halde, karnı üzerinde Milori'ye doğru yığıldı. Onlara ulaştığında, Fenris

Milori'nin ayaklarının dibinde kocaman bir çene vardı ve kuyruğunu buza doğru salladı. Belli ki ikisi arkadaştı.

Clarion, içinde yükselen gerilimi dağıtmak için olsa gerek, soluk soluğa güldü. Petra'yı bazı tehlikeli planların içine çekmişti ama onun bile bir sınırı vardı -ya da belki de kendini korumanın bir kırıntısı.

"Peki *sizde* bu canavarlardan biri var mı?"

"Hayır." Milori Fenris'in ağzını okşadı. "Ben de her zaman baykuşları sevmişimdir."

"*Baykuşlar* mı?" Clarion sesindeki dehşeti engelleyemedi. Onlar tehlikeli yırtıcılardı -en azından sıcak mevsimlerde.

Milori bir süre sonra, "Bekçi'nin yanlış anlaşılmış yaratıklara karşı zaafı var," dedi. Artık ikisi de ona dikkat etmediği için Fenris, kulağa kederli gelen bir iç çekti. Nefesinin gücü Clarion'un saçlarını yüzünden geriye savurdu. "Fenris oldukça zararsızdır. O hâlâ bir yavru. Ama yetişkin olsalar bile kurtlar ürkektir- ve yiyeceğiniz varsa arkadaş olmak kolaydır."

"Senin için hiçbir şeyim yok." Clarion belli belirsiz kulağını kaşıdı. Sanki üzerine bir sinek konmuş gibi kıpırdadı.

"Fenris," diye seslendi iyi huylu bir ses yığınların arasından bir yerden. "Bütün bu yaygara da neyin nesi? Oh!"

Bir kış perisi avluya süzüldü. Kısa boyluydu, nazik bir yüzü ve beyaz ateşten bir dil gibi saçları vardı. Oldukça ciddi görünen bir takım elbise giyiyordu, ancak gözleri onlara takıldığında, yüz ifadesi dizginlenemez, bencil olmayan bir coşkuyla aydınlandı.

"Milori!"

"Bekçi." Milori'nin tüm tavrı değişti. Cevap olarak verdiği gülümseme onu anında daha hafif gösterdi. "Sana birini getirdim."

Bu Keeper mıydı?

Clarion, Peri Bilgisinin Bekçisi'nin daha çekingen olmasını bekliyordu. Ancak Bekçi coşkuluydu. O döndü onun Clarion'a dikkat kesildi ve yaklaştıkça gözlüklerini düzeltti. "Sıcak bir peri, ha? Onlardan biri Kış'a gelmeyeli uzun zaman olmuştu."

"Daha önce sıcak periler *gördün* mü?" Clarion sordu.

"Oh, hayır. Keşke! Yine de hikayeler okudum." Fenris kuyruğunu sallayarak Bekçi'ye doğru koştu ve sızlandı. Bekçi dalgınca

başının üstünü okşadı. "Görünüşe göre, eskiden buraya hep sıcak periler gelirmiş. Biraz buz pateni yaparlarmış. kar perileri..."

"Kulağa çok hoş geliyor." Clarion'un paten kaymak ya da kar perileri hakkında hiçbir fikri yoktu ama adamın sevecen konuşması onu merakla doldurdu. "Bunları okumayı çok isterim."

Bekçi aydınlandı. "Şey, ben-"

"Belki daha sonra," diye araya girdi Milori, açıkça teğet geçtiğini hissederek. "O sadece sıcak *bir* peri değil. Clarion, Pixie Hollow'un Kraliçesi."

Clarion, Milori'ye doğru sivri bir bakış atarak, "Kraliçe adayı," diye düzeltti. Kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Bekçi ona aval aval baktı. "O zaman..."

Milori ona neredeyse hoşgörülle gülümsedi. "Sonunda biri kitabımızı okuyabilir."

Kitabımız. Belli ki bu, üzerinde uzun süredir birlikte çalıştıkları bir şeydi.

Bekçi'nin yüzündeki ifade ancak sevinçli olarak tanımlanabilirdi. "Yapabilir misin?"

"Umarım öyledir," dedi Clarion. Onun umutlarını kırma düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. "Ama henüz emin değilim."

"Mükemmel!" Bekçi onu kolundan yakaladı ve kütüphanenin derinliklerine doğru sürükledi.

"Bekçi," diye inledi Milori, itiraz etmenin anlamsız olduğunu bilen birinin uzun süre acı teslimiyetiyle.

Fenris hemen arkasında ilerlerken o da onu takip etti. Labirent gibi raflar uzaklaştıkça kendilerini yeniden düzenliyor gibiydiler. gittiler. Clarion onlar geçerken dalgınca onları inceledi, buzdan apliklerin aydınlattığı yaldızlı başlıklar yumuşak mavi bir ışıkla parlıyordu. Şurada Sonunda hedeflerine vardılar: her tarafı yığınlar tarafından çevrilmiş kare şeklinde boş bir alan. Alanın büyük bir kısmını kitap yığınları ve tüy kalemlerle dolu bir masa kaplıyordu.

"Bir dakika bekleyin," dedi Bekçi.

Bekçi onu serbest bıraktı ve cebinden bir çift eldiven çıkardı. Onları giydikten sonra yukarı doğru yükseldi, neredeyse Ta ki bulana kadar. Deri ciltli devasa bir kitabı raftan indirdi ve neredeyse yere düşüyordu.

Ağırlığı. Clarion, onu güvenli bir şekilde yer seviyesine geri getirene kadar nefesini tuttu. Son derece dikkatli bir şekilde masanın üzerine koydu.

Milori'nin onu sınıra getiremeyeceğini söylemesine şaşmamalı. Gerçekten de çok eskiydi; ince, sararmış sayfaları vardı. Kapağı soyulmuş ve yıpranmıştı; Clarion bir zamanlar bir illüstrasyon olduğunu görebiliyordu ama boyası zamanla solmuştu. Şimdi geriye kalan tek şey

deriye oyulmuş, uyuyan güçle hafifçe parıldayan garip şekiller vardı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Bekçi, kendisinden çok daha neşeli bir şekilde. beklerdim. "Uzun, çok *uzun* zamandır koleksiyonda. Kayıp bir dilde yazılmış. Ama kâbus resimleriyle dolu."

İçinden bir ürperti geçti. "Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Yönetici yetenek büyüsüne yanıt veren rünlerle mühürlenmiş." Bekçi cevap verdi. "Şifre gibi bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Bir kez kilidini , hangi dilde yazıldığını anlayabilmeniz gerekir."

Dehşet boğazını sıktı. "Yönetici yetenek büyüsüyle hiçbir şeyin kilidini açmayı öğrenmedim."

"Dene," dedi cesaretle. "Doğal olarak gelecektir."

Keşke. ". "

Kitabı ondan almak için elini uzattı ama adamın nefesi kesildi.

"Sakıncası yoksa önce eldivenlerini değiştir. Çok kırılğan."

Milori *arşivcilerin* sesine benzeyen bir şeyler mırıldandı.

Clarion nemli eldivenlerini çıkardı ve Bekçi'nin ona uzattığı eldivenleri giydi. Kitap dokunuşunun altında , açtığında omurgası inliyordu. Hemen

bir toz bulutu öksürdü. Narin sayfaları karıştırdı, ışıklı damla kapaklarına ve kenar boşluklarındaki tuhaf küçük canavar karalamalarına göz

gezdirirdi. Çizimler gerçekten de

Daha önce hiç görmediği bir dilde, çarpıcı, çerçevesiz bir el yazısı. Zalim menekşe gözleriyle şekilsiz siyah şekiller ona bakıyordu.

Orada burada, büyü'nün altın girdapları karanlığı delip geçiyordu.

Kitabı tekrar kapattı ve ön kapakta parlayan yaldızlı rünlere baktı. Ama bunlarla ilgili hiçbir şey onu yakalayamadı. Kendilerini bir anlam olarak yeniden düzenlemediler. Onları kendi haline bıraktı.

Aşağı. Aksini nasıl düşünebilirdi ki? Milori'ye yönetme yeteneği büyüsunün tamamına erişemediğini başından söylemeliydi. Midesi utançla burkuldu. "Ben

Üzgünüm. Size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."
İkisinin de yüzü düştü.

"Sanırım uzak bir ihtimaldi." Milori'nin kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Ama sonra..."

"Bir fikrin mi var?" diye sordu Bekçi.

"Kış Salonu'nun kapılarındaki rünler benim dokunuşumla harekete geçiyor," diye cevap verdi. "Belki de kitap Clarion'unkine cevap verecektir."

Bekçi omuz silkti. "Kesinlikle denemeye değer."

Bir kez daha deneyelim o zaman. Clarion eldivenlerini çıkarıp bir kenara koydu. Derin bir nefes aldı. Buraya kadarmış, diye düşündü. Eğer bu

-bu her neyse- işe yaramadıysa, sihrende ustalaşmayı nasıl umabilirdi? *Hayır. Sadece bir kez daha deneyeceğim.* Titreyen parmaklarla, Clarion avucunu kitabın yüzeyine dayadı.

altın ışık fışkırdı.

Bekçi yarı şaşkınlık, yarı sevinçle bağırdı. Milori'nin yüzü bile onun sıcak ışığıyla yıkanıyor, gözleri zaferle parlıyordu.

Clarion elini geri çekti ama onların şaşkınlığından bir şey onu da ele geçirmişti. Havayı izlerken neredeyse başı dönüyordu. kalıcı bir sihirle parılıyor. "Neler oluyor?"

"Hiçbir ipucu yok!" Bir kez daha, bilmemek Bekçi'yi heyecanlandırmış görünüyordu. "Şimdi okumayı dene."

Clarion kitabı tekrar açtığında, her sayfadaki yazı onun sihriyle altın renginde parlıyordu. Mürekkebin üzerinden peri tozu kalktı, Karanlıkta yıldız ışığı gibi parlıyordu. Pırıltılı sisin içinden kelimeler yavaşça zihninde şekillendi.

"Uzun zaman önce, Peri Tozu Ağacı henüz bir fidanken, Çocukların rüyaları -hem iyi hem de kötü- Pixie Hollow'un üzerinde dolaştı," dedi - ya da mi? Clarion duyduğu sesin kendisine ait olup olmadığını güçlükle söyleyebildi, çünkü kelimeler kesinlikle kendisine ait değildi. Kayıp gittiler

Hikâye zihninde o kadar net canlanıyordu ki, neredeyse durgun su üzerindeki bir yansıma gibi görebiliyordu.

Bunun bir efsane olduğunu fark etti. Şöyle bir şeydi:

Her gece, Asla Denizi'nin üzerindeki gökyüzünü geçerken, bu rüyalar birbirine düğümlenir ve geceyi bir aurora borealis gibi aydınlatırdı. O zamanlarda, rüyaları kırılmış yapağı gibi toplayan rüya-yetenekli periler vardı ve onları evlerine geri getirdi. Bütün gece boyunca, çırıklarında hayallerini ipliğe dönüştürdüler. Gel sabah, ipliklerini topladılar ve genç Peri Tozu Ağacı'nın dalları arasından geçirdiler, böylece Çocukların umutları ve dilekleri, ağaç büyüdüğü onu korudu ve besledi.

Rüya ipliğini eğirmek uzun ve meşakkatli bir işti; kâbusların bu süreçte ayrıştırılması gerekiyordu, çünkü uğursuz bir güç içeriyorlardı. Çalışma odasının zemininde yatıyorlardı. siyah kumaş parçaları gibi. Gün ışığında yanarak yok oluyorlardı, ancak bir gece, inatçı birkaç tanesi rüya yetenekleri. Bu özgürlük ışıltısıyla Pixie Hollow'u yardılar.

Duman gibi şekil değiştirebiliyorlardı ama onları doğuran korkuların şeklini hatırlıyor gibiydiler. Canavarlar, böcekler, vahşi köpekler -bir çocuğun aklına gelebilecek her türlü yaratık- o gece saldırdılar. Parçalayıcı pençeleri ve dişleriyle saldırdılar. Ama daha da korkunç olanı büyüleri idi. Buna maruz kalan herhangi bir peri, en kötü korkuları tarafından eziyet edilerek kırılmaz bir uykuya daldı. Ve şafaktan hemen önce -Kâbuslar bir sis gibi dağıldığında- sığınacak bir yer buldular en karanlık yerlerde, gece bir kez daha çökene kadar zamanlarını bekliyorlardı.

Pixie Hollow'un Kraliçesi tebaası için ve henüz ilk yapraklarını döken bir fidan olan kırılğan Pixie Tozu Ağacı için endişeleniyordu. Rüya-yetenekli Kabusları yok edemeyeceklerini anlayınca kraliçeye rüya büyüsünden örülmüş bir bariyerle mühürleyecekleri bir hapishane inşa etmesini tavsiye ettiler. Geriye kalan tek soru hapishanenin nereye yapılacağıydı.

Kraliçe ve bakanları saatlerce tartıştılar; ta ki kraliçenin sevgili dostu Kış Lordu, krallığı savunmasız ağaçtan en uzakta olduğu için onu Kış'ın derinliklerine yerleştirmeyi teklif edene kadar. O da

bir daha hiçbir Kâbus'un kaçmamasını sağlamak için kendisi göz kulak olacaktı.

Bu tek hareketiyle yeni bir unvan kazandı: Kış Ormanı'nın Müdürü.

Bir gece, rüya-yetenekleri başıboş Kabuslar için bir tuzak kurarak onları rüya ipliğinden ağlara hapsetti. Onları, donma yeteneklerinin donmuş bir gölde bir delik açtığı Kış Ormanı'na taşıdılar. Kâbusları o karanlık sulara daldırdılar, sonra da rüya-yeteneklilerin bariyerini ördüler. Don yetenekleri buzu onarıp Kâbusların korkunç gücünü mühürledikleri anda, uyuyan periler uyandı. O günden sonra tüm Kâbuslar Kış Ormanı'ndaki sulu hapishanelerine nakledildi.

Orada canavarlar açıktan ölen hayvanlar gibi birbirleriyle didişiyorlardı; ta ki bir ziyarette rüya-yetenekleri huzursuz edici bir sessizliğe gömüldüklerini fark etti. Yüzyıllar boyunca, Kabusların en eskisi, tüm bu tuzaklardan beslenerek acı ve umutsuzluk, onları birleştirecek kadar güçlenmişti. Kovanının merkezindeki bir kraliçe arı gibi.

Diğerlerine komuta etti, kaçma-yok etme özlemleri dışında akılsızca. Rüya-yeteneklileri dehşete düşüren şey, iltihaplanmasına izin verdikleri şeydi.

Peri Tozu Ağacı tam boyutuna ulaştığında, rüyalar artık gökyüzünü aydınlatmıyordu. Zamanla, Pixie Hollow'a giderek daha az rüya-yeteneği geldi - bir tane kalana kadar, sonra hiç kalmadı.

"Doğanın düzeni böyle," diye mırıldandı Clarion. "Her şey onun tasarımlarına göre yükselir ve alçalır."

Bununla birlikte kitap sona erdi. İçinden akan sihir uykuya daldı ve peri tozu bulutu paramparça oldu, yumuşak bir şekilde Masa. Buzun üzerindeki sıcak parıltısı kayboldu ve ürkütücü mavi ışık odayı yeniden doldurdu.

İlk başta hiçbiri konuşmadı.

Clarion bunu anlamakta güçlük çekiyordu: tebaasını uyandırabilecek ve Kâbusları kontrol altına alabilecek, zaman içinde kaybolmuş koca bir peri yeteneği. Şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Belli ki Milori'nin düşünceleri de aynı yolu izlemişti. Bekçi'ye kaşlarını çattı. "Rüya yetenekli perileri hiç duydun mu?"

"Hayır!" Neredeyse heyecandan titriyordu. En azından Clarion, öğrendiklerinin *birinin* yüreğini ferahlattığını düşündü. "Bu tamamen yeni bir keşif."

"Şimdi mantıklı geliyor." Milori'nin üzerine kasvet çöktü. "Bariyer Yarattıkları şey bozuluyor ve bunu düzeltecek kimse kalmadı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Clarion elini kitaptan çekti ve dişleriyle dudağını yokladı. Belki artık rüya yetenekleri yoktu ama yıllar boyunca Petra'dan öğrendiği bir şey varsa o da şuydu
çözölemeyecek bir sorun yoktu. Sadece doğru çözüme ulaşamamışlardı.

"*Bir şeyler* olmalı," dedi. "Kabus Sonbahar Ormanı'na saldırdığında, onu uzaklaştırmayı başardım. Sanki büyüm tarafından itilmiş gibiydi. Nedeninden tam olarak emin değilim ama..."

"Pixie Hollow'un kraliçeleri yıldızlardan doğar, değil mi?" diye sordu Bekçi. Clarion başını sallayınca devam etti. "Güneş ışığı onları yakar, bu yüzden Kabusların senin büyün tarafından püskürtülmesi bana mantıklı geliyor. Ne de olsa güneş bir yıldızdır."

Milori'nin gözlerinde umut parladı. "O zaman onları yok edebilirsin."

Clarion ellerini kaldırdı. "Hayır. Yapamam."

"Ama az önce dedin ki-"

"Sihrimi kontrol edemiyorum." durduramadan ağzından kaçtı.
"Hayatım boyunca denedim ama yapamadım. Hiç gelmedi ve korkarım hiçbir zaman da olmayacak. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Gözyaşlarının tehdidine karşı gözlerini kırıştırdı. Onların önünde bu kadar ezilmek ne kadar aşağılayıcı. Milori sanki İtiraz etmek üzereydi ama Bekçi onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu.

"Belki yapabileceğin başka bir şey vardır," dedi Bekçi. Kısa bir duraksamadan sonra aklına başka bir fikir gelince parıltısı daha da arttı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, kraliçeler herhangi bir yıldızdan değil, bir çocuğun dilediği bir yıldızdan doğarlar. Belki de rüya-yeteneği büyüü sende, tüm yöneten-yeteneklerde yaşıyor. Bariyeri onarmanız mümkün. Korkudan daha güçlü bir şey varsa o da umuttur."

"Belki," dedi sessizce. Buna inanmayı ne kadar da çok istiyordu. Ama artık büyüünün etkisi geçtiğinden, havadaki soğuğun acı verici bir şekilde farkına varmaya başlamıştı. Dişleri takırdıyordu ve kanatları paltosunun altında kaskatı kesilmişti. Her nefes alışında ince bir Karanlıkta beyaz.

Milori elini Clarion'un dirseğine koydu. Dokunuşu tüy kadar hafifti, neredeyse şefkatliydi. "Titriyorsun."

Clarion gülümsemek için kendini zorladı. "bir şey yok."

"Bir şey değil. Seni sıcak mevsimlere geri götürmeliyiz."

İlk kez, sesindeki o demir ve buzla, kadın

Atalarının neden bir zamanlar Kışın Efendileri olarak bilindiğini anladı. Clarion ona ters ters bakmaya çalıştı ama içinde çok az mücadele gücü kaldığını fark etti.

"Fenris'i al," dedi Bekçi, tavrı ciddileşerek. "Git."

Rahatlama Milori'nin sesini yumuşattı. "Teşekkür . Gel Fenris. Clarion."

Bununla birlikte çıkışa doğru süzüldü ve kurt da ona itaat etti. Onun Milori'nin peşinden giderken tırnakları buz zeminde tıkırdadı. Clarion, Bekçi'nin verdiği eldivenleri ona geri uzattı. Parmakları oldukça solgunlaşmıştı, bunu fark etmemek için elinden geleni yaptı. "Teşekkür ederim, Bekçi."

Onları cebine soktu. "Ne zaman isterseniz, Majesteleri."

Milori'yi takip etmeden önce sadece bir an oyalandı, yürürken eldivenlerini tekrar taktı. Kış gecesine adımını atmaz, buz gibi bir rüzgâr onu yırttı. Tüm vücudu Şiddetli bir şekilde titrediği için ağrıdı ve kulaklarının uçları soğuktan yandı. Kukuletasını kulaklarının üzerine çekti ve kürk astarın içine daha da sokuldu. Sürünmek ne kadar tatlı olurdu yorganının altında bir fincan çay ile.

Milori birkaç adım ötede duruyordu.

Ay ışığı ve buzun parıltısı. Fenris onun yanında yatıyordu, sarı gözleri kısılmış ve Clarion'a sabitlenmişti. Bu onu olduğu yerde dondurdu. Milori'nin neredeyse ışık saçan görüntüsü, aralarındaki yıldızlarla aydınlanmış boşluğun parıltısı kalbinin çarpmasına neden oldu. Ona yaklaşıırken botları karda çtırdadı. Ona elini uzattı. Kadın kabul etti ve boştaki eliyle Fenris'in kürkünden bir avuç aldı. "Yukarı çık."

Bununla birlikte Milori uçmaya başladı. Onu yukarı doğru çekti ve Fenris'in sırtına tırmanırken onu sabitledi. Kurt hoşnutsuzluğunu göstermek için yarım ağızla hırladı.

Clarion onun omzunu sıvazladı. "Üzgünüm evlat."

Fenris ofladı. Kadın yerleşir yerleşmez ayağa kalktı.

Adamın ağırlığının kayması dengesini bozdu ve düşmemek için adamın kürküne tutunmak zorunda kaldı. "Oha!"

Milori bir anda onun yanındaydı, havada asılı duruyordu ve onu yakalayacakmış gibi hazırlandı. Düşmeyecek gibi görüldüğünde -daha ziyade

aşağılayıcı bir şekilde, diye düşündü- karın içine, rahatladı.

Milori biraz özür dileyerek, "Sanırım seni beklemen konusunda uyarmalıydım," dedi. "Hadi gidelim."

O ve kurt da onun peşinden gitti. Çünkü

O akşam ikinci kez, kanatları bağlı olsa bile uçuyormuş gibi hissetti. , Milori sadece küçük bir

Ormanın karanlığına karşı bir ışık parıltısı, buz sarkıtlarının ve karla ağırlaşmış dalların arasından dokuma ve kaçma. Clarion

Tam olarak ne yaptığını düşünürken neredeyse gülüyordu. Eğer sıcak mevsimlerden biri onu görseydi...

Şaşkın tepkiler onu olması gerekenden çok daha fazla sevindirdi. En azından kasvetinin bir kısmını kovmuştu.

Milori onları Kış ve Bahar sınırına götürdü. Fenris yatar yatmaz Clarion onun sırtından kaydı ve aceleyle köprüyü geçti. İlkbahar'a geçtiğinde, düğmelerini uyuşuklukla çözdü,

Titreyen parmaklarını ve paltosunu ayaklarının dibine bıraktı. Kışın soğuğu hâlâ tenindeydi ama kanatlarını açtı: sertti ama yine de altın rengi ve bütündü.

Milori'nin endişesi azaldı ve yüzünü aydınlatan rahatlama onu garip bir şekilde . Bulunduğu yerden aşağı indi

havada asılı kaldı ve köprüye oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Fiziksel olarak mı? Ben iyiyim." Ellerini birbirine sürttü ve parmaklarındaki hissin yavaş yavaş geri geldiğini görmekten memnun oldu. O

birkaç adım geri çekildi ve Winter'dan yayılan soğuğun artık kendisine ulaşamayacağı kadar uzakta durdu,

ve iç geçirdi. "Sadece daha fazla faydalı olamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Ama diyarlarımızın eskiden çok yakın olduğunu bilmek..."

Elvina'nın planını gerçekleştirmesine izin veremezlerdi.

"Biliyorum." Bir süre sonra, daha tereddütlü bir şekilde, "Bekçi'nin söylediklerinden ne anlıyorsun?" diye sordu.

Korkudan daha güçlü bir şey varsa o da umuttur.

Clarion dalgınca saçındaki karları topladı. "Bana benden daha çok güvendiğini."

Milori kaşlarını çatı. "Bence bildiğinden çok daha fazlasını yapabilirsin."

Duygularının ani gücüyle göğsü daraldı. "Bunu nasıl söylersin? Benimle daha yeni tanıştın."

Sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi şöyle dedi, "Çünkü sen bunun için yaratıldın. Sana baktığımda bunu hissediyorum. Belki de bu senin büyüündür. Belki de sensin. Her neyse, sende bir aura var. Saygı uyandırıyorsun, evet, ama bundan daha fazlası, umut aşıyorsun. Bunu çok uzun zamandır ilk kez hissediyorum."

Clarion'un yüzü ısındı. Kendini çok etkilenmiş hissetti, ki nasıl konuşacağını tamamen unutmuştu. "Ah."

Milori'nin ifadesi sevecen bir şekilde donuklaştı, sanki tüm bunları yüksek sesle söylediğini geç fark etmiş gibiydi. "Bağışlayın beni," dedi aceleyle. "Niyetim-"

"Hayır," diye araya girdi. "Lütfen, özür dileme. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en nazik şeydi."

Bunun için mi yaratılmıştı? Clarion buna hiç inanmamıştı. Ama adamın gri gözleri sabit ve ciddi bir şekilde onunkilerin üzerindeyken, neredeyse Kendisi de bunun doğru olduğunu düşünüyordu. Belki de bunu düşünmesine izin verirse, sadece bir anlığına, yakında onun olacak taca eşitmiş gibi davranırsa...

Belki bunu yapabilir.

Tamamen birleşmiş ve güvenli bir Pixie Hollow, uğruna savaşmaya değdi. Bu onu ne kadar korkutsa da, denemek zorundaydı. Kış perilerinin iyiliği için. Rowan ve diğerlerinin iyiliği için. Eğer herhangi bir Kabuslar'ın tebaaları üzerindeki büyüsünü bozma şansı, bu riske değdi.

"Yarın," dedi Clarion, hissettiğinden çok daha inançlı bir şekilde, "beni bu hapishaneye götür. Gardiyan'ın teorisini sınamak istiyorum. test."

Clarion uyandığında yastığı erimiş karla nemlenmişti. Eğer bu olmasaydı, rüyasını gördüğüne inanabilirdi.

Kışa doğru bir gezinti. Ama sonra: dolabının en arkasına itilmiş bir palto vardı. Hepsi gerçektir. Buzdan oyulmuş bir kütüphane. Karlı çalılıklarda bir kurda binmek. Çoktan yok olmuş yetenekleri anlatan bir kitap. Ve onu soğğun içinden geçiren beyaz saçlı bir çocuk.

Bence bildiğinden çok daha fazlasını yapabilirsin.

Belki de rüya yeteneğinin büyüü sende yaşıyor.

Umut etmek için çok fazla görünüyordu. Ama bu gece, bariyeri kapatıp kapatamayacağını ve tebaasını uykularından uyandırıp uyandıramayacağını kesin olarak öğrenecekti. Bu sabah zihninde ağır bir yük vardı. Bu yüzden, kendini hazırlar hazırlamaz Artemis'ten kendisine şifa veren yeteneklerin görevlerini yerine getirdiği Ateşotu Tarlaları'na kadar eşlik etmesini istedi.

iş. Yazın en huzurlu köşelerinden biriydi, ateş otuyla kaplı ve berrak pınarlarla bezeli bir çayır.

Onlardan içmenin sakinleştirici bir etkisi vardı, bu yüzden şifacılar her zaman su şişelerini el altında tutarlardı.

Clarion hâlâ dokunulmamış olduğu için bir parça rahatlama hissetmekten kendini alamadı. Pixie Hollow'un tamamı bu kadar şanslı değildi. Dün, bir Kâbus-afid sürüsü Sonbahar'ın balkabağı tarlalarına ve Pamukpuf Tarlaları'na inmiş, oradaki yaşamı kurutmuştu. Kendisi görmemişti ama Artemis diğer izcilerden duyduğu söylentileri aktarmıştı.

Güneş ufukta belirdiğinde Clarion ve Artemis, bir akçaağacın oyulmuş gövdesinin içine yerleştirilmiş bir alan olan kliniğe varmışlardı. Kurbağa taburelerinden birinin üzerine kondular.

kliniğin ön verandası olarak hizmet veriyordu.

sallanan sandalyeler. Bu erken saatte bile pencerelerde ışıklar yanıyordu. İyileştirme yetenekleri, ihtiyacı olan perilere yardım etmek için her zaman hazır olduklarından emin olmak için her saat nöbet tutuyordu.

Clarion kapının önünde duraksadı ve ateş otunun acı narenciye kokusunu içine çekti. Korkunç bir sinir ve suçluluk karışımı midesinde çalkalanıyordu. O zamandan beri Rowan'ı ya da diğerlerini ziyarete gelmemişti.

Saldırıya uğramışlardı ve onlarla yüzleşip yüzleşemeyeceğini bilmiyordu.

"Hazır mısın?" Artemis nazikçe sordu.

Sesi ve kararlı duruşu ona zemin hazırladı. *Hazır* belki de güçlü bir kelimeydi. Ama bunu yapabiliirdi. Clarion başını salladı.

Kapıyı çaldı ve şifacı bir kadın kapıyı açtı. Zambak desenli beyaz bir elbise giymişti ve siyah saçları bir hemşire şapkasının içine sıkıştırılmıştı. Sadece birkaç dalgalı saç teli kaçıp koyu sarı tenine yerleşmişti.

"Günaydın," cıvıladı, sonra kapısının eşiğinde kimin durduğunu fark ettiğinde gözle görülür bir şekilde irkildi. "Oh! Ekselansları. Ben de sizi beklemiyordum. Sizi buraya getiren nedir?"

"Sonbahar Bakanı'nı ziyaret etmek istiyorum." Clarion cevabı zaten biliyor olmasına rağmen, "Durumunda bir değişiklik oldu mu?" diye sormadan edemedi.

Şifacının kanatları da gülümsemesi gibi sarktı. "Hayır, ne yazık ki. Daha iyi haberler veremediğim için üzgünüm. Bir panzehir üzerinde çok çalışıyorduk ama ben-"

Clarion nazikçe, "Hepinizin elinizden geleni yaptığınızı biliyorum," dedi. "Beni ona götürür müsünüz lütfen?"

Şifacı başını eğerek onu ve Artemis'i sedefli sukulentlerden oluşan bir perdenin önünden geçerek hasta koğuşuna götürdü. Clarion Mide bulantısı onu ele geçirme tehdidiyle kapı aralığında durdu. Bu odayı hiç bu kadar dolu görmemişti. Yosun ve deve diken tohumlarıyla kaplı on bir karyola, üzerlerinde hareketsiz duran on bir bedenle birlikte yere serilmişti. Odanın ürkütücü sessizliği sanki üzerine çökmüştü. Kışın soğuğu.

Şifacı, "İkinizi ziyaret etmeniz için yalnız bırakayım," dedi.

Clarion sıralar arasında sessizce ilerledi, ısıltısı geçtikleri her perinin tekinsiz yüz hatlarını izledi, ta ki durana kadar Rowan'ın yatağının başucunda. Sıkıntılı rüyalar gördüğü için alnı çatılmıştı ve kumral saçları yastığının üzerine dağınık bir şekilde dökülmüştü. Elmacık kemiklerinin keskin hatları daha da belirgin görünüyordu. Onu bu şekilde görmek kalbinin sıkışmasına neden oldu. Bu onu çok sinirlendirdi. Bu kadar çaresiz hissetmek ona ne kadar acı

verse de. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattığında, bir şey farkındalığının sınırlarına süründü. Bu hissi tam olarak tanımlayamıyordu. Gün ışığındaki bir ürperti kadar geçici ve açıklanamazdı.

Hiçbir şey yokmuş gibi görünse bile bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Her geçen an, o şey -her neyse- zihninin tiyatrosunda odak noktasına dönüşüyordu. Soğuk ve karanlık, küçük kıvılcımlar saçan uğursuz bir ışık Rowan'ın zihnini sardı.

Onu uykusunda bağlayan büyü bu muydu?

Dikkatini ona odakladığında, bir anda geri çekildi.

Şok. Tüpleri diken diken oldu ve ciğerleri boşaldı. Kaburgaları o kadar sıkıştı ki bir daha nefes alamayacağını hissetti. Clarion onun korkusunun neye benzediğini hiç bilmiyordu ama böyle bir şey hissettiğini hayal ediyordu. Bakandan bir adım geriye doğru tökezledi.

"Ekselansları." Artemis bir anda yanındaydı ve onu dirseğinden tutarak sabitledi. Bakışları ihtiyatla bakanın üzerinde sabitlenmişti. "İyi misiniz?"

Clarion'un sesini bulması birkaç dakika aldı. "Sanırım öyle."

Artemis yavaşça Clarion'un kolundaki tutuşunu gevşetti. "Ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum." Clarion şakağını ovuşturdu. Biraz da Aralarındaki mesafe azaldıkça dehşetin etkisi de azaldı - daha net düşünmesine yetecek kadar. Kâbus'un yüzünü *görebiliyordu*. Onu kâbuslar âlemine bağlayan bir düğüm ya da ağır zincirler gibi kalıcı bir güç. Bu Bekçi'nin teorisini doğrulayabilir miydi? Ne kadar küçük olursa olsun, rüya-yeteneklilerin solmuş büyüyle bir bağlantısı vardı. Geride bıraktıkları yıpranmış bariyeri onarmaya yeteceğini ummak zorundaydı.

Hepsinin iyiliği için, bu gece başarısız olamazdı.

"Ziyarete gelmişsiniz."

Clarion irkildi ve Artemis başını eğerek "Majesteleri" diye mırıldandı.

Elvina bir şifacıyla birlikte arka odadan çıkmıştı, ellerini kavuşturmuş ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Etli perde hışırdadı usulca geçti. Clarion sabahın ilk ışıklarında kraliçenin ne kadar bitkin görüldüğünü fark etti.

"Evet," dedi Clarion. "Onları kontrol etmek istedim."

Elvina sadece başını salladı. Ne de olsa aynı fikre sahiplerdi.

Clarion, en azından bunun onları birbirine bağladığını fark etti; fikirleri ne kadar farklı olursa olsun, konuları için hem kederi hem de sevgiyi paylaşıyorlardı.

Bir anlık sessizliğin ardından Elvina, "Yarın Yaz Bakanı ile bir görüşmeniz var," dedi.

Clarion programının hatırlatılması üzerine iç çekti. "."

"O günün ilerleyen saatlerinde, taç giyme balosu elbiseniz için bir konsültasyonunuz ve taç giyme elbiseniz için son provanız olacak. Sadece iki haftanız kaldı-"

Clarion biraz da sabırsızlıkla, "Biliyorum," diye araya girdi. Elvina şaşkınlıkla ona baktı.

Kraliçe'nin sözünü kestiği aklına geldiğinde

Pixie Hollow, bakışlarını saygıyla indirdi. *Niyeti* yoktu

Bu kadar kaba olmak istemezdim ama balo elbiseleri, menüler ve Tören... Etrafı koruyamadığı onca periyle çevriliyken buna dayanamazdı. Ama rol yapmaktan başka ne yapabilirdi ki? "Yani... Evet, farkındayım. Teşekkür ederim."

Elvina kendini toparladı ve hasta odasını işaret etti. "Onlar için endişelenmen iyi bir şey ama ben senin taç giyme törenine odaklanmanı ve ondan önce büyüde ustalaşmanı istiyorum. Ben Kabuslarla başa çıkmak."

"Odaklandım-"

Elvina bir kaşını kaldırdı. "Bahar Bakanı sizi son gördüğünde dalgın göründüğünüzü söyledi."

"Sadece sinirlerim bozuk." Clarion tereddüt etti ve Elvina'nın yanında süzölmek için odayı geçti. "Ve biraz endişelenmekten kendimi alamıyorum. Planınız başarılı olsa bile, bu perileri uyandırmayacak."

Elvina'nın ifadesi karardı ama bir elini Clarion'un omzuna koydu. "Bir yolunu bulacağız. Bu arada, başka kimsenin düşmemesini sağlayacağız. Planım ilerliyor. Kraliyet tamircimiz bana yardım ediyor."

Clarion yarı refleksle, "Petra," dedi. Elvina onun adını hatırlamaktan aciz görünüyordu. "Doğru ya."

Mantiken, hayal kırıklığına uğramaması gerektiğini *biliyordu*. Petra kraliçeye bu kadar kolay itaatsizlik edemezdi, hele ki kraliyet tamircisi olarak pozisyonu elinden alınabilecekken. Ama yine de hala acıyor.

Clarion, "Bu iyi," demeyi başardı. "Çok yetenekli."

Elvina bunun üzerine biraz rahatlamış görünüyordu. "O zaman kendini çok fazla sıkıntıya sokmamaya çalış. Bunu ben halledeceğim."

"Elbette," dedi.

Ama tek düşünebildiği, "*Hayır. Ben öyleyim.*" oldu.

Gün batımından hemen önce Clarion ceketini, eldivenlerini ve botlarını bir çantaya attı. Balkon kapılarını iterek açtı ve altın saat ışığına adım attı. Güneş ışığı, Peri Tozu Ağacı'nın dalları arasından şurup gibi süzülüyor, yeryüzünü benekli gölgelerle kaplıyordu. Yapraklar sanki ona veda etmek istercesine esintiyle usulca iç çekti.

"Yine mi kapalı, Majesteleri?"

Artemis her zamanki yerinde oturmuş, bir kitabı karıştırıyordu. Artemis şimdiden rutinlerine o kadar alışmıştı ki, her ne yapıyorsa kaldırıp bakma zahmetine bile katlanamıyordu. Clarion gözlerini kısarak kitabın kapağına baktı; kitabın adı şüpheli bir şekilde *Aşk'a* benziyordu

Çiçeklerin Dili.

Clarion homurdandı. "Ne okuyorsun sen?"

"Hiçbir şey." Artemis kapıyı kapattı ve ters ters baktı. Sonra kendine gelerek boğazını temizledi ve ekledi: "Lütfen dışarıda çok geç kalmayın."

"Yapmayacağım." Masumca gülümsedi. "Nergisleri sever bu arada."

Artemis kızardı. Clarion el salladı, sonra da Kış'a doğru uçmaya başladı.

Kadın geldiğinde Milori çoktan onu bekliyordu ve yalnız da değildi. Kendisinden iki kat daha uzun bir kar baykuşu onun yanında duruyordu. Endişeden kanı donmuştu. Yeni geldiği günden beri, yırtıcı kuşların periler için en büyük tehditlerden biriydi. Ve işte Milori, sanki bir fare kadar uysalmış gibi onu okşuyordu! Gerçekten de kış perileri hiçbir şeyden korkmazdı.

"Ne," dedi, "bu mu?"

"Bu Noctua," diye cevapladı Milori, sanki bu onun sorusuna mükemmel bir cevapmış gibi. Bir süre sonra, "O bir karlı baykuş," diye ekledi.

Ona baykuşlara düşkün olduğunu söylemişti. "Şaka yapmıyormuşsun."

Baykuşun sarı gözleri yaklaşan karanlıkta parlıyordu. Clarion'un kuşlarda asla güvenmediği bir kurnazlıkla hareket ediyor, başı boynunun üzerinde doğal olmayan bir şekilde dönüyordu. Korkunç pençeli ayaklarından biriyle bağlıydı; Milori onun ucunu bir tasma gibi tutuyordu.

"Baykuşlar hakkında asla şaka yapmam," dedi

ciddiyetle. "O zaman sen delisin."

Milori sadece gülümsedi. "Onunla tanışmak ister misin?"

Clarion korku dolu iniltisini yuttu. "Ah, evet. Daha fazlasını istemezdim."

Çantasını bıraktı ve kışlık kıyafetlerini aldı. Paltosunun son düğmesini de sonra sınıra adım attı ve kışın soğuğunun su gibi üzerinden akıp gitmesine izin verdi. O sırada yaklaşırken, Milori'nin en sıcak görünen kişi olduğunu düşünmeden edemedi.

batan güneş, kanatlarından vuran gölgelerle
Parlak altın rengi ve soluk kırmızı. Ve şimdi kendini yakından bakmaya
zorladığında, Noctua'nın güzel bir yaratık olduğunu inkâr edemiyordu.
Tüyleri kar kadar beyaz, Milori'nin saçları kadar beyaz parlıyordu.
Boynuna dolanmış bir kordondan kristal bir tılsım sarkıyordu; dizginler
sırtından aşağı sarkıyordu.

"Ona , değil mi?" Clarion elinden geldiğince neşeli bir şekilde sordu.

"Şey..." Milori dizginleri tuttu ve Noctua'nın bacağını çözdü.

"Yürümekten daha hızlı olacaktır."

"Bundan emin misin?" Clarion sordu.

"Kabuslarla kendi isteğinle yüzleşmek üzeresin," dedi, "ve bir
baykuştan korkuyorsun."

Onun koluna vurma isteğine karşı koydu. "Ondan korkmuyorum."

Sanki "*Doğru*" der gibi ona alaycı bir yarım gülümseme verdi.

Hakkını yemeyelim, sadece "Gidelim mi?" diye sordu.

"Eğer mecbur kalırsak," diye mırıldandı.

Clarion teslim olmuş bir iç çekişle baykuşun sırtına tırmandı. Noctua
başını 180 derece döndürerek ona meraklı sarı bir bakış fırlattı. Clarion
hemen kendini tekrar yere atmayı düşündü. Eğer bu canavar Clarion hala
sırtındayken havalanırsa, kanatları olduğu gibi aşağıya bağlıyken
ölümüne düşecekti.

Şimdiye kadar hiçbir peri yükseklikten korkmamıştı.

Neyse ki Milori kısa süre sonra ona katıldı. "."

Clarion kollarını Milori'nin beline doladı. Baykuşu ileriye doğru itti;
Noctua tereddüt etmeden uçmaya başladı. Rüzgâr yüzünü savurdu. Karnı
guruldadı. Kararmaya başlayan gökyüzüne doğru yükselirlerken Clarion
çığlığını tuttu. Alnını Noctua'nın kürek kemiklerinin arasına bastırdı,
sadece nasıl uçtuklarını izlemekten kendini alıkoymak için.

hızla sert zemini geride bırakıyorlardı. "Bundan
nefret ediyorum!"

Milori güldü, neredeyse şeye değen sıcak bir ses.

Neredeyse.

Sonunda kendine bakma izni verdiğiinde, manzara muhteşemdi. O
kadar yükseğe uçmuşlardı ki Clarion sanki
uzanıp gökyüzünden solgun ayı koparabilirdi. Noctua'nın

Kanatları alçak bulutları yarararak arkalarında beyaz izler bıraktı. Sonra dalışa geçtiler. Saçları çılgınca savruluyor, kalınlaşan fırtınaların arasında dans ediyordu.

Milori Noctua'yı bir dala yönlendirdi ve sırtından indi. Ardından Clarion'a elini uzattı ve kar yığınlarına inmesine yardım etti. Clarion yavaş bir daire çizerek dönüyor, çevresini içtenlikle seyrediyordu. artan korku. Kış Ormanı'nın bu bölümünde ağaçlar tuhaf bir şekilde büyüyordu. Solgun gövdeleri düz, keskin çizgiler halinde yükseliyordu ve kabukları gözlere benzeyen karanlık şekillerle kıvrılmış ve düğümlenmişti.

Tepesindeki dallar gökyüzünü tırmalıyordu ve az ileride ağaçların arasında bir mola görebiliyordu.

İçini bir ürperti kapladı ve zihninin derinliklerinde bir şey ona "Kaç" dedi. Bu, Sonbahar'da Kâbus'la karşı karşıya kaldığında duyduğu sesin aynısıydı,

Korkunç mor gözleriyle onun üzerinde yükseliyordu.

Bu yerle ilgili bir şeyler *yanlıştı*. "Neredeyiz biz?"

"Birkaç kişinin gideceği bir yer," dedi Milori acımasızca. "Beni takip edin."

Huş ağaçlarının gölgesinden çıkıp bir ağaçlığa girdiklerinde Dağların eteklerinde açıklığa kavuşan Clarion'un tam olarak neye baktığını anlaması bir an aldı. Uçsuz bucaksız bir göl uzanıyordu Önlerinde kaskatı kesilmiş ve aya simsiyah bir göz gibi bakıyordu. İçindeki her şey buna karşı çıktı.

Koş.

"Burası," dedi Milori, "Kabuslar'ın hapisanesi."

Yüzeye adım attığında Clarion isteksizce onu takip etti. Zayıf koruyucu büyü buzun içinde parıldayıp göz kırptıyordu ama karanlık suların çalkalanışını belli belirsiz seçebiliyordu Altında. Boş, boşluğa benzeyen derinlikler onu kabul etmek istediğinden daha fazla tedirgin etti. Ve sonra, bir şeyin parıltısı - menekşe rengi bir göz, fark etti, ona sertçe sabitlenmişti - dikkatini çekti ve kanının donmasına neden oldu. Hayır, bu su değildi.

Buzun altında her ne varsa *canlıydı*. "Kabuslar gölün altında."

"Evet," dedi Milori. "Bu doğru."

Clarion'un kalbi onun sesindeki acıyla burkuldu. Onun taşıdığı yükü hayal bile edemiyordu. Sadece tebaası için değil, aynı zamanda karşısında tamamen güçsüz olduğu bu yaratıklar için de endişelenmesi gerekiyordu. Bu yaratıklara karşı güçsüz olduğunu bilmek onlardan sorumlu olmak? Önleyemediğiniz bir şey için günlerinizi dinleyerek, izleyerek, bekleyerek geçirmek mi?

"Milor..." Sesi . Onu rahatlatmak için gerçekten ne söyleyebilirdi?

Ona doğru baktı, dudakları cevap verecekmiş gibi aralandı.

Ama tam o sırada göldeki tüm kâbuslar ona doğru dönmüş gibi hissetti. Onların farkındalığı tenini karıncalandırdı. Bu içgüdüsel kaçma arzusu tekrar içinde yükseldi ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Elinden geldiğince buna hakim oldu ve Milori'yi gölün ortasına doğru takip etti. Her adımda kâbuslar kaynıyordu. Ondan uzaklaşıyor gibiydiler her adımda. "İşte ."

Clarion sorunu anında gördü: buz çatlamıştı. Gün ışığında pek fark edilmezdi. Ama burada, karanlığın içinde, sanki altında ne varsa fokurdamaya başlamış gibi uğursuz bir parıltıyla kaynıyordu. Buzun yanına çömeldi parçalanmış yüzeyi daha yakından inceledi. Rüya-büyüsü bariyerinin altın ipliklerini seçebiliyordu. Burada, eski bir yorgan kadar ince ve yırtık pırtık bir hal almıştı. Birkaç Kâbus büyülü bariyerin içinden kaymış ve buzun hemen altında bir mürekkep sızıntısı gibi birikmiş, açlıkla dişlerini gıcırdatıyordu.

Clarion'un içinde korkunç bir anlayış belirdi. "Onu paramparça edecekler."

"Kesinlikle," dedi. "Çatlakları buzla kapatmaya çalıştım ama her döndüğümde sanki hiçbir şey yapmamışım gibi oluyor."

Bunu duymak onu şaşırtmamıştı. Büyük olanlar rüya ipliği ağının altında sıkışıp kalmış olsalar da, bunlar Kaçmak için yeterince geniş bir boşluk yaratana kadar sebat ettiler. Diğerlerinin tek yapması gereken, büyülü bariyer onların da geçmesine izin verecek kadar bozulana kadar beklemektir.

Tabii, onu güçlendiremezse.

Clarion gözlerini kapadı ve rüya-yeteneği büyüsünün yıpranmış, kadim liflerine yoğunlaştı. Onları göz kapaklarının ardındaki karanlıkta parıltıdayan yıldız ışığı kadar parlak bir şekilde ; tıpkı Rowan'ın zihninde Kâbus'un gücünü algılayabildiği gibi. Ne zaman Parmaklarını o altın ipliğin doladığını hayal etti, içinde mutluluk çiçekleri açtı. Onu bir süveter gibi kendi etrafına çekmek, rahatlatıcı sıcaklığına sokulmak istedi. Gerçekten de kendi büyüsünden çok farklı hissetmiyordu. Ama bu rüyanın gücünün artık ne kadar zayıf olduğunu da hissedebiliyordu.

Zamanın açtığı deliklere yıldız ışığını dokuyabilirse... Büyüsünü çağırdı. Altın ışık teninden yayılırken, Kalın buz tabakasının altında boğuklaşan bir tıslama altından yükseldi. Enerjisini ellerine yoğunlaştırırken ensesinde soğuk terler birikti.

İlk düşüncesi *kontrol etmek* değil, *korumaktı*.

Onun büyüsü kendini rüya büyüsünün dokusuna işledi. Kabuslar öfkeyle ulurken, onun gücü tüm dünyayı aydınlattı. Altın renginde. Milori açık bir hayranlıkla ona baktı, dudakları usulca aralandı. Odaklanabilmek için gözlerini ondan ayırmak zorunda kaldı. Bariyerin yırtık parçasını dikmeyi bitirdiğinde, Milori parçalanmış buzun üzerinde donabilirdi.

Hapishanenin derinliklerinde bir şey gümbürdedi. Buz ayaklarının altında titredi. Büyüsü titreyen bir mum gibi titredi ve İşinin, sökülmiş bir sıra örgü dikiş gibi çözüldüğünü hissetti. İçini bir panik sarsıntısı kapladı.

"misin?" Milori bağırdı. "Sanırım-"

Bir Kâbus kendini bariyere doğru fırlattığında büyük bir patlama sesi açıklıkta yankılandı. Clarion yalpaladı, sonra da kaygan buzda ayağını kaybetti. Ayakları altından kayarken midesi dibe vurdu. Büyüsüyle arasındaki bağlantı koptu ve sırtına sertçe indi. Nefesi kesildi ve keskin bir acı kanatlarına yayıldı. *Acıyordu*. Yine de, üzerinde durabildiği tek şey hayal kırıklığıydı. Çok yaklaşıyordu. Girişiminden geriye kalan tek şey, ay ışığıyla aydınlanmış buzun üzerinde ince bir peri tozu tabakasıydı.

parıltısı sönmekte olan bir kor gibi soluyordu. Gölgele onun altında tehditkâr bir şekilde yüzüyor, hissedilir bir kötülük yayıyordu.

"Clarion!" Milori seslendi. " misin?"

O cevap vermeden önce, alçak bir ses duyuldu parçalanan buz. Milori'nin hemen arkasında, gölün derinliklerinden duman gibi karanlık bir şekil yükseldi. Döndü, sonra sudaki bir mürekkep damlası gibi genişledi. Clarion kanatların şeklini seçebiliyordu; kanatlar açıldı ve ayın yetersiz ışığını engelledi.

"Milori," diye fısıldadı.

Yüzündeki tüm renk . Yavaşça yüzünü ona döndü.

Kâbus'un dumana benzeyen formu, tanınabilir bir şekil alana kadar kıvrandı ve köpürdü: bir kuzgun. Vücudundaki on menekşe rengi göz teker teker açıldı; tüm göz bebekleri sanki odaklanmaya çalışıyormuş gibi titriyordu. Pençeleri deneysel olarak esnedi. Sonra kanatlarını çırpı -bir kez, iki kez-

onlara doğru kötü kokulu bir hava gönderdi. Gökyüzünde daha da yükseldi ve tüm gözlerini ona dikti. Kâbus-kuzgun çığlık attı, sonra ona doğru dalışa geçti.

Düşünmedi. Yuvarlandı. Parlak bir acı içini yaktı ama Kâbus'un pençeleri bulunduğu noktaya saplandı. sadece birkaç dakika önce yatıyordu. Canavar neredeyse anında iyileşti, tekrar üzerine geliyordu. Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, kendi hırıltılı nefeslerinin sesini bile zar zor duyabiliyordu. Varlığı bile tüylerini diken diken ediyor, zihnini sürekli koş, koş, koş nakaratından başka bir şeyle bulandırmıyordu.

Kâbus kendini ona doğru fırlattı. Bastırmaya çalıştığı dehşet yüzeye çok yakın bir yerde kaynıyordu. Onu durduramadı. Bunu yapamazdı. Yapamazdı-

Bir buz patlaması onu rotasından saptırdı. Kuzgun buzun üzerine bir yığın halinde indi, yeniden şekillenmeden önce dumana dönüştü, daha korkunçtu

eskisinden daha fazla. Kanatları filizlendi, çok eklemliydi ve gökyüzüne çıkarken yapışkan bir gölge damlatıyordu. Bir çığlık daha attı, o kadar deliciydi ki Clarion bunun iliklerinde yankılandığını hissetti. Dalışa geçti, pençeleri

Milori'ye doğru uzandı. "Noctua!"

diye bağırdı. "Şimdi!"

Noctua çığlık attı, saf bir öfke sesiydi. Kâbus'un üzerine bir kar fırtınası gibi indi, kanat çırpışları ve parçalayıcı

pençeleri. Gökyüzünü yırtarak, siyah ve beyazdan oluşan bir arapsaçına dönüştüler. Clarion, Noctua gagasından kan gibi damlayan bir duman iziyle kendini kurtarmayı başarana kadar kalbi boğazında izledi.

Clarion belki de baykuşlar hakkındaki görüşlerini gözden geçirmesi gerektiğine karar verdi.

Kâbus fırsatını yakaladı. Parçalanmakta olan kanatlarını çırparak, karaltının solgun yüzü tarafından siluet haline gelene kadar yükseldi. ağaran ay. Sonra son bir çığlıkla pike yaptı ve ormanın içinde gözden kayboldu.

Clarion dizlerinin üzerine çöktü, sonra yumruğunu buza sapladı bir hayal kırıklığı çığlığıyla. Nasıl bu kadar *beceriksiz* olabilmişti? Yapmıştı ve sonra kaçmasına izin vermişti. Adrenalinin etkisi geçince sinirden tir tir titremeye başladı. Ağır nefesleri havada buğulanıyordu.

"Clarion." Milori sesini alçak tuttu ama Clarion bunu duyduğunda boğuk bir paniğe kapıldığını anladı.

"Çok özür dilerim. Asla yapmamalıydım-"

"Clarion," diye tekrarladı, bu sefer daha sert bir şekilde. "Kanamam var."

Aşağı baktı. Kolunda kırmızı bir leke belirmişti. Şimdi bunu fark etmişti, acı ve soğuk içeri doldu. Kadın Kanamayı durdurmak için yarasını kavradı ama ıslak teninin soğumaya başladığını hissederek ürperdi. "Oh."

Ceketinin kolu yırtılmıştı.

Panik yapmayın. Clarion sakinleştirici bir nefes üfledi. Kanatları yalıtılmış kaldığı sürece tehlikede değildi.

Milori kısa mesafenin üzerinden süzüldü. "Sen iyi misin?"

"Sadece bir ," dedi aceleyle. Derin bir sıyrıktı evet, ama hayati tehlikesi yoktu. "Özür dilerim. ."

"Hayır. Asıl üzülmesi gereken *benim*." Milori'nin yüz ifadesi acı içindeydi. "Seni tehlikeye attım."

Milori zaten çok fazla suçluluk duygusu taşıyordu. Onun kendisini de defterine eklemesine izin vermeyi reddetti. Ona bir parmak salladı. "Sen yapmadın hiçbir şey. Kendimi tehlikeye attım ve yakında Pixie Hollow'un Kraliçesi olacak biri olarak aksini duymak istemiyorum."

Konuyu zorlamak ister gibi bir hali vardı ama kız ona rütbe atlattığı için bundan vazgeçti. "Buza verdikleri hasarı onaracağım. Ondan sonra seni bir şifacıya götürmeliyiz."

Clarion ön kolunu daha sıkı kavradı ve parmaklarındaki boşluklardan sızan kan hissiyle ürperdi. "Evet, sanırım bu iyi bir fikir."

Milori tereddüt etti, sanki bir an bile kaçarsa yere yığılacakmış gibi. Kaşlarını çatarak arkasını döndü. Clarion onun derin bir nefes alırken omuzlarının yükselişini izledi. Buz kristallerinden oluşan girdaplar, ay ışığında parıldayan bir sis gibi uzattığı ellerinden döküldü. Yerde fraktal desenler halinde kırağı çiçekleri açtı, sonra kırılmış buzun üzerinde kristalleşti, tıpkı yaldızla onarılmış kırık seramik gibi.

İşini bitirdiğinde Noctua için ılık çaldı. Baykuş hemen yanına geldi, onaylarcasına usulca öttü. En kısa sürede Yere indiğinde başını onun gagasına yasladı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı. Noctua memnuniyetle tüylerini kabarttı. Aralarındaki bağı ve Noctua'nın onu korumak için ne kadar çabuk atladığını görünce Clarion'ı hassas bir yerinden vurdu. Clarion

yumuşak bir sesle, "O inanılmaz," dedi.

Milori parladı. Noctua bile gibiydi.

"Gerçekten de öyle." Milori'nin gülümsemesi bir sonra soldu. "Sen binebilir misin? Bizi iyileştirme yeteneklerine götürmesini söyleyeceğim."

"Sanırım öyle." Clarion olabildiğince zarif bir şekilde Noctua'nın sırtına tırmandı. Kendini dengelediğinde kaşlarını çatarak koluna baktı. "Yine de tutunmakta zorlanabilirim."

"Düşmeyeceğinden emin olacağım," diye yanıtladı tereddüt etmeden. Clarion daha önce hiç bu kadar kolay yemin etme alışkanlığı olan biriyle karşılaşmamıştı.

Bunun üzerinde duramazdı, çünkü Milori ona katıldığında bir kolunu sıkıca beline doladı. Adamın ani yakınlığı karşısında boynunda bir kızarıklık oluştu. Hayır, düşmeyeceğini tahmin ediyordu. Çam ve soğuk su kokusu ve kar yağışı vaadi onun teninden hafifçe yayılıyordu. Onun varlığı, Kâbuslar'ın gazabının içine o tüyler ürpertici hissi köreltti. Bu şekilde, neredeyse

güvendeydi. Clarion hiç düşünmeden yüzünü Milori'nin boynunun kıvrımına çevirdi ve onun nefesinin nasıl kesildiğini fark etmemeye çalıştı.

Noctua onları kışın şifa veren yeteneklerin kliniğini kurduğu geniş bir çobanpüskülü çalılığına getirdi. Tüm yaprakları Ay ışığının selinde keskin ve gümüşü bir renk alıyor, karla kaplı dallardan kırmızı meyveler damlıyordu. Her şey Bu saatte inanılmaz derecede sessizdi. Clarion, Noctua'nın yere inerken kanat çırpışlarından başka bir şey duymadı.

Milori onun koltuğundan inmesine yardım etti ve onu Çobanpüskülü dallarındaki oyuklar. Yapraklardaki boşluklardan süzülen soluk ışık, sert zemini desenlendiriyor ve ayaz parlıyordu. Onlar yürüdükçe patika aşağı doğru eğilmeye başladı.

"Yeraltında mı?" Clarion biraz şaşkınlıkla sordu.

"Çok az," diye yanıtladı Milori. "Rüzgârdan korunmasını sağlıyor."

Zekice, diye düşündü Clarion. dışarıdan fark edilir derecede daha sıcaktı. Yine de her nefesi havada dalgalanıyordu. Soğuk, paltosundaki yırtıktan sızıyordu ama dişlerini sıkarak gevezelik etmelerini engellemek için. Bir perdenin önünde durdular.

liken. Parmak uçlarındaki kan damlalarını fark etmemeye çalıştı.

-Ve yere nasıl düştüğünü. "Alo?" Milori usulca seslendi.

Perde aralandı ve bir şifa yeteneğinin yüzü belirdi. Koyu sarı bir teni ve yüzünü sık bukleler halinde çevreleyen beyaz saçları vardı. Tıpkı Sıcak mevsimlerde şifacılar gibi o da beyaz bir elbise giyerdi; Clarion bu elbisenin çuha çiçeğinden yapıldığını fark etti.

"Milori-" Clarion'a bakınca gülümsemesi bozuldu ve yerini anlık bir şoka bıraktı. Clarion onun oldukça kötü görüldüğünü biliyordu. Kan ellerinde kurumuş ve elbisesine işlemişti.

Petra'nın ona diktiği güzel ceket, altını canlı bir kırmızıya boyamıştı. Saçlarının yarısı örgüsünden kurtulmuş ve dağınık bir şekilde sarkıyordu.

omuzlarında kısmen donmuştu. "Kim bu?" "Bu," dedi huysuzca, "Prenses Clarion."

Clarion, dehşete kapılmadan önce şifacının yüzünde en az on duygunun geçişini izledi. "Peki bu duruma nasıl geldiğini sorabilir miyim?"

Yüzünü buruşturdu. "Bazı sorunlarla karşılaştık."

"Bunu görebiliyorum." Sesine endişe karıştı. "Ve sen-" "Ben iyiyim," dedi hızla, ellerini kaldırarak.

"Güzel." Şifacı yüz ifadesini yeniden sert bir hoşnutsuzluğa dönüştürdü ama Clarion onun kendisine duyduğu sevgiyi görebiliyordu: birbirlerini uzun zamandır tanımaktan doğan bir tür aşinalık. Bu Milori'nin tebaasının onunla bu kadar rahat konuşması Clarion'u hayrete düşürmüştü. "İleride ona karşı daha dikkatli olun."

Dertli bir şekilde, "Yapacağım," diye cevap verdi.

"Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldadı Clarion Milori'ye, alaycı gülümsemesine engel olamayarak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Bu Yarrow."

"Sizinle tanışmaktan onur duydum, Majesteleri," dedi Yarrow başıyla selam vererek. "Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Ben de," dedi Clarion, bir an için afallamıştı. Hem saygı hem de sıcaklıkla muamele görmek ne kadar sıra dışıydı. Sıcak mevsimlerin daha çok böyle olmasını ne kadar isterdi.

Yarrow onları liken perdeden geçirip koğuşa soktu. Clarion kapı aralığında dondu kaldı, ellerini göğsünde kavuşturdu.

Oda, kardan platformlardan inşa edilmiş ve dallardan bir kafesle örtülmüş karyolalarla doluydu. Hepsinde işkence dolu rüyalarına hapsolmuş periler vardı. Onlardan çok daha fazlası vardı. burada, kışın. Clarion'un kalbi onlar için ve odayı saf bir suçluluk ifadesiyle inceleyen Milori için sızladı.

Bu senin hatan değil, demek istedi ama Yarrow onu zorladı. Clarion'u battaniyelerle dolu bir karyolaya yerleştirdi. Clarion bir tanesini omuzlarına doladı ve rahatlayarak iç çekti.

Milori daha yakına eğildi ve mırıldandı, "Birkaç dakika yalnız kalabilir misin?"

"Elbette," dedi cesaretle. "Git."

Başını salladı, minnettarlığı yüzünden okunuyordu. Birkaç dakika içinde hasta odasının zemininde uçarak ilerledi ve başka bir şifacı alçak sesle. Arada sırada uyuyan perilere endişeli bir bakış atıyordu.

Etrafındaki battaniye ve yastıkları telaşla düzenleyen Yarrow, "Her gün burada, biliyorsun. Yeterince sıcak mısın?"

Clarion bakışlarını Miloriden ayırdı, bakarken yakalandığı için utanmıştı. "Öyleyim, teşekkür ederim. Gerçekten mi?"

Yarrow başını salladı. "Yapabileceği bir şey yok ama..."

Ama kendini sorumlu hissediyor, diye ekledi Clarion. Bu özel duyguyu çok iyi biliyordu. "Çok önemsediyini biliyorum."

"Evet. Kış mevsiminde çok sevilir." Yarrow bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş bir an durakladı. "Seni bulduğuna sevindim. Onu bu kadar umutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Clarion bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Teninin kızararak ısındığını hissettiğinde pişman oldu. "*Benim* yaptığım bir şey değil."

"Dediğiniz gibi." Bilerek gülümsedi. "Peki, sana bir bakalım."

Clarion battaniyenin omzundan kaymasına izin verdi ve kolunu uzattı. Kanın görüntüsü midesini , ama daha önce yarayı yakından inceledi. Paltosunun yırtık kumaşı cildine yapışmış, yaranın en kötü kısmını gizlemişti.

Yarrow onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Paltonu çıkaramazsın, bu yüzden daha iyi görebilmek için kolunu kesmem gerekecek."

Clarion irkildi. Petra, başyapıtına bu şekilde acımasızca davrandığı için onu öldürecekti ama bu başka bir zamanın sorunuydu. "Sorun değil."

Yarrow başıyla onayladı ve klinikteki başka bir odaya çekildi. Ana oda mum ışığında karanlık ve rahattı.

Tavandan damlayan buz sarkıtlarının arasından kırılan ışıktaki her şey parıldıyordu. Duvarları kaplayan raflar kitaplar ve çaydanlıklarla, tentürlerle dolu meşe palamudu kabukları ve kurutulmuş bitkilerle dolu deniz camı kaselerle doluydu. Hava toprak ve yeşil kokuyordu. Şimdiye kadar,

Clarion Kış'ta ne kadar çok şeyin yetiştiğini hiç fark etmemişti. Burada yaşam olmadığına kim nasıl inanmıştı ki?

Dikkatinin, diğer iyileştirme yeteneğine yardım etmeye başlamış olan Milori'ye kaymasına izin verdi. Bir yataktan diğerine geçtiler, her perinin su içmesine yardım ediyordu. Kalbi bir anda çırpınmaya başladı. korkunç bir düşkünlük. Bir an için bile olsa onu nasıl soğuk bulmuştu?

Birkaç dakika sonra Yarrow elinde dokuma bir sepet, soğukta buharlaşan taş bir kupa ve narin bir kumaş takımıyla döndü Makas. Kana bulanmış kolunu kesti ve yara dondurucu havaya maruz kaldığında Clarion acı içinde tısladı. Yarrow makası bir takırtıyla yan masaya bıraktı ve onu daha yakından incelemek için eğildi. Clarion'un ön kolunu dikkatle bir o yana bir bu yana çevirdi. "Temiz ama oldukça derin. Senin için dikiş atmam gerekecek. Çabucak iyileşecektir ama bu gece için bir yara sargısı kullanman gerekecek."

Clarion, yaralanmasını açıklamak zorunda kalmayacağı ya da şüpheli bir seçim yapmak zorunda kalmayacağı için küçük bir rahatlama hissetti.

Yazın uzun kollu giymek. ". "

Civanperçemi bir sepeti karıştırdı ve ince çengelli bir iğnenin yanı sıra bir yaprak paketine sarılmış ardıç, usnea ve keten tohumu lapası aldı. Sessizce çalıştı, yarayı temizledi ve dikti.

Yara. Clarion kararlı bir şekilde duvara baktı ve ipliğin derisinden her çekilişinde irkilmemek için kendini zorladı. Yarrow lapa sürmeyi ve bandaj uygulamayı bitirdiğinde ona bir kupa uzattı. "Nedir bu?"

"Balsam köknarı ve keklik üzümü," dedi Yarrow. "İyileşmeye ve iltihaplanmaya yardımcı olacaktır."

Clarion fincanı dudaklarına götürdü. Reçine kokuyordu ve Tadını da almıştı. Ama ellerini ısıtmıştı ve şu anda isteyebileceği tek şey buydu. "Teşekkür ederim."

Yarrow ona sert bir bakış attı. "Kapanmadan önce yarayı tahriş etmemeye çalış. Yorucu bir şey yapmayın."

"Yapmayacağım."

"Seni eve bu lapayla da göndereceğim. Günde bir kez uygulayın." Gözlerini kısmıştı. "Unutmayın."

Clarion, Milori'nin üzerine titrenmesine nasıl izin verdiğini görebiliyordu. Yarrow oldukça güçlüydü. Clarion gülerek, "Yapmayacağım," dedi.

"Güzel." Yarrow düşünceli bir şekilde onu inceledi. "Umarım geri gelirsin

yakında, Ekselansları- belki *burada* olmasa da. Kış mevsiminde görülecek çok şey var ama bunların o korkunç gölle hiçbir ilgisi yok." O Durakladı ve aklına bir şey gelince yüz ifadesi aydınlandı. "Milori çok yetenekli bir buz patencisi, biliyorsun. Sana öğreteceğinden eminim."

Clarion gülümsedi. "Bunu çok isterim."

Elvina'nın planı şekillenmeden önce Kâbusları nasıl durduracağını bulması gerekiyordu. Kış perilerini Kâbuslar'a terk edemezdi. Reddetti. Bu inanç onun içini kararlı yangın.

Yarrow bir sonraki hastaya geçer geçmez Milori yeniden onun yanında belirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Clarion ona küçük bir gülümseme sundu. Yarrow derisindeki kanı temizlemişti. Şimdi geriye kalan tek şey düzgün bir dikiş çizgisiydi. Onu incelerken yakaladı, başını eğdiğinde bir tutam beyaz saç yerinden çıkmıştı. Düzeltme dürtüsüne direndi.

"Çok daha iyi," dedi. "Biraz üşüdüm." "Seni eve götürmeliyiz."

Evine. Winter'dan ayrılmaktan giderek daha fazla korkuyordu. "Doğru. İyi fikir."

Dışarıda Noctua onları bekliyordu, beyaz tüyleri kabarmış ve ay ışığında soğuk bir şekilde parlıyordu. İkisi de bindiler ve bu sefer Milori kolunu ona doladığında Clarion

yakın temas için minnettar olduğunu hissetti. Çıplak ön kolu soğuktan yanıyordu ve yırtık pırtık yarım kolunun altından süzülen rüzgâr onu iliklerine kadar üşütüyordu. Noctua Bahar'a doğru uçmaya başladı ve Kalınlaşan fırtınalar etraflarında dönüyordu. Karanlıkta bile kış nefes kesici güzellikteydi. Karla tozlanmış uçsuz bucaksız çam ormanları onlara doğru uzanıyordu.

Clarion yüzünü Milori'ninkine doğru eğdi ve yıldız ışığının aydınlattığı profilini görebildi. Böyle, savunmasız ve düşünceli bir haldeyken çok ciddi görünüyordu.

Onu bu kadar umutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Onun üzerinde böyle bir etki bıraktığına inanamıyordu. Yine de, eğer bu doğruysa, onu içinde bulunduğu kasvetten olabildiğince kurtarmak istiyordu. "Pek de planladığım gibi gitmedi."

Onu bir kahkaha ile irkiltti. Hoş bir sestti, nadir olduğu için daha da tatlıydı. "Hayır, kesinlikle öyle olmadı."

"Ama bir yolunu bulacağız," dedi. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak." "Bir dahaki sefere," diye yineledi, bir söz kadar ciddiydi.

"Önce ceketimi tamir ettirmem gerekecek." Kolundaki gevşek bir ipliği çekiştirdi. "Ne kadar süreceğini bilmiyorum. İlk seferinde yapması birkaç gün sürmüştü."

"Benim için sorun değil," dedi. "Seni bekleyeceğim."

Clarion bakışlarını dosdoğru ileriye sabitlerken kaşlarını çatı. Yüzünde korkunç derecede savunmasız bir şey vardı. *Yalnızlık*. Nasıl olur da olamaz mıydı? Zamanını okunamayan kitapları karıştırarak, sınırda bekleyerek ya da koruyamadığı bir hapishanede devriye gezerek geçiriyordu. O kadar ve sonsuza dek başarısızlığa mahkumdur.

"Seni ziyarete gelebilirim," dedi ve hemen başka bir cümle kurmayı diledi. Kendi kulaklarına fazla hevesli gelmişti. Boğazını temizledi ve ekledi: "Eğer zaten orada bekliyor olacaksan. Sonraki adımlarımızın ne olacağı konusunda strateji geliştirebiliriz."

Onun sahte kayıtsızlığına uyarak, "Nasıl " diye cevap verdi. Kadın ona "Nasıl istersem *mi?*" der *gibi* bir bakış attı.

Görünüşe bakılırsa, yüzündeki ifadeyi koruyamayınca yumuşadı. "Bunu isterim."

Kulaklarının ucundaki belli belirsiz pembe yanmayı da yanlış anlamadı. "Peki o zaman," dedi. "Yarın görüşürüz."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye . "Yarın."

Garip bir hafiflik -bir tür sersemlik- içini doldurdu.

Kış Ormanı'nın üzerinde yükselmelerine rağmen Clarion serbest düşüş hissine kapılmıştı. Kâbuslar ve Milori arasında, başını umduğundan çok daha fazla belaya sokmuştu.

Ertesi sabah, Clarion ve Artemis günün ilk ışıklarıyla birlikte Petra'nın kapısının önünde durdular. Kendini içinde bulunduğu tehlikeye rağmen, Clarion

garip bir şekilde iyi bir ruh hali içinde uyandı. Tabii bu, Petra'nın tüm ayını olmasa bile gününü mahvetmek üzere olduğunu anlayana kadar böyleydi. Çantasında Petra'nın onun için cömertçe diktiği yırtık, kan lekeli ceket vardı. Eğer alınacak iyi bir haber varsa

Tüm bu çileden sonra, botların itiş kakıştan sıyrıklarla kurtulmuş olmasıydı.

"Kapıyı çalacak mısınız?" Artemis sordu.

Clarion gözlerini kapıya dikmiş olduğunu ve çenesini sıkıldığını fark etti. Yüzünün gevşemesini diledi. "Kendimi zihinsel olarak hazırlıyorum."

Artemis ona sempati ile acıma arasında bir yerde duran bir bakış attı. "Eminim anlayacaktır."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Clarion kuşkuyla. Artemis bile kendi sözleriyle tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Müdahale etmeniz gerekebilir."

"Hazırda bekliyorum."

"Güzel." İç çekerek kapıyı çaldı. "Petra, benim."

Petra kapıyı açana kadar bir saniye bile geçmedi. Yorgun görünüyordu ama sanki uzun süredir ayaktaymış gibiydi. Yüzü çoktan yağla kaplanmıştı ve demirci ocağının sıcaklığı içeriden istikrarlı bir şekilde yayıldı. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Clarion masumca gülümsedi. "Dawn?"

"Tam olarak-" Artemis'i gördüğünde boğuk bir ciyaklamayla sözünü kesti. "Oh. Günaydın."

"Günaydın," diye cevap verdi Artemis yapmacık bir şekilde.

Clarion kızgınlığını belli etmemeye çalışarak bakışlarının bir süre aralarında gidip gelmesine izin verdi. "Bizi içeri davet edecek misin?"

Petra inledi ama onları kabul etmek için kenara çekildi. "Gözlerinde yine o bakış var. Bu sefer ne oldu?"

Clarion *en iyisinin bu işi bitirmek* olduğuna karar verdi. Petra'nın mutfak masasındaki yeni bir çöp yığınının temizledi, ardından çantasının içindekileri masanın üzerine bıraktı.

Petra yumuşak bir dehşet çığlığı attı. "Ne *yaptın* sen?" Clarion yüzünü buruşturdu. "Küçük bir kaza geçirmiş olabilirim."

Artemis, "*Bunu daha iyi halledebilirdin*" diyen düz bir bakışla onu .

"Tüm sıkı çalışmam mahvoldu! Tamamen mahvoldu!" Petra eline aldı paltosunun pürüzlü bir şekilde kesilmiş koluna takıldı. Bir süre inceledikten sonra şaşkın bir çığlık atarak odanın diğer ucuna fırlattı. "Bu *kan* mı?"

"Sesini alçalt," diye tısladı Clarion. "Evet, bu kan. Endişelenecek bir şey yok."

Petra Clarion'un omuzlarını tuttu ve sarstı. Göz ucuyla Artemis'in sanki müdahale edip etmemeyi tartışıyormuş gibi kıpırdadığını gördü. Sonunda, uzun süre acı çeken bir iç geçirdi ve kollarını arkasında kavuşturdu.

"Endişelenecek bir şey yok da *demek*?" Petra talep edildi. "Ortalıkta dolaşan canavarlar var ve sen aniden Kış Ormanı'nda gezip tozmaya karar verdin ve şimdi de kıyafetlerin kan içinde kapıma mı geliyorsun?"

Her ne kadar bu öneriye içerlemiş olsa da Petra böyle söyleyince Clarion kulağa biraz kötü geldiğini düşündü. "Olduğundan çok daha kötü görünüyor. Yaralanmadım. Çok kötü değil, Her neyse."

Petra'ya ön koluna bağlanmış ince gazlı bez şeridini göstermek için kolunu yukarı çekti. Neyse ki dikişler gizlenmişti. Altında. Petra onu bıraktı ve ağır ağır bir koltuğa yığıldı. Odanın uzak köşesindeki bir şey devrildi ve yere çarptı. Petra zorlukla irkildi. "Bilmek istemediğimi biliyorum, ama bilmemenin bilmekten çok daha kötü olduğuna karar verdim. alternatif. Neyin var senin?"

Sesinde her zamanki endişesinden daha derin bir şey vardı. Orada gerçek bir yalvarış vardı ve Petra gözlerinde bir suçlamayla ona bakıyordu: *Seni artık tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.*

Petra'yı hayal kırıklığına uğratmaktan ve bunu nasıl durduracağını bilememekten nefret ediyordu. Ama ona karşı dürüst olamıyorsa, artık nasıl bir dostlukları olabilirdi ki? Clarion birlikte yaşadınca şeyden sonra onu kaybedemezdi.

"Eğer sana söylersem," dedi Clarion, "kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Kış Ormanı'na gideceğini daha önce kimseye söylememiştim," dedi yenik bir ifadeyle. "Yine de sır saklamaktan nefret ediyorum Clarion. Bu konuda berbat olduğumu biliyorsun ama... deneyeceğim. Senin için."

Clarion, toplayabildiği kadar ciddiyetle, "Çıglık atmayacağına da söz vermelisin," dedi.

Petra ona ters ters baktı, Clarion da bunu bir anlaşma olarak algılamayı tercih etti. "Yaklaşık iki hafta önce, Kâbus ilk kez görüldüğünde

Pixie Hollow, Kış sınırına gittim. Orada bir iz bulacağımı düşündüm. Bulamadım ama orada başka bir şey vardı... yani *biri*." Derin bir nefes aldı. "Kış Ormanı'nın Müdürü."

Petra bayılmanın ya da yanmanın eşiğinde görünüyordu. "Kış Ormanı'nın Müdürü mü? Kış Ormanı'nın Müdürüyle mi tanıştın?"

"Sadece dinle." Clarion onun dirseğini tuttu. "Ben biraz İlk başta şüpheliydi. Onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değil." "Ne kadar güven verici." Petra soluk soluğa güldü, ses yıpratıcıydı kenarlarda. Sonra bir şey dank etti. "Birden çok kez karşılaştınız o zaman?"

"Birkaç tane."

Petra'nın nefesi kesildi. "Onu görmek için mi sınırı geçtin?"

Clarion kızardı. "Evet. Ama-"

"Bir *çocuğu* görmek için gizlice dışarı mı çıkıyorsun?" Petra'nın sesi olumlu geliyordu.

tiksindi, ama gerçek bir ısırtık yoktu. Serçe erkekleri hiçbir zaman gözüne kestirmemişti; güzel birini bulma fikri uğruna canını ve uzuvlarını riske atacak kadar kafa karıştırıcıydı.

Artemis şüpheli bir şekilde boğuk bir kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı.

" bir şey değil!" Clarion itiraz etti ve bunun tam olarak bir inkâr olmadığını çok geç fark etti. Petra'nın gözleri acımasız bir zaferle parlıyordu. "Kâbusları durdurmanın bir yolunu bulduk. Bu yüzden sana ihtiyacım var-"

"Ve onları durdurmak mi görünüyor?" Petra parmağıyla köşede buruşmuş duran paltoyu işaret etti. "Senin bu işte hiçbir rolün olmamalı. Bu çok tehlikeli."

Clarion sesindeki hayal kırıklığını engelleyemedi. "Her şeyin çok tehlikeli olduğunun söylenmesinden bıktım."

"Ama *öyleler*. Bunun sizin için hiçbir zaman bir endişe kaynağı olmadığını biliyorum ama bazılarımız kuytu köşelerimizde mutlu oluyoruz."

"Petra..."

"Hayır, kraliçe sesini bana karşı kullanma," dedi neredeyse yalvarırcasına. "Bunu yapmayacağım. Eve bu şekilde gelmeni izleyemem. Tekrar. Ben bir tamirciyim, şifacı değil. Ceketini yamalayabilirim ama *sen*."

Bir an için, Petra'nın atölyesinin karanlığında birbirlerine bakarak kırılgan bir sessizlik içinde kaldılar. Clarion hissetti ki Gerçekten de canavarca. Petra onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? Kendisini görmezden gelen bir tür pervasız kışkırtıcı olduğunu mu?

Bunca yıl rahatsızlık mı?

Artemis, açıkça alana ihtiyaçları olduğunu hissederek, sözsüz bir şekilde

kapıdan dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandığında Clarion sesini yeniden buldu. İçindeki acıyı tutmak için mücadele etmek zorundaydı. "Başka bir seçeneğim olsaydı istemezdim. Güvenebileceğim başka kimse yok."

Petra endişeyle içini çekti. "Hem sen hem de Elvina planlarınızın işlemesi için bana güveniyorsunuz. Bu pozisyonda olmak benim için hiç kolay değil."

"Biliyorum." Suçluluk duygusu Clarion'un içine işledi. "Ama planı yanlış yönlendirilmiş. Kraliçenin görevi tebaasının refahını sağlamaktır, koca bir diyarı kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakmak değil."

Petra kaşlarını çattı ve dalgınca bir çift dikiş makası aldı, yüzündeki çatışma açıldı.

"Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm," diye devam etti Clarion, "ve geldiğinde dikkatli olacağım. Ama bunu bırakıp gidemem. I

Desteyinizi alsam da almasam da almayacağım, çünkü ilk kez yapmam gereken şeyi yaptığımı hissediyorum."

Petra inledi: teslimiyetinin yaklaştığını gösteren bir işaretti bu. "İyi. *Güzel*. Bunu benim taç giyme hediyem olarak kabul edin. Ama bana yine lime lime dönerse-

"Olmayacak," diye araya girdi Clarion nefes nefese. "Teşekkür , Petra."

"Minnettarlığınız sizde kalsın." Çalışma masasına geri döndü ve aletlerini yeniden düzenlemeye başladı. "Sadece yaşa."

Clarion'un nefesi boğazında düğümlendi. "Yapacağım."

“Ekselansları?”

Clarion irkilerek uyandı ve kendini oldukça onursuz bir şekilde yazı masasının üzerine yığılmıştı. En azından şaşkınlıktan sandalyesinden düşmekten kurtulmayı başarmıştı. Kapıya doğru döndü. telaşlı görünümlü dikiş ustası eşiğin üzerinde duruyordu. Artemis hemen arkasında belirmiş, özür dileyen bir ifade takınmıştı.
onu durdurmaya çalıştım.

"Merhaba," dedi Clarion kan kaybedercesine.

Başını ön koluna yasladığı için parmak uçları uyuşukluktan karıncalanıyordu. Öğleden sonra güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve Clarion bu durumdan bir nebze de olsa rahatsızlık duyuyordu. Bir süredir

Saatlerdir uyuyordu ve tam olarak ne zaman uykuya daldığını hatırlayamıyordu. Kesinlikle kestirmeye niyetlenmemişti.

Puslu bir şekilde, adımlarını geri takip etti. Petra ile tartışmasından sonra

Sabah, haftalık konsey toplantısına geç gelmişti ve çay fincanının içindekileri notlarının üzerine dökmeye başlamıştı.

Bahar Bakanı'nın yeni elbisesini . Evine döndüğünde

oda, hala utançtan sıcak, defterindeki çay ve mürekkep girdabını çözmeye çalışmıştı....

Bu olmalı. Belli ki geç yatmak ve erken kalkmak ona iyi gelmiyordu.

"Bölmek istemezdim," dedi dikiş ustası nazikçe. "Ama elbise provanız var."

Bugün elbise provası olduğunu tamamen unutmuştu.

Patch, kraliyet terzisi, hiç şüphesiz onun

Geç kalmıştı. Taç giyme töreni için çoktan bir elbise dikmişti ama Clarion'un balo için yeni bir elbiseye ihtiyacı olacaktı.

"Teşekkür ." Clarion avuçlarının içlerini gözlerine gömdü. "Gidelim mi?"

Dikiş yeteneği onu Patch'in götürdü. Yardımcı-yetenekler-toz alma ve cilalama görevlileri de dahil olmak üzere koridorlarda koşuşturuyor ve organizatör görevlilerin peşinden gidiyorlardı. Clarion'un ikincisine Elvina'nın Güvenilir Dekoratörler Çemberi diyorlardı. Bunlar sarayda dolaşüyor, yardımcılarına emirler yağdırıyor ve diğerlerinin çalışmalarının her ayrıntısını değerlendiriyorlardı. Dikiş konusunda yetenekli rehberinin dikkat çekici bir şekilde ve ustalıkla onlardan kaçındığını fark etti.

Nihayet vardıklarında, ani bir "İşte buradasınız!" sözüyle karşılandılar.

Patch stüdyosunun ortasında süzülüyordu. Dar yapılı, köşeli yüz hatlarına sahipti ve sanki uzun zamandır güneş görmemiş gibi huş ağacı beyazı bir teni vardı. Koyu kahverengi saçları Siyah zambaktan yapılmış zarif pelerininin üzerinde düzgün bir örgü oluşturmuştu. Uzun bir terzi bandı boynuna bir yılan gibi dolanmıştı.

Patch koyu renk giysiler giyerken, odayı kaplayan raflarda akla gelebilecek her tonda kumaş yığınları vardı. Yarım kalmış giysiler mekâna dağılmış elbise formlarını kaplıyordu ve tüm stüdyo, süslü çerçevesinin içinde duran aynadan yansıyan ve Patch'in sepetlerde topladığı örümcek ağı çilelerinin üzerinde parıldayan güneş ışığında parlıyor gibiydi. Pencerenin hemen dışında, Peri Tozu Ağacı'nın dalları arasında uçsuz bucaksız bir ağ uzanıyordu, her bir tel öğleden sonra ışığında altın bir iplik gibiydi. Patch'in kaynak yaptığı yer burasıydı.

muhteşem nakış ve dantelleri için ipek kullanıyordu. Hiç şüphesiz, küre dokumacısı arkadaşşı Fil de ağının ortasında güneşleniyordu.

Ama Clarion'u odaya girdiğinde çarpan şey Yaz Bakanı oldu. Aurelia bir koltuğa oturmuş, zarif bir eliyle çenesini destekleyerek güneş ışığının altında . Ayçiçeği yapraklarından bir elbise giymişti; canlı altın rengi elbisesi ile tezat oluşturunuyordu.

koyu siyah ten. Her zaman olduğu gibi, yazın kendisi parlak ve ışıltılı görünüyordu.

"Bakanım," dedi Clarion şaşkınlıkla. "Burada ne işiniz var?"

Aurelia'nın altın rengi gözleri merakla ona bakıyordu. "Seni daha önce özledim."

Clarion'un kafasına dank etti. Aurelia'yla buluşmasını kaçırmıştı, çünkü uyuyakalmıştı. "Oh, hayır. Çok özür dilerim."

"Olur böyle şeyler." Aurelia umursamaz bir el salladı. "Seninle burada tartışamayacağım bir şey değil. Taç Giyme Balosu'nun menüsü hakkında fikrinizi almak istedim. Aşçılık yeteneklerimden bazılarını getirdim ama Patch onları bu odadan kovdu."

Patch bakana ters ters baktı. "Çünkü o cüppeyi kirletirlerse, ben-"

"Huzur." Aurelia bir esnemeyi bastırdı. "Sen bitirene kadar bekleyebilir." "Güzel."

Patch hiç vakit kaybetmeden Clarion'u gizlilik perdesinin arkasına götürdü.

Orada, Taç Giyme Balosu için giyeceği elbise onu bekliyordu. Kumaş ışıltılı parlıyor ve ellerinde su gibi hareket ediyordu. Clarion, yaralı kolunu gözlerden saklamak için elinden geleni yaparak elbisesini çıkardı. Patch, eğer bunu fark ettiyse bile, üzerinde durmadı. O

Onu balo elbisesinin içine pratik bir kolaylıkla bağladı, sonra omuzlarından tutarak ana odadaki aynaya doğru yönlendirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

Doğrusu, Clarion'un şimdiye kadar sahip olduğu en güzel şeydi. Elbisenin etekleri altın rengi kumaştan dökülüyor ve uzun, zarif bir tren şeklinde açılıyordu. Transparan kumaştan yapılmış kollar, elbisenin zemin. Hareket ettiğinde, bir pelerin gibi arkasında dalgalanıyorlardı. Bunun içinde kendini neredeyse bir kraliçe gibi hissediyordu. "Bu mükemmel, Patch. Bayıldım buna."

Clarion hem Aurelia'nın hem de Patch'in onaylayan bakışlarının kendisine yansıdığını gördü.

"Mükemmel," dedi Patch, memnun olduğu belliydi. "Sadece birkaç son ayarlama yapacağım."

Yirmi dakika bir bulanıklık içinde geçti. Patch elbisenin eteklerine ve kollarına iğneler geçirirken, Yaz Bakanı bir süreliğine iznini isteyip, aşçılardan oluşan maiyetiyle birlikte geri döndü. Patch'in yüzünde hissedilir bir hoşnutsuzluk vardı.

Clarion stüdyosunun köşesinde koca bir çay servisi yapıyor.

"Herhangi bir şeyde bir leke bulursam, *bir* damla bile *olsa*-"

Aurelia hiç bozuntuya vermeden, "Bulamazsın," dedi.

İkisi tartışmaya başladılar ama Clarion onların söylediklerine odaklanmakta zorlanıyordu. Kimse onunla doğrudan konuşmazken, uzak tutmaya çalıştığı her şey üzerine kapanıyordu: yaklaşan taç giyme töreni, Kâbuslar, Milori.

Olabildiğince çabuk Kış'a dönmek zorundaydı.

Sonunda, Patch elbisesine iğneler batırmayı bitirdiğinde, onu gizlilik perdesine geri götürdü, böylece geldiği elbiseyi tekrar giyebildi. Patch balo elbisesini neredeyse

Kolunun üzerinden saygıyla baktı, sonra seslendi: "Tamamen senindir, Aurelia."

Clarion yeniden ortaya çıktığında Aurelia, aşçıların köşeye kurdukları masaya . Patch'in süslü örümcek ipekli dantel masa örtülerinden birinin üzerinde en güzel yemeklerden biri vardı.

Clarion'un şimdiye kadar gördüğü en çökmüş üründü. Katmanlı bir stantta, bazıları ince kabak yuvarlaklarıyla doldurulmuş etkileyici bir tart sergisi sergileniyordu

ve domates, diğerleri kayısı ve böğürtlen dilimleriyle. Yanında bir kase karpuz gazpacho, bir dal nane ve çiseleyen zeytinyağı ile süslenmişti. Kakule ve tarçın kokan reçel cepleri olan bir erikli kek bile vardı.

Her şey yazın renkleri ve kokularıyla doluydu. Saf bir neşe uyandırıyor ya da uyandırmalıydı. Tüm bunlara bakmak Clarion'a garip bir şekilde soğuk hissettirdi. Yaşadıklarından sonra burada oturup nasıl bir parti planlayabilirdi ki?

Kışın görülmüş mü? Pek çok peri kendilerini kurtarması için ona güveniyordu. Ama şu anda Aurelia, yüzünde beklentiye benzer bir ifadeyle onun karşısında oturuyordu.

Clarion, Aurelia'nın karşısındaki yerini alırken gülümsemek için kendini zorladı. "Her şey inanılmaz görünüyor."

Aurelia biraz rahatladı. "İsteddiğiniz ayarlamaları "

Clarion gözlerini yere dikti. Nereye bakacağını bilemiyordu. başladı ve stres iştahının çoğunu çalmışken bunu nasıl başaracağını pek bilmiyordu. Yine de tabağını her yemekten küçük bir örnekle doldurdu ve tadına bakmadan yemeye başladı pek bir şey yok.

Aurelia ilk lokmasını yarıladıktan sonra bir iç çekti. "Senin Majesteleri, bir sorun mu var? Başka bir yerde olduğunuzu görebiliyorum."

Clarion tam olarak çiğnemedi yutkundu. "Hayır, hiçbir şey."

Aurelia onu altın sarısı bir bakışla süzdü. "Belki de seni buluşmamızdan alıkoyan da aynı şeydir?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece... her şey çok hızlı geliyor."

Taç giyme töreni her geçen gün daha fazla gözüne batıyor ve verdiği sözleri tutamayacağını daha fazla hissediyordu.

Herkes. Zaman parmaklarının arasından kayıp gitmişti. Ve şimdi, en yakın ilişkilerinin bile artık sağlam olmadığından korkuyordu.

"Ah." Aurelia dalgınlıktı. "Özellikle Anakara'da yaz, hem hiçbir şey yapmak istemediğiniz hem de her şeyi yapmak istediğiniz, zıtlıkların mevsimi. İnsanların bütün bir günü hiçbir şey yapmadan Bütün gece yıldızların altında dans etmek için çimlere uzanmak gibi. Sıcaklığın onlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Böyle bir lükse sahip olmayı ne kadar isterdi. "Anlıyorum."

"Demek , sanırım, yaz mevsiminin bizi zamanımızın tadını çıkarmaya teşvik ettiği, hangi yolu seçersek seçelim."

Clarion gözlerini tabağına indirdi ve dalgınca çatalıyla bir tartı itti. Belki sağlam bir tavsiyeydi ama bunu uygulamak için hiçbir yol düşünemiyordu. Üzerinde çok fazla baskı vardı ve onun için çok fazla şey tehlikedeydi. "Bu sefer tadını çıkarmakta zorlanıyorum."

Aurelia ona kaşlarını çattı. "Tıpkı yaz gibi, tahta çıkmadan önceki bu kısa an da gelip geçici. O halde bunu ne istediğin ve kim olmak istediğin konusunda uyanık olman gereken bir zaman olarak düşün."

zaman istememem gereken şeyleri istemişimdir, demişti Milori'ye bir keresinde.

Ama şimdi o kadar da emin değildi. Kendine izin verdiğinde Pixie Hollow'u düşündü, birleşik ve güvenli. Saygının mesafe anlamına gelmediği Kış mevsiminin sıcaklığını düşündü. O Milori'yi düşündüm.

O özgürlük ve mutluluk anları güç gibi bir şey hissettirmişti. Kendi yolundan çekilse nasıl olurdu? Eğer içgüdülerine güvenir miydi? Kendisine öğretileni değil de doğru hissettiğini yapsaydı ne olurdu? İnanç, güneş ışığı gibi onu aydınlatıyordu. İçinde. Belki de kalbi onu hiç yanlış yönlendirmemişti.

O akşam Clarion sınıra geri döndü. Burada, çapraz oturarak- Bahar ve Kış arasındaki köprüde bacak bacak üstüne atmış, soğuğun en hafif fısıltısını teninde hissedebiliyordu; karla karışık esintinin bileğine dolandığını da. Sanki onu daha yakına çağırıyor, dantelli kırıgılarla kaskatı kesilmiş solgun çimlerin üzerinde sürüklenmeye davet ediyordu. Artık bu çekimden asla kaçamayacaktı.

Buzdan oyulmuş kütüphanelerin, kızakla geçilebilen dağların ve kurtları dost edinen perilerin olduğu bu yerin ne kadar büyülü bir yer olduğunu ilk elden deneyimledi.

Onun başka hiçbir sıcak perinin yaşamamış olması ne kadar üzücü.

Clarion başka bir varlık hissettiğinde ürperdi. Başını kaldırıp baktığında, Milori'nin uçuşundan alçalmaya başladığı anı yakaladı. Belli ki kadının bir parçası ona uyum sağlamıştı ya da belki de onu arıyordu.

Yanındaki toprağa nazikçe indi

Kanatlarından dökülen ısıltı, karı ay ışığı gibi gümüşleştiriyordu. Bu kez, kalbinin cevap veren kıpırtısı için kendini uyarmadı.

Kendine bu izni vermenin ne zararı olabilirdi ki?

"Geri dönmüştün." Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek ve onun da bu buluşmayı en az kendisi kadar iple çektiğini bilmek içini ısıttı.

"Bu gece burada olacağıma söz vermiştim," diye karşı çıktı Clarion. "Ayrıca, Yarrow bana paten kaymayı öğretebileceğini söyledi. Bunun için geri gelmeliyim."

"Öyle mi yaptı?" Yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi, sonra onları sakinleştirdi. "Sanırım bunun nedeni

kızıktan düştüğünü görmek. Seni buzun üzerine koyduğumuzda kim bilir neler olacak?"

Clarion ona ters ters baktı ama gözlerindeki pırıltı karşısında fazla öfkelenemediğini fark etti. Yavaşça kendini onun yanına yere bıraktı. Karanlıkta neredeyse diz dize oturuyorlardı, dokunacak kadar yakındı. Bu düşünce bile tenini elektrik gibi karıncalandırdı. *Saçma*, diye kendini azarladı. Çok daha yakınlardı dün gecedен daha fazla. Ama o zaman, bu zorunluluktan kaynaklanmıştı. Nedense bu çok daha savunmasız hissettiriyordu. Özellikle de o ona bakıyordu. Clarion orada tam olarak ne gördüğünün adını koyamıyordu ama bu onun içinde korkunç bir özlemin yükselmesine neden oldu.

"Bir gün sana öğreteceğim." Sesi alçaktı, neredeyse hüzünlüydü. Kendini bir hayalin içinde kaybetmiş gibiydi. Clarion'un ne konuştuklarını hatırlaması bir an aldı.

"Sana veriyorum," dedi, biraz soluk soluğa.

Milori onun kolunun en ucunu yokladı. "Kolun nasıl?"

"Tamam." Clarion kumaşı dirseğine kadar çekti ve kolunu ters çevirdi. Sargıyı daha önce çıkarmış ve şok olmuştu; altındaki yara olduğundan günlerce daha eski görünüyordu. Ne şişlik vardı, ne de komplikasyonlar. Ona alaycı bir gülümseme sundu. "Şifacılarınıza daha fazla güvenmelisiniz."

Bir nefes çekti. "Biliyorum. Ancak bunun sadece küçük bir yara olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzun farkındayım. Daha kötü bir şey olsaydı..."

"Milori." Clarion sınırın ötesine uzandı ve elini onun koluna koydu. Korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı, sonra gözlerini onunkilere dikti. Parıltısı yüzünü altın rengiyle yıkadı ve solgun gözlerini alevlendirdi. Bir an için onun teninin serinliğini ve sıcaklığını hissetti. ve kendisinininkine karşı yumuşaktı - ve kışın acı soğuğu, onunkinin üzerine konan başka bir rahatlatıcı el gibi. Bu düşünce göğsünün ağrımına neden oldu.

"Lütfen kendini suçlama," diye devam etti. "Karşıya geçmek benim seçimimdi. Tehlikeleri biliyordum. Ciddi şekilde yaralanmış olsaydım bile bu benim hatam olurdu, sizin değil."

Tıpkı Rowan'ın başına gelenlerin onun suçu olduğu gibi. Aniden bastıran utanç duygusuyla nefes aldı.

"Bu doğru değil," diye itiraz etti.

"Öyle. Eğer sihrimi daha iyi kullanabilseydim. Böyle tehlikeli bir pozisyon. Kimse bir kâbusun içinde sıkışıp kalmayacaktı. İki diyarın da endişelenmesine gerek kalmazdı. Ama benim yok ve bu yüzden kimseyi kurtaramıyorum." Bu duyguların yüzeye bu kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Bu duygularla ona bakmaya dayanamıyordu.

akıyordu. Şimdi sel kapağını açtığına göre, kendini onlara ses vermekten alıkoyamayacağını fark etti. "Ne tür bir kraliçe olacağım? Tüm Pixie Hollow'da yapmak için doğduğu tek şeyi yapamayan tek peri benim."

Milori elini onunkinin üzerine koyarak havanın tanıdık soğuşunu kovaladı. Parmaklarını onun koluna geçirmeye başladığını fark etmemişti. Milori'ye ne kadar yaklaştığını kesinlikle fark etmemişti. ağlıyordu. Yavaşça ona olan bağını gevşetti ve umutsuzluğunun körelmiş kenarından başka bir şey kalmadı. Bir süre sonra onu bıraktı ve Clarion kolunu Bahar'ın sıcaklığına doğru çekti. Bir süre sonra Temas eksikliği olması gerekenden daha fazla bir kayıp gibi hissettirdi.

Milori, "Kontrolünüz dışındaki şeyler için kendinizi suçlamamalısınız," dedi.

Kalın bir kahkaha attı ve dökülmek üzere olan gözyaşlarının arasından gözlerini kırptırdı. Parmak uçlarını gözlerinin altında gezdirdi. "Tavsiyemi bana geri çeviremezsin. Kendin kabul edene kadar olmaz."

"Bu durumda, geri alıyorum." Zar zor da olsa gülümsedi. "Kendini sandığın yeteneksiz bir kraliçe değilsin. Senin standartlarında olmasa bile sihri kullanabilirsin. Bunu bizzat gördüm."

"Çok nadiren," diye itiraz etti Clarion. "Ayrıca, onu kullanmayı başardığımda bile bilincinde değilim. Bu pek sayılmaz."

"Oradan başla o zaman."

Clarion şaşkın bir kahkaha attı. "Gerçekten bana sihir dersi mi vereceksin?"

"Dalga geç benimle." Ona doğru eğildi ve bir dizini göğsüne doğru çekti. "O anlarda ne hissediyorsun?"

"En kolay geldiği anlarda mı?" Clarion iç çekerek avuçlarının üzerine yaslandı. Başını gökyüzüne doğru eğdi ve ışığın yavaşça süzülüşünü izledi. "Korku. Sonbahar'daki Kâbus saldırısı sırasında bir anda aklıma geldi."

Milori merakla öne doğru eğildi. "Peki ya elinden kayıp gittiğinde?"
Bununla tam olarak nereye varmak istiyordu?

"Kendimi hatırlıyorum. Korkumun üstesinden gelmeyi hatırlıyorum. İrademi kontrol etmeyi ve onu şekillendirmeyi. Sanırım gücümü kullanmak kolay. Onu işe yarar bir şeye dönüştürüyor..." Onun yüz ifadesiyle sustu, inanamamakla endişelenmek arasında bir yerde kalmıştı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Önemli bir şey değil." Tereddüt etti. "Sadece bana öyle geliyor ki korkunu bastırmaya çalışmak seni engelliyor. Aslında gücünüze en kolay başkalarını korumaya çalıştığınızda, başkaları için korktuğunuzda ama harekete geçecek kadar cesur olduğunuzda erişiyor gibisiniz."

Ona anlamlı *bir* bakış daha atıyordu; "*İşte böyle bir kraliçe olacaksın*" der gibiydi. Clarion gözlerini kaçırdı. Kendisi hakkındaki en kötü düşüncelerine meydan okumak gibi uygunsuz bir hüneri vardı. Onu neredeyse asil biri gibi gösteriyordu.

"Belki." Kaşlarını çatı. "Ama Elvina bana bunu yapmam gerektiğini söyledi. Gücümüze en kolay zihniniz açıkken erişebileceğinizi söyledi."

"Belki de bunu sizden farklı bir şekilde ." Milori elini uzattı. Bir anda, önündeki hava ışıltı. Narin buz kristalleri gün batımında parıltıyor, dönüyor ve avucunda bir buz küresine dönüşüyordu. "Bana bunu yapmayı kimse öğretmedi. Çoğu kış perisi için durum böyledir. Bunu şunun için söylemiyorum

Korktuğunuz şeyi onaylayın ama... Yersiz konuştuğum için beni bağışlayın ama bu tavsiyenin size yarardan çok zarar getirmiş olması mümkün.

Sihirini nasıl kullanacağını zaten biliyorsun. Tüm periler bilir. Sana söylediği şeyi bırakırsan ne olur?"

inatçı direnç alevlendi. Elvina onu yanlış yönlendirmiş olamazdı. En azından kasıtlı olarak değil. Clarion'un tüm hayatı boyunca Elvina mükemmel bir kraliçe imajıydı - kendisine örnek alması gerektiğini bildiği her şey. Doğal olarak bu, sihrini kullanma biçimine kadar uzanıyordu. Ama Milori'nin değerlendirmesi korkunç derecede mantıklıydı.

Clarion ne zaman içindeki yıldız ışığının kaynağından çıkardığı sihir kıvılcımını kontrol etmeye çalışsa, içindeki duvarlar

Zihni darmadağın oldu. Onu bu kadar kısa bir süredir tanıyan birinin kalbini delip geçmesi onu şaşırtmıştı.

Bunu, ne istediğinize ve kim olmak istediğinize dair uyanık olma zamanı olarak düşünün.

"Nasıl olduğundan emin değilim."

"Bu sana gelecek," dedi. "Sen bunun için yaratılmışsın."

Onun güvencesi, içindeki o sesin -haftalarca onu rahatsız eden o iğrenç kendinden kuşkunun- yatışıp sessizleşmesini sağladı. "Cesaret verici," diye cevap verdi. "Ama pek pratik değil."

Milori bir an için bunu düşündü. "Korktuğunuzda sihrinizin size daha kolay geldiğini söylemişsiniz. Belki de bu korku değildir - ama bir ana tamamen daldığınızda, ister olumlu ister olumsuz."

"Bu kadar çok düşünmeyi bırakmamı mı öneriyorsun?"

Yine o alaycı küçük gülümsemesiyle gülümsedi. Parmaklarının kıvrılmasıyla, elindeki buz küresi ince bir tozuna dönüşerek parçalandı. Bu

Rüzgâr alıp götürene kadar teninde parıldadı. "Onun gibi bir şey."

Korkunç bir teori değildi. "Şimdi denememi ister misin?"

"Eğer istersen," dedi.

Neden olmasın? Olmak istediği başka bir yer yoktu.

Clarion gözlerini kapadı ve denedi-Hayır, *deneyemezdi*. Bu, alıştırmamanın tüm amacı sadece olmakken, amacına ters düşüyordu. Yine de, Milori'yi orada hissedebiliyorken tamamen orada olmak çok zordu. Özbilinç bunu tamamen imkânsız hale getirecekti. Gözlerini tekrar açtı, ona bunu başaramayacağını söylemeye hazırlanıyordu ki Milori'nin görüntüsü onu her seferinde susturdu.

Protesto.

Ona edilecek bir şeymiş gibi bakıyordu. Kızın ona baktığını fark ettiğinde ifadesi yumuşadı ve saklanmadı.

Sanki yakalanmayı beklemiyormuş ama bunu çok da umursamıyormuş gibi ona baktı. Gözlerindeki açık özlemin yanlış anlaşılması mümkün değildi. Ona daha önce bir kez böyle baktığını fark etti: Kış'a ilk geçtiği zaman. Adamın onu tam olarak ne kadar zamandır öpmek istediğini merak etti ve bu kadar kayıtsız kaldığı için kendini gerçekten de çok aptal hissetti.

Yine de Milori donmuş gibi oturuyordu.

Kar, ısıltılı, kışkırtıcı bir şekilde sadece bir santim uzağına düşüyordu. dönüyordu. Sınıra bu kadar yakınken -ona göre- nefesi havada yumuşak bir beyaz tüy gibiydi. Clarion, soğuk bir omzunu, sonra da kulağının kabuğunu yıkayana kadar daha yakına kaydı. Bu garip bir histi: Yarısı sıcak mevsimlerde güvendeydi, yarısı soğuktan kırılıyordu. Dikkatle, neredeyse saygıyla, parmak uçlarının onun çenesinin çizgisini izlemesine izin verdi ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Aralarında bıraktığı boşluk bir soruydu ve adam bu soruya hemen cevap verdi. Eli boynunun yan tarafını kavradı ve dokunuşu tenini ürpertmesine rağmen içinden bir sıcaklık aktı.

Clarion tamamen Winter'a doğru eğildi ve onu öptü.

Dudakları değdikçe, içinde bir şeyler kaynak suyu gibi kabarıp taşıtı.

Mutluluk, o

Düşünce, şimdiye kadar hissettiklerinden çok daha saftı ve sihirliydi. Büyünün kemiklerinde dolaştığını ve parmak uçlarında dokunduğunu hissetti.

kendini uyguladı. Bu kez, ustalaşması gereken bir şey gibi hissetmiyordu. Bir nehir gibi, derin ve tükenmez bir kuyu gibi hissetti. Tüm vücudu yumuşak altın bir ışık yayana kadar aktı.

Milori zar zor da olsa geri çekildi. Aynı titrek nefesi paylaşırlarken alını onunkine yaslandı. Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı, ve üstlerindeki yıldızların daha parlak parladığına yemin edebilirdi. Parlaklığı gözlerinin soluk grisine yansıyor - ve Sanki takımyıldızlar yeryüzüne çekilmiş gibi etraflarında parıltıyordu. ve elbisesinin kollarında peri tozu parıltıyordu. Havada neşeyle dans ediyor ve Milori'nin saçlarında kar yağışı gibi toplanarak tüm dünyayı altına boyuyordu.

Bunu *o mu* yaptı?

Konuştığında sesi alçak ve merak doluydu. "İnanılmazsın."

Belki de ilk kez buna inanmıştı.

Taç Giyme Balosu'ndan birkaç gün önce, Elvina Clarion'u çalışma odasına çağırıldı. Clarion'un ilk düşüncesi "*O biliyor*" oldu.

Clarion tam olarak *nasıl* olduğunu bilmiyordu ama her şeyin eninde sonunda yıkılacağını tahmin etmesi gerektiğini düşünüyordu. Milori Ne de olsa saklaması kolay bir sır değildi, özellikle de sınırdaki o geceden sonra.

Belki de Elvina onun dikkatinin ne kadar dağınık olduğunu fark etmiş ve onu takip etmesi için birini göndermişti. Ya da belki de onda inkâr edilemeyecek kadar farklı bir şeyler vardı. Clarion aptalca bir dürtüyle makyaj aynasında yüzünü inceledi ve daha önce ne yaptığına dair bir kanıt aradı.

yüz hatlarına yazılmıştı. Alt dudağının kıvrımında gezinmişti, öpücüğün anısıyla hâlâ çatlamış ve ağrıyordu. Sanki şimdi karşısında duruyormuş gibi her ayrıntıyı hatırlayabiliyordu: teninin soğuğu, bakışlarının sıcaklığı, yıldızların parlayan ışıltısı

. Hiçbir şey değişmemişti -gerçekte değişmemişti- ama yine de bu uçsuz bucaksızlığın onu tükettiğini hissediyordu.

Bu konu üzerinde kadar sık durması onu delirtebilirdi. Onun Midesi neredeyse sürekli inip kalkıyordu, çünkü onu düşünmek bile onu aniden serbest düşüşe geçiriyordu. En ufak bir provokasyonda kalbi yerinden fırlayacak gibi oluyordu. O günden beri neredeyse hiçbir şey yememişti.

Sinir, heyecan ya da... bu nasıl bir duyguysa artık. Bunu çok yakından incelemek istemedi, çünkü onu heyecanlandığı kadar korkutuyordu da.

Kışlık giysisi tamir edilene kadar onu görmemeye karar vermişti; biraz uzaklaşmanın aklını başına getireceğini düşünmüştü. Ama Petra tamir edilmiş paltoyu ona sadece bir saat önce teslim etmişti ve Clarion'un sağduyusu geri dönmemişti - onu terk ettiğinden beri göz ucuyla bile bakmamıştı. Onun yokluğunda bile Milori ona musallat oluyordu, Tıpkı şüphesiz hâlâ Bahar'ın sınırında dolaştığı gibi.

Tabii, düşündü, pişman olmadıysa.

Çünkü kesinlikle . Düşüncesizce ve tedbirsizce hareket etmişti, Pixie Hollow'un karşı karşıya olduğu tehlikeleri düşününce. İkisi de o ana kendilerini kaptırmışlardı ve bu gece, aralarında bir şey olmasının imkânsız olduğu acı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Oh, ne yapacaktı-

"Ekselansları?" Artemis sordu. "Her şey mı?"

Clarion irkilerek dizini masasının alt tarafına çarptı. Acı dolu bir nefes vererek, gardiyanıyla yüzleşmek için döndü. Artemis yatak odasının kapısının yanında durmuş, yüzünde oldukça tuhaf bir ifade vardı. Clarion'ın aklına geç de olsa Artemis'in birkaç dakika önce Elvina'nın çağrısını haber verdi.

"Evet, tabii ki!" Clarion, utancını gizlemek için olsa gerek, neşeyle gülümsedi. "Neden sordunuz?"

Artemis cevap vermek için kibar bir yol bulmakta zorlanıyor gibiydi. Bir sonra, "Parıltınız..." dedi.

"Benim..." Clarion yere baktı. Artemis onu işaret ettiğine göre dışarıda, her zamankinden çok daha parlak olduğunu ve pembe bir allıkla renklendiğini düşündü. Son kontrolünden bu yana güneş ışığı daha da mı şiddetlenmişti?

Elvina'nın neden her zaman tutkuya kapılmamak konusunda uyardığını şimdi anladığını sanıyordu.

"Ayrıca," dedi Artemis, ciddi bir haber vermek üzere olan birinin havasıyla, "Peri Tozu Ağacı çiçek açıyor."

Clarion ayağa kalktı ve balkonunun cam kapılarına yaklaştı. Gerçekten de, hemen dışarıdaki dallar unutmaz beni ve narin beyaz güllerle doluydu. Onlara ters ters baktı. Ağaç bu kadar bazen arsız.

"Endişelenecek bir şey yok." Clarion perdeleri çekti, *aylaklığını* hatırlatan her şeyi engellemeye hevesliydi. "Düşüncelere dalmıştım."

Artemis başını salladı, belli ki ikna olmamıştı. "Size kraliçeye kadar eşlik edeyim mi?"

Clarion bundan kaçmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu ama Elvina'nın ona söyleyeceği sözleri duymaya da pek hevesli değildi. "Sence ne istiyor?"

"Gözcülerin raporlarını tartışmak istediğini tahmin ediyorum," diye cevap verdi Artemis, sadece biraz şaşkınlıkla. "Yardımcı yeteneklerinden biri daha önce teslim etmiştim. Onları incelediniz..." Sanki bu son noktaya tam olarak ikna olmamış gibi sözlerini yarıda kesti.

"Tabii ki yaptım."

Gözcülerin raporlarına göre, Kâbuslar saldırılarını durdurmamıştı. Daha dün gece, kedi şeklindeki bir tanesi Tinker's Nook'un eteklerinde bir ahır dolusu fareyi kovalamıştı. Ahırlar ve arabalar artık birer enkazdan başka bir şey değildi. Ve iki gün önce, dolunayın yansımasını yutacak kadar büyük, balık şeklindeki bir Kâbus, nehrin kıyısındaki bir dizi su ustasının evini süpürmüştü. Herkes bir araya toplandı. ama Clarion gündüz saatlerine bile sızmaya başlayan tedirginliği hissedebiliyordu.

Ama Elvina'nın onun fikrini soracağını ummaya cesaret edemiyordu. "Pekâlâ," dedi Clarion teslim olmuş bir iç çekişle, "hadi gidelim."

Clarion, Elvina'nın çalışma odasının kapısını aralık buldu. Kendini hazırlayarak yumuşak bir vuruşla varlığını duyurdu ve içeri adım attı. Artemis, kraliyet portrelerinin sıralarının yanından geçip öğleden sonra güneşinin seline karışırken onun peşinden gitti.

Elvina bir şezlonga oturmuş, bir kitap okuyordu. Belge. Bugün tacını takmamıştı ve saçları gevşek, yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Clarion, soğuk yıldız ışığı gibi parlayan ince gümüş telleri görebiliyordu. Çok daha fazla görünüyordu Clarion onu uzun zamandır görmediği kadar rahatlamıştı. Gerginliğin bir kısmı

Clarion'dan kan aktı, yerini belli belirsiz bir şefkat duygusu aldı. Üzerinde çok fazla -gerçekten çok fazla- ağırlık vardı. Clarion şimdiye kadar tacın ne kadar ağır olduğunu tam olarak takdir etmemişti.

"Beni mi görmek istediniz?"

Elvina okumakta olduğu belgeyi bir kenara ve başını kaldırıp baktığında gülümsedi. "Clarion."

En son ne zaman bu kadar sıcak karşılanmıştı? Clarion bir koltuğa otururken yüzündeki şaşkınlığı belli etmemeye çalıştı. Görünüşe göre sırrı hâlâ güvendedeydi ve Aurelia kraliçeye kaçırdıkları randevudan söz etmemişti.

Yıldızlara teşekkür et.

Aralarındaki masanın üzerinde bir çaydanlık ve küçük bir kavanoz bal buharı tütüyordu. Elvina öne doğru eğilerek ikisine de birer fincan doldurdu.

"Bu kadar meşgul olduğum için özür ," dedi ve bir tanesini Clarion'a uzattı. "Seni daha önce arayacaktım."

Clarion tahta bir kepçeyle çayına bal damlattı ve havuç çiçeğinin topraksı kokusunu içine çekti. "Yapacak bir şey yok özür . İkimiz de meşguldük."

Yüzündeki ifadeyi gizlemek için çayından aceleyle bir yudum aldı ve Yüzünün kızardığı kesindi. Bu sadece kısmen bir yalandı. Elbette taç giyme töreni için hazırlıklara devam etmişti ve Zamanının büyük bir kısmını Petra paltosunu tamir edene kadar ne kadar az şey yapabileceği konusunda endişelenerek geçirdi.

Elvina çay fincanını bırakmadan önce sadece bir süre sessizlik oldu. "Paylaşacak iyi haberlerim var."

Clarion . Bu sevindirici bir haberdi; bugünlerde iyi haberlere pek rastlanmıyordu. "Ne oldu?"

"Planım eyleme geçmek için neredeyse hazır."

Clarion konuştuktan hemen sonra çayından bir yudum daha alarak büyük bir hata yapmıştı. Şimdi neredeyse boğuluyordu. "Öyle mi?"

Elvina, "Biraz deneme yanılma gerektirdi," diye devam etti.

"Diyarlarımız arasında dokunan büyü elbette çok güçlü. Ancak büyülü bağlar da diğerleri gibi koparılabilir - doğru araç ve teknikle."

Clarion'un kanı . "Peki neymiş o?"

"Hiçbir basit alet onu parçalayamaz ve benim büyüm de tek başına çok zayıf."

Elvina oturduğu yerden kalktı ve masasına doğru ilerledi. Clarion daha önce fark etmemişti ama oradaki minderin üzerinde zarif bir metal nesne duruyordu. Elvina ancak eline aldığı anda bunun ne olduğunu anladı: bir kılıcın bıçaksız kabzası. Çapraz muhafazası karmaşık bir şekilde işlenmiş, iç içe geçmiş dallar şeklinde biçimlendirilmişti.

çünkü Petra elbette bir silahı bile sanat eseri. Kalbine yapıştırılmış bir güneş taşı vardı, cam gibi yüzeyi turuncu ışıkla yüzüyordu. Eğer yakından bakarsa, bir güneş taşı görebiliyordu.

İçinde alevler parlıyordu. Clarion buna benzer sadece bir mücevherle karşılaşmıştı: ay ışığını mavi peri tozuna dönüştürmek için kullanılan ay taşı.

"Ama yaz gündönümünde, yani insanlar için büyük önem taşıyan bir günde

Yönetici yeteneklerimizle gücümüz doruğa ulaşacak. Petra bunu büyümüzü yönlendirmek için inşa etti." Mücevher Elvina'nın büyüsünün altın ışığıyla parladı ve saf yıldız ışığından bir kılıç canlandı.

"Gündönümünde bu kılıcı kullanırsan, köprüleri kesecek kadar güçlü olacaksın. Ondan sonra hiç kimse ve hiçbir şey Kış ile sıcak mevsimler arasında geçiş yapamayacak."

Petra . Tabii ki yapmıştı.

Normalde Clarion arkadaşının zekâsından ve çözülemez gibi görünen sorunları çözmedeki esrarengiz yeteneğinden gurur duyabilirdi.

Ayrıca, her zaman istediği şey buydu: icatlarının değerli olması. Yine de Clarion, Petra'nın yaptığı şey karşısında sadece dehşet duyabiliyordu.

Ama sonra Elvina'nın tam olarak ne söylediği aklına geldi.

"Onu kullandığımda mı?"

Bıçağın sert parlaklığının altında, Elvina'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Bu sen olmalısın. Bu, hükümdarlığınız için hayırlı bir başlangıç olacak ve tebaanıza güven aşılayacak. Pixie Hollow'un Kabuslardan sonsuza dek korunacağını garanti ettiğini görecekler."

Clarion, *Pixie Hollow*'un tamamı *değil*, diye düşündü.

Bir cevap vermeyi başaramadı. Böyle bir şeyi anlamakta güçlük çekiyordu.

korkunç bir şey: Pixie Hollow'un dokusunu parçalayabilecek kadar güçlü bir bıçak. Sıcak mevsimlerin karşı karşıya olduğu tehlikeler ne olursa olsun, bu doğru olamazdı. Bir keresinde boyun eğmiş olabilir. Olabilirdi

hatta kabul etti. Ama Milori'yle yaşadıkları onca şeyden sonra, bu kadar yaklaşmışken, böylesine yanlış bir plan karşısında dilini tutamadı. "Tek yol bu olamaz."

Yıldız ışıklı kılıç, Elvina bir kez daha boş kabzayı tutana kadar soldu. Gözlerinde parlayan ışık olmadan, Elvina'nın ifadesi okunamaz hale geldi, neredeyse soğuktu. "Hoşnut değilsin."

Clarion o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi döşeme tahtalarına sürtündü. Elvina bu ani çıkış karşısında şok olduysa da bunu yüzüne yansıtmadı. "Elbette öyleyim! Bu hareket tarzından nasıl memnun olduğunuzu anlayamıyorum. Bana nasıl hükmedeceğimi öğrettiniz. Çok iyi biliyorsun ki her mevsimin iyi geçmesi için çalışıyoruz. Anakaraya ulaşması gereken zamanda ulaşıyor. Bu doğal düzene aykırı bir durum."

Son birkaç haftada öğrendiği bir şey varsa, o da her mevsimin önemli olduğuydu. Milori, diğer bakanların yaptığı gibi Kış'ın bilgeliğini onunla paylaşmamıştı ama ihtiyacı da yoktu. Bunu ilk elden kendi gözleriyle görmüştü. Kış dayanıklılığı öğretmişti; en uzun, en karanlık gecelerde bile umuda nasıl tutunulacağını.

Elvina ona kayıtsızca baktı. "Belki de daha önce benimle yüzleştığınızde haklıydınız. Sana her şeyi öğretmedim. bilmem gerek."

Onun sakinliği Clarion'un öfkesinin ateşini söndürdü. İhtiyatla, "Hayır mı?" diye sordu.

"Size daha önce Kış'ın kendi kendine yettiğini söylemiştim. Bu şekilde kalmaları en iyisi." Elvina kılıcın kabzasını masasının üzerine koydu ve ellerini kavuşturdu. "Halk arasında anlatılan bir hikâye var. Kraliçeler. Bunu sizinle paylaşmamın zamanı geldi."

Clarion yavaşça sandalyesine geri oturdu. Ne kadar öfkeli olursa olsun, merakını da inkâr edemiyordu. Elvina'nın sert omuzları, konuşmanın kontrolünü tekrar ele geçirdiği için rahatlamıştı.

"Bir zamanlar, inanması ne kadar zor olsa da, sıcak mevsimler ve Kış Ormanı uyum içinde yaşardı." Elvina'nın sesinin temposu Pixie Hollow'un geçmişiyile ilgili bir hikâye paylaştığında her zaman olduğu gibi değişti. "Elbette bu çok uzun zaman önceydi - hayatta olan hiç kimsenin hatırlamadığı bir zaman. Kabusların yarattığı tehlikeyi anlayan Pixie Hollow'un ilk kraliçesi onları derinlere hapsettirdi.

Kış Ormanı'nın içinde. Ayrıca bu hapishaneyi koruma sorumluluğunu da Kış Ormanı Müdürü'ne verdi. Bir süre için her şey huzurluydu. Ama sonunda, görevine küsmeye başladı. İzçilerini topladı ve kraliçeye karşı bir isyan düzenledi."

"Ne?" Clarion araya girdi. "Ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

Artık Clarion'un tüm dikkatinin kendisinde olduğunu hisseden Elvina alaycı bir şekilde gülümsedi. "Aralarındaki çatışmanın tüm detayları zaman içinde kayboldu,

Ne yazık ki. Belki de sıkıldı, ya da belki de

tüm Pixie Hollow'u yönetmelidir. Pixie Hollow Kraliçelerinin çok fazla sorumluluğu ve gücü vardır. Belki de o

Çorak topraklarından başka hiçbir şey üzerinde yetkisi olmayan, kaderinden memnun olmayan."

Bu açıklamaların hiçbirisi Clarion'ı tatmin etmedi. Diyarları hırs ya da can sıkıntısı gibi önemsiz bir şey yüzünden birbirinden ayrılmış olamazdı. Buna inanamıyordu, hele de Kış'ı ziyaret ettikten sonra. Ona aşık olduktan sonra değil. *Çorak, Kış*'ın ta kendisiydi.

onu tanımlamak için kullanacağı en son kötü şeydi. Güzel ve canlıydı; herkesin yönetmekten gurur duyacağı bir mevsim.

"Ancak," diye devam etti Elvina, "benim de kendime göre bir teorim var. Kabusların kış perileri üzerinde bir etkisi olduğuna inanıyorum."

Durakladı ve bu uğursuz ifadenin düşmeyi bekleyen bir bıçak gibi üzerlerinde asılı kalmasına izin verdi. Clarion'un derisinin altında kışın soğuğu gibi kayıyor, içini korkunç, karıncalı bir huzursuzlukla dolduruyordu. "Bir etki mi?"

"Kâbusların ne kadar sinsi olduğunu, pençelerini bir perinin zihnine nasıl gördünüz. Sen hâlâ uyanıkken bunu yapamayacaklarını kim söyleyebilir?" Elvina ellerini eteklerinin üzerinde gezdirdi.

"Ayrıca, bu kadar uzun süre bu kadar çok kişinin yanında yaşamamanın nasıl bir etkisi olduğunu hayal bile edemiyorum. Hapishane onları dünyaya salacak kadar zayıfladıysa, güçleri de dışarı sızmıştır mutlaka."

Clarion bu ima karşısında iğrendiğini hissetti; canavarların merhametine kalmış perileri düşününce. "Kâbuslara inanıyorsun müdürün ihanetine neden oldu."

"Bu mümkün, evet." Elvina yavaş ve ölçülü adımlarla Clarion'a yaklaştı, sonra şezlongunun kenarına tünedi. Şimdi tekrar göz hizasında olduklarına göre, sözlerinin ağırlığı

boğucu, kaçınılmaz. "Bu utanç verici. Bu, Kış Ormanı'nın Müdürüne asla tam olarak güvenilemeyeceği anlamına geliyor."

Clarion buna inanamadı. *reddetti*. Sadece kaçmamak için parmaklarını dizlerine gömdü. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Seni bir anda çok fazla bilgiyle boğmak istemedim, özellikle de kış perileri hakkında bu kadar endişeli görünürken." Clarion bu sözleri bir tokat gibi hissetti. Bu sözler onun en kötü korkularının doğrulanmasından başka bir şey değildi: Elvina onun ne gerçeği ne de görevini yerine getirebileceğini düşünüyordu. Elvina ona doğru eğildi ve elini elini Clarion'un koluna koydu. Elvina'nın teni ateş gibi sıcaktı, sanki parmaklarının her biri yakıcı bir damgaydı. "Ama şimdi, biliyorsun yaptığım her şeyi. Ve taç giyme töreninin olduğu gün. bize miras kalan son görevimizi yerine getirmeliyiz: Pixie Hollow Kraliçesi sıcak mevsimleri Kabusların etkisine karşı korumalıdır."

Clarion'un eski güvensizliklerinin ağırlığı altında kısa süreliğine bastırılmış olan cesareti şiddetle yeniden alevlendi. Bunun bir kelimesini daha dinleyemezdi. "Eğer bu doğruysa, o zaman Kış Ormanı'na yardım etmeliyiz, yollarını kesmemeliyiz!"

"Onlara yardım edecek durumda değiliz." Elvina'nın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bu çok tehlikeli. Onlarla nasıl mücadele edeceğimizi bilmiyoruz."

"Ve böylece beni kış perilerini kaderlerine terk etmeye mi zorluyorsun?" Clarion'un sesi titredi. "Kâbusların evlerini yok etmesine izin mi vereyim? Onları teker teker avlamak mı? Bu pragmatizm değil, Elvina. Bu korkunç bir şey. Bunu yapmayacağım."

Elvina açık bir şokla ona baktı. Kendine geldiğinde, Clarion, onun kraliyet kıyafetini bir zırh gibi etrafında ne kadar çabuk topladığına, basit bir cübbeyi nasıl tam bir kıyafet gibi giyebildiğine hayret etti. Tekrar konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Bu daha büyük bir iyilik için. Kış Ormanı perilerine ilgi duyduğunuzu biliyorum ama onları aklınızdan çıkarmalısınız. En acımasız koşullarda kendi başlarına bu kadar uzun süre hayatta kaldılar.

Onlar da buna katlanacaklar."

Ama gerek olmamalıydı. Clarion dilini ısırıldı.

Elvina onun sessizliğini kabullenmiş gibi iç geçirdi.
paramparça olmuş sabrının parçalarını toplamaya çalışıyordu.

"Yapacaksın

Zamanla anlayacaksın, Clarion. Nezaketiniz bir değerdir ama aynı zamanda taşınması ağır bir yükür. Başkaları için bu kadar çok acı çekemezsin."

"Bunu dikkate alacağım," diye Clarion. "Şimdi izin verirsiniz. Kendimi aniden hasta hissettim."

Çalışma odasından çıkmadan önce Elvina'nın cevabını beklemedi. Odasına vardığında, Petra'nın kendisine gönderdiği kutuyu yatağının altına sakladığı yerden çıkardı. Titizlikle çözdü düğümlü kurdele, sonra kapağı çekip çıkardı. İçinde paltosu vardı: tertemiz ve bütün. Clarion onu göğsüne bastırmaktan kendini alamadı. Yüzü kürk astarlı kapüşona gömülü halde yerde diz çökmüş halde ne kadar gülünç göründüğünü umursamıyordu. Sanki orada Burada buna tanıklık edecek kimse yok.

Yaşadığı paniğin etkisinden kurtulduktan sonra umutsuzca düşüncelerinin karmaşasını çözmeye çalıştı. Elvina'nın ona söylediklerinin doğru olup olmaması önemli değildi. Tek bildiği Elvina ona neredeyse kaldıramayacağı kadar büyük bir sorun vermişti.

O ve Milori'nin Kabuslar'ın hapishanesini mühürlemek için sadece yaz gündönümüne kadar zamanları vardı yoksa Elvina Kış Ormanı'nı sonsuz bir tecride mahkûm edecekti.

Clarion'un sınırdaki beklediği her dakika buzul hızında geçti. Nehir kıyısı boyunca huzursuzca yürüyordu.

Onarılmış paltosu arkasında dalgalanıyordu. Ağaç sırasını izlerken, tek hayal edebildiği gölgelerden yayılan kâbuslardı; kudurmuş, hınç dolu bir siyah. Kış, sanki bir duvarın arkasındaymış gibi cam. Onları birbirine bağlayan kökler kendi eliyle koparılmıştı. Kendisinin bu görüntüsünü, hayatları bir terazideki tahıl taneleri gibi tartan soğuk ve uzak kraliçeyi hazmedemiyordu. Başının üzerinde tuttuğu yıldız ışığından bir bıçak, gücüyle tütüyordu. Büyüsü Peri Tozu Ağacı, ölümcül bir yaradan akan kan gibi nehre boşalıyor.

Elvina' *canavarca* demişti.

Düşüncelerindeki karanlık çalkantı, sadece Milori'yi tekrar görme korkusu. O öpücüğü yeniden yaşamak ve karşılaştıklarında ona ne söyleyebileceğini hayal etmek için o kadar çok saat harcamıştı ki tekrar. Bu tür kaygılar şimdi çok uzakta gibi geliyordu. Yine de, geçen her saniyeyle birlikte beklentisi de artıyordu.

Neyse ki uzun süre acı çekmesi gerekmedi. Milori asla geç kalmazdı.

Aslında, erkenciydi.

Oraya vardığında güneş henüz batmaya başlamamıştı. İki diyar arasındaki köprüye indiğinde etrafında karlar dönüyordu. Sessiz bir zarafet. Her şeye rağmen, kalbi onu gördüğünde çırpındı. Karşısında durana kadar onu ne kadar çaresizce özlediğini fark etmemişti. Clarion kendini bir anda Kendini mesafeyle zırlama ve kollarına atılma dürtüsü. En azından yüzündeki temkinli ifade ve omuzlarının sertliği seçimini kolaylaştırmıştı. Bu kadar yalın bir yüz ifadesi görmek onu yaralamıştı. Korktuğu şeyin doğrulanması.

İkisi arasında hiçbir şey .

Clarion köprüye adımını atarken paltosunu daha sıkı sardı ve altında uğuldayan büyü'nün verdiği hisle iç çekti Ayaklarını. Ona bakarken kelimeler buharlaşıp uçtu. Her zaman olduğu gibi, sade güzelliği kalbe saplanan buzdan bir bıçak gibiydi. Buz parıldıyordu Solgun kirpikleri gri gözlerinin üzerine inmişti. Onun bakışlarından kaçınıyordu.

"Clarion." Adını öyle dikkatli bir resmiyetle söylemişti ki, sanki ona *Majesteleri* diye hitap etmişti. Bu, onun her ürperti.

"Milor." "

tedirgin sessizlik iyice gerildi. Daha fazla dayanamayınca, "Bilmen gereken bir şey var," diye ağzından kaçırdı, aynı anda o da, "Ben-" dedi.

Gözleri kilitlendi ve yüzünde bir sıcaklık belirdi. Dudakları hâlâ yumuşak bir şekilde ayrılmıştı, yapmaya hazırlandığı itiraf askıda kalmıştı. Yüz ifadesinden tekil bir kırılma ifadesi geçti, Clarion yanılıp yanılmadığını merak etmekten kendini alamadı. İçinde bir umut kabardı ama hayır, bundan bir anlam çıkarmasına izin veremezdi. Sadece duraksamaları değişim de telaşlandırmıştı.

Bir süre sonra başını salladı ve "Lütfen. Önce sen."

Clarion kendini toparlamak için bir nefes aldı. Artık inisiyatifi ona bıraktığına göre kafası daha berrakti. Nereden başlamalıydı? Her nasılsa, Elvina'nın planının Kış Ormanı için yarattığı tehlikeler

duygularından daha güvenli bir gökyüzünde gezinmek gibi. "Daha önce Elvina ile konuştum."

Belli ki onun söylemesini beklediği şey bu değildi. Milori gözlerini kırıştırdı, sanki sıkıntılı bir rüyadan uyanıyormuş gibi kafası karışmıştı. Gergin enerjisinin bir kısmı sönmüştü ama Milori onun daha fazla ayrıntı isteme arzusuyla boğuştuğunu görebiliyordu. Her zamanki sabrıyla, "Anlıyorum," diye cevap verdi.

Baharda bile, Elvina'yla konuştuklarını hatırlayınca inanılmaz derecede üşüdüğünü hissetti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. titremeyi önlemek için. "Bana Kış Ormanı'nın ilk Müdürünün Pixie Hollow Kraliçesi'ni devirmeye çalıştığını söyledi. Onunla Zihin, iki diyarımızın birbiriyle hiçbir ilgisi olmamasının nedeni budur. artık birbirlerini görmüyorlar. Daha da kötüsü, Kâbusların onun üzerinde bir tür gücü olduğuna inanıyor. Bunun gerçekleşmesinin mümkün olabileceğini tekrar, ve..."

Kelimeleri söylemeye zorlayamadı. Bunu söylemek bile istemiyordu, korkunun içinde uyandırdığı soruları ona sormak da istemiyordu.

Sence bu doğru mu?

İlk müdürün duyduğu kızgınlığı siz de duyuyor musunuz?

Clarion onun yüz ifadesinin önce yavaş yavaş, sonra birdenbire kesinlik kazanmasını izledi; kafasını kurcalayan bir şeyi sonunda çözmüş gibi görünüyordu. "Bunun doğru olabileceğinden endişeleniyorsun," dedi. dedi. Sesinde suçlama yoktu, sadece boyun eğmiş bir anlayış vardı.

Suçluluk içini delip geçti. O ve halkı ona iyilikten başka bir şey yapmamışken, buna nasıl inanabilirdi? Ona uzanmamak için ellerini birbirine kenetledi. "Sadece senin için endişelendiğim ölçüde. Senden şüphe etmem için bana hiçbir zaman bir neden vermedin."

Kafa karışıklığı bir kez daha onu ele geçirirken kaşlarını çattı. "Bir Kâbus'un hâlâ hayatta olan biri üzerinde herhangi bir güce sahip olduğunu hiç görmemiştim.

Uyanık. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"İçim rahatladı," diye mırıldandı. "Elbette bir tür işaret olmalı. Hiçbir şey fark etmediniz mi...?"

Milori ayaklarının üzerinde kıpırdandı, bakışları tekrar onunkilerden uzaklaştı. "Günlerdir iyi uyuyamadım. Bunun dışında, hayır."

Dehşet içinde birikti. "Düşünmüyorsun-"

"Beni uyanık tutan kâbuslar değil, Clarion."

Sesi inanılmaz derecede nazikti ve kadar yumuşaktı ki, bir an için onu yanlış duyduğunu sandı. Gözlerini tekrar ona çevirdiğinde, orada bulduğu yoğunluk ve ciddiyet kulaklarını ısıttı. Öpüşmelerinin anısı uyandı, teninde sıcak izler bıraktı ve parıltısını gül rengine çevirdi alev. Yüzünü okşayışında adanmışlık gibi bir şey vardı, dudaklarının onunkilere her dokunuşunda bir yemin vardı. Ah, Milori gibi bir serçe adamın kendini tamamen adama niyeti olmadan tek bir şey yapacağına inanmakla ne kadar aptallık etmişti.

"Oh." Çıplak bir soluk alıp verme sesiydi.

"Geri gelmedin." Her kelimesine eşit derecede acı ve rahatlama karışmıştı. "İlk başta bir şey oldu diye endişelendim. Sonra kendimi pişman ikna ettim."

"Hayır," dedi Clarion esprisiz bir kahkaha atarak. "Hiç de pişman değilim. Sadece paniklediğim için ve korkumun sizi endişelendirmesine neden olduğum için pişmanım."

Onu en çok korkutan şey de buydu: kalbinin artık göğsünün dışında attığı hissi. Adam önünde duruyordu, ona yeterince yakındı. Dokun. Yine de yeterince yakın değildi. Clarion, birbirlerinin duygularını gerçekten paylaşıp kadar asla tatmin olamayacağından korkuyordu. dünyalar. Ve şimdi Elvina'nın planını biliyordu... İkisinin sonsuza dek ayrılabilirliğini düşünmek onu dehşete düşürüyordu.

Öğrendiklerini ona söylemekten daha fazla kaçınamazdı. "Söylenecek daha çok şey var, biliyorum." Ona bir adım daha yaklaştı Winter'ın serinliğinin yüzünü okşadığını hissedene kadar. Parmaklarını onun koluna doladı ve hafifçe sıktı. "Ama Elvina'nın bana anlattığı her şey bu değildi."

Onu içine çektikçe gözlerindeki umut kayboldu. "Ne oldu?" "Elvina planını harekete geçirmeye çok yakın. Ay sonuna kadar vaktimiz var. Kış ve sıcak mevsimler arasındaki köprüler yıkılmadan önce yaz gündönümü."

Yüzündeki tüm renk soldu. Konuşabilecek kadar kendine geldiğinde, "Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," dedi.

Sesindeki umutsuzluk onu ürpertti. "Ben de bilmiyordum. Ama hâlâ gün ışığı var. Tekrar denemeye hazırım."

Eğer başarısız olursa.

Hayır, düşünmeye bile değmezdi. İkinci kez başarısız olmayacaktı.

Cesaretini toplayarak, "Sanırım sen ve ben bunu birlikte yapmalıyız; Kâbuslar sorununu temelli çözmeliyiz," dedi.

"Sen ve ben," diye , bir yemin kadar ciddi.

Belki de cesur bir açıklamaydı. Ama buldukları şey biraz kader gibi geliyordu -özellikle de aralarındaki boşluk olasılıklarla çatırdarken.

"Güneş tamamen batmadan önce hapishaneyi mühürlersek, hiçbirinin geceyi geçirmek için dışarı çıkma şansı olmaz." Hissettiğinden daha fazla güven yansıtmayı umarak çenesini eğdi. Milori ona doğru baktı. Kapüşonlu gözleri, ilk baştaki direncinin bir kısmı yerini hayranlık gibi bir şeye bıraktı. Clarion cesaretini kaybetmeden devam etti. "Bundan sonra Kâbuslar'ın büyüğü altındaki herkes uyanacak, Tıpkı rüya-yeteneklilerin Kabusları ilk mühürledikleri zamanki gibi."

"Pekala," dedi, biraz da isteksizce. "Ama eğer biz gün batımından önce hapishaneye varacaksak, uçmamız gerekecek."

Bunun üzerine Clarion'un yüz ifadesi değişti. "Noctua ile demek istiyorsun."

"Elbette buna mecbur değiliz," dedi Milori, ağzının kenarında küçük bir sırıtışla. "Ancak yarın yeniden toplanmamız ve günün çok daha erken saatlerinde yürüyüşe başlamamız gerekecek."

Bir iniltiyi bastırdı. "Tamam. Ara onu. Ara onu."

Milori çok memnun görünüyordu. İki parmağını dudaklarına götürdü ve ısıklık çaldı. Ses, dingin durgunluğu yarıp geçti.

Ormanda. Her nasılsa sessizlik derinleşti, sanki tüm orman nefesini tutmuş gibiydi. Sadece birkaç saniye geçmişti ki Noctua çamların arasından fırladı ve kızılbaşan gökyüzüne karanlık bir şekil çizerek göründü.

Clarion mağlup bir iç çekişle paltosunun düğmelerini ilikledi ve Kış'a adım attı. Noctua tüylerini karıştırdı ve yumuşak bir ses çıkardı

Clarion yaklaşırken yuhaladı. En azından bu sefer geri çekilmedi.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Milori. "İstersen bu sefer yalnız binebilirsin."

Bu öneri onu, zamansız sonuna doğru düşüşüne dair istenmeyen hayallerle doldurdu. Dizginleri tutmak için uzandı. "Hayır, kesinlikle istemiyorum."

Milori bir elini onun beline koydu ve onu kaldırmaya hazırlandı. Milori'nin dokunuşunun soğuşu paltosunun içine sızdı ve Clarion ona doğru eğilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Ses tonu sevecen bir eğlenceyle, "Pixie Hollow'un Kraliçesi gerçekten de eşiyile karşılaştı," dedi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Clarion ona utangaç bir gülümseme fırlattı. "Ya da belki sana yakın olmak istiyorumdur."

Görünüşe göre bu, her türlü akıllıca cevabı susturdu. Bir kızarıklık hissederek

Clarion zafer kazanarak Noctua'nın sırtına tırmanmaya başladı. Bir hamleyle yerini kolayca buldu ve Noctua altın rengi gözlerinin ucuyla onu değerlendirmek için başını çevirdiğinde hiç irkilmedi. Belki de hayal görmüştü ama Clarion orada bir onay parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi. Milori onun arkasına yerleşti. Bir kolunu ona doladı ve dizginleri serbest eliyle kavradı.

"Hazır mısınız?" Adamın nefesi kızın kulağına değıdi. Hoş bir ürperti omurgasından aşağıya doğru ilerledi.

"Hazır," diye cevap verdi.

Bununla birlikte uçmaya başladılar. Kar yüklü çam dallarının arasından ve kabuk pembesi güneş ışığını kıran buz sarkıtlarının etrafından atladılar. Gölgeleikten çıktıklarında, manzara Clarion'un nefesini kesti. Uçsuz bucaksız karlar ve soğuk sular parıldıyordu, altın saatinde aydınlandı. Bu yükseklikten her şey çok küçük görünüyordu ve kanatları paltosunun altında bağılyken, heyecan merakının sınırlarını zorluyordu. Soğuk rüzgâr saçlarını Arkasından şakladı ve burnunun ucunu ısırđı. Flurries Güneş dağların kıvrımlarına yanan bir kor gibi yerleşirken, her bir kar tanesi pembe ve altının sıcak tonlarıyla boyanarak önünde çılğınca dans ediyordu.

Sonra, ormanın gölgesine doğru daldılar. Altlarında, donmuş gölün yuvarlak gözleri ona kilitlenmişti, sanki her

Altında kaynayan kâbus onun varlığını hissetmiş ve ondan nefret etmişti. İçgüdüsel dehşet nabzını hızlandırdı ve kolundaki yara, buraya en son geldiklerinde olanları hatırlayarak zonkladı. Ama şimdi cesaretini kaybetmeyi göze alamazdı.

Çam ağaçları onları sardı ve Noctua alçak bir yere indi. dal. Buradan bile, buzun üzerine yoğun bir sis gibi çöken miasma üzerlerinde geziniyordu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Noctua bile tedirginlikle tüylerini kabarttı. Clarion hiç düşünmeden onu yatıştırmak için başının üstünü kaşdı ve sonra baykuşun sırtından kaydı. Botları derin kar yağışında çıtırdadı.

Milori onun yanına indi, gri gözleri budaklı ağaç sırasının hemen ötesinde gizlenen hapishaneye sabitlenmişti. Bir rüzgâr daha esti Ağaçların arasından geçip buzlu pençeleriyle paltosunu parçaladı. Yerden bir kar örtüsü kalktı ve solmakta olan güneşi kapattı. Her şey Bir uyarı gibi: *Burayı terk edin.*

"mi?" diye sordu Milori'ye.

"Bir dakika." Parmaklarını onunkilere geçirdi ve Clarion erimemek için elinden geleni yaptı. Adamın dokunuşu onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla rahatlatmış ve heyecanlandırmıştı.

El ele, kar yığınları arasında ilerlediler ve sonunda donmuş gölün kenarına çıktılar. Yaşadığı sürece gölün *varlığına* asla alışamayacaktı. Buradaki sessizlik doğal değildi, sanki göl tüm sesleri yutmuş gibiydi.

Ses. Dehşet, çelikten bir örtü gibi omuzlarına çöktü. Clarion bunun ağırlığıyla nefes almak için elinden geleni yaptı.

Buzun üzerine çıktı. Tehlikeli yüzeyi parıldıyordu ama yine de botlarının altında karanlık bir su gibi dalgalanan Kâbusların puslu şekillerini seçebiliyordu. O ve Milori merkeze doğru ilerlerken, Kâbuslar geri çekildi ve sırayla saldırdı. Ağırlığının altında inleyen yüzeydeki ince çatlaklardan kaçındı. Gölün derinliklerine düşerse neler olacağını düşündükçe ürperiyordu.

Gölün ortasına vardıklarında, gün ışığı ufukta çıplak bir kırmızı şerit halindeydi. Kabuslar'ın açlığını ve çatlaklardan taşan beklentilerini neredeyse hissedebiliyordu.

Özgürlüklerine özlemle uzanarak birlikte döndüler.

Ya şimdi ya da asla.

Clarion isteksizce elini Milori'nin elinden bıraktı. Buzdaki yeni yarıkların yanına çömeldi ve farkındalığının hemen altındaki rüya-büyülü bariyere, onun incelmekte olan tellerine ve Gevşeyen dokumalar, içinde barındırdığı canavarları zar zor zapt ediyordu. En son buraya geldiklerinden beri daha da yıpranmıştı. Büyüsü onu onarmak için kaşınıyordu.

İlk içgüdüğü tanıdık gelen şeylere uzanmaktı ve rahat: kendine hakim olmak, odaklanmak, zorlanmak. Bunun yerine gözlerini kapadı ve ayaklarının buza bastığını, nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını hissetti. Belki de kendini Milori'nin gördüğü gibi görmeye çalışsa...

Sen bunun için yaratılmışsın.

Sakin bir kesinlik içini doldurdu. Derisinin hemen altında enerji çatırdadı ve parıltısı yoğunlaştı. Clarion avucunu düz bir şekilde buza dayadı ve büyüünün içinden geçmesine izin verdi. Altın ışık kolundan aşağıya doğru süzüldü ve avucunun içinde birleşti. Milori'nin Şaşkın gözler onun gücünün ışıltısını yansıtıyordu.

Clarion uçmasına izin verdi.

Yıldız ışığı buzun içine aktı ve yıpranan rüya ipliklerinin etrafına dolandı. Onları güçlendirdi ve ilmek ilmek gözyaşlarını sardı. Büyüsü buzu içeriden aydınlattı, onu mermer gibi yıkadı. Altın ışık.

Kâbuslar hapishanelerinde çalkalanırken, feryatları onun kemiklerini sızlattı. Olumsuz duygu selleriyle saldırdılar:

reddedilmenin acısı, aşağılanmanın mide bulandırıcı hissi, bir şeyin ona musallat olmak için geri gelmesinin keskin dehşeti. Tek görebildiği gıcırdayan dişler ve acıyan gözlerdi. Tek düşünebildiği, gelecekteki o korkunç haliydi; Winter'ı tek bir

Kestik. En kötü korkularının hepsi yüzeye çok yakın, acil ve inkar edilemez derecede gerçektir. Gözlerinin arkasında basınç oluştu. Elleri titremeye başladı.

Ama son bir ilmek daha gerildiğinde, işi bitmişti. Onarılan bariyer örümcek ipekli bir gazlı bez tabakası gibi parıldıyordu. Dikişlerin arasından Kâbusları zar zor görebiliyordu, yeni sınırlarından geri çekilirken hırlıyor ve çatırdıyorlardı.

"Milorî," diye . "Şimdi."

Ellerini uzattı ve parçalanmış buzun üzerinde kırağı çiçekleri açtı. Kâbusların feryatları, onları hiç duyamayana kadar daha da boğuklaştı.

Bariyerin ışığı gölün donmuş yüzeyinin altında söndü ve gece geride bıraktığı boşluğa usulca yerleşti. Onun gibi Görme yetisi yıldızların aydınlattığı karanlığa alıştığında, onların eserine baktı. Buzun kendisi parlıyor gibiydi. Hapishanenin mühürlenmesiyle birlikte baskıcı atmosfer azaldı ve Clarion buranın yüzyıllar önce nasıl bir yer olduğunu hayal etti.

Çok güzel.

Milorî yumuşak bir inançsızlık sesi çıkardı. Clarion ona döndüğünde ona bakarken, bir başka özlem acısıyla sarsıldı. Ay ışığı buzu yaldızlıyor ve onun üzerine dökülüyordu. Bu haliyle çok parlaktı.

Adamın ona *gülümsemesinin* de etkisiyle. "Başardık."

Ona sırtıtmaktan kendini alamadı. "Yaptık."

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Haftalar süren korku ve belirsizlikten sonra,

deneklerini Kâbuslar'dan kurtarmışlardı. Bunu idrak edecek zamanı bile olmamıştı. Çünkü Milorî kanatlarını çırparak yerden havalandı. Kadının eldivenli iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve sonra arkasından buzun üzerinde süzülene kadar geriye doğru uçtu.

"Milorî!" diye itiraz etti gülerek. Aklının bir köşesinde topuklarını yere vurmak vardı ama adamın neşesi bulaşıcıydı. Teslim oldu ve kendini yüzeyde kaymaya bıraktı.

Hızlarını yavaşlatmak için onu döndürdü, bir eli onu sabitlemek için beline geldi. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

O böylesine saklanmadan mutluyken, kadın onu nasıl reddedebilirdi ? "Elbette. Neresi olursa."

Milorî onu başka bir dağın tepesindeki manzaraya götürdü. Kış Ormanı'nın, en çarpıcı olanı da donmuş büyük gölün manzarasını sunuyordu. Göl

Ayna pürüzsüzlüğündeki buz şimdi altın damarlarla parlıyordu. Yumuşak altın rengi ışık etrafındaki karanlığı aydınlatıyordu. Onun ötesinde, ay ışığında soğuk soğuk parlayan Kış Salonu'nu ve karanlıkta ateşböcekleri gibi parlayan kış perilerinin evlerini görebiliyordu. Ve işte orada, ısı ısı ve altın rengi Peri Tozu Ağacı duruyordu. Burada durmuş, daha önce baktığı yere bakıyor olması imkânsız görünüyordu.

Tüm hayatını geçirdiği, asla terk etmeyeceğine inandığı bir yer.

Ama Milori'nin onu görmesi için getirdiği manzara bu değildi. Kâbuslar'ın hapishanesine bakan bir uçurumun üzerinde tamamen buzdan oyulmuş devasa bir heykel vardı.

Clarion heykele yaklaştı ve onu tam olarak görebilmek için başını geriye eğdi. Heykel, elini kalçasındaki kılıcına dayamış bir serçe adamdı. Alnında Kış'ın kar tanesi amblemiyle oyulmuş bir diadem oturuyordu. Arkasında bir hayvanın kürkyle süslenmiş bir pelerin dalgalanıyordu. Ay ışığının vurduğu kanatları kışın kendisi gibi parlıyordu. Garip bir şekilde tanıdık geliyordu... neredeyse *Milori*'ye benziyordu, soğukkanlı yüzü ve yorgun gözleriyle.

"İşte burada," dedi Milori. "Bu Kış Ormanı'nın ilk Müdürü. Bu heykelin bizzat Pixie Hollow tarafından yaptırıldığı söylenir."

"Kış Lordu," diye mırıldandı Clarion.

"Evet," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Sanırım o da bu unvanla tanınıyordu."

Bu, gururu uğruna her şeyi riske atan bir serçe adamın anısına benzemiyordu. Ölürken bile görevini unutmamış birine benziyordu.

Heykelin etrafında dönerken bakışları kaideye takıldı. Liken ve yoğun karla kaplıydı ama görebiliyordu hemen altında bir şey yazıyordu. Yanında diz çöktü ve eldiveniyle kireci kazıyarak temizledi. Parça parça düştü. Kadın Oyma yazıyı seçene kadar ovaladı.

BUZDA VE TÜM PIXIE HOLLOW'UN KALPLERİNDE, KIŞIN
EFENDİSİNİN ANISI,

GERÇEK BİR DOST VE SADIK BİR KORUYUCU
OLARAK SONSUZA DEK
KORUNMUŞTUR.

Son çizginin hemen altında belli belirsiz bir oyma vardı. Clarion bunun kraliyet nişanı olduğunu anladı: bir kral kelebeğinin kanatlarıyla çerçevelenmiş Peri Tozu Ağacı. Clarion'un kalbi onu görünce acıdı. Bu yaşayanlar için yapılmış bir heykel değildi; bu da Elvina'nın hikâyesinin tamamen yanlış olduğu anlamına geliyordu. Krallıklarını birbirinden ayıran bir isyan ya da ihanet olmamıştı. Bu onu rahatlattığı kadar onu şaşırttı.

"Ne oldu o zaman?" diye sordu. "Nasıl bu hale geldik?"

"Bilmiyorum." Milori onun yanına çömeldi ve gözlerini heykeli. "Yazılarında, Kabusların kraliçenin endişelenmesi gereken bir şey olmadığını vurguluyordu. Sanırım halefi kraliçe ile o kadar yakın değildi ve bu yüzden belki de birbirimizden uzaklaştık.

zamanla dağıldı. Sanırım bu yükü tek başına omuzlamak istemek hepimizin paylaştığı bir özellik."

Milori, Elvina'nın felsefesini paylaştığında ona *bu dünya görüşünün gerekliliğini anladığını* söylemişti.

Clarion bir elini onun koluna koydu. "."

"Yapmadım." Acı acı gülümsedi. "Pixie Hollow'da yapmak için doğdukları şeyi yapamayacaklarına inanan tek peri sen değilsin. Nesiller boyunca, Kış Ormanı'nın tüm Müdürleri Benim dışımdaki herkes görevini eksiksiz yerine getirdi. İkimizin de başına gelenler tamamen benim hatam ve sizden düzeltmenizi istedim."

Tamamen benim hatam. O da aynı şeyi düşünmemiş miydi? Sonbahar Ormanı'nın enkazı arasında diz çökmek mi? Ama onu , bunun ne kadar korkunç bir haksızlık olduğunu fark etti. Hiç kimse çok fazla şey üstlenmek.

"Sana büyük bir borcum var," dedi. "Bu haberi tebaanızla paylaşırken, beni suçlamak isterseniz-"

"Seni nasıl suçlayabilirim?" diye araya girdi. "Ne yapabilirdin ki?" Adam sessizliğe gömüldü.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Aksine, ben *sana borçluyum*." Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "O yüzden kendini affet. Bu öyle ya da böyle olacaktı. Sen ve ben sadece bizden öncekilerin yapamadıklarını düzeltmek zorunda kalan şanssız kişilerdik. Çok uzun zamandır, sen ve ben enerjimizi onlara yetiştirmeye çalışarak harcadık. Ama siz kendi değerlerinizle yeterince iyisiniz."

Milori bakışlarını bir kez daha onunkilere kaldırdı ve tüm dünya en derin kış kadar durgunlaştı. Kar yağışı yavaşlayarak durmuş gibiydi. Rüzgâr çıplak bir fısıltıya dönüştü. Gözlerinde parlayan duygu onu nefessiz bıraktı ve o anda ne kadar yakın olduklarını fark etti.

Aralarındaki dar alanda nefesi buğulandı. "Umarım aynı şeyin senin için de geçerli olduğunu biliyorsundur." Milori dikkatlice bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Elini çekerken eklemleri elmacık kemiğini hafifçe çizdi. "Mükemmel bir kraliçe olacaksın."

Bunu söylediğini duyunca kalbi yerinden çıkacak gibi olsa da, taç giyme törenini hatırlayınca gerçeklik bir dalga gibi üzerine çöktü. Gitmesine izin vermek zorunda kalmadan hemen önce onunla karşılaşmak zalimce hissettiriyordu. Gidecekti Kış'a gizlice girdiği günler olacaktı. Aralarındaki her şey yok olacaktı. Çünkü o taç başına konduğu an, hayatının geri kalanını sarayda geçirecek, günleri toplantılar, duruşmalar ve törenlerle geçecekti. Kulesinin tepesinde, denetlemeye yemin ettiği her şeye uzaktan bakan soğuk bir yıldız olacaktı.

Clarion olarak onunla ilgilenebilirdi. Ama Pixie Hollow Kraliçesi asla onunla ya da başka biriyle gerçekten birlikte olamazdı.

Milori onun ruh halinin değiştiğini açıkça hissetmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Zorla gülümsedi. "Sadece üşüyorum."

İkna olmuş görünmüyordu ama "O zaman seni Spring'e geri götürüyüm" dedi.

Clarion sınıra dönüş yolculuğunda sessizliğini korudu. Endişesinin üzerine çöktüğünü hissetmesine rağmen onu zorlamadı. Ancak köprünün kenarında durduğunda dönüp onunla yüzleşti. Her ikisini de zorlayamazdı. Bir daha asla. Ayrıca, başladıkları konuşmayı bitireceklerine dair ona söz vermişti.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "yalan söyledim. Her şey yolunda değil."

"Ah," dedi, şaşırması gibi yapıp yapmaması gerektiğini bilmediğini gösteren bir ses tonuyla. "Sizi neyin rahatsız ettiğini sorabilir miyim?"

Gülmesi mi yoksa ağlaması mı gerektiğine karar veremedi. Bu soruya nasıl cevap verebilirdi ki? Şimdi belirledikleri şeyi yapmışlardı. artık birbirlerini görmek için bir sebepleri yoktu. "Seni özleyeceğim."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Yarın tekrar gelebilirsin."

"Yapamam." İçinde hem hayal kırıklığı hem de özlem kabardı. Keşke bu kadar basit olsaydı. "Taç giyme törenime bir haftadan biraz fazla var, Milori. Yöneticiler olarak görevlerimiz bizi birbirimizden ayrı tutacaktır."

Sözleri bir yumruk gibi inmiş ve onu . Milori başını zar zor salladı. Tartışmak istediğini görebiliyordu ama o sadece "Anlıyorum" dedi.

"Senden hoşlanıyorum," diye devam etti nefes nefese. "Çok, çok fazla." "O zaman nedenini anlamıyorum-"

"Bu beni korkutuyor." *Seni ne kadar çok istediğimi. Seni kaybetmek ne kadar acı verici olurdu.* "Söylediklerimde ciddiydim. Hiçbir şeyden pişman değilim. Sevindim oldu ama bir olamaz. İleriye dönük olarak, aramızdaki resmi mesafeyi korumalıyız. Çok fazla olmadan acı verici."

Saniyeler geçtikçe yüzündeki kederli ifade yavaş yavaş yumuşadı. Ona doğru temkinli bir adım attı, sanki korkuyormuş gibi onu kovalıyordu. Sesini alçaltarak, "Bu konuda kurnaz davrandığımı sanmıyorum ama benim de senden hoşlandığımı söylemem gerektiğini hissediyorum," dedi.

Clarion gözyaşı tehdidine rağmen gülmekten kendini alamadı boğazını daraltıyordu. Sözlerinin onu ne kadar etkilediğini gizlemek için alnını adamın omzuna yasladı. Sanıyordu ki Bir süredir onun nasıl hissettiğini biliyordu, ama onu duymak Bunu yüksek sesle itiraf etmek... *Bu* -her neyse- gerçek kılıyordu: kaybedebileceği bir şey. "Söylediklerimden çıkardığın tek şey bu mu?"

"Görevlerimizin birbirimizden uzak durmamızı gerektirdiğine inanmıyorum. Ama görüşümü başka bir zaman savunacağım." Kadın ona tekrar bakmaya cesaret ettiğinde, adam bakışlarını kaçırıldı. Eğer kız bilmiyorsa

Daha iyisi, onun gergin göründüğünü söylerdi. "Sizi Kış'ın taç giyme balosuna davet etmek istedim. Sizin onunuza düzenlenecek."

Adamın sesindeki, kibar zarafetinin ardına gizlenmiş sessiz kırılganlık, kadının savunmasına bir çekiç gibi indi. İşleri hep bu kadar *zorlaştırmak* zorunda mı? "Milor..."

"Elbette resmi bir sıfatla, onur olarak katılabilirsiniz," diye ekledi aceleyle. "Kış'taki tebaanız sizinle tanışmayı çok istiyor."

Bunu düşündü. Sağduyusu onun davetini reddetmesi gerektiğini söylüyordu. Bunu temiz bir mola haline getirmek çok daha kolay olurdu - onun etrafında bulunarak kendine daha fazla işkence etmemek. Ama eğer

Kış ve sıcak arasındaki mesafeyi kapatmak istedim mevsimlerde, buna katlanmayı öğrenmek zorunda kalacaktı. Zamanla, belki de bu duygular bir anıdan biraz daha fazlasına dönüşecekti. İçinde Bu arada, pratik yapması gerekecekti.

Katılmak elbette lojistik açıdan zor olacaktı. Ama kendi taç giyme balosundan gizlice kaçmak gerçekten ne kadar zor olabilirdi ki? Törenselle görevlerini yerine getirdikten ve Doğru perilerle hoşbeş ederse, bir ya da iki saatliğine ortadan kaybolda bile kimse fark etmezdi. Kimse onu özlediğini anlamadan geri dönerdi.

Clarion ceketinin kolunu çekiştirdi. "Kış balosunda giyecek hiçbir şeyim yok."

Belli ki çoktan kazandığını biliyordu, çünkü dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. "Kraliçe sensin. Ne istersen giyebilirsin."

Göğsünün içinde korkunç bir sevgi kabardı. "O zaman sanırım gitmem gerekecek."

"Yapacak mısın?" Heyecanı alevlenir alevlenmez hemen . "Herkes seni gördüğüne çok sevinecek."

"Şey," dedi, "hislerimiz karşılıklı."

Ondan uzaklaşmadığını çok geç fark etti- Aralarında tutması gerektiğini çok iyi bildiği mesafeye rağmen bunu yapmak istememişti. Parmak uçlarında yükselmek ve geçen gece yaptığı gibi onu öpmek, parmaklarını onun bembeyaz saçlarına geçirmek basit bir şey olacaktı.

Bakışları kızın yüzünde gezindi ve bir an için dudaklarında oyalandı. Hiçbir zaman tam olarak kurnaz olmadığı konusunda haklıydı;

Clarion, adamın ona izin vereceğini iliklerine kadar biliyordu. Yine de buzdan oyulmuş bir serçe adam gibi hareketsiz duruyordu.

"Daha kalırsan üşüyeceksin," diye mırıldandı.

Daha iyi düşünmeden, "Bana yakıştığını söylediler," dedi.

Kadının kendi sözlerini ona geri çevirdiğini fark etmesi sadece bir anını aldı. Acı tatlı bir özlem parıltısı

Clarion o anda bir daha asla geri dönemeyeceği bir çizgiyi aştığını anladı. Belki de neyi kaçırdığını bilmemek daha iyi olurdu.

Belki de yas tutmaktansa özlem duymak daha iyi olurdu.

Hapishaneyi mühürlediklerinden beri, Pixie Hollow'a uyudukları sırada hiçbir kâbus çökmemişti. Hiç kimse uyandığında işlerinin mahvolduğunu görmedi. Başka hiç kimse onların korkunç büyüsünün kurbanı olmamıştı.

Kimse Kabus uykusundan da uyanmamıştı.

Clarion kliniği ziyaret ettiğinde, ürkütücü sessizliği üzerine çökmüştü. Uyuyan perilere bakarken, anlamadığı bir şokla uyuşup kalmıştı. Ama ardından gelen yıkım buz gibi bir rüzgâr gibiydi, onu kesip biçiyor ve içini boşaltıyordu. Anlamamıştı. Hapishaneyi mühürlemişlerdi, öyleyse neden geçmişte olduğu gibi işe yaramamıştı?

Belki de hikâyelere bu kadar inanmaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. O ve Milori daha fazla canavarın kaçmasını engellemiş olabilirlerdi ama büyüler için bir tedavi bulana kadar bu kâbus sona ermekten çok uzaktı. Ve şimdi sadece bir haftaları vardı.

En azından Pixie Hollow sonunda, geçici olarak, gardını indirmişti. Yine de bu yeni gelişme Elvina'yı açıkça şaşırtmıştı,

bu geceki Taç Giyme Balosu için sokağa çıkma yasağının kaldırılacağını duyurmuştı.

Ancak Clarion kutlama yapacak gibi hissetmiyordu. Bu işin tamamen bittiğinden emin olana kadar, Rowan ve diğerlerinin uyandığını ve sonbaharın hiç gecikmeden Anakara'ya vardığını görene kadar elde ettikleriyle yetinemezdi. Onları kurtarmanın bir yolu olmalıydı.

Ama nasıl?

Clarion balo için giyinirken soruyu tekrar gözden geçirdi, odasında yalnız ve melankolikti. Bir hafta içinde tacın onun olacağı hâlâ tam olarak gerçekmiş gibi gelmiyordu. Belki de unvana layık olduğunu kanıtlayana kadar asla olmayacaktı.

Balkon kapıları aralıktı ve içeri serin bir akşam havası giriyordu. Kadın mantosu ve frezyanın narin, imenli kokuları belli belirsiz ona ulaşıyordu. Mor ve sarı çiçekler, sanki onun gözünü yakalamaya çalışıyormuş gibi dallarda dalgalanıyordu. Peri Tozu Ağacı yeni bir büyüme göstermişti. Son birkaç gündür; çiçeklerin dilinde, *senin için buradayım*, diyordu. Clarion son zamanlarda bu kadar dikkatli olmasına hayret etti. Onu korumaya çalıştığını bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Aynanın karşısında durmuş, kendini tamamen gülünç ve kesinlikle kraliçeye yakışmayan bir şekilde hissediyordu. Ciddi bir ameliyattan sonra elbisesini giymişti.

Omurgası boyunca uzanan minik düğmeleri ilikleme becerisini gözünde fazla büyötmüştü. Kumaşın arka tarafı açıktı ve omuzlarından kayar.

Sanki işaret verilmiş gibi, kapı iki kez sertçe çalındı. Rahatlama sular aktı. Sonunda biri onu kurtarmaya gelmişti. "Kim o?"

"Artemis, Majesteleri."

"Oh, güzel," diye cevap verdi. "İçeri gel."

Kapı açıldı. Artemis tüm izci kıyafetlerini bir halde eşikte duruyordu. Clarion ceketine hayranlıkla baktı.

siyah kumaşı ve pırıl pırıl parlayan altın düğmeleriyle kılıcının sadece törensel olmadığını fark etti. Her zaman kalçasında taşıdığı kılıcın aynısını takıyordu ama onu daha süslü bir kın içine sokmuştu. iek şeklinde girift altın kıvrımlarla dolgulanmıştı. Clarion'un büyük şaşkınlığına rağmen, bu konuda bir şeyler bile yapmıştı.

Saçları. Bir meşe palamudunun cilalı kabuğu gibi parlıyordu, geriye doğru taranmış ve düzgünce kulaklarının arkasına toplanmıştı.

Tertemiz üniformasına rağmen yorgun ve biraz da üzgün görünüyordu. Clarion onu anladığını sanıyordu. Bu gece, geçtiğimiz birkaç hafta boyunca devriye gezerek hayatlarını tehlikeye atan izciler için bir şövalye töreni yapılacaktı. Bu, alabilecekleri en büyük onurdu. kraliçenin kendisi tarafından bahşedilmişti. Clarion'un bunun Artemis'in istediği bir şey olduğunu bilmesi için sormasına gerek yoktu. Clarion'un hayatını kurtardıktan sonra hak etmişti.

Artemis manzarayı inceledi. Clarion'un durumundan etkilendiği belli olan Artemis, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Clarion aynada ona minnettar bir bakış fırlattı. "Lütfen."

Artemis uçarak yanına geldi ve hemen işe koyulup düğmeleri ustalıkla ve kolaylıkla ilikledi. İşini bitirdiğinde kuyruğu ayarladı ve bir su dökülmesi gibi yayılmasına izin verdi. Clarion artık elbisenin tüm etkisini takdir edebiliyordu. Kumaş parlıyordu. yıldız ışığı kadar parlaktı, parlaklığı duvarlarda parıldayan, sürekli değişen bir ışıltı yaratıyordu. Birkaç dakika önce saçlarını örmüştü. Bahçe ustalarından biri, örgüsünün içine örmesi için hor çiçeği ve papatya yapraklarından oluşan bir çelenk bırakmıştı. Şimdi geriye kalan tek şey makyajını yapmaktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Artemis.

"Sen de öyle." Clarion bu iltifat ısındı ama Gardının ne kadar acı tatlı *dalgın* görüldüğünden emin değildi. "Nasılsınız?"

Artemis biraz şaşırılmış görünüyordu ama "Peki" diye yanıtladı. Clarion bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Artemis bir anlık bir sessizlik yaşadı.

sorusunun ardındaki soru. Ağzı rahatsız bir ifadeye büründü. "Ah."

Dürüst olmak gerekirse, diye düşündü Clarion. İzciler ve onların kararlı metanetleri. Belki bu konuyu zorlamak profesyonelce değildi ama onun iyiliği Clarion için önemliydi. "Sen de takdir edilmeyi hak ediyorsun, biliyorsun."

"Önemli değil," dedi Artemis telaşla. " geldiğince küçük yollarla yardım etmeye çalıştım. Tek istediğim Pixie Hollow'un iyiliği."

Clarion kendi yansımasından uzaklaştı ve Artemis'e anlamlı bir bakış attı. Hiç kimse gerçekten bu kadar özverili olamazdı. "Ama sen bundan daha fazlasını istiyorsun."

Artemis tereddüt etti. "Sanırım öyle."

Birbirlerini tanıdıkları onca yıl boyunca Clarion ikinci kez Artemis'i savunmasızlığının sınırına sürüklemişti. Onu bu adımı atmaya ikna edip edemeyeceğini bilmiyordu. Yatağının kenarına tünedi ve çenesini ellerinin arasına aldı. "Bir keresinde bana kalbinin aklından üstün olduğunu söylemiştin. Bu yüzden benim korumam olarak atandın. Sonra ne oldu? tam olarak?"

Clarion bir an için konuyu tamamen değiştirebileceğini düşündü. Ama Artemis uzun bir iç çekti ve onun yanındaki yatağa yerleşti. Yatak onun ağırlığının altında eğildi. Artemis oturdu Omurgası kaskatı kesilmiş ve elleri dizlerinin üzerinde kenetlenmişti. "Pixie

Hollow'a ilk geldiğimde," dedi, "orada devam eden bir durum vardı. Bir şahin bize rastlamış ve Sonbahar Ormanı'nda kendi bölgesini kurmaya çalışmıştı. Hayvan yeteneklerinden hiçbiri onu idare edemedi ya da başka bir yere gitmeye ikna edemedi, bu yüzden oluşturduğu tehlikeyle başa çıkmak gözcülere kaldı.

"O zamanlar çok ateşli biriydim." Bunun üzerine Clarion bir kahkaha attı. Artemis ona alaycı bir gülümseme verdi ama bu gülümseme çabucak soldu. "Onunla bir çatışmaya girmiştim ve onu hazırdım. Ben ve birliğimdeki bir arkadaşım onu köşeye sıkıştırdıktan sonra görüş alanıma almıştım. Ama peri tozu oranını hafife almıştı. Düştü."

Perilerin kanatları, peri tozu olmadan ağırlıklarını taşıyamazdı. Ve eğer bir şahinle savaşıyorlarsa, kendilerini orman tabanından yüksekte bulacaklarına şüphe yoktu.

"Oh," diye mırıldandı Clarion.

Artemis başını eğdi ve siyah saçları yüzünü perdeledi. "Onu kurtardım ama hedefimizin gitmesine izin verdim. Benim hatam yüzünden başkaları da kayboldu. Amirlerim benim akli başında biri olmadığımı karar verdi.

savaşta doğru kararlar verebilecek kadar. İçgüdülerim muhafızlık görevi için daha uygun olduğum anlamına geliyordu."

İyi bir kraliçe elindeki göreve odaklanmalı, demişti Elvina bir keresinde *ve ölçülü bir şekilde yardım etmeli.*

Artemis'in sesindeki acıyla kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, Clarion'ın yakından bildiği bir acıydı bu. Kurtarabileceği birine de sırtını dönemezdi. Gerçekten böyle mi olmak gerekiyordu? Sorumlu ve akli başında? Önünüzdekine kıyasla varsayımsal çokluğu korumak için mi?

Clarion yumuşak bir sesle, "Buna *hata* diyebileceğimden emin değilim," dedi.

Artemis ona baktı, gözlerinde ürkek bir umut parlıyordu. Hiç kimse onu bundan muaf tutmamış mıydı? Çok yakında Clarion onu resmen görevine iade edebilirdi. Yeterince uzun süre ve kendini de cezalandırmıştı.

"Farklı bir şey yapar mıydım bilmiyorum. Yaptığın şey çok cesurcaydı." Clarion omzunu Artemis'inkine vurdu. "İyi bir kalbin var Artemis. İzçiler arasında senin gibi daha çok periye ihtiyacımız var."

Artemis'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kıvrıldı. Sanki konuşmak için kendine güvenmiyormuş gibi duraksayarak, "Bunu söylemen çok nazikçe," dedi.

Clarion gülümsemeye karşılık verdi. "Bu doğru."

Artemis cevap veremedi kapı bir kez daha çalındı. "Benim."

Clarion, Petra'nın sesini duyunca neşelendi. Bu ses Balolara birlikte hazırlanmak onlar için bir gelenektir ama programları ve Kış gerginliği yüzünden Onu bekleyip beklemeyeceğimi bilmiyordum.

"Kapı açık," diye Clarion.

Petra odaya girdi ve Clarion, Artemis'in keskin nefes alışını duyduğu kadar hissetti. Onu suçlayamazdı. Petra her zaman güzeldi ama bu gece tamamen ihtişamlıydı. Bu gece Elbisesinin bedeni vücuda oturuyordu ama eteği zarif sarmaşık katlarıyla genişliyordu. Kırmızı bukleleri ehlileştirilmiş ve zarif bir şekilde toplanmıştı.

ensesinde düğümlenmiş, birkaç lüle yüzünü ustaca çerçevelemişti.

Petra'nın bakışları Artemis'in üzerine indiğinde, şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkardı. Artemis otomatik olarak ayağa kalktı ve İkisi de odanın öbür ucunda sessiz bir huşu içinde birbirlerine bakıyorlardı. Clarion'un yorum yapmaktan kaçınmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Bunun yerine yatağından kalkıp makyaj masasına doğru ilerledi.

Sessizliği ilk bozan Artemis oldu. "Güzel görünüyorsun."

Petra'nın boynunda bir kızarıklık belirdi ve utangaç bir paniğe kapıldı. onu solladı. Neredeyse tökezleyerek arkasındaki duvara çarpıyordu.

"Ne? Neden böyle söylüyorsun? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır, ben..." Artemis gözlerini kırpıştırdı, durumu nasıl ele alacağından emin değildi. "Söyledim çünkü ciddiye dim."

"Doğru." Petra hâlâ son derece şüpheci ama neredeyse memnun görünüyordu. "Yani," diye araya girdi Clarion.

İkisi de irkildi, sanki onun orada olduğunu tamamen unutmuşlardı.

"Petra ve benim hazırlanmayı bitirmemiz gerekiyor." Clarion önce bir kozmetik fırçası, sonra da göz boyası dolu sığ bir kap aldı. İçinde kil ve peri tozu karışımından yapılmış altın rengi bir pigment vardı. "Sen de ister misin Artemis?"

Artemis sanki bir tehdidi değerlendiriyormuş gibi onu inceledi. "Hayır, teşekkür ederim. Sizi yalnız bırakayım."

Clarion bir omzunu kaldırdı. "bilir."

Artemis geçip giderken Petra duvara yaslanarak geri çekildi. Kapı arkasından kapandığında Petra sarmaşık etekleri ve ateş gibi parlayan bukleleriyle odayı geçti. "Bana onun burada olacağını söylememiştin."

"O her zaman burada." Clarion göz boyasının kapağını çevirdi. Dayanamayarak ekledi: "Bu gece izinli, biliyorsun."

Petra'nın yüzü . "Gerçekten mi?"

Clarion'ın nefesi kesildi. Petra'yı yakalamak gibi bir *niyeti* yoktu ama şimdi yıllardır şüphelendiği şeyi doğrulamış oldu. Petra'yı Petra'ya fırçayla vurdu.

"Biliyordum!" "bir şey yok!"

Petra fırçayı elinden kapmaya ya da en yakın pencereden kaçmaya hazır görünüyordu. İçindeki yaramazlık kıvılcımını bastırmak için hiçbir şey yapmadı. "Sanırım ."

"Zaten bir önemi yok." Petra yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Korkunç biri."

Clarion gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. "Sadece dansa davet et.

Seni ısırmayacak."

"Yine de beni bıçaklayabilir," dedi Petra karanlık bir sesle.

Clarion sırttı. Onunla bu kalıba girmek ne kadar kolaydı. O kadar normal geliyordu ki, son gergin konuşmalarını neredeyse unutmuştu. Bu gece onu atlatmak zorunda kalacağını neredeyse unutmuştu.

Hem sen hem de Elvina planlarınızın işlemesi için bana güveniyorsunuz. Bu pozisyonda olmak benim için kolay değil.

Hatıra - aradaki mesafenin hatırlatıcısı

Acı içinde kıvranıyorlardı. Eğer Petra onun bu gece gizlice Kış'a gitmeyi planladığını bilseydi, onu durdurmaya çalışırdı. Ve şimdi planlarının tam olarak başarılı olmadığı belli olduğuna göre, Milori ile konuşmaya her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Yapabilecekleri bir şey olmalıydı - Elvina'nın Petra'nın ona verdiği silahı kullanmasını engelleyecek herhangi bir şey.

Petra'nın ifadesi endişeyle yumuşadı. "Ne oldu?"

"Son zamanlarda aklımda çok şey var. Taç giyme töreni gibi şeyler." Clarion gülümsemeye zorladı. Kendini meşgul etmek için birkaç cam koku şişesini . Kırılgan sessizlikte çok yüksek birbirlerine çarptılar. "Buraya gel. Otur."

Petra yatağının kenarına usulca tünedi.

Clarion yüzünü ona dönerek neredeyse dizlerini birbirine vuracaktı. Fırçasını göz boyasına batırdı, sonra Petra'nın çenesini parmaklarının arasına aldı. "Her zamanki gibi mi?"

"Evet." Bir süre sonra ekledi, "Ama özellikle iyi görünmesi gerekiyor. Özel bir nedeni yok."

"Tabii ki hayır," dedi Clarion, biraz da acımasızca.

Bileğini Petra'nın elmacık kemiğine dayayan Clarion, Petra'nın göz kapaklarına altın sürdü. Bilezikleri usulca şıngırdadı ve çalışırken Petra'nın sabit nefesi teninde yayıldı. Clarion pratik bir ritim tutturarak pigmenti Petra'nın kaş kemiği boyunca kat kat sürmeye başladı. Petra'nın gözleriyle işi bittiğinde Clarion en kabarık fırçasına geçti ve Petra'nın saçlarına peri tozu serpti. elmacık kemikleri. Tek ihtiyacı olan buydu. Başka bir şey çillerini gizleyebilirdi.

"Gözlerini aç," dedi Clarion.

Yaptı ve Clarion'un kalbi küt atmaya başladı. Boyanın altın rengi ve saçlarının vahşi kırmızısı, kızın içindeki yeşilin her tonunu ortaya çıkarmıştı.

Gözleri. Güneşin aydınlattığı bir yaz ormanının rengindeydiler.

"Mükemmel." Clarion fırçasını sertçe yere bıraktı. "Sana aşık olacak."

Petra protesto için anlaşılmaz bir şekilde feryat etti ve korkuya ve strese rağmen Clarion güldü. Birkaç saat daha, belki de Her şey her zaman olduğu gibiymiş gibi davrandı.

Yazın kalbinin derinliklerindeki baloya vardıklarında, şenlikler çoktan tüm hızıyla devam ediyordu. Clarion, Petra ve Artemis Kırmızı şapkalı mantarlardan oluşan Peri Çemberi'nin altından geçerek balo salonuna girdi ve bir müjdecinin parlak, yankılanan sesiyle anons edildi.

Onu görünce nefesi .

Alçak dallardan sarkan ateşböcekleri çimlerin üzerine yumuşak mavi bir aura yayıyordu. Arada bir ateş böcekleri havada süzülürken karanlığı iğne ucu kadar ışıkla deliyordu. Onların yardımı olmasa bile, tüm açıklık ay ışığıyla yıkandığı için inanılmaz derecede aydınlıktı. Merkezinde bir pınar gürül gürül akıyor ve etrafında toplanan su ustaları tarafından gösterildi. Ellerini salladıklarında yüzeyden damlacıklar yükseliyor ve ayın ışığını kırıyorlardı. Suyun narin telleri havada dalgalanıyor ve parıldayan bir sis perdesine dönüştü.

Balo salonunun en arkasında, Clarion hedefini gördü: bir fidanın yosun kaplı kütüğünün üzerinde derme çatma bir kürsü. Clarion buradan Elvina'nın tacının çengelli noktalarını seçebiliyordu. ve kanatlarının parlaklığı. Daha iyi görebilmek için boynunu büktüğünde, Komutan Nightshade'i havada süzülürken gördü. onun yanında. Birazdan Elvina şövalyelik törenini yönetirken o da onların yanında duracaktı.

Ziyafet masalarının yanından geçtiler, her biri aşçı ustalarının emekleriyle doluydu. Her yemek, yaza ve onun cömertliğine yazılmış bir aşk mektubu kadar güzeldi: ballı kekin üzerinde bal peteği vardı, böğürtlen ve incir dilimleri; iri şeker serpilmiş narin yaban mersinli tartlar; şeftali reçeli ve altın ekmek; kalın dilimlenmiş domatesler

ve üzerine tuz ve fesleğen serpilerek servis edilen kırmızı frenk üzümü şarabı kadehleri; turp turşusu ve gökkuşağı pazı; portakal çiçeği ve nane ile tatlandırılmış terleten su kavanozları; ravent ve çilekli streusel. Tüm bunlara bakarken Clarion'un ağzı sulandı.

Ama en dikkat çekici olan, hepsi de süslü püslü giysileriyle tebaasıydı. Periler gece açan çiçeklerin yaprakları üzerinde uzanıyorlardı, dolunayın ışığı altında avlanıyorlardı. Diğerleri mantarların üzerine yayılmış ya da havada amaçsızca çırpınarak arkadaşlarıyla kısık sesle konuşuyorlardı. Normalde onların heyecanlı konuşmaları orkestranın müziğini bastırırdı. Ancak bu gece atmosfer melankoliyle doluydu.

Belli ki herkesin aklında uyuyan periler vardı.

Açıklıkta yollarını bulduklarında kalabalık onun için dağıldı ve konuşmalar sessizliğe büründü. Etrafındaki her şey, Clarion "Ekselansları" diye saygılı mırıldanmalar duyabiliyordu. Birçok Yanından geçerken ona reverans yaptı ya da eğildi. Artemis onun yanında rahatlatıcı bir varlıktı ve onu, Asla Denizi'nin dalgalarını yaran bir korsan gemisinin pruvası gibi kürsüye doğru yönlendiriyordu. Clarion, kraliçeye katılmak için süzülmeden önce ona hızlıca başını sallayarak onay verdi ve izcilerin komutanı. Elvina, elinde gevşekçe tuttuğu tören asasıyla bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

Orada gördükleri onu tatmin etmiş olacak ki, "Bu gece bir kraliçe gibi görünüyorsun," dedi.

Gözlerinde parıltıyan gurur, Clarion'un kendini dengesiz hissetmesine neden oldu. Ne zamandır kendisine bu kadar çok şey söylenmesini istiyordu ve Elvina ne yaptığını bilmiyorken bunu şimdi duymak ne kadar garip bir şekilde boş hissettiriyordu.

"Teşekkür ."

Elvina toplanan perilere doğru döndü. Orkestra, nemli yaz havasında dağılan son bir titreşim nota çaldı ve bununla birlikte sessizlik tamamlandı.

"Hepiniz hoş geldiniz. Bugünden bir hafta sonra kraliçeniz olarak taç giyecek olan Prenses Clarion onuruna düzenlenen Taç Giyme Balosuna geldiğiniz için teşekkür ederim." Elvina sesi titreyince durakladı. Clarion kaşlarını çatı. Elvina'nın hiç tereddüt ettiğini görmemişti, özellikle de kendi önünde

konular. Ama şimdi Clarion onu yakından incelediği için Elvina'nın yüzünün oldukça solgun olduğunu görebiliyordu. "Sanki uzun zaman olmuş gibi

Bu şekilde bir araya geldiğimizden beri. Saldırıda yaralananlar düşüncelerimizin ön saflarında yer alırken, Pixie Hollow'un üzerine düşen karanlık gölge nihayet kalkıyor."

Açıklık alanda belli belirsiz bir alkış koptu. Alkışlar kesilince Elvina devam etti. "Bu geceye cesur izci yeteneklerimizden bazılarını onurlandırarak başlamak istiyorum. Onlar güvenliğimizi sağlamak için yorulmadan çalıştılar. Her gece gökyüzünde devriye gezerek hayatlarını tehlikeye attılar. Gerektiğinde bölgeleri tahliye ettiler, kapsamlı raporlar sundular ve Kabusların neden olduğu hasarların onarılmasına yardımcı oldular. Bu gece, bir izcinin elde edebileceği en büyük onur olan şövalylikle ödüllendirilecekler."

Clarion kürsünün hemen önünde düzgün ve düzenli sıralar halinde duran izcilere baktı. Çoğunun yüzü ışıltılı olmasına rağmen sadece Artemis'e odaklanabildi. Grubun en arkasında duruyordu ve yüzünde öyle açık bir özlem vardı ki Clarion gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Pixie Hollow'un tüm Şövalyeleri, lütfen bana katılın."

Gözcülerden oluşan küçük bir grup havaya yükseldi ve yarım daire şeklinde Elvina'nın arkasında durdu. Her biri ceketinin yakasına bir rozet takmıştı: siyah kumaş üzerinde parıltıyan, yıldız şeklinde yanardöner bir abalone parçası.

Elvina, "Lütfen çağrıldığınızda öne çıkın," diye .

Clarion, seçilen izcilerin teker teker öne çıkıp Elvina'nın önünde diz çökmelerini izledi. Başları öne eğik olsa bile, onlardan yayılan mutluluğu neredeyse hissedebiliyordu. Onlar Bunu gerçekten hak etmişti. Ancak Clarion, Artemis'in umutsuzca istediği şeyi kaçırdığını bildiği için içinde buruk bir his oluşmasına engel olamıyordu.

"Bu vesileyle sizi Şövalyeler Tarikatı'nın Pixie Hollow." Elvina asasıyla her ikisinin de omuzlarına vurdu. "Ayağa kalk şövalye ve tanın."

Sonuncusu da şövalye ilan edildiğinde kalabalık alkış ve tezahürata boğuldu. O karmaşada, bir hizmetkâr kürsüye doğru uçu ve Clarion'a narin bir flüt uzattı. Flüt tenini serinletti ve Aşağı baktığında, biberiye dalıyla süslenmiş bir bardak limonata olduğunu gördü.

"Şimdi," diye seslendi Elvina gürültünün üzerine, "müstakbel kraliçeniz birkaç kelime konuşacak."

Açıklıktaki tüm dikkatler Clarion'un boğazında düğümlendi. ona odaklandı. Öne doğru süzüldü ve bakışlarını deneklerinin üzerinde gezdirdi. Onlara ilk kez tek başına hitap edecekti ve bunun gerçekliğini, fikrinden çok daha korkutucu buluyordu. Yazın durgun sıcağı üzerine çöktü - ya da belki de onu bu kadar *sıcak* hissettiren kendi sinirleriydi.

"İyi akşamlar," dedi, sesi . "Yankı yapmak istiyorum Majestelerinin bu gece geldiğiniz için size teşekkür ederken söyledikleri. Konuşmalarımı Taç Giyme Günü'ne saklayacağım, ancak bu arada, bu olayı kutlamak için gelmenizi söyleyebileceğimden daha fazla takdir ettiğimi söyleyeceğim. Bu gece eğlenin ve benim şerefime dans edin. Yani..." O

kadehini kaldırdı. "ve önümüzdeki daha parlak günlere."

Birbirine çarpan bardakların ısıltılı sesi açıklıkta dolaştı. Clarion limonatasından bir yudum aldı.

Ağızındaki acı tadı yok etti. Uyuyanları hâlâ büyülerinden uyandıramamışken kutlanmayı hak etmiyordu.

Orkestra yeni bir melodi çalarken, Elvina bir elini Clarion'un omzuna . Konuşmamasına rağmen Clarion onun ne demek istediğini anladı: *İyi iş çıkardın.*

"Devam et," dedi Elvina. "Gecenin geri kalanının tadını çıkarın."

"Yapacağım." İçinden bir beklenti çaktı. Şimdi, onunla yükümlülüklerini yerine getirirse, kış aylarında tebaasını ziyaret edebilirdi. Geriye kalan tek şey fark edilmeden sıvışmaktı.

Balo salonunda süzülürken, perilerin müzik yeteneklerinin yükselen melodisi eşliğinde havada süzülüşünü izledi. Dans gecenin geç saatlerine kadar, tüm dünya peri tozu ve yıldız ışığı yağmurlarıyla aydınlanana kadar devam edecekti. Hayatı boyunca, çok şey biliyordu Kalabalık içinde yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu iyi bilirdi. Ama bunu hiç bu geceki kadar şiddetli hissetmemişti. Diğerlerinin el ele tutuştuğunu, eş değiştirirken döndüklerini ve güldüklerini görmek ona *asla* sahip olamayacağı şeyleri hatırlattı.

Bir el koluna dolanarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kendisine yaklaşan kişiyle yüzleşmek için döndüğünde

Petra'ya bakıyordu. Clarion'un midesi düğümlendi.

Sadece benim şansım, diye düşündü. Şimdi nasıl kaçacaktı? "Şu tarafta oldukça ıssız bir köşe gördüm," dedi Petra, birkaç saniyedir konuşuyormuş gibi bir sesle. "Ne düşünüyorsun?"

"Aslında," dedi Clarion, Petra'nın elinden olabildiğince nazikçe kurtularak, "kendimi iyi hissetmiyorum."

"Oh, hayır. İznim yoksa bu bahaneyi kullanamazsın. Beni burada, insanların *benimle konuşabileceği* bir yerde bırakamazsın"- Petra ürperdi-"ya da *daha kötüsü*."

"Bundan daha kötü ne olabilir ki?"

"Pek çok şey! Örneğin-" Petra sözünü kesti. "Hayır, dikkatimi dağıtma. Eğer gidiyorsan, ben de seninle geliyorum."

"Hayır," dedi Clarion aceleyle. "Yani... hayır, bunu yapmak zorunda değilsin."

Petra ona şüpheyile baktı. "Neden?"

"Çünkü..." El yordamıyla bir bahane aradı. "Sadece birkaç dakika hava almak istiyorum. Sen kalıp partinin tadını çıkarmalısın."

"Eğlenmek *mi*?" Petra kekeledi. "Partilerden hoşlanmadığımı biliyorsun. Burada gerçekten neler oluyor?"

Clarion güldü, kendi kulaklarına bile kırılğan gelen bir sestı bu. "Hiçbir şey olduğu yok."

"Gerçekten mi?" Petra bir elini kalçasına koydu. "O zaman neden benden kaçmaya çalışıyorsun?"

Bazen çok inatçı olabiliyordu. Clarion artan hayal kırıklığını sesinden uzak tutmaya çalışarak, "Değilim," dedi.

Belli ki başarısız oldu, çünkü Petra ona biraz sert bir ifadeyle baktı. "Bir şey mi yaptım?"

"Hayır, tabii ki değil." Clarion endişeyle omzunun üzerinden baktı. Gerçekten gitmesi gerekiyordu. "Sadece yalnız kalmak istiyorum."

Petra'nın yanaklarına renk geldi. "Neye üzüldüğünü senden özür dileyemem."

Yakındaki birkaç peri onlara meraklı bakışlar fırlattı. Clarion, Petra'nın bileğinden tuttu ve onu perilerin en uç noktasına doğru yönlendirdi. Çember, ormanın gölgesinin ağaçların arasına uzandığı yer Mantar kapaklarının kemeri. Partiden gelen ışık

Petra'nın burnunun üstündeki peri tozunu ve kızıl saçlarını alev alev yanıyordu. Yine de burada, neredeyse karanlıkta, Clarion garip bir şekilde üşüdüğünü hissetti. Kollarını kendine doladı ve bakışlarını yere sabitledi. Dürüst olmadan kaçamayacağı açıktı.

"Sana kızgın değilim. Sadece seninle Kış hakkında konuşmamı istemedin."

Petra refleks olarak geriye doğru bir adım attı. "Bu Kış'la mı ilgili? Orada ne işiniz var? Saldırıları durdu."

"Ama kimse ," diye karşı çıktı Clarion. "Ve Elvina bana onun için ne yaptığını gösterdi."

"Oh."

Oh. Gerçekten de tüm söyleyeceği bu muydu? Clarion başını kaldırdığında Petra ona bakıyordu, yüzü kış kadar solgundu.

"Sana onun planı hakkında ne düşündüğümü söyledim ve senin de benimle aynı fikirde olduğunu düşündüm." Clarion'un sesi daha önce hissetmediği bir duyguyla dalgalandı.

İçini dökmeye çok yakın olduğunu fark etti. Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki ama canı yanarken öfkelenmek istemiyordu. Bu Petra'nın suçu değildi. Onun yükümlülüğü Kraliyet'e karşıydı, Clarion'a değil. Yine de Petra'nın olaya dahil olması işleri oldukça onun için zor. "Önemli değil. Sorunu kendi çözmek için elimden geleni yapıyorum."

Petra'nın yüzündeki yaralı ifade yavaşça şu ifadeye dönüştü ama kızarıklık geçmedi. Yüksek duygular her zaman yüzü kıpkırmızı oldu. "Ve *şimdi* gerçekten yapmayı planladığın şey bu mu?"

Clarion onun sesindeki yargılamadan hoşlanmamıştı. Temkinli bir şekilde, "Bu gece benden beklenen her şeyi yaptım. Pixie Hollow'u güvende tutmaya çalışıyorum."

Petra yumuşak, sinirli bir ses çıkardı. "Balo elbisesi içinde mi, Clarion? Ben saf değilim. Tedaviyi araştırmaya gitmiyorsun. Müdürü görmeye gidiyorsun."

Clarion geri çekildi. Petra, Clarion'un zamanını aldığı için Milori'ye kızmış mıydı, yoksa gerçekten Clarion'un bir çocuğu görevlerinin önüne koyacak kadar aşık olduğunu mu düşünüyordu? Her iki durumda da öfkeyle her tarafı kızardı. "Ve Olsam ne fark eder ki?"

Petra ona inanamayarak baktı. "Taç giyme töreniniz bir hafta içinde."

"Bu da o zamana kadar eride kalmam gerektiği anlamına geliyor," dedi acı bir şekilde, "ve senin onaylamadığın hiç kimseyle ."

"Hayır. Bu daha sorumlu olmanız gerektiği anlamına geliyor. Bu oyunları oynamak çok tehlikeli!" Petra'nın parıltısı yoğunlaştı, kenarları turuncu renkte yanmaya başladı. "Onun yüzünden zaten incindin. Uzaklaştınız ve her zaman yorgunsunuz. Ve Herkes her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeni beklerken bu gece gizlice kaçmak mı? Bu kötü bir fikir. Ama sen beni *hiç* dinlemedin. Kim ciddiye alır ki? Kimse beni ciddiye almıyor, çünkü ben her şeyden korkan biriyim."

Sesindeki acı, Clarion'un öfkesinin en sıcak alevlerini söndürdü. Ama Petra'nın sözleri derin bir yara açmıştı.

Bencil olduğumu düşünüyorsun. Rolm ciddiye almadığımı düşünüyorsun.

Clarion bu sözleri dişlerinin arasında tuttu. En son ne zaman böyle kavga ettiklerini hatırlayamıyordu. Her ne kadar kendini savunmak için yanıp tutuşsa da -aralarında bozulan her ne varsa düzeltmek istese de- bunun için zamanı yoktu. Hayır

Petra onu neyle suçlamak isterse istesin, bu Pixie'yle ilgiliydi.

Onun duygularıyla ilgili olduğu kadar Hollow'la da ilgiliydi. Ona bir açıklama borçlu değildi.

Clarion sanki gözyaşlarının akmasını engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkarak kapattı. Öfkeyle -ve elinden geldiğince dikkatle- onları silip süpürdü. Altını gözlerine tekrar sremedi ve az önce ağlamış gibi görünen kış perilerini karşılayamazdı. "Gitmek zorundayım."

"Clarion, *ltften*-"

Acısını içine gmen Clarion karanlığa karıştı ve Kış'a doğru ilerledi.

Keşke Petra bu işin peşini bıraksaydı. Keşke Clarion'u hazırlıklı olmadığı bir yüzleşmeye kışkırtmasaydı.

Keşke, keşke, keşke. Clarion düşüncelerinde boğulurken, paltosunu yakındaki bir ağacın budak deliğine sakladığı yerden çıkardı. Onu göğsüne bastırdı ve tanıdık kokusunu içine çekti.

Kışın kürke yapışmış hali. Bu onu rahatlatmadı; sadece Petra'ya ne kadar çok şey borçlu olduğunu acı bir şekilde hatırlattı.

Derin bir nefes alarak, tüm incinmiş duygularını katlamak ve dikkatlice dosyalamak için geleni yaptı. Şu anda hüzünlenmeyi göze alamazdı. Ne de olsa bu gece Kış'a yapacağı yolculuk tamamen kraliyet görevini yerine getirmek içindi. Her insan gibi duygularını kontrol edebilirdi. yetkin bir kraliçe yapabilirdi. Ve yine de tek istediği akşam için emekli olmaktı - resmen onu nasıl parçaladığını düşünmek için en iyi arkadaşıyla ilişkisi.

Güneş tamamen batmış olmasına rağmen, Clarion şimdiye kadar Kış ve Bahar sınırını gözü kapalı bulabilirdi. Kanatları yolu biliyordu: topraktan çıkan her taş, nehrin her dönüşü,

Her dal patikaya doğru uzanıyor, onu evi gibi hissettiği tek yere götürüyordu. Bahar onun hüznünü hissediyor gibiydi.

Bu gece. Söğüt dalları kolları boyunca yatıştırıcı bir şekilde uzanıyordu ve kiraz çiçeklerinin daha önce açtıklarından daha vahşi yemin edebilirdi. Taç yaprakları eteklerine dolanıyor ve nazikçe

Ay ışığıyla aydınlanmış göletin yüzeyinden geçti.

Sınıra vardığında Milori onu bekliyordu.

Yavaşça uçuşundan aşağı indi. Elbisesinin kuyruğu etrafında toplandı ve etek ucu peri tozuna ve altın ışık zerreciklerine dönüşürken, suyu ve buzu parlak altınla boyadı.

Tam karanlıkta Milori, yıldızlarla bezenmiş gökyüzünün ışıltısı altında karakalemle çizilmiş bir eskiz gibiydi. Ondandır gözlerini ayıramadığını fark etti.

Onu daha önce hiç rütbesine uygun kıyafetler içinde görmemişti. Soluk bir maviye boyanmış ve narin gümüş ipliklerle buza benzer desenlerle işlenmiş örümcek ipeği brokarından bir pelerin giymişti. Omuzlarına, kumaşın üzerinde soğuk bir şekilde parıldayan katı buzdan bir broş takılmıştı. Beyaz saçlarına hem kırılğan hem de heybetli buz sarkıtlarından oluşan bir halka yerleştirilmişti. Saçlarını bağlamamıştı, bu yüzden sırtından aşağı ay ışığında dökülen bir su gibi dökülüyordu.

Bir an için birbirlerine baktılar, hava aralarında söylenmemiş onca şeyle kalınlaşmıştı. Yeniden bir araya geldiklerinde duygularını bunun dışında tutabileceğine nasıl inanmıştı?

Belki de Petra *tamamen* yanılmamıştı.

Sonunda Milori sessizliği bozdu. Pelerininin kürk astarlı etekleri ona doğru eğilirken kaydı. "Baloya kadar size eşlik etmek için buradayız."

"Biz...?" Noctua'yı gördüğünde konuşması kesildi. O da Birkaç metre bir ladinin dalına tünemiş, Clarion'un hoşuna gitmeyecek kadar öfkeye yakın bir bakışla onları izliyordu. Eğer bir baykuş bile gerginliği hissedebiliyorsa, işler gerçekten de kötüydü.

"Tabii ki."

Kadının kolunun üzerindeki paltoyu başıyla işaret etti. "Paltonuzu taşımanıza yardım edebilir miyim?"

Tereddüt etti. Aralarındaki mesafeyi korumak istemişti, ama bu kadar küçük bir jestin ne zararı olabilirdi ki? O ona uzattı. "Neden anlamıyorum."

Milori, kollarını kolların içine sokabilmesi için elbiseyi ona uzattı. Omuzlarına yerleşmesine izin verdikten sonra düğmelerini ilikledi. Oldukça gülünç görüldüğünün farkındaydı, Sahip olduğu en şık balo elbisesinin üzerine bu yamalı paltoyu giymişti. Ama Milori'ye tekrar baktığında, Milori Sanki tüm bu topluluk hayatında gördüğü en çarpıcı şeymiş gibi onu izliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey yok." Ona kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Kadın elini onun dirseğinin içine soktu. "Ne kadar uygun."

"Pixie Hollow'un kraliyet ailesi ilk kez resmi bir sıfatla bu diyarı şereflendiriyor," dedi, sadece biraz göz kırparak. "İyi bir ilk izlenim bırakmak niyetindeyim."

Döndü ve onu takip etmek için hareket ettiğinde Kış'ın içine kaydı. Üzerini yıkayan soğuk arındırıcı bir his veriyordu. Yaz ve taç giyme balosu artık çok uzak görünüyordu.

Onu Noctua'ya doğru götürürken Milori omzunun hafifçe onunkine çarpmasına izin verdi. "Aklında bir şey mi var?"

Bir an için yalan söylemeyi düşündü. "Bu kadar açık mı?"

Milori'nin yanıtı "Acı verici" gelen yarım bir omuz silkmeydi. Bir süre sonra, "Kabuslar yüzünden mi?" diye sordu.

"Kısmen." Dudağının içini yokladı. "Özür dilerim. Seni daha önce kontrol etmek istiyordum. Saldırıları durdu ama..."

"...kimse ."

Clarion onun sesindeki kasvetten, solgun gözlerinin altında hâlâ oyulmuş olan yorgun gölgelerden acı duydu. Bu yükün bir kısmını üzerinden nasıl da arzuluyordu. "Neyi yanlış yaptığımızı anlamıyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmadın." Milori bakışlarını önüne dikmiş, düşünceli görünüyordu. "Talimatlar tam olarak açık değildi. Ayrıca, efsanenin çıkmaza girme riski her zaman vardı ama bu boşuna değildi. Hapishanenin mühürlenmesi, tebaanıza haftalardır ilk kez huzur verdi. Bu gece

Bunun kanıtı."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı. "Yine de kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum - sanki uyuyanları unutmuşuz gibi. Kutlamak yanlış geliyor onlarsız."

"Bulabildiğimiz neşe anlarını elimizde tutmanın yanlış olduğundan emin değilim."

Kalbi cevap verircesine çarptı. Onun o alçak, nazik sesi neredeyse... sivri gibiydi. Bu çok hoş bir duyguydu, keşke kendisi *için* de geçerli olduğuna inanabilseydi. Clarion sessizliğini korudu, ne yazık ki kaprisli ya da melankolik bir şey ağzından kaçmasın diye. Şu anki ruh haliyle hangisinin olacağından emin olamıyordu.

"Her ..." Hızla ilerledi. Kulaklarının ucu kıpkırmızı oldu. "Bekçi ve ben başka metinler aramaya başladık.

bazı cevaplar sağlayabilir. Ancak bu biraz zaman alabilir. Kış Salonu çok geniştir... ve kuşkusuz oldukça düzensizdir. Her kendi sınıflandırma sistemi var ve hiçbirini bunu tüm koleksiyonda tutarlı hale getirmeyi başaramadı

görev süreleri boyunca. Hala renklere göre düzenlenmiş rafların bulunduğu bir bölüm var."

Clarion bu düşünceye neredeyse gülümsüyordu. Bütün bir kütüphanenin gökkuşağına dönüşebilmesi ne kadar da büyüldü.

"Keşke yardım edebilseydim."

"Ben de." Tereddüt etti. "Eğer isterseniz, bulgularımızı size yazabilirim."

Taç giyme töreninden sonra yazışmalarını kimsenin izlemeyeceğini düşündü. "Pekâlâ."

Başını salladı. "Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

Clarion ağır bir iç çekti. Nefesi beyaz bir bulut halinde dağıldı. "Korkarım kıyaslandığında kulağa saçma gelecek. Petra ve ben baloda bir tartışmaya girdik ve bu bana ağır geliyor."

Noctua'ya vardıklarında, dizginlerini tuttu -bunların çok daha ince bir malzemeden yapıldığını fark etti; görünüşe göre kuşların bile daha incesi vardı- ve duraksadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Öyle *miydi*? Elbette bir parçası bunu istiyordu. Ama korkuyordu ki Yarayı bir kez açtığında, akıntıyı durdurmak mümkün olmayacaktı. Petra'nın Winter için neredeyse mümkün olan en kötü sonucu nasıl sağladığını düşünmek zorunda kalacaktı. Ama daha da kötüsü, aralarının açılmasında kendisinin oynadığı rolü de düşünmek zorunda kalacaktı. Sanki Petra'nın endişeleri mantıksız. Sıcak bir peri olarak Kış Ormanı'na girmek

nesnel olarak tehlikeli. Belki de duvarlar örmek yerine onunla konuşmalıydı.

Belki de uzun zamandır onu doğru dürüst dinlememişti. Yüzünü buruşturan Clarion başını salladı. "Yakında geçecek."

Pek ikna olmuş görünmüyordu ama konuyu da uzatmadı. "Nasıl isterseniz."

Milori'yle birlikte Noctua'nın sırtına tırmandılar; bu artık onun için neredeyse ikinci bir doğa haline gelmeye başlamıştı. Artık baykuş kanatlarını çırpıtığında can havliyle tutunmak zorunda kalmıyordu, onları gökyüzüne taşıyordu. Burada, Milori'nin kollarında güvenle yuvalanmış olan Clarion huzur gibi bir şey hissetti. Aşağı bakmaya cesaret etti. Gecenin örtüsünün altında, tüm kar sessiz bir maviye boyanmıştı.

Milori'nin onları daha önce hiç görmediği bir bölgeye yönlendirdiğini fark etmesi sadece birkaç dakikasını aldı. Altlarında kaskatı donmuş ve camdan bir damar gibi parıldayan bir nehir vardı. Bu yükseklikten, buzun üstündeki kalabalığı ve nehrin kıyısında oraya buraya dağılmış, içleri neşeli turuncu bir ışıkla aydınlatılmış birkaç kulübeyi seçebiliyordu.

Milori Noctua'yı yavaşlattı; kanatlarını çırparak neredeyse yer. Konuştuğunda Clarion onun sesinin içinde gürlediğini hissedebiliyordu.

ve kulağının kabuğunun üzerinde yumuşakça kıvrılıyor. "Bunun biraz bunaltıcı olabileceği konusunda seni uyarmalıyım."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Asla," dedi usulca. "Sadece senin onlar için ne yaptığını biliyorlar."

"Oh." Bunun işleri farklı kılacağını düşündü. Sıcak mevsimlerde kimse onun ve Milori'nin Kâbusları mühürlediğini bilmiyordu. "Uyarın için teşekkür ederim. Ama sanırım ben hazırım."

Gözlerinde bir yaramazlık kıvılcımı parlıyordu. "O zaman iyi bir giriş yapmaya hazırlanın."

Gerçekten de iyi bir giriş yaptılar.

Noctua, beyaz tüyler ve peri tozundan oluşan bir girdap içinde Kış topunun üzerine alçalarak pike yaptı. Baykuş birkaç kanat çırpışıyla düşüşlerini yavaşlattı, en üstteki kar tabakasını tekmeledi; festival alanının hemen dışına indiklerinde etraflarında çılgınca dalgalandı.

Clarion rüzgârın gürültüsünden bile kış perilerinin tezahüratlarını duydu. Bir anda kalabalık etraflarını sardı ve Clarion, saygı dolu bir sessizlikle değil ama... heyecanla söylenen adının bir kısmını yakaladı. Bu o kadar yabancı bir kavramdı ki, anlam vermekte zorlandı.

"Onur konuğumuz geldi," diye seslendi Milori kargaşanın içinden.

Bir şekilde gürültü daha da arttı. Clarion sadece gülebildi nefes nefese onların yüzlerine baktı. O düşünmedi kimse onu gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Sadece onları hayal kırıklığına uğratmamayı umabilirdi.

Milori kulağına mırıldanacak kadar yakınına eğildi, "Seni uyarmıştım."

"Kesinlikle yaptın."

Clarion atından inerken, rüzgâr elbisesinin eteklerindeki ışıltılı izleri çekiştirdi. Milori'yle birlikte gerçek bir peri denizinin içine daldılar. Ancak her birkaç adımda bir durdurulduklarında nehre doğru çok az ilerleyebildiler.

"Kış Ormanı'na hoş geldiniz, ." Omzundan zarif beyaz bir örgü sarkan bir peri ona gülümsedi. "Kabul ederseniz size bunu vermek istiyorum."

Buzla kaplı, ışıltılı bir yasemin çiçeği uzattı. mükemmel bir şekilde korunmuş. Çok güzeldi ve inanılmaz nazik bir jestti. Onu getirmek zor olmuş olmalı; yasemin sadece kış ve ilkbaharda yetişir.

Clarion onu nazikçe aldı, narin yapraklarını koparmaktan korkuyordu. "Elbette koparacağım. Çok teşekkür ederim."

Sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez perinin yerini bir serçe adam aldı. Ona buzdan oyulmuş bir heykelcik sundu. "A Bizimkini korumak için hayatınızı riske attığınız için minnettarlığımızın küçük bir göstergesi, Majesteleri."

"Oh," dedi, biraz . Heykelciği kabul etti nazikçe, eldivenli içinde tutuyordu. Eğer ona tutunursa eriyecikti - şimdi değilse bile, sıcak mevsimlere döndüğünde. Bu geçici çiçeklerin kırılğan güzelliğine hayret etti.

şeyler. "Benim için bir zevk."

Clarion, kendisine yaklaşan üçüncü periyle birlikte şunu fark etti bir sıra oluşmuştu. *Kendisiyle* konuşmak için bekleyen bu kadar çok peri görmek onu şaşırttı. Etkileşimleri sonunda birbirine karıştı, sıkılmış ellerden, değiş tokuş edilen isimlerden ve O kadar çok hediye vardı ki, onları eve nasıl götüreceğini ya da götürebilse bile nereye koyacağını bilmiyordu. Kış perileri, çok uzun Sıcak mevsimlerden ayrı düşmüş bu insanlar, görünüşe bakılırsa sunabileceklerini paylaşmaya hevesliydi. Cömertlikleri ve sıcaklıkları onu hayrete düşürmüştü. Bu karşılama ve Petra'yla olan kavgası arasında, dünya çığ hissediyordu, tüm duyguları ortaya dökülmekten sadece bir iğne ucu kadar uzaktı.

Bu gerçekten de bunaltıcıydı.

İlk heyecan dindiğinde ve kalabalık azaldığında, nazik bir peri onun eşyalarını bir kızağa yükledi ve onu şenliklerden sonra sınıra doğru yola çıktı. Onu görmek için bekleyen son tebaası Milori'ydı. Clarion onu gördüğünde hiç de azımsanmayacak bir rahatlama hissetti.

"?"

"Mükemmel," dedi ve ciddiydi. "Biraz yorgunum ama." Biraz özür diler gibi baktı. "Seni eve bırakayım mı?"

"Hayır," dedi, belki de çok aceleyle. Aslında hiç ayrılmak istememişti. "Henüz değil. Kabinlerden hiçbirini ziyaret etmedim."

"Gitmeden önce bu şart." Milori ona elini uzattı.

Bu manzara karşısında içinde ölenemez ve parlak bir baş dönmesi oluştu. "Benimle gel o zaman."

Onun elini tuttu. "."

Onu donmuş nehre doğru götürdü. Festivale yaklaştıklarında gece aydınlandı. Mümkün olan her yüzeyde -taşlar, buzdan masalar, kütükler-mumlar yanıyor ve her şeyi pembeleştiriyordu tonları. Nehir tüm mum ışığını emdi ve parıldıyor gibiydi. karanlık. Tüm set boyunca kış perileri, çatıları kalın bir kar tabakasıyla kek gibi buzlanmış ve buz sarkıtları damlayan boyalı ahşap stantlar kurmuştu. Her biri bir şeyler sunuyordu farklı: baharatlı elma şarabı, nar taneleri ile süslenmiş balkabağı çorbası, koyu yeşillikler ve narin pancar dilimlerinden oluşan salatalar, ince parçalar halinde doğranmış şekerlenmiş fındık, hamur işleri

narenciye ile sırlanmış, karamel soslu şekerleme pudingleri. Clarion her şeyden biraz denemek için ısrar etti.

Etraflarında periler buzun üzerinde kayıyor ve dans ederken havada süzülüyorlardı. Saf beyaz ve koyu kırmızı giysiler giymişlerdi. Clarion buzdan dantellere ve buzdan mücevherlere hayranlıkla bakmak için durakladı

Kulaklarında ve bileklerinde ışıltılar vardı. Burada moda bile ne kadar farklıydı!

"Onlara katılmak ister misin?" Milori sordu.

Clarion onunla yüzleşmek için döndü, böyle... özlemle bakarken yakalandığı için telaşlandı. Clarion'un, adamın bakışlarını

Soru şüpheli bir şekilde davetiyeye benziyordu. "Dans eder misin?"

"Yapabilirim," dedi, "teorik olarak. Ama bunun için nadiren sebebim olduğunu görüyorum." "Şok oldum," diye cevap verdi sırıtarak. Hayal bile edemezdi

dans ediyor. "Ben de öyle. Sanırım bu tam olarak doğru değil. Her zaman dans etmek *istemişimdir*."

Dalgin bir ses çıkardı. "Neden dans ?" "Kraliçeler dans etmez."

"Kışın olabilir." Adam kızın gözlerine anlamlı bir şekilde baktı ve kızın boğazı kurudu. "Ayrıca, henüz kraliçe değilsin."

Clarion sözlerinin kendisine geri döndüğünü görünce kızardı. Sevecen bir öfkeyle başını ona doğru salladı. Her geçen an Geçtikçe, aralarındaki mesafeyi korumakta neden ısrar ettiğini hatırlamak daha da zorlaşıyordu. Söylediği doğrudu: henüz kraliçe değildi. Ve o da Ona öyle umutla bakıyordu ki, onu reddetmek neredeyse zalimlik gibi geliyordu.

Neden kendine son bir gece daha özgürlük tanımasın ki?

Yenilgi havasına bürünerek iç çekti. Bir adım daha yaklaştı ve onun bakışlarıyla buluşmak için çenesini yukarı kaldırdı. "Sanırım buna karşı çıkamam."

Milori'nin dudakları sessizce aralandı. Clarion, onu suskun bırakmış gibi görüldüğü için küçük bir heyecan hissetti. Açıkça görülüyordu ki Bu kadar kolay kabul etmesini beklemiyordu. Ama bir süre sonra, "O zaman ilk dansınızı isteyecek kadar cesur olabilir miyim?" diye soracak kadar kendini toparladı.

Alaycı ve mesafeli ses tonunu korumak için tüm gücünü kullandı. "Yapabilirsin."

Uzaktan, müzik yeteneklerinin başka bir şarkıya başladığını fark etti. Yavaşça, bir elini onun omzuna koydu; diğeri onunkine kaydı. Dansın çerçevesine yerleşti, bir elini belinin kıvrımına koyarak onu kendine yaklaştırdı. Tanıdık, Teninin rahatlatıcı serinliği, kokusuyla birlikte onu sardı. yaprak dökmeyen ve taze yağmış kar. Nadiren dans ettiğini iddia etse de, ona adımları pratik bir kolaylıkla atmasında rehberlik etti. Yerdeki tek çift onlardı; bu kadar çok yer kaplamak, başka biriyle çarpışmaktan asla korkmamak zgrleştiriciydi. Dnerlerken elbisesinin kumaşı etraflarında dalgalanıyor, kar ve yıldız ışığını topluyordu.

"İlk Kış balonuzdan nasıl keyif aldınız?" diye sordu.

"Bu inanılmaz. Bu çok..." Tam kelimeyi bulmakta zorlandı ama en paradoksal olanı en uygunuydu. "Sıcak."

Milori memnun görünüyordu ama kısa süre sonra yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Eğer istersen böyle bir şey olabilir."

Clarion ilk kez bunu hayal etmesine izin verdi. Kraliçe olduğunda, sıcak mevsimlerde bir şeyleri değiştirmek onun gücü dâhilinde olacaktı. Elvina Clarion'a bilgeliğini aktarmış olsa da, Kış'ta geçirdiği zaman ona bunun ilerlemenin tek yolu olmadığını göstermişti. Tarafsız bir mesafeden değil de *içtenlikle* hükmetmek ne güzel olurdu. Belki o zaman yalnız olmak zorunda kalmazdı. Bu düşünce bile onu daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir özlemle doldurdu.

şarkı bittiğinde Milori onun gitmesine hemen izin vermedi. Clarion başını onun omzuna yaslama isteğine direndi. Ama kalbi kalmak için can atarken, soğuk kendini belli etmişti. Parmakları uyuşmaya başlamıştı ve kulaklarının uçları acıyordu. "Gittiğimi fark etmeden önce Summer'ın yanına dönmeliyim."

Hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu yüzüne yansıtmamıştı. Ama onun gitmesine izin verme konusundaki isteksizliğini okuyabiliyordu; bu isteksizlik sadece bir ürperti ile kırılıyordu. onu kavradı. Elini bıraktıktan sonra bile, avuç içi hala sırtının küçük kısmında sabit bir şekilde. "Tabii ki. Seni bu soğuktan kurtaralım."

İkisinin de üzerine ciddi bir ruh hali çökmüştü; sınıra dönüş uçuşu sessizlik içinde geçti. Clarion son bulma hissinden başka bir şeye odaklanamıyordu. Milori de bunu açıkça hissetmişti. Dizginlere sıkıca tutunmuştu.

Sanki bu son birkaç dakikaya tutunabilecekmiş gibi, elleri kolları bağlı. onun omzuna yasladı ve gözlerinin yarı kapalı düşmesine izin verdi. Bu noktadan, adamın karanlığın içinde kurdele gibi açılmış beyaz saçlarına göz attı.

Noctua yere indi ve hemen ardından tüylerini kabarttı. Başı onların içine doğru çekilmiş gibiydi. Güneş batalı çok olmuştu.

Ufkun altında, sıcaklık düşmüştü. Buz kütleleri nehrin akıntısında sürükleniyordu, güneşin altında siyah cam tabakaları gibi parlak Ay ışığı.

Clarion attan indiğinde, botları toprağın derinliklerine battı. kar yığınları. Duraksadı ve başını geriye eğerek Noctua'nın sırtında tünemiş halde duran Milori'ye baktı. Pürüzlü noktalar halinde donmuş diademiyle Kış Lordu'nun heykeline o kadar çok benziyordu ki: heybetli olduğu kadar kimsesizdi de. Rüzgâr Kış'ın içinden kederli bir iç çekiş gibi geçti. Pelerinini dalgalandırdı ve kalınlaşan fırtınalar bir perde gibi aralarından geçti.

Vedalaşmaya bir türlü cesaret .

Eğer istersen olabileceğini söylemişti.

Her şeyden sonra mutluluğu hak etmiyorlar mıydı?

"Milori," diye başladı, aynı anda "Ben..." dedi. Boğazını temizledi. "Devam et."

Clarion titrek bir nefes verdi. "Önce sen aşağı iner misin?"

Hiç tereddüt etmeden onun yanındaki karın içine düştü. Hâlâ ona bakmak zorundaydı ama burada, düz zeminde, ona daha az bakıyormuş gibi hissediyordu.

elinden kayıp gidecekti. Eldivenlerini birbiri ardına çekiştirerek çıkardı. Cesaretini toplayarak, "Düşünüyordum da" dedi.

Milori'nin sesi zar zor duyuluyordu. "Ne hakkında?"

"Söylediğin şey hakkında. I..." Kelimeleri aceleyle ağzından döküldü. Açık konuşabilme umudu tamamen yok olmuştu. Eldivenleri yere düştü. yere. Parmaklarını adamın pelerininin kumaşıyla birleştirdi yerde dolaştırdı.

Köprücük kemiğinin dibinde. Onun bakışlarını tutarak, "Gitmek istemiyorum," dedi.

Milori sanki hayatı boyunca bu sözleri beklemiş gibi görünüyordu. İçinde bir baraj yıkılmıştı ve gözlerinde yanan duygu bir dalga gibi Milori'nin üzerine çöktü. Elleri onunkilerin üzerinde durdu, parmakları bileklerini sardı. Dokunuşunun altında kalbinin vahşi çarpıntısını, teninin soğukluğunu hissedebiliyordu. onunkine sızıyor.

"O zaman yapma," diye mırıldandı boşluğa doğru.

Yapma. Sanki dünyadaki en basit şeymiş gibi.

Yapacak başka ne vardı ki? Ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onu öptü.

Bir an için, bir tür hassaslık içinde asılı kaldılar. inançsızlık. Sonra dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve Clarion alev aldığını hissetti. Dilinde kakao ve tarçın tadı vardı, Kız onun içinde erirken nefesinin kesilmesini yuttu. Parmakları kızın ensesindeki saçlara dolandı ve öpücüğünü derinleştirirken çenesini kendisine doğru kaldırdı. Çiçek tacını yerinde tutan iğneler gevşeyerek ayaklarının dibindeki toprağı beyaz yapraklar ve tatlı polenler. Onun her dokunuşu sinirlerini hem bayıltıcı bir sıcaklık hem de yakıcı bir soğukla ateşliyordu.

Nefes nefese, geri çekildi. Ama bu küçük mesafe bile ona acı veriyordu. Şu anda kendi sınırlamalarına nasıl da içerliyordu - vücudunun uzun süre tahammül edememesi. "Donuyorum."

"Buna izin veremeyiz." Dudakları her hecede onunkilere değiyordu.

İkisi de ayrılmaya istekli görünmüyordu.

Onu kollarının arasına aldı ve yavaşça geriye doğru yürüttü. Clarion kararsızca güldü ve kollarını onun boynuna dolayarak Denge. Sadece dünyalar arasında köprü kurduklarında durdu: kızın ayakları kırağı tutmuş yosunlara, erkeğinki ise sığ kar tozlarına basmıştı. Ama burada, baharda bile soğuk ona yapışmıştı. Kar kirpiklerinde parıldadı ve onunla paylaştığı nefesi havada usulca dalgalandı.

Bunun yeterli olduğunu düşündü. Bu işi başarabilirlerdi.

O anda, ikisinden başka hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.
Ve sonra, tanıdık bir ses neşesini böldü: "Clarion!"
Elvina.

Elvina kayan bir yıldız gibi üzerlerine düştü, parıltısı öfkesinin gücüyle .
Milorı Clarion'ı bırakmadı

Hemen; parmakları neredeyse koruyucu bir şekilde kollarının üst kısmına dolandı. Her ne kadar bunu takdir etse de tamamen yok olmayı tercih etti. Çözölmek ve rüzgârda karahindiba tohumları gibi savrulmak.

Böyle bir şey olamaz.

Elvina nehir kıyısına indiğinde Clarion neredeyse ondan uzaklaşacaktı. Clarion yıllar boyunca Elvina'nın pek çok yönünü görmüştü; abartısız bir peri olmasına rağmen, Clarion onun duygularındaki ince değişimleri anlamaya ve tahmin etmeye başlamıştı. Birçok kez onun hayal kırıklığına uğradığını görmüştü ama asla böyle bir şey. Yüzü zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle buruşmuş, yüzünün tüm düzlemleri keskin gölgeler ve turuncu ışıkla oyulmuştu.

Ama Petra ve Artemis'in görüntüsü daha da acı vericiydi. arkasında. Petra kısa bir mesafe , bir yaban mersini çalıılığının arkasında yarı yarıya gizlenmiş bir şekilde duruyordu. Öyle bile olsa Clarion, Petra'nın

Sıkıntılı görünüyordu: elleri birbirine düğümlenmiş, saçları zarif topuzundan ayrılmış, dudağı ısırılmıştı.

Clarion bakışlarını, başını hafifçe sallayan Artemis'e çevirdi. Clarion onun ne demek istediğini anladı: *Benim bununla hiçbir ilgim yok.*

Clarion'un aklında o zaman ne olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Balodaki kavgalarından sonra Petra, Elvina'ya Clarion'un nereye gittiğini söylemişti. Utanç Clarion'un içinde mide bulandırıcı bir şekilde çalkalanmıştı. Ama şimdi, ihanet tüm aşağılanmışlığını, tüm öfkesini yakıp kavuruyordu. Onu ne kadar yaralamış olsa da, bu onu şaşırtmamıştı.

Clarion'un sormayı düşünebildiği tek şey "Burada ne yapıyorsun?" oldu.

Görünüşe göre bu beklenen ya da istenen bir cevap değildi. Elvina'nın aurası öfkeyle daha da parladı. "Anladığım kadarıyla *bu* Son birkaç haftadır sizi ne tüketti? Kış'ı *bu* kadar merak etmene sebep şey *bu* mu? Senden daha iyisini beklerdim, Clarion."

"Bu benim sorumluluğum," diye araya girdi Milori. Sesinde soğukluktan eser yoktu, sadece dayanılmaz bir ciddiyet vardı. Alnındaki taca rağmen diz çökmeye istekli görünüyordu.

Clarion ona inanmayan bir bakış fırlattı. *Elbette* Elvina'nın gazabının yükünü kendisi üstlenmeye çalışacaktı. "Öyle *değil*-"

"Hatamı düzeltmek için ondan yardım istedim," diye devam etti Milori, yılmadan. "Yaptığı her şey benim emrimle oldu. Bağışlayın beni, Majesteleri."

Elvina ona sanki bir böcekten farksızmış gibi baktı. Yüzündeki tiksinti öfke kıvılcımlarına neden oldu.

Clarion'un içinde parlıyordu. Artık Elvina'nın kış perileri hakkında ne düşündüğünü bildiğine göre, tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Ne söylerse söylesin, onu asla tatmin ya da ikna edemeyecekti.

Yine de Clarion, Milori'nin bunun suçunu kabul etmesine izin veremezdi.

Artık kendini daha fazla şehit edemezdi; bunu zaten yüzlerce farklı şekilde yapmıştı. Bundan çok daha fazlası için yaratılmıştı.

Kış perileri çok uzun zamandır görmezden geliniyor ve kötüleniyordu.

Asilce gönüllü bir şey. Clarion burada durup buna daha fazla ortak olamazdı. Kış Ormanı Gardiyanları'nın Pixie Hollow Kraliçeleri'nden aldığı yük çok büyüktü; bunun için onurlandırılmayı hak ediyorlardı.

"Onun hakkında yanılıyorsun." Clarion Milori'nin önüne geçti ve Yine de onu Elvina'nın açık küçümsemesinden koruyabilirdi. "hakkında. Kış Ormanları hiç de sandığımız gibi değil."

Elvina sıkılmış dişlerinin arasından, "Bunu evde konuşacağız," dedi. "Benimle gel. Şimdi."

"Hayır."

Sesi sessizlikte çınladı ve yukarıdaki yıldızlar onu noktıyor, duygularının gücüyle daha da parlıyor gibiydi. Elvina geri çekildi. Sanki ne yapacağını ya da Clarion'un yerine hangi huysuz yarattığını geçtiğini bilmiyormuş gibi neredeyse şaşkın görünüyordu. toparlanmış ve kontrollü bir varis. Clarion bu cesareti nereden bulduğunu kendisi de bilmiyordu.

"Korkarım başka seçeneğiniz yok," dedi Elvina.

"Kabusları durdurmak için benimle birlikte çalışıyor! Eğer beni dinlerseniz-"

"Clarion," dedi Elvina uyarırcasına.

"Yaptığım her şey Pixie Hollow'u korumak içindi. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Elvina tokat yemiş gibi geri çekildi. "Affedersiniz?"

Clarion'un elleri ani adrenalın patlamasıyla titredi. Kendini zar zor tanıyordu. Bu haklı öfke sanki onu yakıp kül edecekti. Ama bir orman yangını gibi yanıyordu ve şimdi onu durduramazdı. "Kış'taki tebaana hiç saygı göstermedin. Onlara sırtınızı dönmeyi ve onları imkânsız bir görevle baş başa bırakmayı planladınız! Yönetme yeteneği büyüsü Kabusları durdurabilecek tek şeydir, ama sen bu büyüyle hiç ilgilenmedin. -"

Elvina tek bir kahkaha attı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Biliyorum," diye ısrar etti Clarion. Artık başladığına göre, susturulamayacaktı. "Kış perileri çok uzun zamandır bizim eksik bir tarih anlayışı ve ben bunun kabul edilmesine izin vermeyeceğim.

Mil- Kış Ormanı'nın Müdürü sandığınız gibi biri değil." "Hayır," dedi

Elvina karanlık bir sesle. "O daha genç. Henüz bir şans elde etmedi selefi gibi hırslı biri haline gelmesine izin vermeyecektir,

Ya da dokundukları her şeyi zehirleyen yaratıklar tarafından bozulmuş. Onun yanında güvende değilsiniz."

Yanında, Milori yüzünü buruşturdu.

muydu yani? Clarion'un söylediği her şeyi göz ardı mı edecekti? "Daha önce hiç bu kadar güvenli bir yerde bulunmamıştım."

Elvina ona doğru ilerledi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, Clarion'u bu köprüden kendisi sürüklemeye hazır ve istekli görünüyordu. "Seni çoktan bana karşı kıskırttı."

"Hayır, beni kendinize düşman ettiniz!" Kelimeler ağzından kaçtı Kendini durduramadan, Elvina'yı olduğu yerde bıraktı. Sesi titriyordu. Yine de itiraf etmek istemediği gerçek buydu. "Senin belirlediğin standartlara uygun yaşamaya çalıştım, hepsi de taca layık olabilmek umuduyla. Tıpkı senin gibi olmak için çok uğraştım. Ama . Kış bana bunu öğretti."

Büyüsü içinde alevlendi, duygularının gelgitiyle birlikte yükseldi. İnancının gücüyle ıslıl ıslıl parlıyordu. Hatta kanatlarının ışıltısı Elvina'nın sersemlemiş yüzünü solgun bir beyaza boyadı.

"Hayır, kesinlikle değilsin," dedi Elvina ama sesindeki korku değildi. Hayret gibi bir şeydi.

"Bölmek istemezdim," dedi Petra sessizce, arkasına saklandığı çalılıktan dışarı bakarak. Yüzü kül rengine dönmüştü. "Ama sanırım bir var."

Eliyle işaret etti ve Clarion'un bakışları onun gökyüzüne doğru gösterdiği yolu takip etti. Şimdi bundan bahsettiğine göre, bir şeyler yanlış geliyordu.

Son birkaç dakika içinde gecenin karanlığı daha da derinleşmişti.

Alçak ve tehditkâr bulutlar, dolunayın ve ona eşlik eden yıldızların üzerinde pıhtılaşıyordu. Enerji havada çatırdadı ve kolları boyunca karıncalandı. Hava durumu uzmanları yağmur fırtınası hakkında hiçbir şey söylememişti ama... Hayır, bu bir şimşek vaadi değildi. Hissettiği

daha kötü, neredeyse uğursuz. Ürperdi.

Ve sonra, gökyüzünde bir şey fırladı: kalınlaşan kasvete karşı inanılmaz derecede parlak, peri tozundan altın bir çizgi. Yaklaştıkça Clarion bunun Kış'tan gelen bir keşif yeteneği olduğunu ve doğrudan onlara doğru savrulduğunu fark etti.

Serçe adam hala şık kıyafetlerini giymiş olmasına rağmen yayını beyaz mafsallı elleriyle kavradı. Göğsü inip kalkıyordu ve gözleri sanki hala dışarıya bakıyormuş gibi vahşi ve cam gibiydi. gerçekten orada olmayan bir şey.

"Milori," diye boğuk bir sesle konuştu sonunda. "Bir saldırı oldu." Milori'nin titizlikle sakinleştirdiği ifadesi kırıldı. "Ne oldu?"

"Kâbuslar," diye hırıldadı gözcü. "Festivale akın ettiler, hem de hiç görmediğimiz kadar çok. Birliğim olabildiğince çok periyi Kış Salonu'na götürüyor ama..."

Clarion onun duraklamasını fiziksel bir darbe gibi hissetti. serbest düşüşe geçmiş, kafa karışıklığı ve suçluluk bataklığına saplanmış gibi hissetti. Böyle bir şey . Ama hâlâ ebedi uykularına dalmış olan periler hakkında inandığı şey de bu değil miydi? Milori'yle birlikte başardıkları şey, yükselen dalgaya karşı koyan bir avuç kumdan başka bir şey değildi. Hiçbir şey başaramamışlardı.

Bunların hepsi senin suçun, diye tısladı kendinden şüphesi.

Bu sefer Kabuslar'ın büyüğü yüzünden kaç kişi kaybetmişlerdi?

Yaşadığı şoktan kurtulan Clarion, "Nasıl tekrar serbest kalabildiler?" diye sordu.

Anlayış Elvina'nın dağıttı. "Onları mühürlemeye çalıştınız."

"Ben... Ben bilmiyorum." Milori başını iki yana salladı. Clarion onu hiç bu kadar sarsılmış görmemişti ama kararlı bir şekilde konuşacak kadar kendini topladı: "Gitmek zorundayım."

Clarion onun dirseğini kavradı ve bakışlarını tuttu. "Ben de seninle geliyorum."

Milori'nin gözlerini aydınlatan minnettarlık onu neredeyse nefessiz bıraktı. "Clarion." Elvina'nın sesine yalvaran bir not karıştı. "Yapma bunu."

Bu."

Clarion sadece geriye doğru bir bakış attı. Bakışları Petra'ya takıldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve anlam veremediği bir duyguyla parlıyordu. Belki de o ve Elvina haklıydı: Milori'ye olan hisleri onu pervasızlaştırmıştı. Ama bu koruyucu, haklı öfkeyle

İçinde yanan ateşle, kendini hiç bu kadar amacına uygun

hissetmemişti. "Özür dilerim," dedi usulca. "Yapmak zorundayım."

Arkadaşlarına ve akıl hocasına sırtını dönerek, Milori'yi kışın acı soğuğuna kadar takip etti.

Lütfen çok geç kalmayalım.

Clarion, festival alanına doğru yükselirken bu yakarışa bir can simidi gibi sarıldı, tıpkı Milori'ye sarıldığı gibi. Noctua'nın dizginlerini sıkıca tutarak onları yaklaşan fırtınanın içinden geçirdi. Bu kadar yüksekte, karanlıkta neredeyse siyah olan bulutlar, bir orman yangını dumanı gibi görüş alanını kaplıyordu. Yoğun kar yağışı onu savuruyor, kirpiklerinde birikiyor ve yüzünü buz yayılım ateşi gibi yakıyordu. Her rüzgâr onları rotalarından saptırıyordu ve Clarion bu rüzgârın taşıdığı bir ses duyduğuna yemin edebilirdi.

Sonbahar, diye fısıldadı.

Winter, sınırdan geçtiği tüm yollar boyunca ilk kez düşmanca hissetti.

Görüş alanının köşesindeki bir gölge titreşimi onu yakaladı. dikkat. Clarion dönerek ona doğru yöneldi ama o sırada onlara doğru savrulan bir şey gördü: Kâbusların gücünün mor ışıltısında iz bırakan kanatlı bir şekil.

"Milori!" diye seslendi. "et!"

Başını Kâbus'a doğru çevirdi. Bir şimşek çakması gökyüzünü yararak canavarı korkunç bir an için aydınlattı.

Dizginleri salladı ve Noctua Kabus'un yolundan saptı. Milori dengesini korumak için baykuşun sırtına yaslandı ve Clarion'u da beraberinde sürükleyerek yarattığın kendilerine doğru uzanan pençelerinden tam zamanında kurtuldu. Alnını bastırdı kürek kemiklerine yaslandı ve titrek bir nefes verdi, hem koltuğunu hem de başını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını görünce dehşete kapıldı. Sıradan bir uçuş için Noctua'nın üzerinde kalmak bir şeydi, ancak savaşın tamamen başka bir şey olduğu hızla kanıtlanıyordu.

Clarion başını kaldırdığında Kâbus'un tekrar etrafında döndüğünü gördü. Kendini bir baykuş şekline sokmuştu: Noctua'nın grotesk bir alayıydı bu. Gagası bir dizi rahatsız edici insan dişinin üzerinde kıvrılmıştı,

boş bir gülümsemeyle bakıyordu. Daha da kötüsü, kanat açıklığının gölgesinin hemen ötesinde, onlara doğru ilerleyen kara bir bulut gördü. endişe verici bir hızda. Önce uzaklardan gelen bir cıvıltı sesi iliklerine kadar yankılanan tiz bir çığlık. Hayır, bir bulut değil, böceklerin kanatlarında taşınan bir grup Kâbus. Clarion buradan bile açıklıklarını *hissedebiliyordu*.

Korku onun üzerine sıçradı. Sürü onlara ulaşırsa asla hayatta kalamazlardı. Yüzlercesi olmalıydı. *Bütün* kâbuslar serbest mi kalmıştı?

Clarion rüzgârın uğultusu arasında, "İnmemiz gerek," diye bağırdı. "Şimdi."

Milori yaklaşan kâbuslara baktı, çenesinde bir kas tüylendi. "Pekâlâ. Bekle biraz."

Clarion itaat etti. Bununla birlikte Milori dizginleri Noctua'ya verdi. Baykuş kanatlarını vücudunun içine soktu ve aşağıdaki ormana doğru dalışa geçti.

Rüzgârın ve soğuğun acı pençeleri onu parçaladıkça Clarion'un gözleri yaşardı. Milori'nin saçları arkasından akıyor, onlar düşerken yüzüne çarpıyordu. Noctua birkaç saniye içinde orman örtüsünü yarıp geçti, ilerlerken gevşek karları ve bıçak gibi keskin buz sarkıtlarını devirdi. Dallar Clarion'un paltosunu ve saçlarını acımasızca kavradı, ama Clarion büyük bir telaşla hiçbir şey hissetmedi.

Adrenalin. Yere sadece birkaç metre kala, Noctua düşüşlerini yavaşlatmak için kanatlarını çırpı.

Yere indiklerinde Clarion'ın kalbi boğazında çılgınca atmaya başlamıştı. Kâbuslardan hiçbiri onları bu kadar uzağa kadar takip etmemişti ama o, tepesindeki dalların kafes örgüsünün hemen ötesinde yer değiştirdiklerini hissedebiliyordu. O korkunç vızıltı duyulana kadar olduğu yerde donup kaldı.

böcekler solmuştu. Görebildiği gökyüzü parçacıkları hâlâ grinin uğursuz bir tonuna boyanmıştı ama hiçbir şey ona ters ters bakmıyordu. Sığ ve titrek bir nefesle dehşetin pençesinden kurtuldu ve Kâbuslar'ın varlığının verdiği tüyler ürpertici his ortadan kalktı.

Şimdilik kaçmışlardı.

O ve Milori Noctua'nın sırtından kaydılar. Güvenli bir şekilde yere indiklerinde, yüzünü ona döndü. Uçuşları sırasında bir noktada diademini kaybetmişti ve üzerinde dolu parçaları ve kırılmış dallar vardı.

saçına takıldı. Ama neyse ki bütün görünüyordu ve nispeten zarar görmemişti. Yüzünün yan tarafında ince bir çizik açılmıştı.

Başparmağıyla adamın çenesini kavradı akan kanı temizledi. "İyi misin?"

"Öyleyim," diye yanıtladı Milori. Gözleri Milori'nin üzerinde gezinerek onu aradı.

yaralanmalar. Görünüşe göre hiçbir yara bulamamıştı, çünkü kadın adamın üzerindeki gerginliğin bir kısmının boşaldığını gördü. "Öyle misin?"

"Sanırım öyle." Titreyen bacaklarının üzerinde, yönünü bulmak için yavaş bir daire çizerek döndü. Artık hiçbir şey ona tanıdık gelmiyordu. "Yola devam etmeliyiz."

Milori başıyla onayladı. Ormanın derinliklerine, fırtınanın derinliklerine doğru acımasızca ilerlemelerine önderlik etti; kasvetin içinde belli belirsiz gümüş rengine parlayan ışıltısı ona yol gösterdi. Botlarını dikkatlice onun geride bıraktığı ayak izlerinin şekline uydurdu. Karanlığın ve yoğunlaşan sağanağın içinde, yüzünün bir santim ötesindeki kendi elini zorlukla görebiliyordu. Kar perdesini delen her dal, pençeler gibi onlara doğru uzanıyordu ve artan tedirginliği, ağaçlardan sarkan buz sarkıtlarının sivri, damlayan dişlerini ortaya çıkardı. Sevgili Kış Ormanı'nın böylesine lanetli bir yere dönüştüğünü görmekten nasıl da nefret ediyordu.

Burası her zaman sessizdi, tüm sesler ağır hava koşulları tarafından boğulurdu.

kar yağışı. Ama bu doğal olmayan bir sessizlikti, sanki tüm orman nefesini tutmuş, hareket edemeyecek kadar korkmuş gibiydi. Ayak sesleri

Karın üzerinde soğuk bir şekilde parıldayan buz kabuğunda çok yüksek sesle çıtırdadı.

Sonra duydu: çığlıklar.

Clarion'un kanı buza dönüştü. İkisi de tek kelime etmedi. gerekmiyordu. O dehşet sesiyle teşvik edilerek koşmaya başladılar. Kayın ve köknar ağaçlarının arasından geçtiklerinde Clarion kısa bir süre durdu.

Festivalin enkazı önlerinde uzanıyordu. Kısa bir süre önce aralarında dolaştıkları stantlar tamamen yıkılmıştı- parçalanmış tahta iskeletlerinden başka bir şey yoktu. Kalıntılarının üzerinde hiç yanmamış mumların tutuşturduğu közler yanıyordu. sönmüştü. Buzdan heykellerin parçaları nehrin yüzeyine saçılmış, çiğnenmiş çiçek yaprakları arasında parlıyordu ve çelenkler.

Ama Clarion karanlık şekillerden başka bir yere bakamıyordu. Uyuyan periler buzun üzerine yayılmıştı. Heykellere benziyorlardı: bunca yıkımın ortasında kıpırdamadan duruyorlardı. Kar yağışı üzerlerinde birikmeye başlamıştı bile.

İşte başarısızlığının kanıtı gözler seriliyordu.

Kabuslar perilerin etrafında yağ dökülmüş gibi birikiyor, şekil almak için mücadele ederken fokurduyordu. Havada dönüyorlardı, duman kadar karanlıktılar. Diğerleri oklarla delik deşik edilmiş hayvan formlarında sinsice ilerliyordu. Clarion bir başka okun şekilsiz bir ayının göz çukuruna saplanışını belli belirsiz izledi. Öfkeyle kükredi, tükürdü -hayır, fark etti, Dişlerinin ölümcül noktalarından zehir fışkırıyor.

Bu Clarion'u kendine getirdi.

Gözcüler yaylarını çekmiş ve savaş çığlıkları atarak seslerini yükseltmiş bir şekilde tepelerinde uçuyordu. Kabuslarla savaşamaları da kadar çok periyi kurtarmak için hayatlarını riske atıyorlardı. Birkaçı Kâbusları peşlerine taktı, kaçıp kurtuldular. yoldaşları sivilleri Kış Salonu'na doğru götürürken, karanlığın çizgileri arasından geçtiler. Clarion'un kalbi böylesine özverili bir cesareti görmek için çarptı.

Arkasından alçak bir yükseldi.

Clarion nefesini tutarak etrafında döndü. Fenris'in çarpıtılmış bir versiyonuyla karşı karşıyaydı: Ağzında bir sürü şey taşıyan bir kurt. Dişler ve ikinci bir çift göz ilkinin üzerine monte edilmişti. Kadın daha kıpırdamadan -hatta çığlık atmak için ağzını bile açmadan- canavar bir kar püskürmesi halinde yere yayıldı ve kıvranan bir gölge. Yan yatmış, bir okla delinmiş halde hareketsiz duruyordu. Viskoz siyah sıvı şaftın etrafından sızdı ve Sanki yanmış gibi duman yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. Yarasının kenarlarında soluk bir altın ışık parıltıyordu.

Clarion yavaşça döndü ve gördüğü şey neredeyse gözlerini .

Petra birkaç metre durmuş, Clarion'ın daha önce hiç görmediği bir tür silahı sallıyordu. Yüzündeki ifade zafer ve korku arasında bir yerdeydi. Saçları gecenin karanlığında kana bulanmış, karlar bir tutam kar gibi toplanmıştı.

buklelerindeki yıldızlar. Artemis onun yanında duruyordu, beyazın genişliğine karşı karanlığın bir çizgisi, bir eli kalçasında duruyordu.

"Güzel atış," dedi. İsteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Ve iyi refleksler."

Clarion gerçekten burada olduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Zihni başka bir şeyle meşgul olmasaydı, masum seyircilerin serseri bir okla vurulmasından endişe . Petra'nın hayatı boyunca hiç silah doğrulttuğunu sanmıyordu. Ama şu anda, Petra'nın ezici bir minnettarlıktan başka bir şey değil.

"Git," dedi Milori usulca. "Ben diğerlerinin Kış Salonu'na giden yolu bulmalarına yardım edeceğim."

"Hemen arkanda olacağım." Onun bakışlarını tuttu, ani bir korkuya kapıldı. Eğer ona bir şey olursa... Hayır, bunu yapamazdı bile. Bunu bir düşün. "Dikkatli ol."

Milori sıkıca başını salladı. "Sen de öyle. Yakında görüşürüz."

Döndü, pelerininin kumaşı arkasından şangırdadı ve sonra uçtu. Işıltısı yoğun kar yağışı nedeniyle silikleşirken Clarion boğazındaki endişe düğümünü tam olarak yutamadı. Milori kendi başının çaresine bakabileceğinden emin oldu. Yakında yine onun yanında olacaktı. Bakışlarını onun kaybolduğu yerden ayırarak karda Artemis ve Petra'ya doğru koştu.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir an sonra aklına daha önemli bir şey geldi. "Buraya *nasıl geldin?*"

Petra silahını yanına bıraktı. Sanki çok açık bir şeymiş gibi, "Bunu tek başına yapmana izin vermeyecektik. Nasıl yapacağınıza gelince... prototip paltolarım çirkin olabilir ama işlerini yeterince iyi yapıyorlar."

Clarion onları içine çekti. İkisi *de gerçekten* gülünç görünüyordu; kumaş içinde boğulmuşlardı. Paltolar büyük boy yamalı canavarlardı, Petra'nın yerde bulduğu her şeyden yapıldıkları belliydi. Tinker's Nook'un etrafında. Clarion boğazının arkasındaki gözyaşlarının yakıcılığına gülmekten kendini alamadı.

"Ayrıca diğer prototipini de test etmek için bir şans istedi." Artemis imrenerek Petra'nın silahına baktı. Kendi silahını kaldırdı, ki-aşağı yukarı aynı olsa da, somut bir şeyden ziyade bir hayalle bir arada tutulmuş gibi görünüyordu. Clarion'un eğitimsiz gözüne göre.

ince bir tahta bloğa çivilenmiş bir izci yayı gibi görünüyordu. Okun yerleştirileceği uzun bir oluk ortasından aşağı doğru uzanıyordu. Yay kirişi, bir kez gerildiğinde, bir mekanizma tarafından yerinde tutuluyordu. bir tetik tarafından serbest bırakılır. "Ya da en azından *benimki* bir prototip."

Petra neredeyse çapkın bir gülümsemeyle, "İşte bu yüzden bana yakın durmalısın," dedi. "Tüm çabalarımın karşılığını sonunda aldım."

"Mükemmel bir ok ve yayı mahvetme çabalarınız," Artemis mırıldandı, arkasında gerçek bir sıcaklık yoktu. "Bu işin tüm sanat yönünü ortadan kaldırıyor."

Petra ona suçlayıcı bir parmak salladı. "Sanat *var!* Sen sadece takdir etmiyorsun-"

"Bekle." Clarion'un midesi düğümlendi. "Üzerinde çalıştığın şey *bu* muydu? Kılıç değil mi?"

Artemis ve Petra sessizliğe gömüldü. Aralarındaki gerginlik havaya karıştı.

"Elbette." Petra ona titrek bir gülümseme verdi. "Sana daha önce söyleyecektim ama hiç fırsatım olmadı."

Clarion kavgalarını hatırlayınca irkildi ama o konuşmadan Petra devam etti. "Yani, üzerinde çalışıyordum Elvina'nın kılıcını da. Ama belli bir noktadan sonra, zamanımın çoğu kılıcın inandırıcı görünmesini sağlamakla geçti."

Clarion kaşlarını çattı. "İkna edici mi?"

"İşe yaramıyor." Petra'nın içinden, artık zapt edemediği bir suçluluk itirafı patladı. "Eğer öğrenirse-"

"Öğrenmeyecek," diye araya girdi Artemis, biraz bıkkın bir ifadeyle. Bu, daha önce en az iki kez yapmış oldukları bir konuşmanın havasını taşıyordu.

"-o zaman bu sefer gerçekten sürgün edileceğim!" "İşe yaramıyor mu?"

Petra durup düşündü ve kendini toparladı. "Sanırım güneş taşları güneş ışığını yönlendirdiği sürece işe yarıyor. Bu yüzden.... yıldız ışığını yöneten yetenekler üzerinde işe yarayacağını düşünmek zor değil." Yönetici yeteneklerden bahsedilmesi Petra'ya daha acil endişelerini hatırlattı. "Mesele şu ki, Elvina'nın istediği şeyi yapmayacak. Ona söyleyecektim ama sen ne yaptığını bildiğini düşünüyor ve-"

Cümlesinin geri kalanı anlamsızlaştı. Clarion'un tutunabildiği tek şey buydu: "Elvina'ya yalan mı söyledin?"

Petra'nın yüzü önce çok solgunlaştı, sonra belli belirsiz yeşile döndü.

"Sanırım öyle oldu."

Ama Petra *asla* yalan söylemezdi. Clarion bunu güçlkle sindirebildi. "Bunu neden ?"

"Bilmiyorum." Petra elini yüzünde gezdirdi. "Bunu yaptığımda artık çok geçti. Ve şimdi, öğrendiğinde-"

Artemis iç çekti. Diplomatik bir tavırla, "İkimiz de sana inandık," dedi. Bakışlarını dikkatle Petra'ya kaydırıldı. "Senin için endişelendiğimizde bile."

Suçluluk duygusu Petra'nın paniğini bastırdı. "Daha önce olanlar için özür dilerim. Böyle davranmamalıydım..."

"Yargılayıcı mı?" Clarion yanıtladı.

"Doğru. Bu." Petra yüzünü buruşturdu. "İstediğin en son şeyin bu olduğunu bildiğim halde Elvina'yı bu işe karıştırdığım için özür dilerim. Her zaman yaptığım gibi paniğe kapıldım. Aptalca bir şey yapmandan endişelendim. Zarar görmeni istemedim."

"Biliyorum. Ve sanırım yanılmadın," diye boğuldu. bir kahkaha attı. Clarion o anda ağlayabilirdi - rahatlamadan mı yoksa pişmanlıktan mı, tam olarak emin değildi. Aralarında hâlâ düğümlenmiş pek çok şey vardı ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Yapması gereken Geceyi atlatıp atlatamayacaklarını bilmediği bir anda. "Ben de özür dilerim. Yapmamalıydım-"

Petra yumuşak bir sesle, "Sonra konuşuruz," dedi.

"Sonra görüşürüz o zaman." Clarion ani duygu dalgasını bastırmak için elinden geleni yaptı. Petra'nın elinde tuttuğu silahı belli belirsiz işaret etti. "Bu şey tam olarak nedir?"

Petra parladı. "Oh, bu mu?"

Görünüşe göre bu bir tür kâbus yok etme mekanizmasıydı. En azından Clarion, Petra'nın hevesle ve oldukça teknik bir şekilde anlatmaya başladığı şeyden bunu çıkarmıştı.

"Buna T-yay demeye karar verdim. Ya da belki bir X-yay? Hala ince detaylar üzerinde çalışıyorum, ama onu peri tozuyla doldurabilirsin-aşılannmış oklar. Açıkçası, yönetme yeteneği kadar güçlü değil

büyü, ama hipotez kurdum..." Petra sözlerini yarıda kesti, yüzü solgunlaştı. "Biliyor musun, şu anda bunun arkasındaki bilimin önemli olduğunu sanmıyorum."

Cümlesinin sonu bir gıcırtyla kesildi. Clarion döndüğünde Petra'nın daha önce vurduğu Kâbus'un kendini tekrar bir araya getirmeye başladığını gördü. Sis benzeri formu çöktü ve ayağa kalkmaya çalışırken köpürdü. Saldırıya geçmeden önce fazla zamanları yoktu.

Tekrar.

"Plan nedir?" Artemis her zamanki pragmatik tavrıyla sordu.

"Kış perilerinin çoğu Kış Salonu'na sığındı," diye yanıtladı Clarion.

"Her şeyden önce onların güvenliğini sağlamalıyız. Milori'yle orada buluşup girişi emniyete alacağız ve yeniden toplanacağız. Anlaşıldı mı?"

Artemis selam verdi. "Anlaşıldı, Majesteleri."

Petra bir ok daha doldurdu ve ipi gererek kilitledi. Okun ucu parlayarak gözlerini altın rengi bir ışıkla doldurdu. Yüzü tanıdık, ürkütücü sakinliğe bürünmüştü; son teslim tarihi çok yaklaştığında paniğe yer bırakmayan bir zihniyete girmişti. "Hadi yapalım

Bu."

Kış Salonu ile aralarında gerçek bir kâbus denizi vardı. Savaşmadan oraya ulaşamayacaklardı. Ancak Clarion, gözleri kararlılıkla Artemis ve Petra'ya baktığında, bunun kazanabilecekleri bir savaş olduğuna karar verdi.

Kış Salonu'na doğru yola koyuldular, diz boyu kar ve karanlık ağaç çalılıkları arasından geçerek yollarını açtılar. Yaya olarak çıldırtıcı derecede yavaş ilerliyordu. Kar fırtınası tüm şiddetiyle devam ediyordu, lapa lapa yağan kar ve parçalayıcı rüzgârlar. Buz, yüzündeki açıkta kalan deriye sürtünüyordu, ve soğuk, bir bıçak kadar keskin, iliklerine kadar işledi. Clarion Havanın Kabusların etkisinden mi yoksa Kış'ın savaş çığlıklarından mı kaynaklandığını bilmiyordu.

"Artık çok uzakta değil," diye Artemis ve Petra'ya seslendi.

Bunun doğru olmasını ne kadar da umuyordu. Nerede olduğunu söylemek zordu,

Tam olarak gidiyorlardı. Ama çatışma sesleri ona ulaşüyordu: Fırtına onları uzaklaştırdıkça bağırışlar ve kükremeler uzaklaşıyordu.

Çok az şey görmesine ve duymasına rağmen, Kâbusların gücü alçakta asılı duran bir sis gibi varlığını sürdürüyordu. Derisinin üzerinde kayıyor, tüm sinirlerini dehşetle tutuşturuyordu.

Orada burada, uçan Kabusların bakışlarını yakaladı. tepede: karanlığı bile lekeleyen kıvranan gölge çileleri

bulutların arasında. İnatla ilerleyen üçlüyü fark etmediler.
kaçan kış perilerini takip etti. Panik Clarion'un göğsünü daralttı.

Yıldızlara sessiz bir dilek gönderdi: *Hızlı uçuşunlar.*

Clarion, Milori'nin tek başına ilerlemesine izin vermenin bir hata olduğunu düşündü.

Kış Salonu'nu gördüğünde - buzdan yontulmuş kapıları
Rünlerinin yumuşak mavi ışığıyla parıldıyordu; beklentiyle yanıp
tutuşuyordu. Bir tepenin zirvesinde durmuşlar, aşağıya bakıyorlardı.
Salon'un dağın yamacına oyulduğu vadinin çanağı. Clarion buradan
önünde yaşanan kaosu görebiliyordu.

Kış Salonu Kâbuslar tarafından tamamen kuşatılmıştı. Gözcüler
dehşete düşmüş perileri kırık dökük kapılardan içeri sokuyordu,
Kalabalığın çılgınca baskısını yönetmek için ellerinden geleni
yapıyorlardı. Bir başka grup havada süzülerek Kâbusları Salon'dan
uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ve işte orada, tüm bunların merkezinde,
etrafı gözcülerden oluşan bir falanksle çevrili Milori vardı.

Hayranlık ve rahatlama birbirine karışırken kalbi yerinden fırlayacak
gibi oldu. Onu daha önce hiç böyle etkili ve acımasız bir zarafetle
hareket ederken görmemişti. Katıksız soğğun patlamalarını serbest
bıraktı, hava buz kristalleri ile kâbusları saldırının ortasında dondurdu.
Canavarlar

Ayazın altında titriyor ve öfkeleniyordu, kopmakla tehdit ediyordu ve
daha fazlası göklerden iniyordu.

Şimdilik dayanıyorlardı. Onları daha ne kadar ?

Artemis yayını yeniden doldurdu. Altlarındaki manzarayı tararken koyu
renk gözleri parlıyordu. "Onlardan çok fazla var."

Clarion onun neyi söylemeden bıraktığını açıkça anlamıştı: *Çok fazla.*

"Onları sadece gün ağarana kadar oyalamamız gerekiyor. Güneş
ışığından saklanmaları gerekecek."

Ama şafağa saatler vardı.

Kış Salonu'nun kapılarına kazınmış rünler, bir Kâbus buza çarptığında
parıldadı. Koruyucu kalkanlar güçlüydü ama bir canavar saldırısına
karşı...

"Gün ağarana kadar o zaman," dedi Artemis, ifadesi soğukkanlı ve
yılgın değildi. "Emirleriniz?"

"Beni koruyun. Ben kapılara gidiyorum. Ondan sonra gözcülerin
Kâbusları oyalamasına yardım et. Riskli bir şey yapmayın." Ne zaman

Artemis ona alaycı bir yarım gülümseme verdi, Clarion ekledi, "Sadece hayatta kal." Çatışmanın içine doğru ilerlediler. Arkadaşları onun yanında yer aldı:

Petra, kızıl saçları bir kuyruklu yıldız gibi arkasından geliyor; Artemis, dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye çekilmiş.

Burada, vadide, baskıcı atmosfer en az hapishanede olduğu kadar dayanılmazdı. Kabusların yarattığı tüm olumsuzluklar

Dışarı sızan su, boğucu bir el gibi üzerlerine bastırıyordu. Ensesinden soğuk terler akıyor ve korkunun bayat tadı boğazını yakıyordu.

Etraflarında kâbuslar karanlık, yırtık pırtık kumaş parçaları gibi dalgalanıyordu. Gözcüler yanlarından geçip gidiyordu, kendi parıltılarının turuncu ışığında perili yüz ifadeleri iskelete dönüşmüştü.

Sürülerin sonu yok gibiydi. Kabuslar gölgelerden sıyrılıyor ve kar yağışının içinden hayalet gibi cisimleşiyordu.

Clarion ve arkadaşları birlikte, kabusları yollarına sürüklendi. Oklara ve yıldız ışığına yenik düştüler. Clarion'un büyüünün sıcaklığı altında bazıları parçalanmaya başladı ama Ormanın gölgesine doğru sıçradılar.

Korkaklar, diye düşündü.

Kar perdesinin içinden karanlık bir şekil belirdi. Artemis'in arkasında bir geyik belirdi, boynuzlarından karanlık bir zehir damlıyordu.

"Artemis!" Clarion bağırdı.

Artemis şaşkınlıkla sarsıldı. Refleks olarak kılıcını kınından çıkardı ve canavarın bacağına sapladı. Kılıç zararsız bir şekilde geçerken canavarın formu su gibi dalgalandı. Yavaşça, etinin gölgeleri silahının etrafında katılaştı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Toynağı onu yere çarpmak için indiğinde, Artemis kaçtı

sadece en yumuşak nefes alışıyla. Elinde ikinci bir kılıç belirdi. Onu parmaklarının arasında döndürüyor, geyiğe tekrar saplamaya hazırlanıyordu ki Petra geyiği bir okla delik deşik etti

peri tozuyla parlıyordu. Geyik böğürdü ve yarısından yağlı kan akarken sendeleyerek onlardan uzaklaştı.

Artemis huysuzca, "Teşekkürler," dedi.

Bu rahatlık için çok yakındı.

Clarion ikisini de inceledi. Artemis'in yanağında ince bir kırmızı çizgi açılmıştı ve Petra sakın görünse de kolu

yayının ağırlığını taşımaktan titriyordu. Clarion bile kendini bitkin hissediyor, büyüü içinde eriyip gidiyordu.

"Git," dedi Petra. "Bizim için endişelenme."

Clarion isteksizce başını salladı. Kış Salonu'na doğru koştu. Savaşın gürültüsü ve kaynaşması arasında gerçek kuzeyini buldu: Milori.

Bir grup kâbus kar fırtınasının içinden fırlayarak üzerine çullandı. Geriye doğru tökezledi, neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

Hiç düşünmeden elini uzattı ve bir yıldız ışığı huzmesini serbest bıraktı. Canavarlar onun gücüyle geri çekildi, şekil değiştirdi.

Yanmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Onlar dağıldıklarında, o yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu.

"Kraliçe burada!" diye bağırdı bir gözcü tepeden. "Savaşa devam!"

Vadiden yükselen haykırışlar duyulmaya başladı. Clarion yumruk haline getirmeden önce titreyen ellerine baktı. Onun gücü bir umut sembolüydü. Şu anda belki de ihtiyaçları olan tek şey buydu.

Clarion, Kış Salonu'na giden yolun geri kalanını koşarak geçti, Milori'ye saldırmak için kendini hazırlayan bir Kâbus'a bir yıldız ışığı huzmesi daha gönderdi. Acı içinde çığlık atarak kenara savruldu. Milori ona doğru döndü, yüzünde şaşkınlık ve minnettarlık okunuyordu.

Hemen onun yanına koştu ve kısa bir sükûnet içinde onu gözden geçirdi. "Bir şeyin yok."

Parmakları bir anlığına kadının çene çizgisinde gezindi, sonra eli tekrar yanına düştü. "Sen de öylesin."

Cevap verecek zamanı yoktu, çünkü kafasını karıştırdığı kâbuslar toparlanmıştı. Yaklaşıyorlardı, alçak hırıltıları ve Pençelerinin buza çarparak çıkardığı dağın yamacında yankılanıyor. Belli ki ona çok yaklaşımdan çekiniyorlardı. Hiçbiri formunu tamamen geri kazanmamıştı. Bazıları duraksayarak onlara doğru yaklaşıyordu; Diğerleri orman yangını dumanı gibi yükseldi ve onları çevreleyerek karanlık bir örtüyle kapladı.

Clarion ve Milori sırtlarını birbirine dayamadan önce bakiştılar. Avuçlarında altın birikirken etrafında buz dönüyordu. Kâbuslar onlara saldırdıkça, onlar da Savaş. Büyüsünü bıçak gibi kullanıp

Kabuslar gibi . Ona karşı çok az direnç gösterdiler; ışığı karanlığı zahmetsizce yardı. Ama o Gücünü hiç bu kadar çok kullanmamıştı; öldürdüğü her canavarla birlikte daha da bocalıyordu.

Fare şeklindeki bir tanesi kuyruğuyla ona vurdu ve o da dağın yamacına sertçe çarptı. Nefesi aceleyle kaçtı ve görüşünde beyaz bir patlama oldu. Bir buz patlaması onu kendisinden uzaklaştırdığı anda toparlandı.

Milori onu ayağa kaldırdı ve bırakmadı. Gözleri endişeden çılgına dönmüştü ve parmakları aceleyle kızın koluna dolanmıştı.

"Yeterince şey yaptın Clarion. İçeri girmelisin."

"Hayır," diye zorladı dişlerini sıkarak. "Savaşmaya devam edebilirim. Gün ağarana kadar onları oyalamalıyız."

Gözlerinde neredeyse teslimiyetçi bir pırıltı vardı. Clarion orada gerçeği gördü: Şafağa kadar dayanmayı beklemiyordu ama geri çekilmeye de niyeti yoktu. Bir duygu düğümü gerildi içinde. Umutsuz göründüğünü inkâr edemezdi. Arkalarında kopan fırtınanın sürüklediği kâbusların sayısı giderek artıyordu.

Clarion elini onunkinin üzerine koydu ve bakışlarını onunkine dikti. "Seni terk etmeyeceğim. Benden bunu isteyemezsin."

Adamın tutamadığı anı gördü. Yüz ifadesi buruştu ve işkence dolu bir an için alnını eğdi. onunkine karşı. Sessizce, "Tahliye edebildiğimiz kadarını tahliye ettik. Hâlâ dışarıda olan herkesi geri çağırmalı ve son duruşumuzu yapmaya hazırlanmalıyız."

Son duruş. Bu sözler onu ürpertti.

Yine de başıyla onayladı. "Sen gözcüleri al. Ben Artemis ve Petra'yı bulup yürüyerek geri dönmelerini sağlayacağım."

Geri çekilme emrini haykırarak gökyüzüne çıktı. Clarion kaosun içinde arkadaşlarını aradı. Sonunda, Artemis ve Petra'nın bir Kabus-yarasa kedisiyle savaşa kilitlendiğini gördü.

Tarlada onlara doğru hızla ilerledi. Kâbusların çığlıkları kulaklarını doldurdu. Bir şey ona doğru fırladığında yuvarlanarak yere düştü. Altın bir ok kolundan aşağı süzüldü ve onu yere düşürdü. Geri. Kalbi boğazında, ayağa fırladı - tam zamanında

Canavarın dişlerini Artemis'in kaval kemiğine geçirdiğini görmek için. Artemis acı içinde ılık attı. Başıını acımasızca sallayarak onu hırpaladı; Artemis'in bedeni bir bez bebek gibi ileri geri sallanıyordu.

"Artemis!" Petra bağırdı.

Ona doğru uçan bir ok gönderdi; omzunu kıl payı sıyırdı. Vaşak Petra'ya doğru döndü. Petra'nın gözleri korkudan kocaman ve cam gibiydi.

Bir kâbus yarasası Clarion'a doğru çullandı. Elinde yıldız ışığını topladı ve aşağıya doğru fırlattı; ancak bir diğeri onu yere çekti. Canavar onu ağırlığının altında sıkıştırdı. Clarion içinden büyü fışkırmadan önce bir an için çılgınca debelendi. Canavar geriye doğru dönerek onu ezici pençesinden kurtardı. Clarion kendini ayağa kaldırmadan önce sürünerek ilerledi. Kemikleri ağrıyordu. Dişleriyle kendi dudağını kesmişti. Elleri titriyor, büyüü bir anda yönlendiremeyecek kadar çok titriyordu. Ama duramıyordu.

Kısa bir mesafe ötede, gökyüzünden düşen peri tozunun belli belirsiz parıltısını gördü: bir kayıp daha. Bir ıstırap dalgası gönderdi Ama Clarion'un artık onlar için yapabileceğı bir şey yoktu. Sadece Artemis'e odaklanabiliyordu, yüzü hayalet gibi solmuş ve terden belli belirsiz parlıyordu, bacağı garip bir açıyla bükülmüştü ve parlak, içgüdüsel bir kırmızı parlıyordu.

Kâbus-yarasa Petra'ya doğru ilerlemişti. Zehir pençelerini kaplamıştı, karanlıkta menekşe rengi parlıyordu. Petra yaya bir ok daha yerleştirmek için , Kâbus ona doğru hamle yaptı. Yükselmeye başladı, sonra bir ağacın gövdesine çarptı. Mide bulandırıcı bir çatırtı sessizliğı böldü. Silahı yere çarptı ve buzun üzerinde kayarak onun ulaşamayacağı bir yere düştü. Petra kıpırtısız yatıyordu, kızıl saçları karda bir kan lekesi gibi dağılmıştı. Gözleri

kapalıydı ve yüzü dehşet maskesiyle sabitlenmişti.

Kabusların büyüüne kapılmış.

Hayır, diye düşündü Clarion. *Hayır*, , *hayır*.

Bugün kaç peri düşmüştü? Daha kaç tane düşecekti? Çok kaybetmişti. Ve şimdi de Petra'yı kaybetti.

Duygularının gücü içini parçaladı, sonra da kör edici bir ışık yayıyla dışarıya doğru patladı. Büyüsü tüm buzlardan yansıyarak

Vadi gecenin karanlığında gün gibi aydınlanana kadar kar yağdı. Kış Salonu'na doluşan tüm hayvanlar acı içinde uluyordu. Kaçmak için çırpınışları neredeyse acınacak haldeydi. Kıvrandılar ve Onun gücünün acımasız ışığından kurtulmak için çaresizce kendilerini binlerce farklı şekle soktular.

İhtişamı içinde tüm Kabuslar ortaya çıktı: küçük, sinmiş ve acınası, küçük şeyler oldukları için açığa çıktılar.

İçinden acımasızca akan büyü onları yakıp kül etti. Ne zaman ki Işık nihayet soldu, rüzgâr vadinin içinden geçti. Kabuslardan geriye kalanlar dağıldı, siyah kum taneleri gibi havada taşındı.

Ve Clarion dizlerinin üzerine çöktü.

Clarion kendini boşlukta hissediyordu, sanki biri kemiklerinin iliğini kazımişti. Genellikle göğsünde hissettiği yıldız ışığının parıltısı, bir ocaktaki kül kadar soğumuştı.

Yorgunluk onu aşağı çekmesine rağmen, görüşü Petra'ya doğru sürünerek ilerledi. Sonunda , boğuk bir hıçkırık çıkardı. Petra'nın çilleri, teninin mumsu solgunluğu içinde kaybolmuş gibiydi. Gözleri kapalı bir şekilde Clarion'un göremediği bir şey, onu kurtaramadığı bir şey aklından çıkmıyordu. Clarion buna dayanamadı. Başarısızlığının ağırlığına daha fazla dayanamadı. Kıvrılıp yatmak istedi.

Yanı başında kar ve teslimiyet. Bir asır boyunca uyumak istedi.

Uyumak çok kolay olurdu.

Yanındaki karda ayak seslerinin çıtırtısını duymadan önce ne kadar süre orada diz çöktüğünü bilmiyordu. Clarion başını sese doğru eğdi. Milori ve Yarrow onun üzerinde duruyordu.

İkiz endişe bakışları. Bir şekilde üşüdüğünü hissetti.

Kışın en uzun, en acı gecesi idare edebilirdi. Aşağıya doğru hissetti

ruhuna işledi. Kanını ve düşüncelerini daha da yavaşlatıyordu. Her şey o kadar gerçek dışı geliyordu ki, orada olup olmadıklarından bile emin olamıyordu.

"Önce Artemis'i gör," diye mırıldandı Clarion. Sözcükler ağzında kalınlaşmıştı; dudaklarını onları şekillendirmeye zorlayabiliyordu.

Milori yumuşak bir sesle, "Şifacılar onunla ilgileniyor," dedi.

"Güzel." Gözlerini kırıştıtarak kapattı. "Hava çok soğuk."

Uzaktan, Milori'nin Yarrow'la alçak sesle konuştuğunu fark etti. Sadece parçaları yakaladı: "...çok solgun... bir şeyler yap..."

Onun hakkında konuştuğunu düşündü. Clarion kendini Yarrow'un cevabına odaklanmaya zorladı.

"Tedavi edilecek bir yara yoksa hiçbir şey yapamam. Kendini ne kadar zorluyor..." Şifacı sözlerini yarıda kesti. "Durum kötü Milori. Tamamen tükenmiş durumda. Derhal sıcak mevsimlere geri dönmesi gerekiyor. Şifacıları onunla ne yapacaklarını bileceklerdir."

Ölüyor muyum? diye merak etti. Kendi bedeninden o kadar kopuk hissediyordu ki, bu ihtimal onu neredeyse hiç korkutmuyordu.

Milori, "Arkadaşlarından hiçbiri onu geri götürecektir durumda değil," dedi. "Onu Bahar'ın kenarına götürebilirim."

"Peki ya hiç sıcak peri bulamazsan?" Yarrow ellerini iki yanında yumruk yaparak sordu. "Gözcülerimiz onları saldırı konusunda uyardı. Sınırdaki kimsenin bekleyeceğini sanmıyorum."

Yüz ifadesi karardı. Clarion onun çenesinin kararlı duruşundan, omuzlarının boyun eğmiş gibi dikleşmesinden hoşlanmamıştı. Kararsız bir

Kabusların ona yaşattığı her şeyden çok daha kötü bir dehşet duygusu içinde dönüp duruyordu. "O zaman yapmam gerekeni yapacağım."

"Milori," dedi Yarrow uyarıcasına. "Bedelini anlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Clarion, Yarrow'un gözlerini aydınlatan acıyı ve Milori Clarion'un yanına diz çöktüğünde daha fazla itiraz etmediğini fark etti. Bir kolunu onun altından geçirdi ve onu kollarının arasına aldı.

Bir izci yeteneğini işaret etti ve Noctua için ısıklık çaldı. Baykuş bir anda tündüğü yerden aşağıya doğru kanat çırpı. Gözcünün ısılığıyla Milori yardım ederek Clarion'u Noctua'nın sırtına çıkardı, sonra da onunla birlikte tırmandı. Noctua'nın tüylerinin yumuşak sıcaklığı onu rahatlatmıştı.

Kış gökyüzüne çıktıklarında Clarion'un görüşü gidip başladı. Adamın yüzünün düzlemlerini sadece belli belirsiz seçebiliyordu, Ay ışığında yaldızlanmıştı ve saçları, yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde kar beyazı bir çizgiydi. Fırtına dinmişti, diye düşündü hayal meyal. Çok güzel ve çok üzgün görünüyordu. Onun bakışlarını üzerinde hisseden adam ona . Alnını kırıştıran endişe kalbini kırdı. Daha fazlası her şeyi ondan almak istedi.

Ama şu anda güçsüzdü.

İçinde boşluktan başka bir şey hissetmiyordu. Rahatsız edici bir uyuşukluk tüm vücudunu ele geçirmişti. Bırakırsa, sürüklenip gidebileceğini düşündü. Kulağa çok cazip geliyordu. Göz kapakları inanılmaz derecede ağırdı. Kirpiklerine yapışan karın arasından yıldızların sönükleşmesini izledi. Adını çağırıyorlardı.

Clarion.

Yoksa Milori miydi?

"Clarion," dedi sertçe. "Benimle kal."

Çok yorgundu. Ama eğer Milori ondan kalmasını isterse... bu dünyada onu reddedebileceği çok az şey vardı. Verebileceği her şey onun olacaktı. "Konuş benimle" dediğinde kelimeleri bulanıktı.

Bir an sessizlik oldu, sonra sanki söyleyeceği şeye inanamıyormuş gibi soluk soluğa bir ses çıkardı. "Yıldızının düşüşünü gördüğümü biliyor muydun?"

Bunun üzerine içinde küçük bir sıcaklık kıvılcımı alevlendi. Soluk soluğa gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Onun sesindeki şefkatle gözlerini zorla açtı. Göksel ışıkla halelenmiş, neredeyse görünüyordu. Aşağıya baktı

Şiddetli bir çaresizlikle, eşit derecede hayranlık ve acıyla. Bu, içinde bir sızının filizlenmesine neden oldu; adını koyamadığı bir duygu, düşüncelerinin bulanık göletin yüzeyine doğru fokurduyordu.

"O zamanlar bunun bize yeni bir kraliçe getireceğini bilmiyordum. Daha önce hiç kayan bir yıldız görmemiştim; çok hızlı düşüyorlar. Ama tam olarak gökyüzünde süzüldüğü anı yakaladım. Hatırlıyorum. hissediyorum..." Sesi yumuşayarak konuşmasını . Acı tatlı bir gülümseme

yüzüne vurdu. "Uzun zamandır umut hissetmemiştim ama o gece hissettim. Bir dilek bile tuttum."

Bir dilek mi? Birinin dileklerini paylaşmaması gerektiğini biliyordu. Bu onları güçsüz kılmaya meyilliydi. Ama eğer kendi yıldızı için dilediyse, onu onun için güvende tutabilirdi.

Sanki onun düşüncelerinin yönünü sezmiş gibi cevap verdi. "Pixie Hollow'da benim için farklı bir gelecek olmasını diledim," dedi sessizce. "Kabuslara bağlı olmadığım bir yer. Nerede belki de dünyalarımız bu kadar bölünmemişti."

Güzel bir dilek. Bunu hayal etmesine izin verdiğinde, kalbi özlemle doldu. Parmaklarını onunkilere geçirdi ve dudaklarını onun parmak eklemlerine değdirdi.

"Olacak," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

Yapacağı son şey olsa bile, onun dileğini gerçekleştirecekti.

Tepedeki yıldızlar daha parlak parlıyordu. Merak Milori'nin içini doldurdu.

Işıkları etraflarında uçuşan karın üzerinde dans ederken yüzünde bir ifade belirdi. Bakışları tekrar onunkileri bulduğunda, nasıl nefes aldığını hatırlayamadı. Ona aşık olduğu anı tam olarak görmek ne kadar güzeldi. Belki de o gece yeniden umutlanmasına izin verdiğinden beri onu bir şekilde hep sevmişti. Ama karanlık yaklaşırken -zihni onun ötesinde bir yerlerde süzülürken- o hayal etmediğine kendini ikna edemedi.

Elbette, diye düşündü, bu kadar güzel bir şey bir rüya olmalı.

Görüşü tekrar netleştğinde, yere inmişlerdi.

Clarion yan yatmış, hala Noctua'nın kucağında güven içinde yatıyordu. tüyler. Kış ve İlkbahar sınırında durduklarını ve Milori'nin artık yanında olmadığını fark etmesi sadece bir anını aldı. Bir sarsıntıyla kendini dirseğinin üzerine kaldırmaya çabaladı. Ama gücü tükenince bir kez daha yere yığıldı. Dünya kendi ekseninde dönerken sadece güçsüzce inleyebildi.

Bu noktadan kar tanelerinden başka bir şey göremiyordu. saçlarında toplanıyor ve önünde tembelce dönüyordu. Beyaz ay ışığı nehrin yüzeyinde parıltıyor. Ve orada, kıyıları boyunca, derin ayak izleri birbiri üzerine katlanmıştı. Milori volta atıyordu, diye düşündü, *hâlâ volta* atıyordu. Görüş alanına girdi. yüzünde yine umutsuzluğa varan bir ifade vardı.

Ne oldu?

Clarion'un başı hatırlama çabasıyla ağrıyordu. Burada, soğuğun içinde evini kurmasıyla, cevaptan kaçtı. Her şey o kadar görünüyordu ki, sanki kendisini çok yükseklerden izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" Clarion sormayı başardı. Kendi sesi bozuk çıkıyordu.

Milori irkildi, onu uyanık bulduğu açıkça şok olmuştu. Bir süre sonra Bir an sonra yüz hatları sert bir soğukkanlılığa büründü. "Bir şey yok. Şifacılarınız nerede?"

Konsantre olmaya çalışarak kaşlarını çattı. "Feverfew Tarlaları."

"Nerede bu?" Sesine çaresizlik sinmişti.

Cevabın onun için önemli olduğu açıktı. O dayanabilirdi bilinç, sadece biraz daha uzun. "Yaz ve Sonbaharın sınırı."

Milori sakinleştirici bir nefes aldı. "Tamam o zaman."

Adamın sesindeki kararlılık karşısında, neden sorduğunu -çok geç de olsa- anladı. Anılar geri aktı. Kabus sürüsü. Bir ışık patlaması. Milori, onu sıcak ve huzurlu

Mevsimler. Hezeyanını bir aciliyet şimşeği kesti: *Yapamaz.*

Eğer sınırı geçerse, kanatları kırılacaktı.

Başka bir yolu olmalıydı. Yürüyecek, hatta Noctua'nın üzerinde duracak gücü bulabilseydi... Ama hayır, parmağını bile kıpırdatamıyordu. Titremesi bile durmuştu, sanki vücudu Bir daha ısınabileceğine dair umudunu yitirmişti. Tek şansı sihriydi. Işınlanmayı hiç başaramamış olmasına rağmen, Elvina ona bunun arkasındaki teoriyi öğretti. Hayatı boyunca bunu sadece bir kez başarabilecekse, o da şimdi olmalıydı. İçinin derinliklerine uzandı ve

Tırnaklarını kuru bir kuyunun dibine sürtmüş gibi hissetti. Yumuşak bir acı nefesi kaçtı. Hiçbir şey kalmamıştı.

Ve bu yüzden başka bir seçenek yoktu.

"Bırak beni," diye mırıldandı.

Onu içine çektikçe, paniği yavaş yavaş ıstıraba dönüştü. Her ikisi de onun bu durumda düşme ihtimalinin şifacılar sağ salım ulaşma ihtimalinden çok daha yüksek olduğunu biliyordu. "Parıltınız neredeyse tamamen söndü."

Şimdi o söyleyince öyle olduğunu . Uzaktan solgun tenini fark etti; gece, onu geri itecek bir parıltı olmadan, Üzerine bir karabulut gibi çökmüştü. Clarion acı hissetmiyordu ama gözlerindeki ifade onu dehşete düşürüyordu: tamamen çaresizdi. Sanki onunla birlikte ölüyormuş gibiydi.

Yapmak bir tartışma vardı ama elinden kayıp gidiyordu. Kelimeleri söylemeye zorlamak çok zordu. Bilince tutunmak çok zordu. Gözleri kapandığında, boşuk bir ses çıkardı. Kanatlarını çırparak Noctua'nın sırtına doğru süzüldü ve onu kollarının arasına aldı.

"Milor... dur."

Ona cevap vermedi. Sadece dizginleri bir eline aldı ve Noctua'yı bir kez daha uçmaya teşvik etti. Sınırın üzerinde süzülürken irkilmedi bile. İlkbahara geçiş sanki sıcak suyun içine daldı. Üzerinden sular akarken Clarion hem rahatlama hem de dehşet içinde hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istedi. Bir kış perisinin burada hiçbir koruması yoktu.

"Lütfen." Dudakları kelimeyi şekillendirdi, ama çıplak bir ses kırıntısı olarak çıktı.

Onu hiç duymuş muydu?

Başını adamın omzuna yasladığında görebildiği tek şey adamın kararlılıkla dikilmiş çenesi ve dümdüz ileriye sabitlenmiş sert bakışlarıydı. Solgun teni çoktan kızarmaya başlamıştı. Ter boncuk boncuk Şakak. Olduğu gibi ona yaslanmıştı, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Sıcaklık onun için çok fazlaydı.

"Kanatların." Sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Ne zaman ağlamaya başlamıştı? Çok ani olmuştu.

"Clarion." Adını bir yalvarış gibi söyledi. "Senin hayatınla kıyaslandığında, benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Bu takası her zaman yaparım."

Bu sözler onu neredeyse yıkıyordu. Gözyaşları serbestçe süzüldü Yanaklarına vuruyordu ama onları gücü kalmamıştı. Ona odaklanmakta güçlük çekiyordu; gözlerindeki romatizma yüzünden dünya yüzüyordu. "Neden?"

"Pixie Hollow'un sana ihtiyacı var," dedi sessizce. "Müdür olarak Pixie Hollow'u korumakla görevliyim. Bu da seni korumak anlamına geliyor."

Keşke onunla tartışacak gücü olsaydı... Sahip olduğu her şeyle ona karşı çıkabilirdi. Kendi güvenliği onun için nasıl bu kadar önemsiz olabilirdi? Ama kendi içinde bir tutsağa dönüşmüştü. Kendi bedenini, onun için kendini feda edişini izlemek zorunda kalmıştı. Bu hayal edebileceği en kötü işkence türüydü.

"Kızman gerekiyorsa kız," dedi, "ama seni kaybedemem."

Mutsuz bir şekilde, kendisinin de aynı şeyi yapacağını anladı.

Kalpleri onları ne kadar aptal yaptı.

Clarion, Yaz'a geçtikleri anı biliyordu. Aşağıda Yemyeşil yeşillikler ve altın çiçeklerden oluşan bir bulanıklıktı. Ama sıcaklığı sanki onu evine davet ediyormuş gibi tenini okşuyordu. Saçlarına dolanan kar eridikçe boynundan aşağı su damlıyordu. Yavaş yavaş, El ve ayaklarına his geri döndü. Bunu istemiyordu, bir zamanlar uyuşuk olan tenini delen binlerce iğne gibi hissettiğinde değil. Bu Ancak havanın sıcaklığı içindeki soğuğa hiçbir şey yapmadı. Göğsü yıldızların arasındaki boşluk kadar karanlık ve boştu.

Milori'nin nefes alış veriş kesildi ve yüzündeki tüyler diken diken oldu. Burası onun için Pixie Hollow'daki açık ara en tehlikeli yerd. En azından geceleri, sadece bunaltıcıydı. güneşin altında bunaltıcı öğleden sonraları.

Tanıdık ateş otu kokusu ona doğru yükseldi. Clarion gözlerini dışarı çevirdiğinde, her beyaz yaprağın ay ışığıyla ıslandığını gördü. Daha önce hiç bu kadar güzel ya da bu kadar korkunç görünmemişti.

"İşte," dedi sefilce.

Tarlaya indiklerinde Milori, Noctua'nın sırtından kaydı ve sanki kendi ağırlığını zar zor taşıyabiliyormuş gibi ağır bir şekilde yere indi. Şifacı-yeteneklilerin kliniğinin kapısına yavaşça yaklaştı,

sendeleyen adımlarla. Clarion gözlerini kanatlarından ayıramıyordu. Sırtına doğru katlanmışlardı ama sanki... soluyor gibiydiler.

Hayır, diye düşündü. Eriyor.

Erken çözülme dönemindeki buz sarkıtları gibi uçlarından damlıyorlardı.

Bahar. Onu görmek bile midesini bulandıran suçluluk dalgalarıyla çalkalanmasına neden oluyordu. Böyle bir acının üstesinden gelmek için gereken kararlılığı hayal bile edemiyordu. Kapıyı çaldı, yumruğu zayıf bir şekilde kapıya düştü.

Birkaç dakika içinde eşikte bir iyileştirme yeteneği belirdi, içeriden süzülen ışıkla arkadan aydınlatılmıştı. Clarion buradan ne konuştuklarını duyamıyordu ama konuşmalarının genel tahmin edebiliyordu. Milori konuşurken şifacının içinden geçen duyguları izledi: şaşkınlık yerini şoka, sonra da aciliyetten doğan acımasız bir sükûnete bırakıyordu.

Ona başıyla selam verdi, sonra da kliniğe geri döndü. Kapıyı aralık bıraktı. Bir haberci ateşböceği boşluktan Peri Tozu Ağacı'na doğru yola çıktı, göbeği ışıkla yanıp sönüyordu
Acil durum sinyali.

Milori ona döndü. "Seni taşımak zorundayım."

Yumuşak bir homurtuyla onu Noctua'nın sırtından indirdi. Onu kollarına aldı ve kliniğe taşıdı. Genellikle onunkine karşı çok soğuk olan teni ateş gibi sıcaktı. Mumlar yanıyordu loş, sığ tabaklarında balmumu birikintilerine kadar erimişti. Bu Şifalı bitkilerin yatıştırıcı kokusu -tatlı kuş otu ve buruk dulavratotu kökü-havayı tütsülüyordu. Konsantre olabildiği tek şey kanatlarının döşeme tahtalarına vuran ritmik *damlama, damlama, damlama* sesleriydi.

Birisi Milori'ye "Buraya gel," diye seslendi.

Milori kliniğe doğru ağır adımlarla ilerledi. Neredeyse karanlıkta, Clarion pek bir şey seçemiyordu ama sukulent perdesinin altından ne zaman geçtiklerini biliyordu. Mumlu yaprakları birbirine çarptı ve neredeyse şefkatle yüzüne sürtündü. Onu durumu kritik olan periler için ayrılmış odaya götürdü. Onu karyolaya yatırırken bile hâlâ gerçekmiş gibi hissetmiyordu. Dişleri takırdıyordu. Milori boğazındaki broşu çözdü ve pelerinin üzerine örttü. Şimdi bile onu düşünüyordu.

"Git," diye fısıldadı Clarion. "Lütfen."

Şaşkın görünüyordu. "Yapamam." Başucunda diz çöktü. "Henüz değil." "*Lütfen*. Milori." Bir şey bulmaya çalıştı, herhangi bir şey, sallanmak için

ama elinde hiçbir şey yoktu. Ağzından çıkan seslere zar zor anlam verebiliyordu. Sayıklamaları arasında adamın yüzündeki ter parıltısını görebiliyordu. Şifacıların birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordu. Clarion sadece geçici hisler kaydediyordu. Dudaklarında soğuk su. Peri tozu parıltıları. Bir iğnenin batması. Ve sıcaklık, yavaşça, yavaşça geri dönüyordu. Bir ses duyduğunda aradan dakikalar mı, saatler mi yoksa günler mi geçtiğini bilmiyordu.

"Müdür?"

Elvina, diye düşündü. Ses tonu temkinliydi ama akşam ona yönelttiği düşmanlığın yakınından bile geçmiyordu.

Clarion gözlerini güçlkle açarak yukarıya baktı. mum ışığı tavana vuruyordu. Alev fitilin üzerinde dans ederken hipnotik bir şekilde dalgalanıyordu. Böylesine zifiri bir karanlıkla örtülmek ne kadar tuhaftı. Kanatları karanlık kadar şeffaftı. cam. sadece yıldız ışığının en soluk zerrecikleri parıldıyordu.

"olup olmayacağını bilmem gerekiyordu," diye yanıtladı Milori, sesi kısıktı.

Elvina hayranlık ile hayranlık arasında bir ses çıkardı inançsızlık. "Şimdi gitmelisin. Çok geç olmadan Kış'a dön."

İkisi de konuşmadı. Clarion bir an için onların, bağımlı zihninin yarattığı hayallerden başka bir şey olmadıklarını düşündü. ortadan kayboldu.

Ama sonra Elvina "Teşekkür " dedi.

Açıklamasına gerek yoktu.

"O da benim için aynısını yapardı," dedi Milori.

Clarion bu sözlerle tutunmak için çabaladı. Ama karanlık görüşünün köşelerinden içeri süzüldü. Tekrar aşağı kaymadan önce duyduğu son şey şuydu:

"O korunmaya değer."

Clarion uyandığında, fenerlerin yumuşak parıltısı özel dinlenme odasını sıcak bir ışıkla dolduruyor, şişelerin ve kavanozların üzerinde parlıyordu. raflara. Penceresinin dışındaki gökyüzü, güneş ufuktan dışarı bakarken koyu mavi ve turuncu çizgiliydi
Hat.

Hayattayım, diye düşündü hayal meyal.

Her şeye rağmen şafağı görecektik kadar yaşamıştı.

Yorganın altında bile, soğuk teninin altında kaldı ve kalbinin etrafını sardı. Deneyisel olarak parmaklarını kıvırdı. Ne mutlu ki hâlâ bağlıydı. Donma nedeniyle hiçbir şey kaybetmemişti. Battaniyeyi sıyırdı ve kanatlarını görünce rahat bir nefes aldı şafak öncesi karanlığında belli belirsiz parıldıyordu. Yayıdıkları ışıltı azalmış olsa da, içlerine işlenmiş altın kıvrımları geri dönmüştü.

Yan döndüğünde, bakışları yatağın başucundaki sandalyenin üzerine örtülmüş pelerine takıldı.

Milori.

Onu düşünmek bile kalbine bir buz saçağı gibi saplanmıştı. Gözlerini kapattığında, kliniğin yer döşemelerine damlayan kanatlarının soluşunu hatırladı. Ona, "*Seni kaybedemem*" derken sesinde bağlılık ve ıstırap bir arada düğümleniyordu.

Belki de Elvina haklıydı.

Eğer kimseyi umursamasaydı, eğer kendini Bunların hiçbirini olmayacaktı. Milori onu sınırdan bırakmış olsaydı, yıldızlar hatalarını düzeltmiş olacaktı. Belki de o gece onun yerine başka bir yıldız düşecekti.

Altın kanatlı başka bir peri, ona uyan bir kalbi olan yetenek: dengeli ve pratik biri, sahip olamayacağı şeyler için özlem duymayan biri.

Bunun yerine, Pixie Hollow'un uzun yaşamı boyunca tüm kusurlarıyla ona sahip olmasını sağlamıştı. O istedi Çılgılık atmak. Şişeleri raflardan aşmak ve paramparça oluşlarını dinlemek istedi. Zamanı geri döndürmek, onu kendi özverisinden kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmak istedi.

Bunu nasıl yapmış olabilir?

Hayır, bunu nasıl yapmış olabilir? Eğer suçlanacak biri varsa Bu, sadece onun suçuydu. Onu kendi yörüngesine çekecek kadar bencildi. Bir kraliçe tebaasının arasında yaşamak için yaratılmamıştır. Onların arasına karışamaz ve onları kendi görev alanlarının dışındaki şeylere bulaştıramazdı.

yetenekler. Kaderinde hep yalnız olmak vardı.

Onunla savaşmayı bırakmasının zamanı gelmişti. "Clarion."

Adını duyunca irkildi ve gözlerini kırptırdı. Onun içinde şaşkınlıkla odanın aydınlandığını fark etmesi bir anını aldı. Sabah güneşi pencereden içeri süzülüyordu, Yaprakların arasından süzülürken yumuşadı ve yüzünü hafifçe sıcaklığıyla yıkadı.

Yine uyuyakalmış olmalı.

Ağlamaklı bir halde yanağına dokundu. Gözyaşları teninde kurumuştu, Yüzünü tuzla ıslatıyordu. Bileğinin tersiyle onları sildi. Görüşü gün ışığına alıştığında, Elvina odak noktasına geldi. Yatağın başucundaki sandalyede oturuyordu ve yüzünde derin bir yorgunluk ifadesi vardı.

yüzünün her çizgisi. Clarion'un midesine bir suçluluk acısı düştü. Bütün gece onun başında nöbet mi tutmuştu?

"Uyanmışsın," dedi Elvina, sesi rahatlamayla kalınlaşmıştı. "Yıldızlara şükürler olsun."

Clarion kendini yastıklarına yasladı. "Petra ve Artemis nerede?"

Elvina'dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi, sanki böyle bir soruyu bekliyormuş gibiydi. Bu gülümseme de aynı hızla kayboldu,

yerini kraliçe maskesine bıraktı - kötü haberleri sakın bir soğukkanlılıkla aktarmak için ayırdığı maske. "İkisi de burada. Müdürü gördüm. Kış'a gitmeden kısa bir süre önce. Bizden onları almaları için sınıra şifacılar göndermemizi istedi."

Elbette, diye düşündü. Acı çekerken bile Elvina ile onları eve nasıl götüreceklerini koordine etmeyi düşündü. "Nasıllar?"

"Artemis'in iyileşmesi için uzun bir yol var ama durumu stabil. Petra da diğerleri gibi uyuyor."

Clarion'un boğazı daraldı. "Peki ya Milori?"

Elvina tereddüt etti. "Pek iyi görünmüyordu." "Anlıyorum."

Clarion gözlerini sıkıca kapattı. Her ne kadar onun zarar görmeden döndüğüne inanmak istese de, bu kadar saf olamazdı. İyimser. Hiçbir kış perisi sıcak mevsimlerde sonuçsuz kalamazdı. Bu konuda daha fazla düşünürse, ne olacağını bilmiyordu. bir arada tutabileceğini düşündü.

Elvina onun duygularını dizginlemesini izledi. Kendini toparladığında Elvina, "Haklıydın Clarion," dedi.

Clarion battaniyesinin köşesini topladı ve gözlerini kuruladı. Esprili olmayan bir kahkaha attı. "Ne hakkında?"

"Müdür hakkında." Sanki hatalı olduğunu kabul etmek onu yaralamış gibi, ağzı küçük bir hoşnutsuzluk ifadesiyle buruştu.

Bir süre sonra iç çekti. "Her şey hakkında. Benim planım En iyi ihtimalle dar görüşlü, en kötü ihtimalle de son derece tehlikeli. Krallıklarımız birlikte çalışmalıdır."

Clarion uzun zamandır bu sözleri duymak istiyordu. Ama yine de onlara inanmakta güçlük çekiyordu. "Bu da nereden çıktı?"

"O senin hayatını kurtardı," diye cevap verdi Elvina kesin bir ifadeyle. Ellerini kucağında birleştirdi. "Bunun için ona borçluyum."

O zaman bunu düzeltmek için hâlâ bir şans vardı.

Belki de büyü Kâbusları bir zamanlar rüya-yeteneklilerin yaptığı gibi bağlayacak kadar güçlü değildi. Ama Bekçi'nin kitabında, kovanındaki kraliçe arı gibi hapishanesinin derinliklerinde yaşayan bir Kâbus'tan da bahsediliyordu. Erkek arılarına hükmedecek, onların tüm gücünü elinde tutacak kadar güçlü bir arı.

Clarion'un yıldız ışığı Kış Salonu dışındaki tüm yok etmişti. Eğer Kraliçe Kâbus'u yendiyse, kesinlikle uyku büyü bozulacaktı. Ama hâlâ iyileşme sürecindeydi. Ayrıca, yardım etmek için yaptığı her girişim sonunda işleri daha da kötüleştirmişti.

"Bana yardım edebilirsin. Birlikte, yönetim büyümüzle Kâbusları yok edebiliriz," dedi Clarion.

"Yapamam." Elvina hüznle gülümsedi. "Gücüm azalıyor."

"Azalmak mı?" Sesi kendi kulaklarına son derece küçük, neredeyse çocuksu geliyordu.

Elvina elini açtı. Yıldız ışığı onun içinde bir gül gibi açtı. Avuç içi, yavaşça açılıyordu. Sürekli yanıyordu ama kesinlikle Clarion'un alışık olduğu kadar parlak değildi. Elvina parmaklarını kapattı, söndürüyor. "Artık bundan daha fazlasını yapamıyorum." Bir perinin yeteneğinin zamanla *azaldığını* hiç duymamıştı.

"Neden?"

"İşler böyle yürüyor," dedi Elvina. "Taç giyme töreninizden kısa bir süre sonra, bizden önceki tüm kraliçeler gibi ben de yıldızlara döneceğim."

"Ben..." Clarion başını salladı. Bunu sindiremedi; sindirmeyi reddetti. Elvina'nın sözleri bulanıklaşarak anlamsızlaştı.

Eğer bu doğru olsaydı, o zaman mutlaka işaretleri görürdü.

Elvina da farklı, değil mi? Ama Clarion, Pixie'ye ilk geldiğinde nasıl görüldüğünü pek hatırlayamıyordu.

Hollow. Saçlarına yeni aklar mı düşmüştü? Solgun teninin altında kemikleri kuş gibi ve narin, hep çelimsiz mi görünüyordu? Periler yaşardı uzun ömürlüdürler, kraliçeler diğerlerinden bile daha uzun. Ancak *yaşlılık* gibi sıradan bir sebepten ölmemeleri gerekiyordu.

Clarion sonunda, "Anlamıyorum," dedi.

"Özür dilerim, Clarion." Elvina'nın sesi güçlükle de olsa titredi. Kaşları ustalaşmaya çalıştığı ama başaramadığı acıyla çatılmıştı. "Sana söylemem gereken o kadar çok şey var ki. Sana daha önce söylemeliydim ama nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Clarion bunu duymak istemiyordu. Uzun zamandır Elvina'nın gerçekler konusunda kendisine güvenmesini istiyordu. Şimdi bu ona katlanılamayacak kadar ağır geliyordu. Elvina uzanıp Clarion'un kulağının arkasındaki bir tutam saçını okşarken gözyaşları Clarion'un boğazını yaktı.

"Anakara'ya hiç gitmedim ama hakkında çok şey duydum. İnsanlar çocuklarını doğdukları günden doğdukları anda. Onları ebeveynlerinden daha iyi umuduyla yetiştirirler." Elvina'nın parmakları Clarion'un çenesinde oyalandı. "Seni o yıldızdan yükselirken gördüğümde, sanırım annelerin ne hissetmesi gerektiğini anladım. Nasıl olduğunu biliyorum. İlk nefesinizi aldığınız andan itibaren dünyanın size bağı olduğunu söylemesi zor ve kafa karıştırıcıdır. Ve bunun doğru olduğunu kalbinizde nasıl bildiğinizi."

"Bana benzediğın pek çok yön gördüm, ama ben senin ben olmadığın daha pek çok yön gördüm. Tecrübe bana birçok şey öğretmişti. Çoğu zor kazanılmış ve acı verici dersler. Seni bundan korumak istedim. İncinmeni istemedim. Sen benim için çok değerlisin." Elvina elini .

"Kraliçeliğın yükü ağırdır, ve hayatlarımız uzun. Ve sevdiğın tüm periler eninde sonunda Sen değışmeden kalırken ben yok oluyorum. Dayanabileceğimden daha fazla yas tutmamak için kendimi ayrı tuttum. ne kadar acı verdiğini görmeme rağmen seni de aynısını yapman için cesaretlendirdim. Sen de benim için çok çabaladın."

Clarion'un kalbi onun için hiç düşünmediğı kadar acıyordu. Mümkün. Elvina'yı eskiden olduğı kız ve şimdi olduğı kadın olarak görüyordu - uzun, yalnız ve kayıplarla şekillenmiş bir varoluşa sahip biri. Elvina onu zarar görmekten korumaya çalışmıştı. Sonunda, en iyi çabaları sadece yeni bir tür yara izi bırakmıştı - Elvina'nın kendisinin çarpıtılmış bir aynası yaralar. Ama sonunda Elvina ikisini de özgür bırakmıştı. Clarion nasıl bir kraliçe olmak istediğini kendisi seçebilirdi.

Milori ona, *Pixie Hollow'da benim için farklı bir gelecek olmasını dilediğimi* söylemişti.

Onu düşünmek -içinde güvenle taşıdığı bir dilek- içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Yıldız ışığı göğsünün soğuk boşluğunda tutuştu, içinde bir ateşin rahatlatıcı sıcaklığı gibi dönüp durdu.

Sonbahar. Belki de bu hayali ikisi için de gerçeğe dönüştürebilirdi. Belki de iyi bir kraliçe, içinden doğduğu yıldız gibiydi.

Soğuk ve mesafeli değil, tebaasının umutlarını ileriye taşıyan biri.

Eğer bu yaptığı son şey olsaydı, onun fedakarlıklar önemlidir. Pixie Hollow'u ve değer verdiği herkesi tüm varlığıyla korumak zorundaydı. Bu, karar verdi, bir tür

"Sanırım şimdi anlıyorum," diye mırıldandı Clarion. "Teşekkür ederim, Elvina. Her şey için."

"Elbette." Biraz şaşırmış görünüyordu. "Şimdi dinlen ve gücünü topla. Birlikte ilerlemenin bir yolunu bulacağız."

Birlikte. Kulağa çok hoş bir konsept gibi geliyordu. Ama bunu tek başına yapmak zorundaydı. Onun başarısızlıkları yüzünden başka kimse zarar görmemeliydi.

Kapı arkasından kap, Clarion onu tuttu. İçinde kararlı bir umut kıvılcımı vardı. Bir kor gibi sıcak bir şekilde parladı, sonra kendini daha da parlattı. Bunu sona erdirmek için, Kraliçe Kâbus'la tek başına yüzleşmesi gerekecekti - o serbest kalmadan önce.

Buzun altına inmek zorunda .

İyileşmesinin üçüncü gününde Clarion kaçış planını yaptı.

Kabuslarla tekrar yüzleşmeye gerçekten hazır olup olmayacağını bilmiyordu ama eğer yaklaşan taç giyme töreni ona bir şey varsa, o da insanın zor şeylere asla tam olarak hazır hissetmemesiydi.

Gün doğumu ufuk çizgisini kan kırmızısına boyayana ve Yaz'ın sabah sesleri kliniğin aralık pencerelerinden süzülene kadar bekledi. Şimdiye kadar Clarion kliniğin buradaki hayatın ritmi. Bu durgun saatlerde, şifacılar yan odada sürekli bir sohbet akışı içindeydiler ve birbirleri hakkında dedikodu yapıyorlardı.

Bir işyeri draması ya da başka bir şey. Clarion'un anladığı kadarıyla çok ilginç bir şey değildi. İspinozların neşeli çığlıkları ve yas tutan güvercinlerin yumuşak sesleri konuşmalarındaki boşlukları dolduruyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Kışlık paltosu başucunda katlanmış bir şekilde duruyordu ve onu silkelediğinde, birkaç kan lekesine rağmen bozulmamış olduğunu gördü. Bu

en azından bir kış yolculuğu daha atlatacaktı. Geriye kalan tek şey fark edilmeden klinikten ayrılmaktı. Bu da yönetimin son engeli olan yetenek büyüsunü de aşması gerektiği anlamına geliyordu:

Işınlanma.

Bunu daha önce hiç başaramamıştı. Ama şu anda, yıldız ışığı içinde durmadan yanarken, sakın bir kesinlikten başka bir şey hissetmiyordu.

Clarion ceketini silkti ve pencereyi sonuna kadar açtı. İlk gerçek denemesi sağlam bir pencereden geçmese daha iyiydi.

karar verdi. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Şimdi, eğer kendini gittikçe hayal etseydi...

bir ışıltı yayıldı. Ellerini göz hizasına kaldırdığında, kenarlarının giderek ve altın kıvılcımlara dönüştüğünü görebiliyordu. Dizlerindeki panik atağı çabucak geçti.

zevkle yer değiştirdi. Yavaş , parıldayan bir

peri tozu bulutu. Sanki kaprisleri tarafından çağrılmış gibi, yükseldi.

Yaprakların arasında dans etti ve onu nazikçe taşıdı

Güncel. Açık pencereden, dağın yamacından aşağı süzülen sis kadar sessiz ve şekilsiz bir şekilde süzüldü. Ateş böceklerinin üzerinden süzüldü ve ağaçların arasına doğru ilerledi. Ormanın gölgesine güvenli bir şekilde yerleşir yerleşmez, yeniden şekil almasına izin verdi.

Clarion güldü, inanılması güç bir sestir bu. Kafasının karıştığını ve ayaklarının duramadığını hissetti ama aşağıya hızlıca bir göz atması, tüm uzuvlarının gerçekten de kurtulduğunu doğruladı. Geride hiçbir uzvu kalmamıştı; bu onun kitabına bir başarıydı. Ama yaptıklarına hayret edecek zamanı yoktu.

Clarion gökyüzüne çıktı ve sınıra doğru yola koyuldu. Artık içindeki yıldız ışığının kıvılcımı yeniden alevlenmişti.

Kemiklerine kadar işlemiş olan güneş ışığı kalkmaya başlamıştı. Parıltısı her zamanki parlaklığının yakınında bile değildi, ama kanatlarına sızan güneş ışığı

Neredeyse iyileşiyordu. Her kanat , etrafındaki havada altın kıvılcımlar dans ediyordu.

Altında, İğne Oyası Çayırı uçsuz bucaksız bir yeşil denizdi.

Devedikenleri uzun otların arasından koşarak geçtiler, ara sıra Aceleyle birbirlerine çarpıyorlardı. Bu kadar çoğunu bir arada görmek alışılmadık bir şeydi ama Clarion kısa sürede bunun nedenini gördü: uzun, kararmış bir tarla şeridi, toprağa oyulmuş bir yara izi gibiydi. Devedikenleri Kâbuslar tarafından evlerinden çıkarılmış olmalıydı. İçindeki kararlılık alevlendi, öfkesi tarafından körüklendi.

İlk ve kez, buna bir son verecekti.

Sınıra vardığında, köprünün boş olduğunu görünce hem rahatladığını hem de üzüldüğünü hissetti. *İyi*, diye düşündü. Milori'yi kalmaya ikna etmek zorunda kalmasaydı işi daha kolay olurdu.

Arkada.

Clarion paltosunun düğmelerini ilikledi ve Kış'a geçti. Köprüden indi ve başını gökyüzüne doğru eğdi. Birkaç dakika boyunca burada oyalandı: berrak havayı ve yaprak dökmeyen ağaçların kokusunu içine çekti, yanaklarına değen soğuğun tadını çıkardı, kar tanelerinin çılgınca düşüşünü izliyordu. Kış Ormanı'nı gün ışığında hiç görmemişti. Kar sanki elmasla işlenmiş gibi parıltıyor, buz ise yere altın rengi bir ışık saçıyordu.

Güzel, diye düşündü.

Bir yerin nasıl olup da hem bu kadar neşeli hem de bu kadar Acı dolu anılar. Ama Kış'ı böyle hatırlamak istiyordu: bir arkadaş, onunla birlikte sessizliğini koruyan bir arkadaş. Rüzgâr saçlarını dalgalandırıyor, neredeyse şakacı bir şekilde uçlarından çekiştiriyordu.

"Seni özgür bırakmanın zamanı geldi," diye mırıldandı.

Buradan Kabuslar'ın hapishanesine uzun bir yolculuk vardı. Keşke Noctua'yı çağırabilseydi... Clarion aklına gelen fikirle kaşlarını çatı ona. Denemekten kesinlikle zarar gelmezdi. Parmaklarını dudaklarına götürdü ve ısıklık çaldı.

Hiçbir şey olmadı.

Yavaşça elini yanına indirdi, bunu denediği için kendini oldukça aptal hissediyordu. Ama sonra, hemen üstünden meraklı bir yuh sesi duyuldu.

Clarion'ın nefesi kesildi. "Noctua!"

Baykuş Clarion'u incelemek için başını çevirdi. Her nasılsa, oldukça kuşkulu görünmeyi başarmıştı. Belli ki *Clarion*'un onu çağırmasını beklemiyordu. Yine de tüneğinden aşağı zıpladı ve selamlamak için tüylerini karıştırdı.

Korkusunu hatırlayamayacak kadar sersemlemiş olan Clarion ileri atılıp parmaklarını Noctua'nın gagasına geçirdi. Eli, gaganın ölümcül ucuna karşı çok kırılgan görünüyordu. Kendini koruma içgüdüsünü ne kadar çabuk kaybettiğini düşündü alaycı bir ifadeyle. Belki de Milori kötü bir etkisi olmuştu. Umarım evcil hayvanını ödünç almasına çok da aldırılmazdı.

"Üzgünüm," dedi usulca. "Bugün sadece sen ve ben varız."

Noctua yavaşça göz kırptı. Clarion emin olamıyordu ama kabullenmiş gibi görünüyordu.

Clarion ona bakarken korkunç bir gerçekle : O yalnız ata binecekti. Ama yeterince pratik yapmıştı. Ve düşme riski, yürüyüş riskinden çok daha ağır basıyordu. Ne de olsa oraya gece çökmeden varmak zorundaydı.

"," diye kendine güvence verdi, "bunu yapabilirsin."

Dizginleri eline alan Clarion, Noctua'nın sırtına tırmandı. Dengesini bulduğunda yüzüne bir sırtış yayıldı. Bu o kadar da zor değildi. Şimdi, Milori'nin onun gitmesini sağlamak için yaptığı şey neydi? Ah, bu doğruydı. Çekingen bir tavırla dizginleri çekti.

Noctua bir ok gibi fırladı. Yalnız olduğu için Clarion çılgınlığını bastırmaya zahmet etmedi.

Kar ve çam yağmuru içinde gölgelikten fırladılar. dallar. Güneş Noctua'nın kanatlarından yansıyarak tüylerinin kenarlarını yanardöner bir parıltıyla boyadı. Dizginler Clarion'un parmaklarının arasından işe yaramaz bir şekilde kayarken baykuş son sürat ileri atıldı.

Noctua'nın boynuna doğru eğildi, bağlanmamış saçları çılgınca savruluyordu. Çılgınca bir çırpınış anından sonra dizginleri tuttu ve onlara boğuldu. Noctua protesto için başını savurdu.

"Oha!" Sesi yarı korku yarı sevinçle titriyordu.

Kontrolünü geri kazanan Clarion kendini dengeledi. Koltuğunu korumak için kalçalarının ve ön kollarının tüm gücünü kullanması gerekti ama

yapıyordu. Zafer sarhoşluğuyla Noctua'yı Kâbuslar'ın hapishanesine doğru ilerlemeye teşvik etti.

Milori'nin baykuş sırtında uçmayı neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu. Çamların ve huş ağaçlarının üzerinde süzülüyorlar, sadece bir kez pike yapıyorlardı.

Clarion donmuş gölün gözlerini gördü. Kıyıya indiler ve Clarion attan indi. Bacakları titredi ve kendini Noctua'ya yaslayarak sabitledi. Baykuşun yanında oyalanarak gölün ışıltılı genişliğine baktı. Sabahın soğuk ışığında bile, o yağlı korku hissi daha önce hiç olmadığı kadar acımasızca üzerine çökmüştü. İçindeki ürpertiye bastırmak için mücadele etti.

"Bana şans dile."

Noctua onun omzunu gagaladı, o da bunu iyi dilek olarak yorumlamaya karar verdi.

Clarion yavaş ve kararsız adımlarla kıyıya doğru yürüdü. Buz, buraya son gelişinde olduğundan daha ince görünüyordu; ağırlığının altında kayıyor ve patlıyordu. Ancak Clarion ancak merkeze ulaştığında, kendisinin ve buzun üzerinde duran bariyerin enkazını gördü.

Milori yaratmıştı. Buz parçaları kırık cam parçaları gibi parıldıyordu ve yıldız ışığının narin telleri

örümcek ağlarından başka bir şey olmasalar da. Hapishane, en büyük Kâbuslar hariç hepsini serbest bırakacak kadar açılmıştı. Belki de yönetme yeteneği büyüsü gerçekten de rüya büyüsüyle uyumsuzdu ya da belki de Kâbuslar çok güçlü hale gelmişlerdi.

daha fazla kontrol altında tutamazdı. Sebep ne olursa olsun, Clarion onların bir daha asla başka bir periye zarar vermemesini .

Gün ışığında, buzun altında kalan her şey ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Ama Clarion gölün altındaki dünyaya bakarken gözlerinin onu delip geçtiğini hissedebiliyordu. İçerisi donuyor muydu?

Her şeye rağmen su, onu en karanlık derinliklerine sürüklemeye hazır mıydı? Belirsizlik kemiriyordu. Buraya kadar gelmişti ve bunu öğrenmenin gerçekten tek bir yolu vardı.

Clarion bir sıçrama, bir soğuk dalgası bekliyordu. Ama kayarken Buzun altında, açık alan ve karanlıktan başka bir şey yoktu. onu sarıyordu. Düşüşü yavaşladı, sonra tamamen durdu. Kanatları paltosunun altında bağlı olsa bile, yeryüzünün üzerinde bir yerlerde süzülüyordu.

dipsiz bir uçurumda, zifiri karanlıkta asılı kaldı. Derisinin üzerinde, çalıların arasından kendisine sabitlenmiş yırtıcı bir hayvanın gözlerini andıran bir sürünme hissi yayıldı.

Bir şey onu izliyordu.

Clarion bir ürpertiye bastırdı ve başını geriye doğru eğdi. Buradan, girdiği hapishanedeki çatlağı görebiliyordu.

-Ve hemen ötesinde, tül gibi ışık mızrakları aşağı süzülüyor. Güneş buzu yukarıdan aydınlatıyor, etrafına garip güzellikte desenler çiziyordu. Yukarıdaki dünya bulanık ve kışkırtıcı bir şekilde ulaşılmazdı. Kâbusların neden bu kadar çok şey istediklerini neredeyse anlayabiliyordu. umutsuzca kaçmak. Aşağıda hiçbir şey yoktu: ne ışık, ne ses, ne de koku. Bu onu çok tedirgin ediyordu.

Sonra, sürekli bir *damlama, damlama*, geldi.

Clarion'un nefesi boğazında düğümlendi. Kulağa çok fazla şey gibi geliyordu... Bu düşünceden kurtulmak için başını sallayarak, "Kim var orada?" diye sordu.

Cevap yok ama *damla, damla, damla*.

Ses zihninde çıldırtıcı bir gürültüyle sekiyordu. Her damlada, suçluluk ve korku safra gibi boğazına tırmandı. Kadın sese doğru döndü ve gücünü yönlendirdi. Yıldız ışığı avuçlarında toplandı ama gölgelerden oluşan perde kalkmadı. Dayanılmaz baskı hissi -kötü niyet- yoğunlaştı. Ama karanlığa karşı ince bir beyazlık gördü.

Milori.

Yavaş ve yalpalayan adımlarla geri çekilirken arkasından akan saçlarını bir an için görebildi. Bu ona geçen gece şifacıların kliniğine doğru merdivenlerden yukarı sürüklenirkenki halini hatırlatmıştı.

"Milori?" diye seslendi. Sesi karanlığın içinde sonsuza yankılandı.

Milori ona cevap vermedi.

Aniden ayakları sert zemine çarptı. Tökezledi. dengesini yakaladı. Altında hiçbir şey görünmüyordu. görebiliyordu ama ileriye doğru attığı her adımda, sanki durgun, karanlık bir göletin yüzeyine inmiş gibi ayaklarının altındaki karanlık dalgalanıyordu. Yavaş yavaş koşmaya başladı. Ona yetişmek zorundaydı.

Burada ne *iş*i vardı? Ve nereye gidiyordu? "Milori!"

Onun peşinden gitti. Ama ne kadar hızlı hareket ederse etsin, ne kadar uzağa giderlerse gitsinler, adam hiç yaklaşıyor gibiydi. Karanlık etrafında çalkalanıyor, gölgeler sürünüyor, yüzüyor ve yaklaşıyordu.

Hava basıncında bir değişim. Sonra, bir şey ona saldırdı.

Clarion eğildi ve başının üzerine kapanan dişlerin kırılmasından zorlukla kurtuldu. Ona doğru bir yıldız ışığı fırlattı. O şey her neyse geri çekildi ve engellendiği için öfkesini tıslayarak çıkardı.

Kalbi boğazında düğümlendi; büyüyle ışıldayan elleri titredi. Düşmanlarını zar zor görebiliyorken nasıl savaşıacaktı? Ama burada oyalanamazdı; Milori'yi böyle bir yerde kaybedemezdi.

Başını kaldırdığında, adamın yakın durduğunu ve delici gri gözleriyle kendisine baktığını gördü. Clarion ona doğru hücum etti. Ona yaklaştıkça, dünya daha da karmaşık bir hal almaya başladı. kömürün tonlarında şekilleniyor.

Karanlığın içinden ağaç silüetleri belirdi. Çimenler filizlendi, Hissedemediği bir rüzgârda dalgalanıyordu. Ayakları onu nereye götüreceğini, hangi engelleri aşması gerektiğini çok iyi biliyordu, sanki bu daha önce defalarca gördüğü bir rüyaydı.

Bu artık kış değildi.

Milori döndü ve sıcağın ona ne yapacağını umursamadan bir amaçla ondan uzaklaştı. Hayır, diye düşündü. Ona *zaten* ne yaptığını.

Bunun tekrar olmasına seyirci kalamazdı.

Bulutlar tepede toplanmış, uğursuz mor bir parıltıyla sınırlanmıştı. Sanki bir yıldırım düşmeden önceki an gibiydi - bir Kâbus saldırısından önceki an gibi. Ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu ve derisi şekilsiz bir endişeyle ürperdi. Zihnindeki her düşünce boşalmıştı ama *bunu durdurmalıyım*.

Hava yoğunlaştı ve ciğerlerine ağır bir şekilde yerleşti. Çürüme gibi kokuyordu: midesini bulandıran, iğrenç, hastalıklı ve tatlı bir bitki kokusu. Dön. Burayı artık tanıyordu: Peri Tozu Ağacı'nı Yaz'dan ayıran nehre ulaşmadan önceki son ormanlık alan.

İlerlemeye devam ederken bir çığlık duyduğuna yemin edebilirdi.

Topraktan yükselen çalılar yolunu kesti. Clarion ileriye doğru itti ve ayağı takıldı, botu devrilmiş bir sarmaşığa takıldı.

Yere yayıldı, derisini sıyrarak temizledi.

Ellerini. Avuçlarında kan birikti ve bileklerinden aşağıya damladı. Ama acı ona pek dokunmamıştı. Kafasını kaldırdığında gördüğü şey onu olduğu yere mıhladı. Dehşet onu tamamen uyuşturmuştu.

Peri Tozu Ağacı çürüyordu.

Dallarının ucundan yapışkan siyah bir sıvı damlıyordu ve tüm yapraklar çürümekten kayganlaşmıştı. Hastalıklı bir çürüklük Gövdenin kenarlarından fokurduyor ve sızıyordu. Ama kötüsü.

zayıf yeni büyümeler ortaya çıkarır: orman güllerinin ve siyah güllerin zayıf kümeleri zar zor açılmayı başarır.

Tehlike, diyordu.

Umutsuzluk. Yardım edin bana.

Köklerindeki süngerimsi topraktan Kabus Havuzları yükseliyor, Peri Tozu Kuyusu'na doğru tırmanıyordu. Perilerin dünyasındaki her şey ağacın hayatta kalmasına bağlıydı. O olmadan, peri tozu da olmazdı. Evleri yok. Yeni doğan periler için hiçbir yer arazi. Pixie Hollow yok olacaktı ve Asla Perileri olmadan Anakara'ya ne olacaktı?

"Hayır," diye boğuldu Clarion. "Hayır, hayır, hayır."

Clarion çaresizlikten neredeyse çılgına dönmüş bir halde nehrin sığılıklarından geçti. Kışlık montunun içinde terliyordu. Neden kışlık bir palto giyiyordu ? Gördüğü birkaç kâbus duyarsızca patlattı, darbelerinin inip inmediğini ya da yerde kalıp kalmadıklarını görmek için bile bakmadı.

Diğer tarafa ulaştığında, gördüğü ilk periyi omzundan yakaladı. "Ne oldu?"

Yüzündeki tiksinti açıkça belli olan adam ondan uzaklaştı. Orada Gözlerinde daha önce hiç karşılaşmadığı bir şey vardı: Nefret. Yüz hatlarını korkunç bir diken haline getirmiş ve gözlerini parlatmıştı. Bunu görmek onu çok derinden sarstı.

"Sen yaptın," diye tükürdü.

Ben mi?

Ondan uzaklaştı. Clarion arkasına döndüğünde küçük bir grubun onun arkasında toplandığını ve kraliyetlerinin kalbinin çürüyüşünü izlerken birbirlerine sokulduklarını gördü. Hepsi de ona saf bir nefretle bakıyordu. Gruptan alçak ve uğursuz mırıltılar yayıldı. Orada burada birkaç kelime seçebiliyordu:

Soğuk. Umursamaz. Hak

etmeyen. Hata, hata, hata.

Kafasının içinde çınladı: en kötü korkularının doğrulanması.

Hayır, hâlâ bir şeyler yapabilirdi. Onları hâlâ kurtarabilirdi.

Buraya onları kurtarmaya gelmemiş miydi? Peri Tozu Ağacı'nın dibine doğru kaçarken panik tüm hislerini yok etti. Periler, Kabuslar'ın büyüü altında ceset gibi hareketsiz bir şekilde köklere dağılmış yatıyordu.

Bazıları çürüyen toprağa gömülmeye başlamıştı. Ve orada, siyah çürüme lekesinin karşısında Petra'nın kızıl saçlarının dökülüğü vardı.

"Petra!"

Toprak, bataklık suyu gibi fokurdayarak onu derinliklere sürükledi. Clarion ellerini , pis kokudan öğürdü ve onu dışarı sürükledi.

"Petra," dedi yalvarırcasına. "Lütfen, . Özür dilerim."

Petra'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Clarion boğuk bir hıçkırık çıkardı.

Eğer

Başka hiçbir şey olmasa bile, bu dünyada biraz iyilik vardı. Küçük bir merhamet.

"Sen," dedi Petra kin dolu bir sesle. Yavaşça doğruldu, gözlerini Clarion'a göz kırpmadan baktı. "Bunu bana sen yaptın. En önemli anda beni dinlemeyi reddettin. Çok *bencilsin*."

Clarion geriye doğru sıçradı -doğrudan başka birinin inciklerine çarptı. Boynunu büktü ve kendini doğrudan Elvina'nın soğuk yüzüne bakarken buldu.

Elvina dudağını bükerek, "Tam bir hayal kırıklığısın," dedi. "Yıldızlar *seni* neden gönderdi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, kendi içine doğru kıvrıldı.

"Bilmiyorum."

Keşke yapmasalardı. Tacın ağırlığı her zaman taşıyamayacağı kadar ağır olmuştu. Her şeyi omuzlayabileceğini nasıl düşünmüştü? Yönetme yeteneğine sahip biri olarak doğmak bir hataydı. Ne yaparsa yapsın, asla daha iyiye gitmeyecekti. Kaderinde hep bu şekilde sonlanmak vardı.

Pixie Hollow, mahvoldu. O, yalnız ve aşağılanmış.

Karanlık nehirden akıyor, onu bir sis gibi kuşatıyordu. Karşı koymanın ne anlamı vardı ki?

"Clarion!"

Bu sesi tanıyordu ama nereden geliyordu? Başını kaldırmaya cesaret etti ama ağır geliyordu; göz kapakları daha da ağırdı. Tek gördüğü, onu en çok seven ve ondan en çok nefret edenlerin acımasız yüzleriydi acı bir şekilde. En azından bu karanlık etrafını yavaş yavaş yok oluyorlardı. Eğer kendini bırakırsa, sonsuza dek uykuya dalabilirdi.

"Clarion." Sesi öncekinden çok daha gergin geliyordu, şimdi bir parça çaresizlik vardı. "Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.

."

Milori. Onun burada ne işi vardı?

Sıcak mevsimlerde burada olamazdı. Oysa daha birkaç dakika önce onu görmemiş ...?

Hayır, fark etti. Hiç de sıcak mevsimlerde değildi. Buzun altında, Kış Ormanı'nın derinliklerindeydi. Sis onu tamamen sarmıştı, o kadar boğucuydu ki zar zor nefes alabiliyordu. Eğer o odaklandığında, Kâbuslar'ın büyüsunün mor ışığının çevresine yayıldığını görebiliyordu. *Bir illüzyon.* Tüm o periler gibi uykularında hapsolmuş, Kabuslar diyarına atılmıştı.

Dudağının iç tarafını ısırды, öyle sertti ki acıdan irkilerek uyandı. Pixie Hollow'un korkunç kabus versiyonu gölün altında bir kez daha yutan karanlıktan başka bir şey .

Clarion halsizlikle savaştı ve gücünü kullandı.

Yıldız ışığı ondan ışınlar halinde döküldü ve onu bağlayan karanlık, şeritlere kesilmiş kumaş gibi düştü. Dizlerinin üzerine düştü ve altındaki görünmez, cam gibi suya sertçe indi. Dişleri birbirine çarptı. Ama buzdan yansıyan büyüünün ışığıyla

Başının üzerinde, onu neyin ele geçirdiğini şimdi fark etti: hastalıklı bir

Mor duman, devasa bir yaratığın burun deliklerinden yukarı doğru kıvrılıyordu. Titrek bir nefes verdi ve biraz mesafe almak için geriye doğru tırmandı.

Gırtlaktan gelen bir tıslama sessizliği böldü. İki sürüngen göz kırpışarak açıldı ve intikam hırsıyla ona kilitlendi. Şimdi ne olduğunu gördü

hapishanenin en derin yerlerinde gizleniyordu.

Kraliçe Kabus. Bir ejderha.

Clarion böyle bir şeyin nasıl var olduğunu anlayamıyordu. Böyle bir şeyle nasıl yüzleşmesi gerektiğini bilmiyordu. Dehşeti onu olduğu yere mıhlamıştı. Elleri şiddetle titriyordu ve içindeki o yıldız ışığı kıvılcımı, böylesine muazzam bir şey karşısında kendini son derece küçük hissediyordu. Korku sadece ham, içgüdüsel bir dehşet ya da ölümün ensesinde olması değildi. Bu da vardı: umutsuzluk.

Ejderha ağzını açarak sıra sıra tırtıklı dişlerini ortaya çıkardı ve karanlığa sülfürik bir ışık yayıldı. Bu

Bunun serbest bırakılmaya hazır bir ateş topu olduğunu anlaması sadece bir anını aldı.

"Clarion!"

Clarion, Milori'nin uzaktan gelen sesiyle irkildi. Yukarı baktığında Milori'nin yukarıdan buza vurduğunu gördü. Yüzü Belli belirsizdi ama içindeki umutsuz *inancın* parladığını görebiliyordu.

"Bana verdiğin sözünü unutma!"

Bu, Clarion'u sersemlemiş halinden sıyrıp çıkarmıştı - en hafif kahkahasını atmasına yetecek kadar. Bu çok güzel bir dilekti. için savaşıyor.

Hayır, şimdi teslim olamazdı.

İçinde, yıldızının düşüşünü gören binlerce kişinin hayallerini taşıyordu Bir an için umutlu hissetmişlerdi ya da Kinizmlerini bir kenara bırakıp dileklerini ona emanet edecek kadar çaresizlerdi. Onlara sahip olduğu sürece umutsuzluğa kapılamazdı.

Alevler ejderhanın boğazına hücum ederken Clarion omuzlarını dikleştirdi. O Pixie Hollow'un Kraliçesiydi. Peki ya bu canavar? Bir çocuğun korkusuydu, şekil verilmiş ve çok uzun süre iltihaplanmaya bırakılmıştı.

Günün sert ışığında, şey değildi.

Clarion bir yıldız gibi yandı: tükenmez ve yok edici. Altın ışık dışarı doğru patlayarak hapishaneyi doldurdu. Ejderha, kendisini var eden korku ve şüphe tel tel çözülürken böğürdü. Karanlığın iplikleri çözüldü, havada süzülürken küle dönüştü.

Sonunda, geriye bundan başka bir şey kalmadı: boş duran şeyi gece gökyüzünün sonsuz parlaklığına dönüştüren, parıldayan yıldız ışığı motifleri.

Yıldız ışığı söndüğünde Milori onu gölün çekip çıkardı. sert zemine yönlendirir yönlendirmez buz, sonunda iyileşen bir yara gibi arkasından ve altından kendini kapattı, Clarion karanlık suların çalkalandığını görebiliyordu. Sanki hapishane hiç var olmamış gibiydi.

Yavaşça kendini yatağın pürüzsüz aynasına bıraktı. gölün yüzeyine ve gökyüzüne baktı. Soğuk, paltosundan içeri sızıyordu ama buna aldırmış etmediğini fark etti. Zaman akıp gitmişti buzun altında. Gece, Kış'ın üzerine bir perde gibi çökmüştü ama göksel ışıkla tam anlamıyla aydınlanmıştı. Bir aurora borealis geniş, dalgalı şeritler halinde gökyüzüne doğru açılıyordu. Bir zamanlar, belki de hayal perileri onların altında süzülürdü, onları sepetlerinde topluyorlardı. Ama şimdi, parıldıyorlardı. Sihirleri gecenin kendisi kadar harikulade ve gizemliydi. Milori'nin etrafını sararak onu yumuşak yeşillere ve mavilere boyadılar.

"Buraya geleceğini nereden biliyordun?" diye sordu, sesindeki şaşkınlığı .

"Baykuşumu çaldın," dedi, biraz da eğlenerek. "Kim Kraliçeden başkası böyle bir şey yapmaya cesaret edebilir mi? Onu nereye götürmüş olabileceğinizi anlamak çok da zor değildi."

Clarion kızardı. "Açık olmak gerekirse, onu çalmama izin verdi."

Milori güldü. O kadar çocuksu, karmaşık olmayan bir mutlulukla bakıyordu ki, o da gülmekten kendini alamadı. Adamın kolundan tuttu ve onu buzun üzerine, yanına çekti. O da kendi isteğiyle geldi. Bir an için, ikisi bir çift yıldız gözlemcisi gibi yan yana uzandılar. Yavaşça, Clarion parmaklarını adamın göğsüne doğru uzattı ve ona bakmak için kendini yukarı kaldırdı. Saçları etrafında toplanmış, buzun sessiz mavisine karşı beyaz bir döküntü oluşturmuştu.

Biraz daha burada, ikisinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerde kalmak istiyordu. Clarion parmaklarının ucuyla onun çene çizgisini takip etti. Ona doğru eğildi, saçları omuzlarının üzerinden dökülerek onları perdeledi.

"İstediyini aldın," diye mırıldandı. "Şimdi ne yapacaksın?"

Milori saçlarının ağırlığını bir elinde topladı, yüzünden geriye doğru taradı ve omzuna döktü. Adamın teninin soğukluğuna rağmen, onun dokunuşuyla tüm vücudu ısındı. "Doğrusu, bilmiyorum. Uzun zamandır imkansız bir hayal gibi geliyordu. Daha önce hiç ne olacağını düşünmeme izin verin."

Neyse ki, yatakta sıkışıp kaldığı saatler boyunca bu konu üzerinde biraz düşünmüştü. "Eğer ikinci dileğini yerine getireceksem... seni sarayımda görmek istiyorum. Kış Ormanı Müdürü olarak değil ama Kış Lordu olarak."

Milori şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Sesi temkinliydi ama yüz ifadesi belirsiz bir umutla doluydu. "Uzun zamandır bir Kış Lordu'muz olmamıştı."

"Ve bu utanç verici." Hiçbir tartışmaya kulak asmadı. Clarion ayağa kalktı ve ellerini ona uzattı. Adam ellerini kabul ettiğinde Sanki ona olan güvenini bastırabilecekmiş gibi onu sıkıca kavradı. "Atalarınızdan kalma unvanınızın size iade edilmesini hak ediyorsunuz. Üç Mevsimlik Bakanımız var ve Kış'la hiçbir ilgileri yok. Seni dışlamanın bir anlamı yok."

"Diğer bakanlarınız aynı şekilde hissetmeyebilir," dedi ama kadın kazandığını söyleyebilirdi.

"Mantıklı düşünecekler." Clarion çenesini eğerek Milori'den bir gülümseme aldı. Ağrıyan uzuvlarının üzerinde ayağa kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. "Ya da ben kraliçe olur olmaz onların mantıklı düşünmelerini sağlayacağım. Her birimizin paylaşacak kaynakları ve uzmanlığı var."

". Teklifinizi kabul ediyorum." Saygılı görünmek için iyi bir gösteri yaptı, ancak ağzının köşelerinde en küçük gülümseme kıvrıldı.

"Bu benim ilk kararnamem olacak," dedi. "Bir daha asla iki dünyamız birbiriyle çelişmeyecek."

"Bir daha asla," diye usulca kabul etti.

Ardından gelen sessizlikte, gerçekler zaferlerinin rüya gibi baloncuğunu delip geçti. Bu vizyonu gerçeğe dönüştürmek için daha yapılacak çok şey vardı.

gerçeklik. Ve şimdi güvende olduklarına göre, şimdi burada onun önünde durduğuna göre, olanları ele almak zorundaydı. İsteksizce onun ellerini bıraktı.

"Nasıl...?"

Kelimeler kifayetsiz kaldı ama sorusunu bitirmesine gerek yoktu. Gözleri korkunç, kasvetli bir anlayışla doldu. "Kırılmış," dedi.

Arkasını döndü ve bu çalınmış anın sessiz neşesi buharlaştı. Bakışları sağ kanadındaki narin, kıvrımlı desenleri sonuna kadar takip etti. Bir an için, bunun dehşeti Zihninin işlemeyi reddettiği bir şey. Alt yarısı tamamen erimiş, sonra tekrar donarak pürüzlü bir hal almış gibi görünüyordu. kenarlar.

Duygularının gücü nefesini kesmişti. Suçluluk ve utanç bileklerine pranga olmuş, onu bir kez daha umutsuzluğa doğru sürüklüyordu. "Milori... Çok üzgünüm."

"Clarion," dedi, sesinde biraz demir vardı. "Ne yaptığımdan pişmanım ne de olanlar için seni suçluyorum. Fırsat verilse yine yaparım."

Gözleri akmayan yaşlarla bulanıklaştı ama onları şiddetle geri kıptı. "Beni sınırda bırakmalıydın."

"Hayır." Milori onunla yüzleşmek için döndü ve ellerini sıkıca omuzlarına koydu. Gözlerindeki kırılğanlık parıltısı onu mahvetti. Onun bakışları altında, neredeyse kendisinin değerli ve yeri doldurulamaz bir şey olduğuna inanabilirdi. "Bunu yapamazdım. Bu olacak

Bir alışma süreci, evet. Ama Kış mevsiminde bunun gibi yaralar bir onur göstergesidir ve bir daha asla uçamayacak . Noctua'm var."

Elbette bunların hepsinin doğru olduğunu biliyordu. Yaptığı şey için bir kahraman olarak tanınacaktı. Yine de bu *kaçınılabılır* bir şey olmalıydı. "Tereddüt bile etmedin. Neden?"

"Sanırım nedenini biliyorsun, Clarion."

Sesi alçak ve nazikti ve o kadar acı vericiydi ki, kız buna zorlukla dayanabildi. Tabii ki nedenini biliyordu. Aynı sestti. Çünkü kalbi şimdi paramparça oluyordu.

Kız ona, onun ciddi gri gözlerine bakarken Onu ele geçiren duygunun yoğunluğu hem bir vahiy hem de bir kaçınılmazlık gibi görünüyordu.

Onu seviyordu.

Belki de onu sınırda gördüğü andan itibaren hep buna bağlıydı. Nasıl olmasın ki? Onun kararlılığını, nezaketini, hatta pervasız, özverili cesaretini seviyordu. Onun alaycı mizahını ve halkına olan sarsılmaz bağlılığını seviyordu. Onu seviyordu çünkü kendisini de özgür bırakmıştı.

Ve yine de, onun kalbini kırmıştı.

Eğer ona bir şey olursa, Milori bundan sağ çıkamazdı. Ve özüne kadar sadık olan Milori, onun için kendini tehlikeye atacaktı ve tekrar tekrar. Şimdi Elvina'nın bilgeliğinin tüm gerçekliğini görüyordu. Aşk sizi çok fazla acıya açıyordu. Aşk , önceliklerinizi böldü. Pixie Hollow'daki çoğu kişi için bu kabul edilebilirdi, ama Kış Lordu için...

Onu sevmek çok tehlikeliydi.

"Seviyorum," diye fısıldadı Clarion.

Milori'nin gözlerinde parlayan sıcaklık, onun yüz ifadesine daldıkça azaldı. "Aynı şekilde hissetmiyorsan anlarım ama ben-"

"Sorun o değil." Sesi titriyordu. Hayır, şimdi ağlayamazdı. İnancından şüphe etmesine dayanamazdı. Ama göğsündeki acıyla nefes almak çok zor geliyordu. Böyle olacağını bilmiyordu.

sanki kalbi gerçekten parçalanıyormuş *gibi* hissediyordu. "Yapamazsın. Bu senin liderlik yeteneğini engelleyecektir."

"Hayır." Milori serbest düşüşteki bir adam gibi görünüyordu, sanki tutunacak sağlam bir şey bulamıyordu, sahip olduğuna inandığı her şey parmaklarının arasından hızla kayıp gidiyordu. "Bunu bilmiyorsun. kesin."

"Liderlik yeteneğimi engelleyecek." Zaten etmişti. Pixie Hollow'un çürüdüğünü, en kötü kabusunun korkunç bir gerçekliğe dönüştüğünü görmeyi, ona bir daha zarar gelmesine tercih ederdi. "Ben olsam Her kararında seni düşündüm. Seni korumak için *her şeyi, her şeyi* riske atabilirim. Anlıyor musun? Seni seviyorum Milori. Bu beni çok korkutuyor."

"Ben de seni seviyorum," dedi sefilce.

Bu sözleri duymak onu neredeyse çözüyordu. *İyi*, diye düşündü. *Bu acı, ayrılığımızın ne kadar umutsuzca gerekli olduğunu hatırlatsın.*

Onları gibi bir aşk yıkıcıydı. Kırık bir kanat, kırık bir kalbin yanında hiçbir şeydi. Sadece her ikisinin de acısının zamanla azalacağını umabilirdi.

Kendini kararlılıkla, teslimiyetle zırhlandı. Tekrar konuştuğunda sesi eşitti. "İkimizin de hayalini kurduğu dünyanın var olmasını sağlayacağım. Ama başka hiç kimse bizim yaşadıklarımıza katlanmak zorunda kalmamalı.

var. Sınırı geçmek çok tehlikeli. Yasaklanmalı. Derhal yürürlüğe girmeli."

İfadesinde suçlama yoktu, ama orada bulduğu şey

-Bir yalvarışla meydan okuma arasında bir şey olan bu bakışlar ona acı veriyordu. Genellikle mehtaplı suların durgun gümüşü olan gözleri şimdi ona şöyle görünüyordu

Asla Denizi'nin kayrak grisi, derin ve vahşi. Onu altına çekeceklerdi.

"Eğer istediğin gerçekten buysa," dedi adam, beklediğinden daha soğukkanlı bir şekilde, "kuralına uyacağım."

"Öyle." Bu sözleri söylerken ruhu protesto için haykırıyordu.

"İstediğim şey bu."

Ama son kelime aralarına bir taş gibi düştüğünde, onun bunu kendisi için kolaylaştıracağına inanmakla ne kadar aptal olduğunu anladı. Hangisinin önce hareket ettiğini bilmiyordu.

Birbirlerine arpıldılar ve adamın ağızı, kadını nefessiz bırakan bir çaresizlikle onunkinin üzerindeydi. Kız da ona aynı Őevkle karşılık verdi. Dünyası bu kadar daralmıştı: Saçları, parmaklarının arasından su gibi kayıyordu. Elleri, omurgasının sırtından aşağı kayıyor ve belinin kıvrımlarına kadar uzanıyordu. Sanki aralarındaki tüm boşluğu silmek istiyormuş gibi onu daha da yakınına çekti. Sanki yeterince yakın olabilirlermiş gibi. Sanki ona duyduğu özlemin derinliklerini ifade edebilecekmiş gibi.

asla sahip olamayacakları zaman.

Ayrıldılar, nefesleri . Alnını onunkine yasladı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun izini sürdü

Elmacık kemikleri, çenesinin çizgisi, dudaklarının kıvrımı, öylesine saygılıydı ki, sanki her ayrıntıyı hafızasına kaydediyordu. Clarion onun yüzündeki gözyaşlarının nemini belli belirsiz fark etti. Kimin olduğunu bilmiyordu. Elinin pediyle başparmağıyla, onları uzaklaştırdı.

"Pekâlâ," dedi sessizce, onu yola getirdikten sonra. Dokunuşu uzaklaştı ve onu çaresiz bıraktı. "Hadi seni sınırdan geri geçirelim."

Ltften, demek istedi. *Sadece biraz daha*. Bunun yerine, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla, "Pekâlâ," diye cevap verdi.

Noctua için ıslık çaldı. Birkaç dakika içinde kanatlarının açıklığı ay ışığını sildi. Clarion onun sırtına tırmanırken bunun son kez baykuş sırtına binişi olabileceğini düşünmeyi reddetti. Bütün kış perileri üzerinde duramazdı.

asla tanışamayacağı ve asla gidemeyeceği tüm o harika yerler. Bir daha asla taze yağmış karda ayak seslerinin çıtırtısını duymayacaktı. Bir daha asla

Soğuk kuzey rzgrının saçlarındaki dansı. Bir zamanlar çok metanetli olduğunu düşündüğü serçe adamın yanında bir daha asla yrmeyecekti. Ona paten kaymayı hiç ğretmemişti.

Stars, bunu yapabilecek kadar güçlü değildi.

"Seni tekrar görecek miyim?" diye sordu, o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymayacaktı.

"Taç giyme trenimin *tüm* tebaamın katılabileceği bir yerde, sınırdaki yapılmasını istediğime karar verdim. Eğer gelerseniz..."

"Elbette," diye yanıtladı. "Bunu kaırmazdım."

Bir an için birbirlerinin bakışlarını tuttular. Clarion, yeniden ağlamamak için önce kendi gözyaşlarını sildi.

Sınıra vardıklarında, bir grup peri Bahar tarafında onu bekliyordu. Gözcüler nehir kıyısında bir aşağı bir yukarı uçuşuyordu ve orada, karanlığın içinde altın renginde parlak bir fener olan Elvina duruyordu. Clarion bu yükseklikten bile şaşkınlık çılgınlıklarını ve Alarm. Bu onu neredeyse gülümsetiyordu. Hiçbirinin bir baykuşun dostluğunu bilemeyecek olması ne kadar üzücüydü.

Noctua sessizce yere indi. Clarion onun sırtından indiğinde, sessiz bir Sıcak perilerin üzerine bir huşu çöktü. Clarion karda dizlerinin üzerine çökmek istedi. Yaptığı şeyin tüm ağırlığını hissetmesine izin vermek için bile olsa yalnız kalmak istedi.

Ama tebaasının ona ihtiyacı vardı.

Omuzlarını geriye çekerek köprüye adım attı. Bahar'a geçtiğinde de arkasına dönmedi. Eğer dönseydi - eğer aralarındaki o görünmez bağın gerildiğini hissetseydi, onu Fikrini değiştirebilirdi. Ama bunun en iyisi olduğunu biliyordu.

Bir gün buna gerçekten inanacağını umuyordu.

Saraya dönüş yolu boyunca periler ona meraklı bakışlar fırlattı ve belki de hayatında ilk kez onunla hiç beklenmedik bir şekilde konuştular. Ona ve Elvina'ya Peri Tozu Ağacı'na kadar eşlik eden gözcüler, Elvina'ya cevap vermediği -veya veremediği- sorular yöneltmeye başladılar.

"Kış Ormanı'nın Müdürü biri?" "Onları yenmeyi nasıl başardınız?"

"Büyü bozulacak mı?"

Bu yaylın ateşi saraya varıncaya kadar sürdü; ta ki Clarion'un odasının kapısının etrafında parlak, hevesli gözleriyle toplanana kadar.

"Bırak kraliçen dinlensin," dedi Elvina, krema kıvamında bir bakışla. "Onunla daha sonra görüşmek için yeterince zamanınız olacak."

Telaşlı bir "Emredersiniz Majesteleri" korosuyla dağıldılar.

Clarion ona minnettarlık dolu bir bakış attı. Elvina bilmiş bir gülümsemeyle onu içeri buyur etti. Kapı kapandı ve Clarion hiç vakit kendini yatağa attı. Üzerindeki kışlık paltoyu çıkarıp ayaklarının dibinde bir havuz oluşturdu, sonra da yüzüstü yere kapaklandı. Yatak. Elvina'yanında otururken ağırlığının altında kaldı.

Clarion ona bakmasa bile onun beklediğini biliyordu... her ne söyleyecekse onu beklediğini tahmin ediyordu. Doğrusu, o konuşana kadar ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu: "Bitti."

Ve öyleydi: hem kâbuslar hem de Milori'yle yaşadıkları. Şu anda, merhametli bir şekilde uyuşmuş hissediyordu.

Elvina cevap vermeyince Clarion başını çevirerek ona baktı. Elvina'nın gözlerindeki acıma değil, eski, korkunç bir anlayıştı. Tek kelime konuşmak zorunda kalmadan bilinmek garip bir şekilde rahatlatıcı ve garip bir şekilde güzeldi.

Elvina'nın Clarion'a dünyalarının işleyişi hakkında anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki. Clarion'a *kendisi* hakkında anlatmadığı çok daha fazla şey vardı. O da böyle yaralanmış mıydı? Öyle görünüyordu ki Elvina'nın aşık olduğunu düşünmek imkânsızdı, hatta ölümcül bir hata ya da yanlış hesaplama yaptığını düşünmek daha imkânsızdı. Ama bilgeliğinin kolay gelmediğini itiraf etmişti.

Haftalardır aralarındaki uçurumu kapatmak neredeyse imkânsız gibiydi ama şimdi bu ortak acı onları bağlıyordu. Belki de Elvina'nın kalan hayatıyla ona yol gösterecekti.

Her şey bir yana, sonunda bardağı taşıran damla bu oldu.

Gözyaşları sıcak ve amansız bir şekilde yüzünden aşağı akıyordu. Hıçkırıkları vücudunu sarsıyordu. Büyük bir şaşkınlık yaşayan Elvina, Clarion'u kollarına aldı ve bir çocuk gibi kucağında ağlamasına izin verdi.

"Sana karşı pek çok hata yaptım," dedi Elvina sessizce. "Belki kendime karşı bile. Bunu ancak hayatımın sonunda görebiliyor olmam ne kadar üzücü. Sadece bir göz kırpması süresi için buradaydın ama yine de bana çok şey öğrettin."

"Gitme," diye fısıldadı Clarion. "Lütfen, lütfen, gitme."

Elvina'nın yumuşak nefes alışını duydu. "Ben bile yıldızlara meydan okuyamam. Ama bensiz de iyi olacaksın Clarion. Pixie Hollow'u senin yetenekli ellerine bırakırken kendime çok güveniyorum."

Clarion'un göğsü acıyla daraldı. Hayatı boyunca bu sözleri duymayı arzulamıştı. Sonunda arzuladığı güvenceye kavuşmak ne kadar da tatlıydı. Ama bunu hak ettiğinden o kadar da emin değildi. Pixie Hollow'u kurtarmıştı. Kendi sihrinde ustalaşmıştı. Ama hayatının geri kalanını yaptığı hataların lekesiyle yaşayacaktı. Bir daha nasıl Yeni gelenlere uçmayı öğretmek mi? Kırdığı kanatları her zaman hatırlayacakken, onların kanatlarını hak ettikleri şefkatle açmaya nasıl cesaret edebilirdi?

Elvina'nın sesi umutsuzluğunun sisini yarıp geçti. "Kış'la bir bağın olması güzel bir şey. Mevsimleri birleştirmek hükümdarlığınıza başlamak için çok güçlü bir yol. Kış Ormanı Müdürünüzden benim adıma özür dilemeniz gerekecek."

Onun. Hayır, artık onu sahiplenmeye hakkı yoktu. "Onu bir daha görebilir miyim bilmiyorum."

Elvina kaşlarını çatı. Clarion'un gözlerinde her ne gördüyse, anlamış gibiydi. "Sadece dinlen -ve bu sefer ciddiym. Taç giyme töreninden önce yapman gereken daha çok şey var."

Bu durumda dinlenmek kolay olmayacaktı. Ama Elvina onun saçlarını nazıkçe okşadı ve Clarion kollarını onun beline doladığında itiraz etmedi. Ne kadar kırılmış ve ne kadar sefil hissettiğine rağmen çok rahatlatıcı.

"Bir varmış bir yokmuş," diye başladı Elvina ve Clarion'un ilk geldiği zamanlardaki yiğitlik, aşk ve çoktan gitmiş kraliçelerle ilgili tüm o güzel hikâyeleri fısıldadı ona.

Clarion, Elvina'nın sesinin rahatlatıcı ritmiyle uykuya daldı. Kar ve yıldız ışığını hayal etti. Asla gerçekten hak edemeyeceği bağışlayıcılıkla dolu berrak gri gözleri.

Clarion uyandığında odasının öğleden sonra güneş ışığıyla ıslandığını gördü. Bu kadar uzun süre uyumuş olması kafasını karıştırmıştı ama göz kapakları hâlâ düşmelerine izin verirse tekrar dalacak kadar ağırdı. Bu yorgunluk onun tükenmişliğine, göğsünün boşluğuna yayılan yiyip bitiren soğuğa hiç benzemiyordu ama yine de tekrar kıvrılıp yatmak ve...

Petra. Bu düşünce onu irkiltip getirdi. Onu ve diğerlerini kontrol etmesi gerekiyordu.

Clarion çarşafı üzerinden attı. Altı o kadar bunaltıcıydı ki, odasının kapalı havası bile tenine serin geliyordu. Üzerinde komodininin üzerinde üç şey onu bekliyordu: uzun süredir dışarıda durduğu için soğumuş bir kase yulaf lapası; günlük peri istihkakı Bir yaprak poşet içinde özenle paketlenmiş toz; ve kraliyet mührüyle damgalanmış bir mektup.

Elvina'nın ona söyleyecek neyi olabilir?

Notu aldı ve açmak için parmağını dikkatlice balmumu mührün altına kaydırды. Kraliyet nişanı olmasaydı bile

Elvina'nın mükemmel el yazısını tanıdı.

Mümkün olduğunca çabuk kliniğe gelin. Sonunda büyü bozuldu.

Clarion'un nefesi titrek bir kaçtı. Haftalardır stres ve endişe bir anda üzerinden kalktı. Pixie Hollow sonunda özgürdü.

Ve en iyi arkadaşını tekrar görebilecekti.

Clarion bulabildiği ilk elbiseyi giydikten sonra peri tozunu kanatlarının üzerine döktü. Tatlı kokusu havayı sararken memnuniyetle iç çekti.

Odanın öbür ucundan bir an için

yansımasının. Altın rengi benekler kirpiklerine yapışmış ve uykuda dağılmış saçlarında parlıyordu. Göz kapakları ağlamaktan şişmişti ve çarşaflarının kırıksıklıkları ince bir şekilde yüzüne bastırılmıştı.

kırmızı çizgiler. Nasıl görüldüğünün pek önemi yoktu. Gitmek için bir dakika daha bekleyemezdi.

Balkonunun kapılarını açtı. Peri Tozu Ağacı

Esintiyle hışırdayan yapraklarının yumuşak salınımıyla onu karşıladı.

Clarion bir an için kendini oyalanmaya bıraktı. Ellerini korkuluklara

dayadı ve kenardan dışarı doğru eğildi. Peri

Hollow, altın saat ışığında uçsuz bucaksız ve güzel bir şekilde önünde uzanıyordu.

Yakında, tüm bunlar onun koruması altında olacaktı.

Ve belki de ilk kez kendini bu görev için yeterli hissediyordu.

Haftalardır hissetmediği kadar hafif hissederek uçmaya başladı.

Hissetti

Değişiklik olsun diye etrafta gizlice dolaşmamak son derece alışılmadık bir durumdu. Gökyüzünde devriye gezen gözcüler yoktu. Mide bulantısı yok, yarısı

heyecanından, yarısı da yakalanma korkusundan. Kış'a doğru yola çıkarken Artemis'ten bir yorum gelmedi.

Artemis.

Umarım o da iyileşmiştir. Clarion onu yakında görecekti.

Summer Glade'in üzerinde süzülürken, Pixie Hollow'un normale döndüğünü görünce sııttı. Kahkaha sesleri ve

Bu yükseklikten bile şarkılar ona ulaşıyordu. Bahçe ustaları Feverfew Tarlaları'nın üzerinde sürüklenerek yeni bitkilere hayat verdiler. Onlar çalışırken,

zengin balçık ve acı ot kokuları, rüzgârın nefesiyle taşınarak yoğunlaştı.

Clarion şifacıların kliniğinin önüne indi, burada altın-Yürekli çiçekler yerini yemyeşil çimenlere bıraktı. Topraktan kurbağa tabureleri fışkırdı, geniş şapkaları kliniğin ön sundurması olarak hizmet etti. Mesafeyi temizlemek için yukarı doğru uçtu, sonra verandaya kondu.

Hemen kalbi sevinçle çarptı. "Artemis!"

İzci sallanan bir sandalyede oturuyordu, sağ bacağı önünde uzanıyordu. İki ince şeritten yapılmış bir destek içindeydi. Ottan örülmüş bir iple birbirine bağlanmış ağaç kabukları. Yanında, boynunun ve omzunun kıvrımına sokulmuş bir asa . Koyu renk saçları Clarion'un daha önce hiç görmediği kadar dağınıktı ve gözleri hâlâ yorgunluktan gölgelenmişti. Clarion'ın sesini duyunca yüz ifadesi rahatlayarak yumuşadı.

Artemis kanatlarını çırparak oturduğu yerden kalktı ve asasıyla kendini sabitledi. Tek kelime etmedi. Sadece kapıyı kapattı. boşlukta, asanın ucu ritmik bir şekilde gümbürdüyordu. mantarların kapaklarına karşı. Sonra Clarion'a sarıldı. kaslı bir kolunu boynuna dolamıştı. Tutuşu eziciydi ama Clarion şikâyet etmeye cesaret edemedi. Ondan bir daha böyle açık bir şefkat görmesi pek olası değildi.

",," dedi Artemis onun saçlarına doğru.

"Bunu sensiz yapamazdım." Clarion geri çekildi ve onu inceledi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyse normale döndü, Majesteleri."

Clarion ona "*Bana karşı dürüst ol*" dercesine düz bir bakış attı. Artemis ağır bir şekilde asasına yaslanmıştı. Periler nadiren yürüyor olsalar da, ağırlık dağılımlarındaki küçük farklılıklar uçuşun ortasında dengede durmayı oldukça zorlaştırıyor. En azından atel çıkarılana kadar bir hareket yardımcısına ihtiyacı olacaktı.

"Ben daha iyiydim." Artemis solgunlaştı, bunu itiraf etmek zorunda kalmaktan açıkça hoşnutsuzdu. "Oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette hayır," diye yanıtladı Clarion. "Rahat."

Ona minnettar bir bakış atan Artemis, kendini dikkatlice aşağı indirdi sallanan sandalyeye geri döndü. Bacağını uzattı, dikkatlice

itip kakmak. "Acı kontrol edilebilir ve yakında artık kaçmamı engellemek zorunda kalmayacaklar."

"Kaçmak yok," diye azarladı Clarion. "Bu arada bu bir emirdir. İyileşmen gerek."

"Evet, Majesteleri." Artemis belli belirsiz gülümsedi. "Eğer bir istisna yapmama izin verirseniz, şifacılar taç giyme töreninize katılmama izin verdiler. Bir kraliçe korumasız olmamalı."

"Elbette onaylıyorum." Clarion kaşlarını çattı. "Ama bence farklı bir görevi fazlasıyla hak ettiniz. Ben taç giydikten sonra, seni yeniden atamaktan mutluluk duyarım-"

"Tüm saygımla," diye araya girdi Artemis, "görevimden memnunum. Sizin için de aynı şey geçerliyse, görevime devam etmek isterim."

"olmamı mı istiyorsun?" Clarion kuşkuyla sordu. "Devriyeye dönmek istediğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Onun inançsızlığını direniş olarak yanlış yorumlayan Artemis

"Elbette, başka bir yerde daha uygun olacağımı düşünüyorsanız..." diye ekledi.

"Mesele o değil," diye yanıtladı Clarion. Artemis'i bırakmaya tamamen hazırды ama içten içe bunu umduğunu da inkâr edemezdi. Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra Artemis olmadan ne yapacağını bilemiyordu. "Sadece bu ani fikir değişikliğine neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

"Eskiden muhafızınız olarak hizmet etmenin kefaretim olduğuna inanırdım.

Belki bir ceza bile olabilir." Artemis'in ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Pixie Hollow'da bir fark yaratabilmemin tek yolu pozisyonumu geri kazanmaktı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde niyetimin çok saf olduğundan şüpheliydim. Yeniden atandığımdan beri kanıtlamam gereken bir şeyler olduğunu hissettim."

"Kanıtlaman gereken bir şey yok Artemis," dedi Clarion nazikçe. "Her zaman Pixie Hollow'daki en asil perilerden biri olduğuna inanmışımdır."

"Böyle düşünmene sevindim." Artemis asasını asaya vurdu düşünceli bir şekilde. "Eğer geri dönersem, hayran olduğunuzu söylediğiniz o yanımı bastırmak zorunda kalacağım. Uzun yıllar boyunca bunu yapmaya çalıştım. Ama senin yaptıklarını görünce..."

Doğru kelimeleri aradığı her halinden belliydi. Clarion onun bakışlarının saygılı yoğunluğu altında ısındı.

"Sana inanıyorum," dedi Artemis. "Gücüne. İyiliğine. Vizyonun. Senin gibi birini korumak yeteneğimi kullanmaya değer."

Clarion böyle ederse çok hüzünlenecekti. Alaycı bir tavırla, "Beni özleyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

Artemis, "Senin koruman olması için başka kimseye güvenmediğimi söylüyorum," diye karşı çıktı. Clarion onun suçlamasını *inkâr* etmemesinden zevk aldı. "Senin mizacınla, bu beklenenden daha zor bir iş. Ben bile son zamanlarda kendi standartlarıma uygun bir performans sergileyemiyorum."

Artemis ona baktı. Bunu asla yüksek sesle söylemeyecek olsa da Clarion onun ne demek istediğini açıkça okudu: *Berbat görünüyorsun.*

Clarion gülmekten kendini alamadı. Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. Her ikisi de son birkaç gün içinde yaşananlardan sonra kesinlikle daha kötü durumdaydı.

"Şey," dedi, "seni memnuniyetle kabul ederim. Ben de seni özlerdim, biliyorsun."

"Güzel," dedi Artemis huysuzca. "Bu sakatlık beni size hizmet etmekten alıkoymayacak."

"Hiç şüphem yok." Clarion ona gülümsedi. "İzin verirsiniz, içerideki herkesi kontrol edeceğim."

"Elbette, ." Artemis başını eğdi. O Bir sonraki sözlerinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. Sonunda, "Son kontrol ettiğimde tamircinin uyanmadığını gördüm. Uyandığında..."

Clarion yanından geçerken güven verici bir şekilde omzunu sıktı. "İlk öğrenen sen olacaksın."

Artemis'in yumuşak "teşekkür " sesi onu kliniğe kadar takip etti.

Havaya şifalı bitkilerin tanıdık kokusu sinmişti: papatya, hatmi kökü, ısırgan otu. Kapı arkasından kapandığında, sesler duyabildiği aklına geldi - ve kahkahalar avluya dökülüyordu. Clarion burada hiç bu kadar yüksek ses duyduğunu sanmıyordu. Haftalardır ilk kez, ruh hali neredeyse... neşeliydi. Bu enerjiden güç , hasta odasını çevreleyen asılı sukulent perdesinin yanından hızla geçti.

Tıklım tıklımdı.

Clarion sevinçli şaşkınlığına engel olamadı. Periler çiçek aranjmanları, çorba kapları ve tabii ki son dedikodular. Uyanmış olan perilerin yataklarının etrafında gerçek bir kalabalık vardı. Bazıları normal hayatlarına devam etmeye hazır bir şekilde gevezelik edip gülüyordu. Diğerleri ağladı. Diğerleri ise arkadaşlarına sarılıp İşkence dolu rüyalarından çıktılar.

Hepsinin etrafı tamamen sevgiyle çevriliydi.

Yeniden bir araya gelmeye o kadar dalmışlardı ki, kapının girişinde onu kimse fark etmedi - odanın arka tarafında bir şifacının yanında duran Elvina dışında kimse. Kraliçe ona nazik bir gülümseme verdikten sonra çenesini köşedeki karyolaya doğru salladı.

Şurada, der gibiydi.

Clarion hiç vakit kaybetmeden Petra'nın karyolasında yattığı yere koştu. Kızıl saçları yastığa düzgünce yayılmıştı, bukleler günlük hayatında hiç olmadığı kadar parlak ve mükemmeldi. Belli ki birisi saçlarını taramış ve bukleler haline getirmişti. Dağınıklık Petra'ya hiç yakışmıyordu. Clarion gülümsedi, içinde kabaran şefkat duygusunun üstesinden gelmişti.

Çok nazikçe Petra'nın ellerinden birini iki arasına aldı. "Uyandığında," diye fısıldadı, "sana anlatacak çok şeyim var."

Ve sanki onu duymuş gibi Petra kıpırdandı.

"Biri Artemis'i çağırsın!" Clarion seslendi. İyileştirme yeteneğine sahip birinin "Derhal Majesteleri!" diye cevap verdiğini ancak uzaktan fark edebildi. Clarion kendi rahatlamasından başka pek az şeye odaklanabiliyordu, bu duygu güneş ışığı kadar parlak ve hafifti.

Petra'nın gözleri kırpışarak açıldı, cam gibi ve odaklanmamıştı. Şaşkınlık. Sonra Clarion'un yüzünün kendininkinden sadece birkaç santim ötede durduğunu görünce şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir çığlık attı ve geriye doğru sıçradı. "Clarion!"

"Petra." Clarion'un sesi aşağılayıcı bir şekilde titriyordu. "Nesin sen?"

Clarion kollarını Petra'ya doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Geri döndün. Yıldızlara şükürler olsun."

Petra ona doğru gevşedi. "Ne oldu? Kendimi çok dinlenmiş hissediyorum. Ve ayrıca günlerdir durmadan koşuyormuşum gibi. Son yaptığım şey

hatırla..."

Clarion onun titrediğini hissedince geri çekildi. Petra'nın yüz ifadesi, anılar tekrar canlandıkça daha da donuklaşmıştı.

"Kâbuslar artık yok," dedi. "Güvendesiniz."

Clarion ona Kâbuslar'ın büyüüne kapıldığından beri neler olduğunu anlattı. Clarion sözlerini bitirdiğinde Petra Gözlerinde sonsuz bir sempati ile ona bakıyordu. Clarion ona bakmaya zor dayanıyordu.

"Çok özür dilerim," diye aynı gevelediler.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra ikisi de kahkahayı bastı. "Özür *mü diliyorsun*?" Clarion inanmayarak sordu. "Neden? özür dilemesi gereken kişi."

Petra'nın kaşları çatıldı. "mesafe için."

"Lütfen bunun için özür dileme," dedi Clarion. "Benim için iyi bir arkadaştan başka bir şey olmadın. Ve ben-"

"Hey." Petra bir elini onun koluna koydu. "Kendini hırpalamana gerek yok Clarion. Seni affediyorum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki biliyorum." Petra ona gülümsedi. "İkimiz de kendi meşguldük. Kraliçe olduğunuzda birbirinizin hayatına nasıl uyum biraz zaman alacağını biliyorum. Ama ben hiçbir yere

gitmiyorum."

"Teşekkür ederim."

Petra cevap veremeden kliniğin kapısının üzerindeki perdeler şiddetle hışırdadı. İkisi de kliniğin girişine doğru döndü. hasta odası. Artemis kısa bir mesafe durmuş, gözleri korku ve umudun karışımıyla çılgına dönmüştü. "Petra."

Clarion onun sesini hiç bu kadar kırılgan duymamıştı.

Artemis onlara yaklaştı, dağınıklığı ve karyola labirentini asasıyla elinden geldiğince iyi idare etti. Yine de acelesi yüzünden neredeyse her şeyi deviriyordu. Çalışma masasında duran bir şifacı dehşete kapılmış görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine havan ve havan tokmağıyla meşgul oldu, meyveleri ve otları öğütterek lapa haline getirdi.

Artemis Petra'nın yatağının yanına vardığında ona ters ters baktı.

"Sen-" Petra söze başladı, ancak gözcünün alnına bir öpücük kondurdu, sonra daha çekingen bir şekilde dudaklarına. Bu arada

Artemis geri çekildiğinde Petra'nın tüm yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bir daha sakın," dedi Artemis, "beni böyle korkutma."

"Sonunda," diye mırıldandı Clarion kendi kendine. Sonra onlara, "Size biraz zaman vereceğim," dedi.

Ama onu duymuyor gibiydiler.

Göğsünde bir yalnızlık acısı ve aynı zamanda sevinç gibi bir şey vardı. Eğer kendisi mutlu olamıyorsa, en azından arkadaşları bunu hak ediyordu. Kimseye sahip olduğu şey için kızmayacaktı.

kendini inkar etmişti. Kalbi ve tüm bağlılığı artık tebaasına . Clarion dikkatini diğerlerine çevirdi.

Klinik.

Hâlâ ziyaret etmesi gereken bir peri daha vardı.

Sonbahar Bakanı'nın yatağının yanına ulaştığında boş sandalyeye oturdu ve uykunun verdiği gevşeklik ve huzurla yüzünü inceledi. Demek her şey başladığı yerde bitecekti.

Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Uyandığında -yavaşça, kolayca, sanki çok ihtiyacı olan bir uykuya daldığını fark etmiş gibi- gözleri hemen onunkileri buldu, sonra da kırışarak gülümsedi. "Majesteleri?"

"Henüz değil," dedi Clarion usulca.

Gözlerini tekrar kapattı, yüz hatlarına rahatlamış bir gülümseme yayıldı. "Bunu yapabileceğini hep biliyordum."

Taç Giyme Günü geldi ve muhteşem bir yaz ortası öğleden sonrasıydı.

Clarion tören alanının kanatlarında, yaban mersini çalılıklarının arasına gizlenmiş bekliyordu. Tepelerindeki dallar sarkmış, olgunlaştıkça kızaran meyvelerle doluydu ve narin çan şekilleri

Çiçekler. Kalabalığın heyecanlı konuşmaları nehrin uğultusunun ve kendi çarpan kalbinin sesinin üzerine yükseliyordu. Onun

Özellikle de sık yaprakların arasından hiçbir şey göremediği için, her geçen an beklentisi artıyordu.

"Vakit geldi, Majesteleri," dedi Artemis. "Sizin için hazırlar."

Clarion onun sesine doğru döndü. Artemis yanında belirmişti ve bunu sadece esasının toprağa vurduğu yumuşak gümbürtüyle duyurmuştu.

"Bana böyle seslendiğini son kez duyuyor olabilirim. Alışmak zor olacak."

"Sanırım benim açımdan gayet doğal olacak." Artemis ona küçük bir gülümseme sundu. "Gidelim mi?"

Birlikte, alıllıkların arasına oyulmuş kaydırmalı bir kemer olan çıkışa doğru ilerlediler. Altında Elvina ve üç Mevsimlik Bakan onu bekliyordu. Kraliçenin yüz hatları Her zamanki gibi sakindi ama Clarion onun içindeki gurur ışıltısını anlamadı.

Iris'in nefesi kesildi. "Ekselansları! Bir hayal gibisiniz." Clarion ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Elbisesi saf, pırıl pırıl parlayan altın rengindeydi ve üzerinde peri tozuyla aşılannmış yarı saydam örümcek-ipek danteller vardı. Saçları geleneksel örgülü ta şeklinde biçimlendirilmiş ve yaz çiçeklerinden oluşan bir tala süslenmişti.

Ne kadar gergin hissederse hissetsin, bunu inkâr etmek mümkün değildi: Bir kraliçe gibi görünüyordu ve kendini de öyle hissediyordu.

Rowan komplocu bir tavırla ona doğru eğildi, pelerininin altın dikişleri omzunun üzerinden kayarken ışığı yakalıyordu. "Hazır mısın?"

"Öyle olmasını umalım," dedi Aurelia , "yoksa kendi törenini kaçırarak."

Iris elinin arkasına bir kahkaha sakladı.

"Ben çok hazırım," dedi Clarion. "Bakalım ne mucizeler yaratmışsın."

"Bence mutlu olacaksın," dedi Iris şarkı söyler gibi.

Clarion onlara son derece güveniyordu elbette... ama yine de ne bekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Elvina'yla birlikte iki gün önceden haber vererek mekânı değıştirecekleri haberini verdiklerinde Aurelia'nın tepkisi titizlikle boş boş bakmak olmuştu. Eğer hayal kırıklığına uğramışsa ya da

Clarion panie kapılmıştı ama ne bunu biliyordu ne de merak etmeye fırsatı vardı. Iris havada dönerek zafer çığlıkları atmaya başlamıştı.

Sonunda baharın zamanı geldi! diye ağlamıştı. *Buna pişman olmayacaksınız!*

Aurelia Bahar Bakanı'na ters ters bakmıştı ama ikisi de bunu gerçekleştirmeye kararlıydılar. Rowan daha ziyade Tüm bu olanlar, ancak konuyla gerçek bir ilgisi olmayan birinin eğlenebileceğı bir şekilde eğleniyordu.

Belki de bu kadar uzun süre uykuda kalmanın tek faydası, demişti göz kırparak.

Elvina boğazını temizledi, elinde taşıdığı parşömeni ayarladı Silahlar. "Onları daha fazla bekletmeyelim. Sanırım hepsi

yeni kraliçelerini görmek için sabırsızlanıyorlar."

Çalılıklardan Bahar'ın kıyısına çıktılar. Clarion tören alanını gördüğünde şaşkınlıktan nefesi . Yanındaki Aurelia ve Iris memnuniyet dolu bakışlar attılar.

Kendilerini aşmışlardı.

Ballı güneş ışığı tepedeki dalların arasından süzülüyordu, Yeryüzünü benekli altın rengine boyuyordu. Aurelia'nın ışık yetenekleri tarafından özenle boyanmış gökkuşakları, açıklık boyunca, kraliyet sancakları gibi gökyüzünde çözülüyordu. Yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyeler, Kış ve İlkbahar'ı ayıran köprüye ve sınırın diğer tarafındaki tüm kış perilerine bakıyordu. Ayaz yetenekleri Buzdan sıra sıra banklar oyulmuş, hepsi ökseotu, çobanpüskülü ve bembeyaz narin çiçeklerle süslenmişti. Bu Aurelia ve Iris'in Milori'yle işbirliği yapmayı düşünmüş olmaları ona çok dokunmuştu.

"Herkes ayağa kalsın," diye bağırdı bir müjdecî, "Majesteleri Prenses Clarion için."

Pixie Hollow'daki tüm periler hep bir ağızdan ayağa kalktı ve dönüp ona baktı. Hayatında hiç bu kadar çok göz onun üzerinde olmamıştı. Daha önce hiç bu kadar hayranlık dolu olmamışlardı.

Clarion yüzüne yayılan sırıtışa engel olamadı. O ve Elvina köprüye doğru ilerlerken mırıltılar ve zevk çığlıkları yükseldi, kısa süre sonra müzik yeteneklerinin çalmaya başladıkları enstrümanların sesi tarafından yutuldu. Elbisesinin kuyruğu zeminin hemen üzerinde asılı kaldı ve sanki arkasında dalgalandı bir nehrin görünmez akıntısına kapılmış.

O ve Elvina koridorlardan geçerek köprüye çıktılar ve boşluğu kaplayan karmaşık bir kemerin altına yerleştiler. mevsimler arasında. Bakanlarının organize ettiği tüm detaylar arasında bu belki de en sevdiğiydi. Kemerin kış yarısı Huş ağacından oluşmuş, kar ve narin kırağı ile taçlanmış. Bir fidanın yosun kaplı dallarından örülmüş baharın yarısı, dallarının birbirine dolandığı yerde, ortada buluşuyordu. birbirine kenetlenmiş parmaklar. Her mevsimden çiçekler, doku ve renkle dolup taşan yapı boyunca örülmüştür.

Sınırın liminal alanı onu rahatlattı. Kışın soğuğu, eski bir dostun dokunuşu gibi şefkatle ona değiyordu. Birkaç başıboş kar tanesi erimeden önce saçlarına takıldı. Taç giymeyi tercih edeceği başka bir yer yoktu: burada kendine inanmayı öğrenmişti. Burada, kalbini hem onaran hem de kıran tanışmıştı.

Bilinçsizce kalabalığı tarayarak onu aradı. Ancak Elvina taşıdığı parşömeni açmaya başlamadan önce onu bulamadı. "Prenses Clarion," dedi sesi sessizlikte çınlayarak, "kraliyet yemini etmeye hazır ?"

"Öyleyim" dediğinde sesi titremedi.

"Pixie Hollow'u hayatın pahasına koruyacağına söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Önünüzde toplanan bu perileri adalet ve merhametle yönetecek misiniz?"

"Yapacağım."

"Mevsimlerin sadakatle ve verimli bir şekilde değişmesini sağlayacağınıza yemin eder misiniz?"

""

Elvina başıyla onayladı ve iki yardımcı yetenek cisimleşti. Biri kraliyet esasını taşıyordu; diğeri ise bir yastığın içine yerleştirilmiş bir taç. Elvina önce tacı aldı, dövülmüş bakırdan zarif bir diademdi bu.

Clarion bunun Petra'nın işi olduğunu hemen anladı. Her nasılsa, Tüm bunlar olurken, kendisi için güzel bir şey yapacak zamanı bulmuştu.

Elvina onu dikkatlice Clarion'un saçlarına yerleştirdi. Ardından asayı ellerine bastırdı. Elvina tacı bir kez daha düzeltti, Clarion bir an için Elvina'nın gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi; Elvina daha gözlerini kırpamadan yaşlar kaybolmuştu. Elvina tatmin olduğunda kalabalığa geri döndü.

"O zaman herkes Pixie Hollow'un yeni Kraliçesi Kraliçe Clarion'u selamlasın!"

Alkışlar ve çiğlıklar açıklıkta yankılandı. Clarion onları karşılamak için kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Periler ellerini keselere sokup havaya peri tozu savurdular. Bir grup hızlı uçan peri dalları, neşeli bir esinti yaratıyordu. Altın parıldıyor ve dönüyordu

havaya doğru. Clarion boğazına düğümlenen duygularla sadece onlara bakabiliyordu. Hepsini o kadar çok seviyordu ki.

Bu sevgi onu ayakta tutmaya yetecektir.

Kargaşa dindiğinde nefesini içine çekti ve sesini yansıttı. "İzin verirseniz, size ilk kez kraliçeniz olarak hitap etmek istiyorum."

Kalabalık hemen sessizliğe gömüldü. Bu etkiye hiç alışabilecek miydi? Ona bıraktıkları alanı doldurmak hiç doğal gelecek miydi?

"Birçoğunuz beni iyi tanımıyor olabilirsiniz. Geldiğimden beri sizlerden ayrı kaldım, bundan derin bir pişmanlık duyuyorum. Ama bugünden itibaren bunu değiştirmek istiyorum. Bu yüzden... kendimi resmi olarak tanıtmama izin verin. Ben Clarion.

"Yıl boyunca her birinizi daha yakından tanımayı umuyorum. hükümdarlığım boyunca. Güvenliğiniz ve mutluluğunuz benim en önemli önceliklerimdir, bu yüzden bilgelikle ve mizah duygusuyla liderlik etmeyi umuyorum." Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Lütfen her türlü sorun ya da fikrinizle bana gelmekten çekinmeyin. Ve merhaba demekten çekinmeyin. Sizinle konuşma fırsatına her zaman değer veririm."

Çenesini eğmiş olan Elvina'ya bakmaya cesaret etti.

Devam et, der gibiydi.

"Geçtiğimiz ay boyunca kendim ve dünyamız hakkında çok şey öğrendim. Öğrendiklerim arasında en önemlileri komşular, kış perileri." Clarion onlara doğru baktı ve onaylarcasına başını salladı. "Anladığım kadarıyla uzun yıllardır ulaşılamaz, hatta güvenilmez oldukları düşünülürdü. Ama onlarla tanışma şerefine nail oldum. Onlar canlı bir grup. bize öğretecekleri çok şey var. Beni umduğumdan çok daha fazla cömertlik ve sıcaklıkla karşıladılar. Onlardan, en karanlık ve soğuk gecelerde bile umuda nasıl sınırsız sarılacağımı öğrendim. Birlikte başka neler başarabileceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum."

Sınırın Winter'ın tarafından alkışlar yükseldi. Devam etmeden önce onların sönmesini bekledi.

"Kış Ormanı'nın Müdürü olmasaydı, bugün burada olamazdık." Clarion boğazında düğümlenen duygularla yutkundu.

"Bunu güvenle söylüyorum. Kabusları yenemezdim. Çok daha fazla insanımız Kabusların büyüü altında kalırdı. Zamanla hepimizi ele geçirebilirlerdi. Ona çok büyük bir minnet borçluyuz."

En azından o biliyordu. Onun için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyecekti.

"Bu yüzden ilk emrim krallıklarımızı birleştirmek olacak." Amaç onu içten içe ısıtıyor, bir alev gibi sabit bir şekilde yanıyordu. "Onlara yardım edeceğiz, süreçlerinde iyileştirmeler yapmaları için tamircilerimizi ödünç vereceğiz. Ayrıca, Kış Ormanı'nın Bekçisi bundan böyle Kış Lordu olarak bilinecek. Kış Ormanı'nı benim vekilim olarak yönetti ve bunun için takdir edilmeli. Resmi olarak konseyimde görev yapacak."

Kararnamenin nasıl emin olamadığı için durakladı. Fakat Geride bıraktığı sessizliği yavaş yavaş alkışlar doldurdu. Hissettiği sevinç ve rahatlama onu canlandırdı. Bu onu bir sonraki duyurusuna kadar taşıyacaktı.

"Ancak," devam etti, "hepinizin bildiği gibi, onların dünyası, güzel olsa da, sıcak mevsim perileri için güvenli değil, tıpkı bizimkinin onlar için güvenli olmadığı gibi. Bu yüzden bugün, herhangi bir perinin sınırı geçmesini resmen yasaklıyorum. Fiziksel olarak ayrı kalmak zorunda olsak bile, ruh ve amaç olarak birleştığımızı bilin.

"Ortaklığımızla birlikte yeni bir çağa hoş geldiniz demek istiyorum. birleşik Pixie Hollow. Bir umut. Elimden geleni yapacağım. Hatalar yapacağımı biliyorum. Ama yemin ederim ki sahip olduğum her şeyi size vereceğim."

Konuşmasının son sözleri ılık bahar havasında dağıldı. Ve sonra Milori'nin sesini duydu: "Kraliçe Clarion'u selamlayın!"

Adını duyunca içinde bir şeyler gerildi. Sanki onları birbirine bağlayan bir bağ varmışçasına, bakışları kalabalığın içinde onunkini buldu. Onu öğleden sonra ışığının parlaklığında görmek ne kadar nadirdi. Gözlerinin güneşten etkilenmiş gümüş rengi onu tamamen etkisi altına almıştı.

Açıklıktaki herkes onu desteklemiş, coşkulu alkışlar koparmıştı. Ama bu sesler kulaklarında boğuklaştı ve onun dışındaki her şey kayboldu. Sanki sadece Milori ve kendisi özel, paylaşılan bir dünyaya, zamanın dışında bir dünyaya daldı,

Bir rüya gibi parıldıyordu. Gözlerini ondan alamıyordu. Ondan fışkıran gurura karşı kendini koruyamadı - ve tüm o özleme de.

Kendini gerçekliğe dönmeye, bugünün mutluluğuna odaklanmaya zorladı. Bu tamamlanmamış bir mutluluktu. asla ulaşamayacağı bir yerde kaldı. Ama şu anda, tebaasının kabulüyle yıkanmak yeterliydi.

Parti saatlerce devam etti, neşe içinde çalkalandı. Sıcak ve kış perileri başlangıçta kendi içlerine kapanmış olsalar da, sonunda kutlamaları sınırın ötesine taşıdı. Birkaç cesur ya da en azından Daha dost canlısı ruhlar, meşhur buzları kırmak için nehir kenarına sürüklenmişti. Bağırarak konuştular ve havada dans ettiler, cesaret edebildikleri kadar yakın. Yiyecek bıraktılar birbirlerini köprünün üzerine davet ederek her mevsimin sunduğu şeylerin tadını çıkarmaya davet ediyorlardı. Hatta girişimci bir don yetenekli, kartopu trajik bir şekilde eriyene kadar süren bir yakalama oyununa başlamıştı.

Ancak güneş alçaldıkça ve periler evlerine dönmeye başladıkça, Clarion ruh halinin dalgınlaştığını fark etti -neredeyse melankoli. Hâlâ yapması gereken son bir şey vardı, en çok korktuğu .

Vedalaşmak.

Diyarları yakın bir şekilde birlikte çalışacak olsa da, o ve Milori bir daha asla eskisi gibi bir araya gelemeyeceklerdi.

Clarion, kokulu salkımlardan oluşan bir perdenin örttüğü partinin kenarında duruyordu. Bir bardak punç içiyordu: bir şey o objektif olarak parlak ve ekşi olduğunu biliyordu ama hiç tatmamıştı. Akı tamamen başka yerdeydi. Saçlarına ördüğü çiçekler çoktan sıcaktan solmaya başlamıştı ve daha önceki mutluluğu Ne yapması gerektiğini bildiği için şimdi oldukça uzak görünüyordu. Ama kraliçe olmak kolay kararlar almak demek değildi. Doğru kararlar vermekle ilgiliydi.

Sonunda Petra onu buldu.

Clarion'a doğru yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun?
Düşüncelere mi daldın?"

Clarion hafif bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Sanırım öyle.
Beni durdurmaya mı geldin?"

Petra uzun etekli bir filodendron elbise giymişti.
Elinde yivli bir bardağı döndürürken bileklerinde cilalı metal bilezikler -
tabii ki kendi tasarımı- şingirdadı. Omuz silkerek, "Gerçekten ısrar
ediyorsan, izin var. Bu senin partin."

"Doğru." Clarion'un ifadesi yumuşadı. "Bu arada taç çok güzel.
Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Petra birkaç dakika sessiz kaldı,
düşünceliydi. Tekrar konuştuğunda sesinde suçlama yoktu, sadece
sessiz bir sempati vardı. "Onunla konuşacak mısın? Bütün gece *huysuz*
görünüyordu."

"Yapmalıyım. İstiyorum" Ama istiyor muydu? Onu tekrar görmek
canını yakacaktı ve kendi kararı yüzünden bugün kendine yeterince
acı çektirmişti. Burada, rahatlatıcı karanlıkta en sevdiği
Arkadaşı, içinde boğuştuğu soru konuşulmadan bırakılamayacak kadar
acil görünüyordu. "Petra, doğru şeyi mi yaptım?"

"Tabii ki var, sen bizim kraliçemizsin." Petra kaşlarını çatı,
Sanki bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt ediyordu.
Clarion'un yüzünü inceledi ve orada bulduğu şey kararını sağlamlaştırmış
gibiydi. "Ama hiçbir zaman kesin olarak bilebileceğini sanmıyorum."
Clarion sefilce içini çekti. Bunun yeterince doğru olduğunu düşünüyordu.

"Tek bildiğim, kendimizi elimizden geldiğince korumamız gerektiği ve
sizin de dikkat etmeniz gereken pek çok kişinin hayatı var. Elinizden
gelenin en iyisini yapıyorsunuz." Petra kendi omzuyla onun omzunu
dürttü. "Git. Yalnız başıma iyi olacağım."

"Teşekkür ." Clarion onun kolunu sıktı. "Gerçekten. Her şey için."

Petra ona nazik bir gülümseme sundu. "İyi şanslar."

Sınıra doğru ilerlerken partiden gelen sesler -müzik, kahkahalar,
bağırışlar- kayboldu. Burada ve orada,
Gecenin içinden ateş böcekleri parlıyordu. Yolunu aydınlattılar, dans ettiler
ve
sanki onu neşelendirmeyi umuyormuş gibi etrafında dolanıyorlardı. Ondan
sadece köprüye adım attığında ayrıldılar. Sanki ilk defa
Buraya gelmeye cesaret ettiği gece: kararlılığı

kiraz çiçekleri düşerken ay ışığıyla boyandı.

Yosunlar serin ve çiyden nemliydi. Elbisesinin uzun kuyruğu toprağı sürüklüyordu. Hafif esen rüzgârın karıştırdığı nehirden hafif bir sis yükseliyordu. Karamsar bir hava oluşmuştu.

Akşam, gri bulutların arasında yağmur vaat ediyordu.

Milori'nin gelmesi bir dakikadan fazla sürmedi, sanki köprüyü izliyor, onun ışığının bir işaret feneri gibi görünmesini bekliyordu. Her zamanki gibi güvenilir ve yıkıcıydı. Gözleri Hayatında gördüğü en parlak, en net şeylerdi. Onun sessiz, nazik gücüyle doğrudan kalbine . Kalbi bir anda

korkunç bir sarsıntı. Onu kaybettikten sonra hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyordu. Ama birlikte kalsalar da kalmasalar da onu kaybedecekti. Öyle ya da böyle, yıldızlar onları ayrı tutacaktı.

O zaman en iyisi, onu ondan uzak tutmak.

Kış ve İlkbahar arasındaki boşluk bir nefes gibi hissettirdi görünmez bir bariyer vardı aralarında. Aynı anda hem bir buz tabakası kadar kalın hem de hiçbir şey yokmuş gibi hissettiriyordu.

Sessizliği ilk bozan Milori oldu. "Tebrikler, Majesteleri."

Ses tonundaki soğuk resmiyet onu nefessiz bıraktı. Birlikte geçirdikleri tüm zamanlar silinmişti: ona aynı ses tonuyla hitap ediyordu. tanıştıkları geceki tarafsızlığına sahipti. Kendini olduğu yerde sabitlemek, aralarındaki mesafeyi kapatmamak, kollarını ona dolamamak ya da sadece birkaç gün önce olduğu gibi ona bakması için yalvarmamak için tüm gücünü harcadı.

Bakışları adamın tuniğine iştirilmiş iki turkuaz boncuğa takıldı. İki beyaz tüyün tüylerini yerinde tutuyorlardı. Yeni bir Pelerinin tamamen Noctua'nın tüylerinden yapıldığını fark etti. Sırtına doğru katlanmış yeni bir çift kanat gibi görünüyordu.

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmak için kendini zorladı. "Teşekkür , Lord Milori."

Unvanının kullanılması son direncinin de neden oldu. "Rol yapmanın ne anlamı var?" Sesi kesinlikle perişan. "Ayrıldığımızdan beri senden başka bir şey düşünmedim."

Bu kez, en kötü dürtülerini inkâr etme zahmetine girmede. Ona sarıldı ve kışın soğuğu çıplak kollarına değdi.

Kalbi kızın yanağında şiddetle çarpıyordu. Parmakları, muhtemelen olması gerekenden daha sert bir şekilde omuzlarının üst kısımlarına saplandı, ama o

onu topraklayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

"Ben de öyle," dedi. "Beni bunu hak ettiğime inandırdın ve yine de, bana her şeyi verebileceğimi hissettirdin.

başka birine, herhangi birine. gelse hepsini geri verirdim."

"Lütfen böyle söyleme," diye mırıldandı Milori. "Bunu hak ediyorsun. İnanılmaz şeyler yapacaksın Clarion. Zaten yaptın da."

"Ve yine de, yalnız olacağım." Kendini durduramayacağı kadar hızlı bir şekilde ağzından kaçtı.

Milori onun bakışlarıyla buluşabilmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Seni sevecek tüm tebaana sahip olacaksın. Ve ben yanında olmasam bile, yine de bana sahip olacaksın. Asla daha parlak bir yıldız olmayacak. Seni her zaman seveceğim."

Clarion hıçkırıklara boğuldu. Bu bir kraliçeye yakışmazdı.

uzaktan düşündü, ama umursamaya cesaret edemedi. "Ben de öyle."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü -kısaca, bencilce, sadece onu tamamen hafızasına kazımak için. Dudaklarının hissi, yumuşak onunkine karşı. Bunu kaç kez yapmış olurlarsa olsunlar nefesinin kesilmesi. Teninin onun dokunuşu altındaki hoş ürpertisi. Yaprak dökmeyen yeşilin ve berrak havanın kokusu. Bu kadar nihai ve bu kadar yetersiz hissettiğinde ona hiçbir rahatlama getirmedi.

Bu bir vedaydı.

İsteksizce, fısıldayacak kadar geri çekildi, "Özgür olmayı Milori. Artık bu sınırdan bir hayalet gibi dolaşmak yok."

Ona hayatında gördüğü en yürek parçalayıcı gülümsemeyi verdi. "Sen de öyle."

İmkânsız diye düşündü. Yaşadığı sürece ondan asla kurtulamayacaktı. Asla başka biri olmayacaktı. Ne olursa olsun. Pixie Hollow'un Kraliçesi olarak bu acıyı tek başına omuzlayabilirdi. Bu çok şey onun göreviydi. Yavaşça ondan uzaklaştı. Ellerinin önce kollarından, sonra bileklerinden aşağı kaymasına izin verdi, ta ki parmakları uzaklaşana kadar.

"Kendinize iyi bakın, Majesteleri," dedi.

Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Ona arkasını döndüğünde hafif bir rüzgâr çıktı. Saçlarının arasında dans etti ve yeni pelerinini arkasından dalgalandırdı. Kanadına çıplak bir bakış attı. Ay ışığında, kırılmış bir cam parçası kadar parlak ve net parlıyordu.

Clarion, ağaçların arasında gözden kaybolana kadar köprüde kaldı; ta ki tepedeki bulutlar dağılıp hafif bir yağmur yağmaya başlayana kadar. Baharda, saran petrichor kokuları yükselirken tek başına durmuş, kışın soğuk boşluğuna bakıyordu.

Uzun hayatının geri kalanı boyunca onu evi olarak görecekti.

ACKNOWLEDGMENTS

Bazı açılardan, bunu okuduğunuza inanmakta güçlük çekiyorum. Beşinci kitabımı yayınlamak, ulaşmayı hayal bile edemeyeceğim bir dönüm noktası.

2016'da "ciddi" olarak yazmaya başladığımda. Ve eğer bana söyleseydin O zamanlar bir gün Disney Perileri için bir şeyler yazacağımı söyleseydiniz, size inanacağımı sanmazdım. Hayaller gerçekten gerçek oluyor.

Öncelikle, böylesine sevilen bir dünyaya emanet edildiğim için büyük minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Umarım bu kitap için eve dönüş gibi hissettirmiştir. Ve eğer bu sizin Disney Perileri'ne giriş noktanızsa... Kraliçe Clarion'un kendi sözleriyle: Mutluluk sizi buraya getirdi.

Pixie Hollow'a hoş geldiniz!

Bu kitap pek çok yetenekli insanın çabaları ve tabii ki bol miktarda peri tozu sayesinde ortaya çıktı. Her zaman olduğu gibi, menajerlerim Claire Friedman ve Jess Mileo'ya her zaman için mücadele ettikleri için çok teşekkür ederim.

Ben. Her kitapla birlikte size olan minnettarlığım daha da derinleşiyor.

Editörüm Katlin Sarantou'ya. Heyecanınız, iletişiminiz ve insanüstü iş ahlakınızla beni şaşırttınız. Bu kitap, senin detaylara olan keskin gözün olmasaydı bu hale gelemezdi.

önerileriniz ve desteğiniz. Bu büyülü projede sizinle birlikte çalışmak benim için büyük bir onurdu!

Disney Press'teki ekibin geri kalanına: Rachel Rivera, Warren Meislin, Nancee Adams ve Jennifer Black'e - tüm bu karakterler 15 santim olduğu için beni kahramanca hizada tutan redaktörlerime

uzun; Cathryn McHugh, yönetici editör; Hannah Meyer, illüstrasyon müdürü; Jeremy Burton, üretim müdürü; Kaia Hilson pazarlama; ve Crystal McCoy da tanıtımdan sorumludur. Bu nefes kesici kapağı resimlediği için Charlie Bowater'a ve tasarladığı için Gegham Vardanyan'a teşekkür ederiz.

Arkadaşlarıma! Courtney Gould, yayıncı ikizim ve sevgili Dostum, yolun her adımında yanımdaydın. Teşvikiniz ve zaman zaman zorbalıklarınız olmadan bunu başaramazdım. Jo Schulte, Megan Lally, Kalie Cassidy, Alex Clayton ve bu kitabın bir kısmını Charleston'da gözden geçirmemi izleyen Courtney (tekrar): hepiniz son derece yardımcı olmadınız, ama beni çok güldürdünüz, bu yüzden sanırım dengeliyor. Charles Keegan, Diane McClamroch, Andrew Oy , Ana O'Connor: Stresli bir yıl boyunca desteğiniz, mizahınız ve anlayışınız benim için dünyalara bedeldi. Helen Wiley, Audrey Coulthurst ve Elisha Walker: Sizler olmasanız ben kaybolurdum. Sizi çok seviyorum!

ABOUT THE AUTHOR

Allison Saft, *A Far Wilder Magic*, *A Fragile Enchantment* ve *A Dark and Drowning Tide* kitaplarının *New York Times* ve bağımsız çoksatan yazarıdır. Tulane Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı alanında yüksek lisansını tamamladıktan sonra Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Körfez Kıyısı'ndan Batı Kıyısı'na taşındı ve burada zamanını sekiz tekerlek üzerinde yuvarlanarak ve hava dalışı yaparak geçiriyor. Eşi ve Marzipan adında bir İtalyan tazısıyla birlikte yaşıyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

